STEPHEN KING

gece yarısını DÖRT geçe

ISBN 975 - 405 - 285 - 9
91-34-y-0131-86

Kitabın Orijinal Adı FOUR PAST MIDNIGHT
Yayın Hakları © STEPHEN KING
VIKING PENGUIN
KESİM AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Kapak Resmi ŞAHİN KARAKOÇ
Kapak Düzeni FATMA BOZKURT
Baskı ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ
1. BASIM / KASIM 1991

Bu kitabın Türkiye'de her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 522 40 45 - 526 80 12

Stephen KING

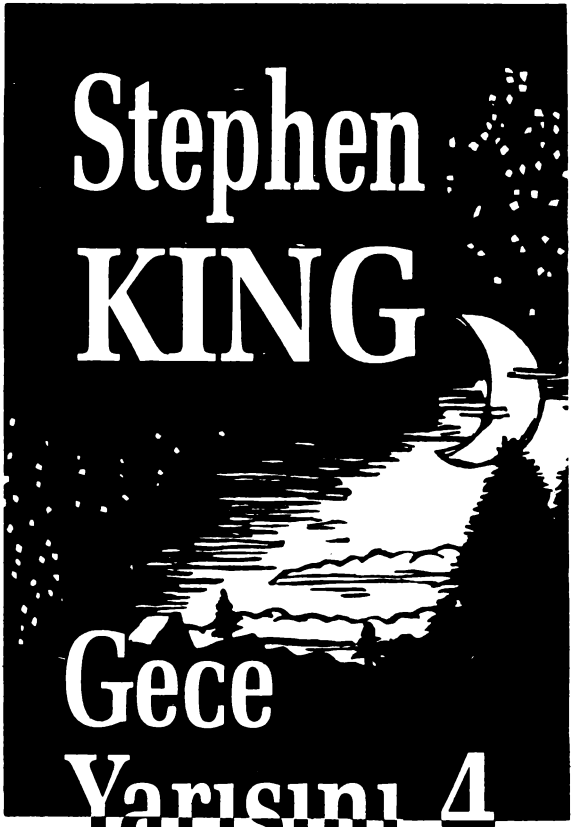

Gece Yarısını 4 Geçe

TÜRKÇESİ:
Gönül Suveren

Kitaplık Polisi

GECE YARISINI ÜÇ GEÇE

BİRİNCİ BÖLÜM

DUBLÖR

1

Sam Peebles, daha sonra, «Bütün suç o kahrolasıca akrobattaydı,» diye karar verecekti. «Eğer o herif, uygunsuz bir anda sarhoş olmasaydı, başım da böyle belaya girmezdi.»

Sam belki de haklı olarak, acı acı, «Zaten yaşam dipsiz bir uçurumun bir kenarından diğerine doğru tutulan ince ışına benziyor,» diyecekti. «Gözlerimiz bağlı olarak üzerinden geçmemiz gereken bir ışına. Bu kötü tabii. Ama yeteri kadar değil. Çünkü bazan bizi bu ışının üzerinden itiveriyorlar.»

Ama bütün bunlar daha sonra olacaktı. Başlangıçta, hatta Kitaplık Polisi'nden daha da önce, o sarhoş akrobat vardı...

2

Junction kentinde, her ayın son Cuma gecesi, yerel Rotarian Derneği'nde bir konuşmacı ağırlanırdı. 1990 Martı'nın son Cuma gecesi üyeler, «Curry ve Trembo'nun Yıldızlar Sirki»nde çalışan Muhteşem Akrobat Joe'yu dinleyecek ve böylece hoşça vakit geçireceklerdi.

Perşembe günü öğleden sonra saat dördü beş geçe Sam Peebles'ın Junction Kenti Emlak ve Sigorta Şirketi'ndeki bürosunda, masanın üzerindeki telefon çaldı. Sam, alıcıyı kaldırdı. Telefona her zaman o cevap verirdi. Ya kendisi, ya da telesekreter. Çünkü Junction Kenti Emlak ve Sigorta Şirketi'nin sahibi ve tek personeliydi. Zengin bir adam değildi. Ama oldukça mutlu bir insan sayılırdı. Herkese, «İlk Mercedes'imi almama daha çok var,» demekten hoşlanırdı. «Ama bir Ford'um olduğunu söylemeliyim. Arabam hemen hemen yeni sayılır. Kelton Caddesi'ndeki ev de benim.» Ardından da eklerdi. «Ayrıca işim sayesinde bira ve eğlenceden yoksun kalmıyorum.» Aslında üniversiteden beri fazla bira içtiği yoktu. Bu 'eğlence' lafıyla da neyi kastettiğini pek bilmiyordu.

«Junction Kenti Emlak ve Si...

«Sam, ben Craig. Akrobat boynunu kırmış!»

«*Ne*?»

Craig Jones sinirli sinirli, «Ne dediğimi duydun!» diye bağırdı. «Akrobat, lanet olasıca boynunu kırmış.»

Sam, «Ah!..» dedi. «Ya!..» Bir an düşündü sonra da ihtiyatla sordu. «Ölmüş mü?»

«Hayır, ölmemiş. Ama bizim için ölmüş sayılır. Şimdi adam Cedar Rapids'deki hastanedeymiş. Boynunu on kilo kadar alçıyla kaplamışlar. Billy Bright biraz önce telefon etti. Akrobatın bugün öğleden sonra matineye zil zurna sarhoş geldiğini söyledi. Ahmak, arkaya doğru perende atmaya kalkışmış ve boyun üstü çakılmış. Billy, çatırtıyı ta tribünlerden

duyduğunu söyledi. 'Tıpkı buz tutmuş bir su birikintisine bastığın zaman çıkan sese benziyordu,' dedi.»

Sam yüzünü buruşturdu. «Ayyy!»

«Açıkçası buna hiç şaşmadım. Ne de olsa adamın adı 'Muhteşem Akrobat Joe.' Sirkte gösteri yapan biri için ne biçim bir isim bu. Yani - adı 'Muhteşem Randix' olsa anlarım. 'Muhteşem Tortellini' de fena sayılmaz. Ama 'Muhteşem *Joe*'? Bence bu ahmaklığın daniskası.»

«Tanrım! Bu çok kötü!»

«Kötü de ne kelime! Bu, yarın akşama konuşmacımızın olmayacağı anlamına geliyor, aziz dostum.»

Sam, keşke bürodan tam dörtte ayrılsaydım, diye düşünmeye başlamıştı. Böylece Craig, telesekretere anlatmak zorunda kalır, o da düşünmek için zaman bulurdu. Biraz sonra düşünmek için zamana *gerek* olacağını seziyordu çünkü. Craig Jones'un kendisine zaman tanımayacağını da.

«Evet,» dedi. «Bu doğru sanırım.» Filozofça ama çaresiz bir tavırla konuşmuş olduğunu umuyordu. «Çok yazık.»

«Gerçekten öyle.» Sonra Craig darbeyi indirdi. «Ama onun yerini memnunlukla alacağından eminim.»

«*Ben* mi? Craig, herhalde şaka ediyorsun? Ben doğru dürüst takla bile atamam. Hele perende!..»

Craig Jones, Sam'i amansızca zorladı. «Tek kişinin sahibi olduğu bir şirketin, küçük bir kentin yaşamındaki önemi konusunda bir konuşma yapabileceğini düşünüyordum. Ama bu konuyu beğenmiyorsan, o zaman beysboldan söz edebilirsin. O da olmazsa pantolonunu indirir, seyircilere bir gösteri yaparsın. Sam, ben yalnızca Konuşmacılar Komitesi'nin Başkanı değilim. Bu bile yeteri kadar kötü. Ama Kenny buradan ayrıldığı, Carl da toplantılara gelmekten vazgeçtiğinden beri Konuşmacılar Komitesi yalnızca *benden* oluşuyor. Bu yüzden bana yardım etmelisin. Yarın gece için bir konuşmacı bulunması *şart*. Bu lanet olasıca

kulüpte güvenebildiğim beş kişi var yalnızca. Onlardan biri de sensin.»

«Ama...

«Ve bugüne kadar böyle durumlarda konuşmacının yerini almayan bir tek sen kaldın. Onun için seni seçtim, ahbap.»

«Ama Frank Stephens...»

«Geçen yıl Kamyon Taşımacıları Sendikası'ndan bir üye sahtekârlıkla suçlandığı için toplantıya gelemediğinden onun yerini aldı. Sam, sıra sende. Beni yüz üstü bırakamazsın, ahbap. Bana borçlusun.»

Sam, «Ben *sigortacıyım!*» diye bağırdı. «Sigorta poliçeleri hazırlamadığım zaman da çiftlik satıyorum! Genellikle bankalara! Çoğu kimse bu konuları iç sıkıcı buluyor. Sıkıcı bulmayanlar da tiksinti verici!»

«Hiçbirinin önemi yok.» Craig'in, Sam'in güçsüz karşı koyuşlarına aldırdığı yoktu. Avını ele geçirmek üzereydi. «Zaten hepsi yemeğin sonunda iyice sarhoş olacaklar. Bunu sen de biliyorsun. Cumartesi sabahı söylediklerinin bir tek kelimesini bile hatırlamayacaklar. Ama o arada ayağa kalkarak yarım saatlik bir konuşma yapacak birine ihtiyacım var. *Ve bu iş için seni seçtim!*»

Sam bir süre daha karşı koydu ama, Craig amansızca sıkıştırmasını sürdürdü. Sözcükleri zalimce vurgulayıp duruyordu. «İhtiyaç!.. «Şart!..» «Bana borçlusun...

Sam sonunda, «Pekâlâ,» diye bağırdı. «Pekâlâ, pekâlâ. Yeter!..

Craig sevinçle, «Dostumsun!..» dedi. Sesi şimdi sanki güneş ışınları ve gökkuşaklarıyla doluydu. «Unutma. Konuşmanın yarım saatten daha uzun sürmesi şart değil. Sorular için de on dakika ayıracaksın. Tabii soru soracak kimse çıkarsa. Ve istersen pantolonunu indirerek bir gösteri de yapabilirsin. Tabii kimsenin bunu farkedeceğini sanmıyorum ama...

Sam, «Craig,» dedi. «Yeter artık!»

«Ah! Affedersin! Çenemi tutmalıyım!» Craig, belki de rahatladığı için gıdaklar gibi güldü.

«Dinle. Neden bu konuşmayı sona erdirmiyoruz?» Sam, yazı masasının çekmesindeki mide yatıştırıcı nane şekerlerine uzandı. Önündeki yirmi sekiz saat içinde bir hayli nane şekerine ihtiyacı olacağını biliyordu. «Anladığım kadarıyla oturup bir konuşma yazmam gerekiyor.»

Craig, «İyi bildin,» dedi. «Yalnızca şunu hatırla: Yemek altıda, konuşma yedi buçukta. 'Hawai Beş-0' programında dedikleri gibi: 'Orada ol! Aloha!'»

Sam, «Aloha, Craig,» diye mırıldanarak telefonu kapattı. Bir süre gözleri alıcıda öyle oturdu. Sıcak gazın göğsünden boğazına doğru yükseldiğini hissediyordu. Geğirdi. Beş dakika öncesine kadar sakin olan midesinin marifetiydi bu. Sam, ilk nane şekerini yedi. Gerçekten de daha çok yiyecekti bu şekerlerden.

3

Sam Peebles, o gece planladığı gibi bowlinge gitmedi. Sarı not defteri, iyice yontulmuş üç kurşun kalem, bir paket sigara ve bir kasa birayla evindeki çalışma odasına çekildi. Telefonun fişini çekip bir sigara yaktı. Gözlerini sarı deftere dikerek öyle oturdu. Beş dakika kadar sonra ilk sayfanın en üstüne, «KÜÇÜK KENT İŞLERİ:» diye yazdı. «AMERİKAYI YAŞATAN KAN.»

Yüksek sesle tekrarladığında kelimeler kulağına çok hoş geldi. Şey... Belki bu cümleden pek hoşlanmamıştı ama fazla bir itirazı da yoktu. Cümleyi daha yüksek sesle tekrarladığı zaman biraz daha beğendi. Aslında bu pek de ahım şahım bir şey sayılmazdı. Ama, «Komünizm: Tehlike mi, Tehdit mi,» sözlerinden daha etkiliydi hiç olmazsa. Ayrıca Craig de haklıydı. Üyelerin çoğu Cumartesi sabahı akşamdan kalma olacakları için Cuma gecesi söylenilenleri hatırlayamayacaklardı.

Biraz cesaret bulan Sam yazmaya başladı. «1984'te oldukça zengin Ames başkentinden Junction kentine taşındığım zaman...

4

işte bu nedenle şimdi de, 1984'te o güneşli Eylül sabahı hissettiklerimi yaşadım. Yani küçük şirketler yalnızca Amerika'nın değil, bütün Batı dünyasının ışıltılı, hayat verici kanıdır.»

Sam sustu. Sigarasını masasında duran tablada söndürüp umutla Naomi Higgins'e baktı. «E? Ne düşünüyorsun?»

Naomi, Junction kentinin altı kilometre batısındaki Proverbia'dan genç ve güzel bir kadındı. Proverbia Nehri'nin kıyısında harap bir evde, yine bir harabeye dönmüş olan annesiyle birlikte oturuyordu. Rotary üyelerinin çoğu Naomi'yi tanıyorlar ve zaman zaman da iddiaya girmeyi öneriyorlardı. «Hangisi daha önce göçecek?» diye. «Ev mi, Naomi'nin annesi mi?» Sam, birilerinin iddiaya girip girmediğini bilmiyordu. Ama giren varsa bile henüz bir sonuç alınmamıştı.

Naomi, İowa Kenti Ticaret Koleji'nden mezun olmuştu. Ve stenoyla yaptığı karalamalardan tüm cümleler çıkarmayı bile başarıyordu. Kentte bu konuda ondan başka yetenekli kimse olmadığı için iş adamları sık sık genç kadına başvuruyorlardı. Ayrıca Naomi'nin bacakları çok güzeldi. Bunun bir zararı olmuyordu tabii. Genç kadın haftada beş gün, sabahları dört erkek ve bir kadın patron için çalışıyordu. Bunlardan ikisi avukat, biri banker, ikisi de emlakçıydı. Naomi öğleden sonraları harap evine gidiyordu. Harabeye dönmüş annesiyle ilgilenmediği zamanlarda da kendisine dikte edilen mektupları yazıyordu.

Naomi, Cuma sabahları ondan öğleye kadar Sam Peebles'ın bürosunda çalışıyordu. Ama adam bu sabah mektupları bir tarafa bırakmıştı. Oysa bazılarının hemen cevaplanması gerekiyordu. Sam, Naomi'ye kendisini dinleyip dinlemeyeceğini sormuştu.

Naomi, «Tabii,» demişti. «Herhalde.» Biraz endişelenmiş gibiydi genç kadın. Bir ara çıktığı Sam'in kendisine evlenme teklif etmesinden korkuyordu sanki. Emlakçı, Craig'in yaralı akrobatın yerini alması için

ısrar ettiğini ve şimdi de Naomi'nin konuşmasını dinlemesini istediğini açıkladığı zaman genç kadın rahatlamıştı. Arkasına yaslanarak yirmi altı dakika süren konuşmayı, gurur okşayıcı bir dikkatle dinlemişti.

Ardından Sam, Naomi daha ağzını açamadan ekledi. «Düşünceni dürüstçe söyle...

Genç kadın, «Konuşma güzel,» dedi. «Oldukça ilginç.»

«Yok, yok. Beni kıracağından korkma. Benimle açık açık konuş.»

«Açık konuşuyorum. Konuşma gerçekten iyi. Ayrıca sen konuşmaya başladığın sırada hepsi de...

«Evet, hepsi de bulut gibi olacaklar.» Bu olasılık önceleri Sam'in içini rahatlatmıştı, ama şimdi biraz hayal kırıklığı duyuyordu. Konuşmasının oldukça güzel olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Naomi düşünceli bir tavırla mırıldandı. «Yalnız bir şey var.»

«Ya?»

«Şey... Bu biraz *kuru*.»

Sam, «Ah...» diyerek içini çekti. Gözlerini ovuşturdu. Gece neredeyse bire kadar oturmuştu. Konuşmayı yazmış, sonra da düzeltmişti.

Genç kadın, «Ama düzeltmek kolay,» diye Sam'i teselli etti. «Hemen kitaplığa git. O kitaplardan al.»

Sam'in karnına sancı saplandı birden. Nane şekerlerine uzandı. Rotary Kulübü'ndeki konuşma için bir de araştırma mı yapacaktı? Kütüphanede hem de! Bu kadarı biraz fazla olmaz mıydı? Sam o güne kadar Junction Kenti Kitaplığı'na hiç gitmemişti. Şimdi de gitmek için bir neden göremiyordu. Ama Naomi onu dikkatle dinlemişti ve yardıma çalışıyordu. Hiç olmazsa kabalık etmemek için onun ne demek istediğini anlamaya çalışmalıydı.

«Hangi kitaplardan?»

«Biliyorsun ya canım! İçlerinde, konuşmaları daha canlı bir hale sokmak için bölümler olan o kitaplardan. Onlar...» Naomi, ne demek istediğini anlatmaya çabalıyordu. «Onlar... Çin Işığı lokantasında istediğin zaman getirdikleri o acılı sosa benziyorlar.»

«Yani...

«O kitaplar da böyle işte. İçlerinde espriler var. Ayrıca 'Amerikan Halkının En Sevdiği Şiirler' adlı bir kitap olduğunu da duydum. Sanırım onun içinde konuşmanın sonuna ekleyecek bir şeyler bulursun.»

Sam kuşkuyla, «Yani bu kitapta küçük şirketlerin Amerikan yaşamındaki önemiyle ilgili şiirler mi var?»

Naomi, «Şiir okuduğun zaman insanlar yüceldiklerini hissederler,» dedi. «Kimse onların hangi konuyla ilgili olduklarına aldırmaz, Sam. Hele ne için olduklarına ise hiç!»

«Ve konuşmalar için yazılmış esprilerle dolu kitaplar da var, öyle mi?» Sam bunun pek de inanılacak bir şey olmadığını düşünüyordu. Ama bir kütüphanede küçük motorların tamiri ve peruklara biçim vermekle ilgili yapıtlar bulunduğunu duysa hiç şaşmayacaktı.

«Evet.»

«Nereden biliyorsun?»

Naomi, «Phil Brakeman, eyalet seçimlerine girdiği zaman konuşmalarını makinede ben yazdım,» diye açıkladı. «Brakeman'da da o kitaplardan biri vardı. Ama adı aklıma gelmiyor. Neredeyse, 'Tuvaletle İlgili Şakalar,' diyeceğim ama herhalde kitabın adı böyle değildi.»

Sam, «Herhalde,» diye başını salladı ama bir taraftan da, kendi kendine, 'Tuvaletle İlgili Şakalar'dan alacağım birkaç espri herhalde başarılı olmamı sağlar, diyordu. Ama Naomi'nin ne demek istediğini anlamaya başlıyordu. Yıllarca kentin kitaplığıyla hiç ilgilenmemişti. Şimdi oraya gitmeyi pek istemiyordu. Ama Naomi'nin fikri hoşuna gitmişti. Konuşmaya biraz tuz biber katabilirdi. Yemek artıklarını sos katarak lezzetli bir hale sokarlardı ya. Ve bir kitaplık da sonuç olarak bir kitaplıktı işte... İstediğini bulamazsan kütüphane görevlisinden yardım isteyebilirsin. Soruları cevaplamak da onların görevlerinden biriydi. Öyle değil mi?

Naomi, «Her neyse,» dedi. «Konuşmayı böyle bırakamazsın. Yani... onlar sarhoş olacaklar.» Sam'e şefkatle ama ciddi bir tavırla bak-

tı. Sonra da saatine bir göz attı. «Bir saatin kaldı. Mektup yazdırmak istiyor musun?»

«Hayır. Sanmıyorum. Neden onun yerine konuşmamı temize çekmiyorsun?» Sam, öğle yemeği saatini kitaplıkta geçirmeye karar vermişti bile.

İKİNCİ BÖLÜM

KİTAPLIK (I)

1

Sam, Junction kentinde geçirdiği yıllar boyunca kitaplığın önünden yüzlerce kez geçmişti. Ama ilk kez şimdi binaya dikkatle bakıyordu. Ve birdenbire şaşılacak bir şeyi farketti. Kitaplıktan daha ilk görüşte nefret etmişti.

Junction Kenti Genel Kitaplığı, State Sokağı'yla, Miller Caddesi'nin kesiştikleri köşedeydi. Granitten yapılmış kare biçimi bir binaydı. Pencereleri o kadar dardı ki, birer mazgal deliğine benziyorlardı. Kaygan taş döşeli dam, binanın dört bir yanından biraz aşağıya doğru uzanıyordu. İnsan kitaplığa ön taraftan yaklaştığı zaman, dar pencereler ve damın cepheye düşen gölgesi yüzünden taştan bir robotun asık suratıyla karşılaştığını sanıyordu. İowa mimarisinin tipik bir örneğiydi. Bu tip binalar o kadar çoktu ki, hemen hemen yirmi yıldan beri emlakçılık yapan Sam Peebles, bu tarza bir ad da takmıştı. «Orta-Batı Çirkinlik Timsali». Bahar, yaz ve güz mevsimlerinde kitaplığın etrafındaki isfendan ağaçla-

rı binanın kötü görünüşünü yumuşatıyorlardı. Ama şimdi çetin bir İowa kışının sonunda ağaçlar hâlâ çıplaktılar. Ve kitaplık da kocaman bir mozoleye benziyordu.

Sam kitaplıktan hoşlanmadı. Bina onu endişelendiriyordu ama nedenini de anlayamıyordu. Sonuçta burası bir kitaplıktı, Engizisyonun zindanları değil. Ama yine de taş döşeli yoldan ilerlerken midesinden gazlar yükseldi ve geğirdi. Ağzında garip, tatlı, ikinci bir tad belirmişti. Bu Sam'e bir şeyi hatırlatıyordu... Belki de çok gerilerde kalmış bir şeyi. Ağzına bir nane şekeri atarak çatur çutur çiğnemeye başladı. Ve birdenbire kararını verdi. Konuşması bu haliyle hiç de fena değildi. Harika sayılmazdı ama pekâlâ iyiydi. Sonuç olarak söz konusu olan Rotary Kulubü'ydü, Birleşmiş Milletler değil. Artık konuşmayla oynamaktan vazgeçmenin zamanı gelmişti. Şimdi bürosuna dönecek ve sabah ihmal ettiği o mektuplarla ilgilenecekti.

Sam tam dönerken, bu budalaca bir şey, diye düşündü. Gerçekten budalaca bir şey. Aptallık mı etmek istiyorsun? Pekâlâ!.. Ama şu kahrolasıca konuşmayı yapmaya razı oldun. O halde neden güzel bir konuşma olmasın?..

Sam, kitaplığın önündeki yolda durarak kararsızca kaşlarını çattı. Rotary Kulübü'yle eğlenmek hoşuna gidiyordu. Craig'in de öyle, Frank Stephens'in de. Junction kentindeki genç iş adamlarının çoğu toplantılardan söz ederek gülüyorlardı. Ama yine de bir tek toplantıyı bile kaçırmıyorlardı, Sam bunun nedenini bildiğini sanıyordu. Kulüp, başkalarıyla bağlantı kurulabilecek bir yerdi. Onun gibilerinin Junction kentindeki fazla genç olmayan iş adamlarından bazılarıyla tanışabileceği bir yer. Örneğin, Baskin gibileriyle. Elmer Baskin'in bankası iki yıl önce Beaverton'da bir alış veriş merkezi yapılmasına yardım etmişti. Ya da George Candy gibileriyle. Onun hakkında, «Adam bir telefon konuşmasıyla inşaat için üç milyon dolar sağlayabilir,» diyorlardı. «Tabii isterse...

Bu insanlar küçük bir kentte yaşıyorlardı. Lise basketbol takımının taraftarıydılar. Saçlarını Jimmy'de kestiriyor, yatacakları zaman pijama

yerine şort ve tişört giyiyorlardı. Cedar Rapids'te eğlenceli bir gece geçirmek onları rahatsız ediyordu. Ama Junction Kentinde her şeye yine onlar önayak oluyorlardı. Sam'in de her Cuma toplantıya gitmesinin nedeni bu değil miydi? O akrobat boynunu ahmakça kırdığı zaman Craig'in telaşla telefon etmesinin nedeni neydi?.. İnsan her şeye önayak olan kimseler tarafından farkedilmek istiyordu işte. Craig, «Hepsi de sarhoş olacak,» demişti. Naomi de o düşüncedeydi. Ama Sam şimdi Elmer Baskin'i kahveden daha sert bir şey içerken hiç görmemiş olduğunu hatırlıyordu. Bir tek kez bile!.. Ve herhalde içki içmeyen yalnız o değildi. Belki üyelerden bazıları kafayı çekeceklerdi... Fakat hepsi değil. Ve belki de en önemlileri ayıkların arasında olacaktı.

«Şu işi doğru dürüst yap, Sam. O zaman kendin için bir şeyler sağlayabilirsin. Bu imkânsız bir şey de değil üstelik...

Hayır. Değildi. Sam, bir şeyler sağlayabileceğini pek sanmıyordu ama böyle şeyler belli olmazdı yine de. Başka bir noktayı da unutmamalıydı. Cuma gecesi Rotary Kulübü'nde gölge siyaseti olabilirdi. Ama olmayabilirdi de. Ancak Sam her zaman elinden gelenin en iyisini yapmakla övünürdü. Evet, bu yalnızca bir konuşmaydı ama olsun.

Zaten karşısındaki de küçük bir kentin kitaplığıydı. Bunun bu kadar büyütmenin ne anlamı vardı? Sam, *zaten binanın iki yanında bodur ağaççıklar bile yok,* diye düşündü.

Yolda ilerlemeye başlamıştı. Ama kaşlarını çatarak birdenbire durakladı. Tuhaf bir düşünceydi bu. Sanki birdenbire kafasında beliriverm işti. Pekâlâ, binanın iki yanında bodur ağaççıklar yok. Ne olmuş yani? Adam bu sorunun cevabını bilmiyordu... Ama kitaplığın üzerinde adeta sihirli bir etki yaptığının farkındaydı. Sam karakterine hiç uymayan o kararsızlıktan kurtulup tekrar yürümeye başladı. Dört taş basamağı çıkınca bir an durdu. Nedense kitaplık insana bomboşmuş gibi geliyordu. Sam tokmağı kavrarken, herhalde kapı kitli, diye düşündü. Kitaplığın Cuma günleri öğleden sonra kapalı olduğundan eminim. Nedense bu düşünce onu tuhaf bir biçimde rahatlattı.

Ama tokmak indi ve ağır kapı sessizce içeriye doğru açıldı. Sam kare biçimi siyah beyaz mermer döşeli küçük antreye girdi. Tam ortada ressamlarınkine benzeyen bir sehpa duruyordu. Üzerine bir levha konulmuştu. Levhanın üzerinde iri harflerle yazılmış bir tek sözcük vardı.

«SUSUNUZ!»

Yani diğer kitaplıklarda olduğu gibi levhaya, «Sükut Altındır,» yazılmamıştı. Ya da, «Lütfen Gürültü Etmeyiniz.»

Hayır, kartonun üzerinde dikkat çeken o bir tek kelime vardı:

«SUSUNUZ!»

Sam, «Emredersiniz,» diye mırıldandı. Aslında bu sözcüğü hafif bir sesle söylemişti.

Ama akustik o kadar iyiydi ki, hafif mırıltısı yükselerek şikâyet dolu bir homurtu halini aldı. Sam irkildi. Sanki bu söz yüksek tavana çarparak ona doğru gelmişti. Sam kendini bir an dördüncü sınıftaymış gibi hissetti. İşte şimdi olmayacak bir anda yaramazlık ettiği için Bayan Glasters onu azarlamak üzereydi. Emlakçı endişeyle etrafına bakındı. Aksi bir kütüphanecinin sessizliği kimin kirlettiğini anlamak için ana salondan çıkmasını bekledi.

Tanrı aşkına, kendine gel. Sen kırk yaşındasın. Dördüncü sınıf çok gerilerde kaldı, ahbap.

Ama nedense o yıl çok geride kalmış gibi gelmiyordu Sam'e. Yani burada... Bu kütüphanede dördüncü sınıf elini uzatıp dokunabileceği kadar yakınmış gibi gözüküyordu.

Sam, sehpanın solundan geçerek ilerledi. Farkına varmadan mokasenlerinin topukları yere çarpmasın diye ayaklarının ucunda yürüyordu. Sonra Junction Kenti Kitaplığı'nın ana holüne girdi.

Ana holde antreninkinden en aşağı altı metre daha yüksek olan tavanından cam küreler sarkıyordu. Ama ışıkların hiçbiri yakılmamıştı. İçeriyi iki büyük tepe camı aydınlatıyordu. Güneşli günlerde herhalde geniş holün aydınlanması için yeterli oluyorlardı. Hatta belki içeriye

neşeli ve dostça bir hava da veriyorlardı. Ama bu Cuma hava kapalı ve kasvetliydi. Işık da loştu üstelik. Holün köşeleri kasvetli gölgelere bürünmüştü.

Sam Peebles'a bu işte bir *'terslik'* varmış gibi geldi. Sanki yalnızca bir kapıdan girip bir antreden geçmekle kalmamıştı. Emlakçıya bambaşka bir dünyaya girmiş gibi de geliyordu. Bazan hoşlandığı, bazan nefret ettiği ama çoğu zaman kayıtsız kaldığı küçük İowa kentine hiç benzemeyen bir dünya... Burada hava normalden daha ağır gibiydi. Ve ışığı normal iletmiyor gibiydi. Sessizlik bir battaniye kadar ağırdı. Karlar kadar da soğuk...

Kitaplık bomboştu.

Sam'in dört bir yanından kitaplar tavana doğru yükseliyorlardı. Kafasını kaldırıp çaprazlamasına keşişen tellerle güçlendirilmiş olan tepe camına bakarken başı döndü biraz. Ona bir an ayaklarından bir yere asılmış ve her tarafı kitaplarla kaplı bir kuyuya tepe aşağı sarkıtılmış gibi geldi.

Duvarlara el merdivenleri dayanmıştı. Yukarıdaki rayların, yerde de lastikli tekerleklerin üzerinde hareket eden türde şeylerdi bunlar. Sam'in durduğu yerle, yüksek tavanlı geniş odanın diğer tarafındaki 'çıkış masası'nın arasında tahtadan iki adacık vardı. Bunlardan biri meşe tahtasından yapılmış bir dergi rafıydı. Her biri saydam plastik torbaya konulmuş olan dergiler raftaki tahta çengellerden sarkıyorlardı. Tuzlanmak için bu sessiz odaya bırakılmış garip hayvan derilerine benziyordu hepsi de. Rafın yukarısına yerleştirilmiş bir levha.

«Bütün Dergileri Uygun Yerlerine Koyun!» diye emrediyordu.

Dergilerin soluna düşen bir rafa en yeni romanlar ve belgesel kitaplar dizilmişti. Bunun üzerindeki levhada ise bu kitapların yedi gün için kiraya verildikleri açıklanıyordu.

Sam, dergilerle kiralık kitap raflarının arasındaki geniş açıklıkta ilerledi. Sessizce hareket etmeye çalışmasına karşın topukları zemine çarparak tıkırdıyorlardı. Birdenbire, keşke içimden gelen sese uysaydım,

diye düşündüğünü farketti. Geri dönüp büroma gitseydim. Burası insanın tüylerini ürpertiyor. Masanın üzerinde bir mikrofilm kamerasının ışığı yanıyordu ve hafif bir homurtu yükseliyordu. Ama aygıtı kullanan hiç kimse yoktu.

Masanın üzerindeki küçük bir levhada, «A. LORTZ,» yazılıydı. Ama görünürlerde ne A.Lortz vardı, ne de başka biri.

Sam, ağzını açıp olanca sesiyle, «Her şey yolunda mı, A. Lortz?» diye bağırmak için delice bir istek duydu. Ama çabuk vazgeçti. Junction Kenti Genel Kitaplığı şakalar yapılacak bir yer değildi.

Emlakçı birdenbire çocukluğunda tekrarladığı küçük bir şiiri hatırladı. «Artık gülmek de yok, eğlenmek de. Kuveykırların toplantısı başladı. Dişlerini ya da dilini gösterdiğin an ceza ödeyebilirsin.»

Sam kendi kendine, burada dişlerini ya da dilini gösterdiğin takdirde A. Lortz sana ceza mı ödetiyor, diye sordu. Tekrar etrafına bakınıp, sinir uçlarının bu tatsız sessizliği iyice hissetmelerine izin verdi.

Sam'i artık espriler dolu bir kitabı ya da 'Amerikan Halkının En Sevdiği Şiirler'i almak ilgilendirmiyordu. Ama istememesine rağmen kitaplığın o hayal dolu, cansız sessizliği ilgisini çekiyordu. Kiralık kitapların sağındaki bir kapıya doğru gitti. Kapının üzerindeki levha burasının, «Çocuk Kitaplığı,» olduğunu açıklıyordu. Emlakçı, St. Louis'de yetiştiğim yıllarda çocuk kitaplığından hiç yararlanmış mıydım, diye düşündü. Öyle sanıyorum... Ama o anılar çok gerilerde kalmış ve belirsizleşmişti. Her şeyi olduğu gibi hatırlamak kolay değildi. Ama yine de çocuk kitaplığının kapısına yaklaşırken bunu daha önce de yapmış gibi garip bir duyguya kapıldı. Sanki evine dönüyordu.

Kapı kapalıydı. Üzerinde büyükannesinin yatağındaki kurda bakan Kırmızı Kukuletalı Kız'ın bir resmi vardı. Kurt büyükannenin geceliğini giymiş, başına onun bonesini takmıştı. Dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Sivri dişlerinden köpükler akıyordu. Kırmızı Kukuletalı Kız'ın yüzünden adeta zevkle karışık bir dehşet duyduğu anlaşılıyordu. Ve poster, bu hikâyenin - ve bütün peri masallarının - mutlu sonunun bir

yalan olduğunu ima ediyordu. Hayır, ima değil ilan ediyordu. Kırmızı Kukuletalı Kız'ın dehşet dolu suratında, «Belki anne ve babalar böyle palavraları yutarlar,» diyormuş gibi bir ifade vardı. «Ama biz küçükler öyle olmadığını biliyoruz, değil mi?»

Sam, kendi kendine, pek hoş, dedi. Kapının üzerindeki bu poster yüzünden birçok küçüğün çocuk kitaplığından yararlandığından eminim. Özellikle yaşları küçük olanlar bu resme bayılıyorlar herhalde!..

Emlakçı kapıyı açıp başını içeri uzattı.

O anda da endişelerinden sıyrılıverdi. Birdenbire etkilenmişti çünkü... Tabii kapıdaki poster bir yanlıştı, ama kapının ardındaki tabloda her şey yerli yerindeydi. Çocukken kitaplığa tabii gitmişti. Bu küçücük dünyayı görünce anıları da tazelenmişti. Sam ailenin tek çocuğuydu. Babası genç yaşında ölmüştü. Onu durmadan çalışan annesi büyütmüştü. Sam kadını ancak Cumartesileri ve bir de bayramlarda görebiliyordu. Okuldan sonra sinemaya gitmek için para bulamadığı zaman, ki bu sık sık oluyordu - kitaplıkla yetinmek zorunda kalıyordu. Şimdi gördüğü bu oda da o günleri geri getirmiş gibiydi. Sam şimdi tatlı, acı ve biraz da korkutucu olan bir özlem duyuyordu.

O küçücük bir dünyaydı. Bu da öyle. Işıltılı bir evrendi o. En sıkıntılı, yağmurlu günlerde bile. Burası da öyle. Bu odada tavandan sarkan küreler yoktu. Asma tavandaki buzlu camdan levhaların arkasında gölgeleri yok eden floresan lambalar yanıyordu. Masaların üst yüzeyleri yerden yalnızca altmış santim yükseklikteydi. İskemlelerin oturulacak yerleri ise zemine daha da yakındılar. Bu dünyada yetişkinler başkalarının işlerine burunlarını sokan, rahatsız yabancılara dönüşeceklerdi. Oturmaya kalktıklarında masaları dizlerinin üzerinde dengede tutmaya çalışacaklardı. Dipteki duvara takılı musluktan su içmeye kalktıklarında da başlarını çarpacaklardı.

Burada raflar kötü bir perspektif oyunuyla yükselmiyor, başını kaldırıp uzun süre bakanların başlarını döndürmüyordu. Tavan, odaya sıcak bir hava verecek kadar alçaktı. Ama bir çocuğu sıkacak kadar da değil.

Bu odada sıra sıra o iç sıkıcı ciltler de yoktu. Tersine kitap kapakları parlak ana renkteydiler: Maviler, kırmızılar, sarılar. Bu dünyada Dr. Seuss kral, Judy Blume da kraliçeydi. Bütün prensler ve prensesler Sweet Valley okuluna gidiyorlardı. Sam burada okuldan sonraki o konuksever havayı yeniden buldu. Kitaplar sanki onlara dokunmanız, elinize almanız, bakmanız, incelemeniz için yalvarıyorlardı. Ama bütün bu duyguların kendilerine özgü gizli, kara bir tatları da vardı.

Sam özlemle karışık bir zevk duyuyordu. Bir duvara iri gözleri düşünceli yavru bir köpeğin resmi asılmıştı. Yavrunun endişe ve umut dolu suratının altına dünyanın en büyük gerçeklerinden biri yazılmıştı: «İyi Olmak Zordur.» Diğer duvarda bir nehrin kıyısındaki sazlığa doğru uçan yaban ördeklerini gösteren bir tablo vardı. Poster, «Ördek Yavrularına Yol Verin!» diye bağırıyordu sanki.

Sam sola doğru baktı ve dudaklarındaki hafif tebessüm önce sabitleşti, sonra da silindi. Duvara bir poster yapıştırılmıştı. Posterde büyük, siyah bir araba okula benzeyen bir binadan hızla uzaklaşıyordu. Arkadaki pencereden küçük bir erkek çocuğu bakıyordu. Ellerini cama yapıştırmış, haykırmak için ağzını açmıştı. Arka planda belirsiz ama tehlikeli görünüşlü bir adam figürü vardı. Kamburunu çıkararak direksiyonun üzerine eğilmiş, arabayı hızla sürüyordu. Bu resim altına ise, «Yabancıların Arabalarına Binmeyin!» yazılmıştı.

Sam bu posterle çocuk kitaplığının kapısındaki Kırmızı Kukuletalı Kız resminin aynı ilkel korku duygusuna seslendiğini anlıyordu. Ama nedense bu araba resmi onu daha çok sarsmıştı. *Tabii* çocuklar tanımadıkları kimselerin arabalarına binmemeliydiler. Ve bunun onlara öğretilmesi gerekiyordu. Ama ders vermek için uygun yol bu muydu?

Sam kimbilir kaç çocuk bu kamu yararına yapılan açıklama yüzünden günlerce kâbus gördü, diye düşündü.

İçeride bir poster daha vardı. 'Çıkış Masası'nın hemen önüne yapıştırılmıştı. Emlakçı posteri gördüğü zaman sırtı buz gibi oldu. Posterde ancak sekiz yaşlarında olan endişeli bir kızla, bir erkek çocuk,

trençkotlu ve gri fötr şapkalı bir adamın karşısında büzülmüşlerdi. Adam en aşağı üç metre boyundaymış gibi gözüküyordu. Gölgesi başlarını ona doğru kaldırmış olan çocukların yüzlerine düşüyordu. Adamın 1940 stili fötr şapkasının gölgesi de koyuydu. Bu kara gölgenin arasında trençkotlu yabancının gözleri amansızca parlıyordu. Çocukları inceleyen bu gözler birer buz parçası gibiydiler. Otoritenin haşin bakışıydı bu. Adam, çocuklara doğru üzerine yıldız iğnelenmiş bir kimliği uzatıyordu. Tuhaf bir yıldızdı bu. En aşağı dokuz köşesi vardı. Hatta belki de on iki köşesi. Resmin altındaki mesaj da açıktı:

«KİTAPLIK POLİSİ'NDEN KAÇININ!

«İYİ ÇOCUKLAR KİTAPLARI ZAMANINDA GERİ GETİRİRLER!»

Sam'in ağzında yine o tat vardı şimdi. O iç bayıltıcı, kötü tat. Ve aklına korkutucu bir şey geldi. *Ben bu adamı daha önce de gördüm.* Tabii bu saçmaydı. Öyle değil mi?

Sam çocukken bu tür bir poster beni kimbilir nasıl korkuturdu, diye düşündü. Güvenli bir sığınak olan o kitaplıkta duyduğum keyif nasıl da kaçardı. Birdenbire öfkelendi. O tuhaf yıldızı daha yakından incelemek için postere doğru bir adım atarken cebinden nane şekerlerini çıkardı.

Tam şekerlerden birini ağzına attığı sırada arkasından biri, «Ah, merhaba!» dedi.

Sam irkilerek döndü. Kitaplık canavarıyla dövüşmeye hazırdı. İşte canavar sonunda ortaya çıkmıştı.

2

Ama Sam'in karşısındaki canavar değildi. Elli beş yaşlarında, ak saçlı, tombul bir kadındı. Lastik tekerleklerinin üzerinde sessizce ilerleyen kitap dolu bir el arabasını itiyordu. Kuaförde kıvrılmış olan beyaz saçları hiç kırışığı olmayan, tatlı ifadeli yüzünü çevreliyordu.

Kadın, «Herhalde beni arıyordunuz,» dedi. «Bay Peckham size buraya bakmanızı mı söyledi?»

«Ben hiç kimseyi görmedim.»

Kadın, «Öyle mi?» diye mırıldandı. «O halde evine gitmiş olmalı. Buna da şaşmadım. Ne de olsa bugün Cuma. Bay Peckham her sabah saat on birde toz almak ve gazeteyi okumak için buraya geliyor. Bekçi o. Ama bütün gün çalışmıyor. Bazan bire kadar kalıyor. Pazartesileri bir buçuğa kadar. Çünkü o günlerde hem gazete ve hem de toz tabakası çok kalın oluyor. Ama Cumaları gazetenin ne kadar ince olduğunu her halde siz de biliyorsunuz.»

Sam gülümsedi. «Siz kütüphane memurusunuz sanırım.»

Bayan Lortz da bu tebessüme karşılık verdi. «Evet, öyle.» Ama kadının tebessümü gözlerine erişememiş gibi geldi. Bu gözler adamı dikkatle, hatta soğuk soğuk inceliyorlardı sanki. «Ve siz?..

«Ben Sam Peebles'ım.»

«Ah, evet! Emlak ve sigorta. *Sizin* oyununuz da bu.»

«Evet, suçum bu.»

«Kitaplığın ana bölümünde kimseyi bulamamış olmanıza üzüldüm. Herhalde burasının kapalı olduğunu, birinin kapıyı yanlışlıkla açık bıraktığını sandınız.»

Sam, «Evet,» dedi. «Aklıma böyle bir şey gelmedi değil.»

Bayan Lortz, «Burada ikiden yediye kadar üç kişi çalışıyor,» diye açıkladı. «İşe saat ikide başlamamızın nedeni belli tabii. Okullar saat ikide dağılmaya başlıyor. İlkokul ikide... Orta okul iki buçukta. Lise de ikiyi kırk beş geçe... Çocuklar bizim en sadık müşterilerimiz. Ve bence en hoşumuza gidenler de onlar. Küçükleri çok severim. Eskiden bütün gün burada çalışan bir yardımcım vardı. Ama geçen yıl belediye encümeni bütçemizde sekiz yüz dolarlık bir kesinti yaptı. Ve...» Bayan Lortz ellerini birleştirerek uçan bir kuşu taklit etti. Şirin ve sevimli bir hareketti yaptığı.

Sam, o halde neden neşelenmedim, diye düşündü. Ya da etkilenmedim? Galiba bunun nedeni o posterler. Sam hâlâ Kırmızı Kukuletalı Kız, arabadaki haykıran çocuk ve haşin bakışlı Kitaplık Polisi'yle bu güler yüzlü, küçük kent kütüphanecisini birbirlerine uydurmaya çalışıyordu.

Bayan Lortz sol elini hiç de yapmacıklı olmayan bir güvenle uzattı. Eli küçük, geri kalan her yeri gibi tombul ve yusyuvarlaktı. Sam kadının dördüncü parmağında nikâh halkası olmadığını gördü. Demek ki o Bayan Lortz değildi. İhtiyar bir kızdı. Sam, onun küçük kentlere özgü tipik bir evde kalmış kız olduğunu düşündü. Adeta bir karikatür gibiydi kadın. Sonra da bu düşünceyi kafasından kovdu.

«Kitaplığımıza daha önce hiç gelmediniz değil mi, Bay Peebles?»

«Hayır. Korkarım gelmedim. Ve lütfen beni 'Sam' diye çağırın.»

Adam, bu kadınla böyle 'senli benli' olmayı istediğinden de pek emin değildi. Ama küçük bir kentte bürosu olan bir iş adamıydı. Daha da doğrusu bir satıcıydı. Ve bu dost olma isteğini de neredeyse düşünmeden açıklamıştı.

«Ah, teşekür ederim, Sam.»

Emlakçı, kadının da, «Sen de beni küçük adımla çağır,» demesini bekledi. Ama A. Lortz soran gözlerle baktı Sam'e.

Sam, «Başıma bir dert aldım,» dedi. «Bu gece Rotary Kulübü'nde bir konuşma yapacak olan konuk bir kaza geçirdi ve...

«Ah, vah vah! Ne yazık!»

«Bunu hem o, hem de benim için söyleyebilirsiniz. Onun yerini benim almamı istediler.»

Lortz, «Ah...» diye mırıldandı. Sesi endişeliydi ama gözlerini neşeyle kısmıştı. Ama Sam yine de kadına ısınamadığını hissetti. Oysa genellikle başkalarına derinden olmasa bile çabucak ısınan bir insandı. Sam Peebles, birkaç yakın dostu olan ama yine de asansörlerde yabancılarla konuşmaya can atan insanlardandı.

«Dün gece bir konuşma yazdım. Onu bu sabah mektuplarımı yazan genç hanıma okudum...»

«Onun Naomi Higgins olduğundan eminim.»

«Evet. Nasıl bildiniz?»

«Naomi, kitaplığa devamlı gelir. Romantik aşk romanları alır: Jennifer Blake, Rosemary Rogers, Paul Sheldon. İşte böyle yazarların kitaplarını.» Lortz sesini alçaltarak ekledi. «Onları annesi için aldığını söylüyor. Ama ben aslında romanları Naomi'nin okuduğunu sanıyorum.»

Sam güldü. Naomi'nin gözlerinde gizli gizli romantik romanlar okuyan kimselere özgü o hülyalı ifade vardı gerçekten.

«Her neyse... Naomi'nin büyük kentlerde 'geçici ofis personeli' diye tanımlanan kimselerden olduğunu biliyorum. Herhalde Junction City'de ondan başka sekreter de yok. O yüzden sözünü ettiğiniz o genç kadının Naomi olması gerektiğini düşündüm.»

«Evet. Naomi konuşmamı beğendi... ya da öyle söyledi. Ama konuşmanın biraz kuru olduğunu düşünüyordu. O yüzden...

«'Konuşmacının Arkadaşı' adlı yapıtı önerdiğinden eminim!»

«Şey... Kitabın tam adını hatırlayamadı: Ama aradığım gibi bir şey olduğu anlaşılıyor.» Sam bir an durdu sonra da biraz da endişeyle sordu. «İçinde espriler var değil mi?»

«Üç yüz sayfa dolusu hem de?» Lortz sağ elini uzatarak emlakçının kolunu çekiştirdi. Bu elinde de yüzük yoktu. «Şöyle gelin.» Adamı kapıya doğru götürdü. «Bütün problemlerinizi çözeceğim, Sam. Ama kitaplığımıza tekrar gelmeniz için acil bir sorun çıkmasını beklemeyeceğinizi umarım. Burası küçüktür ama şahane bir yerdir. Hiç olmazsa ben böyle düşünüyorum. Tabii tarafsız sayılamam.»

Kapıdan kitaplığın gölgelere bürünmüş olan kasvetli ana salonuna girdiler. Lortz, kapıdaki üç düğmeyi çevirdiği zaman tavandan sarkan küreler yandı. Bunlardan süzülen yumuşak sarı ışık içeriye sıcak ve neşeli bir hava verdi.

Kadın bir sır açıklarmış gibi, «Hava kapalı olduğu zaman burası da pek kasvetli bir hal alıyor,» dedi. Hâlâ Sam'in kolunu kesin hareketlerle

çekiştiriyordu. «Ama tabii belediye encümeninin böyle yerlerin elektrik masraflarından ne kadar yakındığını biliyorsunuz... Belki de bilmiyorsunuz ama herhalde *tahmin* edebilirsiniz.»

Sam de sesini iyice hafifletti. «Evet, edebilirim.»

«Ama bu, kışın yakıt masrafları konusunda söylediklerinin yanında hafif kalır.» Kadın gözlerini devirdi. «Petrol çok *pahalı.* Bütün suç o Araplarda... Ve *şimdi* de yaptıklarına bir bakın... *yazarları* öldürmeleri için kiralık katiller tutuyorlar.»

«Evet. Kötü bir davranış bu.» Sam nedense yine uzun boylu adamla ilgili posteri hatırladı. Adamın kimliğine takılmış olan o tuhaf yıldızı, çocukların yüzlerine düşen tehlikeli gölgesini. Koyu bir lekeye benziyordu.

«Ben de çocuk kitaplığında çalışıyordum. Oraya girdiğim zaman saati unutuyorum.»

Sam, «Orası ilginç bir yer,» dedi. Sözlerine devam edip o posterleri soracaktı. Ama Lortz ondan önce davrandı. Sıradan sayılacak bir günde yaptığı bu küçük yolculuğu kimin yönettiği çok belliydi.

«*Gerçekten de öyle. Şimdi bana bir dakika izin verin.*» Kadın uzanıp ellerini adamın omuzlarına koydu. Bunun için ayaklarının ucunda yükselmek zorunda kaldı. Sam bir an gülünç bir biçimde kadının kendisini öpeceğini sandı. Lortz onun yerine adamın omuzlarına bastırarak onu kiralık kitapların öteki tarafındaki tahta bir sıraya oturttu. «İhtiyacınız olan kitapları nerede bulacağımızı biliyorum, Sam. Kart kataloğuna bile bakmama gerek yok.»

«Onları kendim alabilirim...

Kadın, «Nerede olduklarını *kesinlikle* biliyorum,» dedi. «Ama onlar Kaynak Kitaplar bölümündeler ve mümkün olduğunca oraya hiç kimseyi sokmam. Bu bakımdan biraz otoriterimdir. Ama *her zaman* elimi attım mı aradığımı bulurum. Hiç olmazsa o bölümde. İnsanlar çok savruk oluyorlar. Düzene filan hiç aldırmıyorlar. En kötüsü çocuklar. Ama izin verirseniz büyükler de aynı şeyi yapıyorlar. Siz hiçbir şey için endişelenmeyin. Ben şimdi gelirim.»

Sam daha fazla karşı koymak niyetinde değildi. İsteseydi de zaman bulamayacaktı zaten. Lortz uzaklaşmıştı bile. Sam, sırada oturuyor ve kendisini yine dördüncü sınıf öğrencisi gibi hissediyordu... Ama yaramazlık eden ve o yüzden de dışarı çıkıp diğer çocuklarla oynaması yasaklanan bir öğrenci gibi.

Sam, Lortz'un çıkış masasının arkasındaki odada dolaştığını duyuyordu. Sonra düşünceli bir tavırla etrafına baktı. Burada kitaplardan başka görülecek hiçbir şey yoktu. Gazete okuyan ya da dergi karıştıran bir emekli bile. Bu garipti. Tabii aslında böyle bir günde kitaplığın tıklım tıklım olmasını beklemiyordu. Ama içeride hiç kimse olmaması!..

Emlakçı, eh, Bay Peckham buradaymış, diye düşündü. Ama o da gazeteyi okuduktan sonra evine gitmiş. Ne de olsa gazete Cuma günleri çok ince oluyor. Toz tabakası da öyle. Sonra Bay Peckham adında birinin orada olduğunu yalnızca Lortz'un iddia ettiği geldi aklına. Öyle ama kadın neden yalan söylesin.

Bunu bilmiyor, kadının yalan söylediğini de pek sanmıyordu. Ama yeni tanıştığı tatlı suratlı bir kadının dürüstlüğünden kuşkulanması, bu karşılaşmanın en şaşırtıcı yanını da vurguluyordu: Lortz'dan hoşlanmamıştı. Tatlı yüzlü de olsa, kadını hiç sevmemişti.

İçinden, bütün bunlara o posterler neden oldu, dedi. Çocukların odasına o tür posterler asan bir insanı sevmemeye hazırdın. Ama bu önemli değil. Sen bugün yalnızca kitaplığa uğrayıverdin. Şimdi kitabı al ve buradan çık.

Sam oturduğu yerde kımıldandı. Başını kaldırdı ve duvardaki yazıyı gördü:

«Bir adamın karısıyla çocuklarına nasıl davrandığını öğrenmek istiyorsan, onun kitaplarına nasıl baktığını sor.

–Ralph Waldo Emerson.»

Sam bu küçük öğütten de pek hoşlanmadı. Nedenini de pek bilmiyordu... Belki de bir adamın, hatta kitap düşkünü bir kimsenin bile aile-

sine okuduğu şeylerden daha iyi davranacağını düşünüyordu. Ama cilalı meşe tahtasının üzerine altın yaldızla yazılmış olan özdeyiş sanki ona öfkeyle bakıyor ve, «Bu konuyu tekrar düşün,» diyordu.

Ama Sam bunu yapamadan Lortz geri döndü. Çıkış masasının yanından uzanan bankoda bir kapağı kaldırdı. Oradan geçip kapağı tekrar kapattı.

Neşeyle, «İstediklerinizi buldum sanırım,» dedi. «Benimle aynı fikirde olduğunuzu umarım.» Sam'e iki kitap uzattı.

Bunlardan biri, 'Konuşmacının Arkadaşı'ydı, diğeri de 'Amerikan Halkının En Sevdiği Şiirler.' Kitabın kâğıt şömizinin üzerine kalın plastik geçirilmişti. Şömizdeki yazılardan şiirleri Hazel Felleman adında birinin *seçmiş* olduğu anlaşılıyordu. Ve içinde 'Yaşamla ilgili şiirler!' olduğu yazılıydı. «Yuvalar ve annelerle ilgili şiirler! Güldüren, neşeli şiirler! New York Times Book Review okuyucularının en çok istedikleri şiirler!» Ayrıca Hazel Fellerman'ın «Amerikan halkının şiir zevkini» her zaman izlediğini de açıklanıyordu.

Sam, kuşkuyla Miss Lortz'a baktı. Kadın onun kafasından geçenleri hemen anladı. «Evet, biliyorum. Bunlar eski tarz kitaplara benziyorlar. Özellikle öğretici kitapların çok moda olduğu bugünlerde. Herhalde Cedar Rapids'deki alış veriş merkezine gitseydiniz konuşmacılığa yeni başlayan birine yardımcı olacak on iki kitap bile bulurdunuz. Ama onların hiçbiri de bu kitaplar kadar işinize yaramazdı, Sam. Ben, konuşmacılık sanatını yeni tanımaya başlayan kadın ve erkekler için bu kitaplardan daha iyi birer yardımcı olamayacağına inanıyorum.»

Sam, «Yani amatörler için...» diye güldü.

«Şey, evet. Örneğin 'En Sevilen Şiirleri' alalım. Kitabın ikinci bölümünün adı 'İlham.' Yanılmıyorsam altmış beşinci sayfadan başlıyor. O bölümde, küçük konuşmanızı sona erdirmek için uygun bir şeyler bulacağınızdan eminim, Sam. Çok geçmeden dinleyicilerinizin söylediklerinizi unutsalar bile, birkaç dizeyi hatırladıklarını öğreneceksiniz. Özellikle biraz...

Sam, «... içmişlerse,» dedi.

Miss Lortz, Sam'e kibarca çattı. «Ben 'çakır keyif' sözcüğünü kullanırdım. Ama tabii o kimseleri benden daha iyi tanıyorsunuz.» Fakat emlakçıya bu sözleri yalnızca nezaketinden söylediğini belirtmek istiyormuş gibi baktı.

Sonra 'Konuşmacının Arkadaşı'nı havaya kaldırdı. Şömizin üzerine bir karikatürcü süslü bir ziyafet salonu çizmişti. Eski tip smokin giymiş adamlar önlerinde içkilerle masalarda oturuyorlardı. Kafayı çektikleri belliydi. Hepsi de birini alkışlıyorlardı. Podyumda ise konuşmacı olduğu anlaşılan yine smokinli bir adam duruyor ve diğerlerine zaferle gülümsüyordu. Çok başarılı olduğu belliydi.

Lortz, «Başlarda yemeklerden sonra yapılan konuşmaların teorisiyle ilgili bir bölüm var,» diye açıkladı. «Ama bu işi meslek haline getirmeyi isteyecek birine benzemediğiniz için...

Sam heyecanla, «İyi anlamışsınız,» diye cevap verdi.

«Onun için kitabın ortasından başlayın. 'Canlı Konuşma' adlı bölümden. Orada espri ve fıkraların üçe ayrılmış olduklarını göreceksiniz. 'Onları Alıştırmak', 'Yumuşatmak,' ve 'İşlerini Bitirmek.'»

Sam, jigoloların işine yarayacak bir el kitabına benziyor, diye düşündü ama bir şey söylemedi.

Ancak kadın yine onun kafasından geçenleri okudu. «Evet, biraz anlamlı... Ama bu kitaplar her şeyin daha masum ve sade olduğu bir çağda yazılmışlar. Yani bin dokuz yüz otuzların sonlarına doğru.»

«Evet, çok daha masumca bir çağda.» Sam terkedilmiş çorak çiftlikleri, un çuvallarından yapılmış elbiseler giyen küçük kızları ve coplu polislerin sardığı, paslı tenekelerden yapılmış derme çatma evleri düşünüyordu.

Miss Lortz sözlerini güçlendirmek için parmaklarını kitaplara vurdu. «Ama bunlar yine de işe *yarıyorlar.* İş alanında önemli olan da bu, öyle değil mi? Yani... sonuç almak.»

«Evet... Öyle sanırım.» Emlakçı, kadına düşünceli bir tavırla baktı.

Miss Lortz kaşlarını kaldırdı. Belki de biraz da kendisini savunmak istiyormuş gibi bir tavırla sordu. «Neler düşünüyorsunuz bakayım?»

Sam, «Olgunluk çağına eriştikten sonra böyle olaylarla pek ender karşılaştığımı düşünüyordum...» dedi. «Hiç görülmemiş bir şey olduğunu söylemek istemiyorum. Ama gerçekten böyle olaylarla ender karşılaşırım. Buraya konuşmamı canlandırmak için bir-iki kitap almaya geldim. Ve siz bana gereken yanıtları verdiniz. Kasaptan istediğiniz gibi kuzu pirzolası alamadığınız bugünlerde böyle bir olay ne kadar sık olabilir?»

Lortz gülümsedi. Memnun olmuş gibiydi... Ama Sam yine kadının gözlerinde tebessümüne uygun bir ifade olmadığını farketti. Galiba o, çocuk kitaplığında kadınla karşılaştığından beri bu gözlerdeki ifade hiç değişmemişti. Ya da kadın onunla karşılaştığından beri. Lortz durmadan onu incelemişti. Kadın, «Galiba bana iltifat ettiniz,» dedi.

«Evet, efendim. Öyle.»

«Teşekkür ederim, Sam. Çok naziksin. 'İnsan iltifat sayesinde çok şey kazanır,' derler ama korkarım sizden yine de iki dolar istemek zorundayım.»

«Öyle mi?»

Kadın, «Büyüklere kitaplık kartı vermek için bu ücreti alıyoruz,» diye açıkladı, «Ama süresi üç yıl bunun. Kart yenileneceği zaman da sadece elli sent veriyorsunuz. Kârlı bir iş değil mi?»

«Bunu beğendim.»

Lortz, «O halde şöyle buyrun,» dedi. Sam de kadının peşi sıra 'Çıkış Masası'na gitti.

3

Kadın, Sam'e doldurması için bir kart verdi. Sam karta adını, adresini, telefon numaralarını ve iş yerini yazdı.

«Demek Kelton Caddesi'nde oturuyorsunuz? Çok güzel.»

«En, orası hoşuma gidiyor.»

«Evler hem çok büyük, hem de çok güzel. Evlenmelisiniz.»

Sam biraz şaşırdı. «Evli olmadığımı nereden anladınız?»

«Siz benim evli olmadığımı nasıl anladıysanız öyle.» Kadının tebessümü biraz sinsileşmişti. Şimdi bir kediye benziyordu. «Parmağınızda yüzük yok.»

Emlakçı şaşkınca, «Ya,» diyerek gülümsedi. Ama her zamanki gibi neşeyle tebessüm ettiğini pek sanmıyordu. Yanakları da yanmaya başlamıştı.

«Lütfen iki dolar verin.»

Sam, Lortz'a iki birer dolar uzattı. Miss Lortz üzerinde iskelete benzeyen eski yazı makinesinin durduğu küçük bir masaya gitti. Parlak turuncu karta makinede kısaca bir şeyler yazdı. Sonra çıkış masasına getirip en alta cakalı bir imza attı. Kartı Sam'e doğru itti.

«Lütfen yazıları okuyun. Bilginin doğru olup olmadığını kontrol edin.»

Sam istenileni yaptı. «Çok güzel... İmzaya bakmış ve kadının küçük adının Ardelia olduğunu görmüştü. Güzel bir addı bu. Biraz da duyulmamış bir isim.

Miss Lortz, kitaplık kartını geri aldı, Sam'in üniversiteden beri aldığı ilk kitaplık kartıydı bu. Üniversitedekini de pek az kullanmıştı. Kadın kartı, mikrofilm kayıt cihazının altına yerleştirdi. Yanına da kitapların arkasındaki cep gibi yerlerden aldığı kartları koydu. «Kitaplar sizde ancak bir hafta kalabilir. Çünkü bunlar Özel Kaynak Kitapları bölümünden. Bu adı çok aranılan kitaplara ben verdim.»

«Konuşmacılık sanatını yeni öğrenen birine yardımcı olacak kitaplar da mı çok aranıyor?»

«Evet, öyle ya! Bir de musluk tamiri, basit hokkabazlıklar, toplum kuralları gibi kitaplar çok revaçta... İnsanların sıkıştıkları zaman ne tür kitaplar aradıklarını bilseydiniz şaşardınız. Ama ben biliyorum.»

«Bildiğinizden eminim.»

«Bu işe çok çok uzun yıllar önce girdim, Sam. Sizdeki kitapların yerlerine yenilerini geçirmemiz de imkânsız. Onun için onları nisanın altısına kadar geri getirmeye çalışın.» Kadın başını kaldırdı ve ışık gözlerine geldi. Sam gördüğünü, «Hafif bir ışıltı,» diye geçiştirmeye çalıştı, ama aslında doğru değildi bu. Lortz'un gözleri maden parçaları gibi parlamışlardı. Yassı maden parçaları gibi. Ardelia Lortz'un gözlerinin yerinde birer Nikel para vardı sanki.

Sam, «Ya da?» diye sordu. Gülümsüyordu ama artık ona yüzünde bir maske varmış gibi geliyordu.

Kadın, «Ya da,» dedi. «Peşinizden Kitaplık Polisi'ni göndermek zorunda kalırım.»

4

Bir an göz göze geldiler. Sam asıl Ardelia Lortz'u gördüğünü düşündü. Ve gördüğü kadının öyle sevimli, yumuşak, hiç evlenmemiş bir kütüphaneciye benzer bir yanı da yoktu.

Sam, bu kadın aslında tehlikeli olabilir, diye düşündü. Sonra da biraz utançla bu düşünceyi kafasından kovdu. Böylesi bir günde konuşma saatimin yaklaşması beni etkilemeye başladı sanırım. Bu kadın bir şeftali kompostosu kadar tehlikeli... Ve beni sıkan da ne karanlık gün, ne de geceki kulüp toplantısı. Bu halime o kahrolasıca posterler yol açtı.»

Emlakçı, 'Konuşmacının Arkadaşı' ve 'Amerikan Halkının En Sevdiği Şiirler' kitaplarını koltuğunun altına sıkıştırmıştı. Ancak kapıya eriştikleri sırada birdenbire kadının kendisini gitmeye zorladığını farketti. Ayaklarını yere sıkıca basarak durdu. Kadın ona hayretle baktı.

«Size bir şey sorabilir miyim, Miss Lortz?»

«Tabii, Sam. Ben bunun için buradayım. Yani soruları cevaplamak için.»

Emlakçı, «Şu çocuk kitaplığı ve posterler,» dedi. «Onlardan bazıları beni şaşırttı. Hatta şok geçirir gibi oldum.» Bu sözleri cemaatinden birinin, masasındaki dergilerin altında bir de Playboy olduğunu farkeden Baptist rahibi edasıyla söylediğini umuyordu. Ama hiç de öyle olmadı. Sam, «Çünkü bu sıradan bir duygu değil,» diye düşündü. «Ben gerçekten şok geçirdim. 'Geçirir gibi oldum da, ne demek'.»

Kadın kaşlarını çatarak, «Posterler mi?» diye sordu. Sonra durumu kavrayarak güldü. «Ah! Herhalde Kitaplık Polisi'ni kastediyorsunuz... Ve tabii Aptal Simon'u.»

«Aptal Simon'u mu?»

«'Yabancıların Arabalarına Binmeyin' yazılı posteri hatırlıyorsunuz, değil mi? Küçükler resimdeki erkek çocuğa bu adı taktılar. Şu seslenen çocuğa. Ondan, 'Aptal Simon' diye söz ediyorlar... Herhalde böyle budalaca bir şey yaptığı için onu küçük görüyorlar. Bence çok sağlıklı bir davranış. Sizce de öyle değil mi?»

Sam ağır ağır, «Çocuk seslenmiyor,» dedi. *«Çığlıklar atıyor!»*

Miss Lortz omzunu silkti. «Seslenmek, çığlıklar atmak... arada ne fark var? Burada seslenen de pek olmuyor, çığlıklar atan da. Çocuklar çok uslular... ve çok saygılı...

Sam, «Bundan eminim... diye mırıldandı. Şimdi antredeydiler. Sam sehpadaki o levhaya baktı.

Üzerinde, «Sükut Altındır» ya da «Lütfen Gürültü Etmeyiniz!» yazmayan o levhaya. Üzerinde yazılı olan tartışma götürmeyecek bir emirdi.

«SUSUNUZ!»

«Bu bir yorum meselesi. Öyle değil mi?»

Sam, «Herhalde...» dedi. Kadının pek ustaca bir manevrayla kendisini bir köşeye sıkıştırmaya çalıştığının farkındaydı. Sonunda iddialarını destekleyemeyecek ve zafer de Ardelia Lortz'un olacaktı. «Ama onlar bana çok abartmalı geldi. Yani o posterler.»

Kadın kibarca, «Öyle mi?» diye sordu. Şimdi dış kapının önünde duruyorlardı.

«Evet. Korkutucu şeyler onlar.» Emlakçı kendisini toplayarak gerçekten inandığı şeyi açıkladı. «Küçük çocukların toplandıkları bir yere göre değiller.»

Miss Lortz gülümsüyordu. Bu tebessüm Sam'i sinirlendirdi. Kadın, «Böyle düşünen ilk siz değilsiniz, Sam,» dedi. «Çocukları olmayan kimseler de buraya sık sık gelmiyorlar. Çocuk kitaplığına yani. Ama zaman zaman buraya uğradıkları oluyor. Amcalar, dayılar, teyzeler, halalar, babasız çocuk doğurmuş olan genç annelerin üzerlerine bu angaryayı yükledikleri sevgilileri... Ya da sizin gibiler, Sam... Beni arayan kimseler.»

Kadının soğuk bakışlı mavimsi gri gözlerinden, «Başları darda olan kimseler,» demek istediği anlaşılıyordu. «Yardım isteyen insanlar. Ve yardım GÖRDÜKTEN sonra da burada durup Junction Kenti Genel Kitaplığı'nı yönetiş tarzımızı eleştirenler. Benim Junction Kenti Genel Kitaplığı'nı yönetiş biçimimi beğenmeyenler.»

Sam uysalca, «Galiba fikrimi açıklamakla hata ettiğimi düşünüyorsunuz,» diye mırıldandı. Ama aslında uysallığı pek tutmamıştı. Hem de hiç. Fakat bu da iş hayatında başvurduğu oyunlardan biriydi. Şimdi de bu tavra onu koruyacak bir pelerinmiş gibi sarılıyordu.

«Yok canım. Hiç de değil. Siz yalnızca durumu anlamıyorsunuz. Geçen yaz bir anket yaptık. Her yıl yapılan Yazlık Okuma Programı'nın bir parçasıydı. Bu programı 'Junction Kentinin Kızgın Yazı,' diye tanımlıyoruz. Her çocuğun okuduğu kitaplar için birer oy vermeye hakkı var. Çocukları okumaya yöneltmek için yıllar boyunca bu yöntemi geliştirdik. Çünkü bu bizim en önemli sorumluluklarımızdan biri.»

Yine bakışlarıyla, «Biz ne yaptığımızı biliyoruz,» der gibiydi. «Ve ben sana çok nazik davranıyorum. Öyle değil mi? Üstelik sen yaşamın boyunca buraya bir kez bile gelmedin. Şimdi içeri kafanı uzatma yürekliliğini gösterdin ve hemen eleştiriye başladın.»

Sam kendisini büyük bir haksızlık yapmış gibi hissetmeye başlıyordu. Lortz tartışmayı henüz kazanmamıştı. Hiç olmazsa tamamiyle. Ama emlakçı gerilemeye başladığının da farkındaydı.

«Bu ankete göre geçen yıl çocukların en beğendiği film, 'Elm Sokağında Kâbus-5'ti. Küçüklerin en sevdikleri rock grubunun adı 'Güller ve Tabancalar' İkinci ise Ozzy Osbourne adında biriydi. Anladığım kadarıyla bu genç, konserleri sırasında dişleriyle canlı hayvanların kafalarını kopartmakla ün yapmış. Çocukların en sevdikleri roman, 'Kuğunun Şarkısı' adlı bir cep kitabıydı. Robert McCammon adında birinin yazdığı bir dehşet hikâyesi... Ve biz o kitabı durmadan yenilemek zorunda kalıyoruz, Sam. Çünkü roman birkaç hafta içerisinde yırtık pırtık oluyor. 'Kuğunun Şarkısı'ndan birini plastikle kaplattım. Ama tabii o da çalındı. O kötü çocuklardan biri tarafından.» Lortz'un dudakları gerilerek inceldi. «Beğenilen ikinci yapıt ise yakın akrabalar arasındaki ilişkiler ve çocukların öldürülmesiyle ilgili dehşet verici bir şeydi. Adı, 'Çatı'ydı sanırım. Bu kitap tam beş yıl listede kaldı. Birkaç çocuk da, 'Peyton Aşkları'ndan söz ettiler.» Ardından da Sam'a sert sert baktı Lortz. «Ben 'Elm Sokağında Kâbus' filmlerinin hiçbirini görmedim. Ozzy Osbourne'un plaklarından hiçbirini dinlemedim. Dinlemeye de niyetim yok. Robert McCammon, Stephen King ve V.C. Andrews'un romanlarını okumaya da. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?»

«Galiba.» Sam uygun sözcükler aradı. «Çocukların zevklerini engellemenin haksızlık olacağını söylüyorsunuz...

Kadın neşeyle güldü. Gözleri bir an yine nikel paralara dönüştüler. «Bu bir bölümü. Ama tümü değil. Çocuk kitaplığındaki posterleri - tartışma götürmeyecek güzel posterlerle sizi sinirlendirenleri bize Iowa Kütüphanecilik Kurumu gönderdi. İKK, Ortabatı Kütüphanecilik Cemiyeti'nin bir üyesi. O da Milli Kitapcılık Kurumu'na üye. Vergilerin önemli bir bölümü bu kuruma veriliyor. Yani halkın parası. Yani benim param. Ve sizin...

Sam, ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Bütün bir öğleden sonrasını 'Kitaplığınız Sizin İçin Nasıl Çalışıyor' konulu bir konferansı dinleyerek geçirmek niyetinde değildi. Ama buna kendisi çanak tutmamış mıydı? Galiba öyle olmuştu. Adamın emin olduğu bir tek şey vardı: Ardelia Lortz'dan gitgide daha çok nefret ediyordu.

Miss Lortz konuşmasını amansızca sürdürdü. «İowa Kütüphanecilik Kurumu bize her ay bir broşür gönderiyor. Broşürde kırk kadar posterin resimleri oluyor. Bunlardan beş tanesini bize bedava veriyorlar. Daha fazlasını istersek poster başına üç dolar ödüyoruz. Sıkılmaya başladığınızın farkındayım. Ama bu açıklamayı *hak* ettiniz! Ve artık işin can alacak noktasına da geliyoruz.»

Sam sıkıntıyla, «Ben mi?» dedi. «Sıkıldığım filan yok.»

Lortz gülümsedi. Dişleri o kadar düzgündü ki takma oldukları hemen anlaşılıyordu. «Burada bir Çocuk Kitaplığı Komitemiz var. Üyeler kimler? Ah, tabii ki çocuklar. Dokuz çocuk. Dört lise, üç orta ve iki ilkokul öğrencisi. Bir çocuğun komiteye girebilmesi için notlarının iyi olması gerekiyor. Sipariş ettiğimiz kitaplardan bazılarını bu komite seçiyor. Geçen sonbaharda kitaplığı yeniden düzenlediğimiz zaman yeni perde ve masaları da yine onlar seçtiler... Tabii posterleri de seçenler her zaman onlar. En genç komite üyesinin bir keresinde dediği gibi, 'İşin en eğlenceli yanı da bu.' *Şimdi* anladınız mı?»

Sam, «Evet» diye cevap verdi. «'Kırmızı Kukuletalı Kız'ı, 'Aptal Simon'ı ve 'Kitaplık Polisi'ni çocuklar seçmişler. O posterlerden çok korkunç oldukları için hoşlanıyorlar.»

Miss Lortz güldü. «Doğru!»

Emlakçı birdenbire bütün bunlardan iyice sıkıldığını düşündü. Bu kitaplıkta bir şeyler vardı. Bu sezgisiyle posterler ya da kütüphane memuru arasında bir ilgi yoktu. Daha çok kitaplıkla ilgiliydi. Kitaplık birdenbire insanın kaba etine saplanmış olan sinir bozucu bir kıymığa dönüşmüştü. Her neyse... Sam yeteri kadar sıkılmıştı artık.

Sam, «Miss Lortz,» dedi. «Sizde 'Elm Sokağı Kâbusu'nun video bandı var mı? Yani çocuk kitaplığında? Ya da 'Güller ve Tabancalar' veya Ozzy Osbourne'un albümleri?»

Kadın sabırla, «Sam,» diye başladı. «Siz benim ne demek istediğimi anlamadınız...

«Ya 'Peyton Aşkları'? Bazı çocuklar bu romanı okudukları için eski-

yenlerin yerine birkaç tane yenisinden aldınız mı?» Sam daha bu sözleri söylerken, o eski şeyi hâlâ okuyan VAR mı? diye düşündü.

«Hayır.» Lortz'un yanakları öfkesinden kızarmaya başlamıştı. Kadının kendisine karşı konulmasından hoşlanmadığını anlaşılıyordu. «Ama bizde hırsızlık, çocuklarına kötü davranan baba ve anneler ve soygunlarla ilgili kitaplar *var.* Tabii burada, 'Altın Saçlı Kızla Üç Ayı,' 'Hansel ve Gretel' ve 'Jack'le Sırık Fasulyesi'nden söz ediyoruz. Sizin gibi bir insanın daha anlayışlı olacağını sanırdım, Sam.»

Emlakçı, yani 'sıkıştığı bir anda yardım ettiğim bir insanın' demek istiyorsun. Ama sana da ne oluyor, hanımefendi? Bu kent sana bu iş için para vermiyor mu, demek istedi. Sonra kendisini toparladı. Miss Lortz'un, «Sizin gibi bir insan' sözleriyle neyi kastettiğini bilmiyordu. Öğrenmek *istediğinden* de pek emin değildi. Ama bu tartışmanın çığrından çıkmak üzere olduğunun da farkındaydı. Sonunda iş kavgaya dönüşecekti. Buraya küçük konuşmasını canlandırmak için bir şeyler bulmaya gelmişti. Başkütüphaneciyle çocuk kitaplığı konusunda kavgaya girişmeye değil.

Sam, «Sizi kırdıysam özür dilerim,» dedi. «Ve artık gitmem gerekiyor.»

Kadın, «Evet,» diye cevap verdi. «Gerçekten de gitmeniz gerekiyor.» Sonra bakışlarıyla ekledi. «Özrün kabul edilmedi. Hiç kabul edilmedi hem de.»

Emlakçı mırıldandı. «Galiba yapacağım bu küçük konuşma yüzünden sinirlerim iyice gerildi. Dün gece geç vakitlere kadar üzerinde çalıştım.» 'Uysal Sam Peebles' tavırlarıyla gülümseyerek elindeki çantayı havaya kaldırdı.

Kadın biraz yatıştı ama bakışları hâlâ öfkeliydi. «Anlıyorum. Biz burada hizmet vermeye çalışıyoruz. Ve tabii vergi ödeyenlerin yapıcı eleştirileri de bizi her zaman ilgilendiriyor.» 'Yapıcı' sözcüğünü hafifçe vurgulamıştı. Herhalde Sam'e sözlerinin hiç de yapıcı bir tarafı olmadığını açıklamak için.

Artık her şey sona ermişti ve Sam durumu düzeltmek için tuhaf bir istek duyuyordu şimdi. Hatta bu bir ihtiyaca dönüşmüştü. Sanki güzelce yapılmış bir yatağın örtüsünü düzeltmek istiyordu. Sam, bunun işadamlarına özgü bir alışkanlık olabileceğini düşündü... Ya da bir iş adamını koruyan kamuflaj. Sam'in aklına garip bir şey geldi. Bu akşam aslında Ardelia Lortz'la nasıl karşılaştığımdan söz etmeliyim. Yazdığım konuşmadan çok daha başarılı bir biçimde küçük bir kentin kalbini ve ruhunu açıklıyor çünkü. Tabii karşılaşmanın tümü gurur okşayıcı değil. Ama 'kuru' olduğu da söylenemez. Bunda Cuma geceleri Rotary Kulübü'nde yapılan konuşmalarda bulunmayan bir şey var: Gerçek payı.

Birdenbire, «Bir-iki dakika bayağı heyecanlandık,» dediğini duydu ve kadına elini uzattığını da farketti. «Galiba sınırı aştım. Bana darılmadığınızı umarım.»

Lortz, Sam'in eline dokundu... Çabucak... Eli serin, cildi düzgündü. Ama nedense insanda tiksinti de uyandırıyordu. Miss Lortz «Tabii darılmadım,» dedi. Ama bakışları sözlerini yalanlıyordu.

«Neyse... Artık gitmem gerekiyor.»

«Evet. Unutmayın, Sam... bu kitaplar sizde ancak bir hafta kalabilir.» Parmağını kaldırıp manikürlü tırnağının ucuyla kitapları işaret etti. Sonra da gülümsedi. Bu tebessümde Sam'i çok sarsan bir şey vardı ama ne olduğunu anlayamadı. «Peşinizden Kitaplık Polisi'ni göndermek istemem.»

Sam başını salladı. «Öyle. Bunu ben de istemem.»

Ardelia Lortz hâlâ gülümsüyordu. «Tabii ya. Tabii istemezsiniz.»

5

Sam, kitaplığın önündeki yolun yarısına geldiği sırada gözlerinin önünde o çığlık atan çocuğun suratı belirdi. («Aptal Simon. Çocuklar onu Aptal Simon diye çağırıyorlar. Bu çok sağlıklı bir şey. Öyle değil mi?») Aynı anda da aklına bir şey geldi. Bu o kadar basit ve pratik bir

şeydi ki bu nedenle durakladı, «Çocuklardan oluşan bir jüri kendilerine fırsat verildiği takdirde öyle bir poster seçebilir... Ama İowa, Ortabatı ya da bütün ülkeden bir kütüphanecilik kurumu onlara bu posteri gönderir mi?»

Sam çocuğun ellerini kendisini içeri hapseden, amansız cama nasıl bastırmış olduğunu hatırladı. Çığlık atmak için acıyla açılmış o ağzı. Bir kütüphane kurumunun böyle bir şey yapabileceğine büsbütün inanamadı. Buna inanmak zordu. Hatta imkânsızdı.

Ya 'Peyton Aşkları'? Buna ne dersin? Kitaplığa gelip giden büyüklerin çoğu o romanı unutmuşlardı bile. Onların çocuklarının bu modası geçmiş romanı yeniden keşfettiklerine inanabilir miyim? Çocuk kitaplığını kullanacak yaşta olan küçüklerin...

«İşte buna da inanamam!»

Ardelia Lortz'un öfkesinin ikinci bir dozuna katlanmak niyetinde değildi. İlki yetmişti. Ayrıca kadının öfkesini tam anlamıyla açığa vurmadığından da emindi. Sam, dönüp arkasına baktı.

Ama kadın ortadan kaybolmuştu.

Kitaplığın kapısı kapanmıştı. Sıkıntılı granit suratta diklemesine açılmış bir ağza benziyordu kapı.

Sam, bir süre daha orada durdu. Sonra da arabasını bıraktığı tarafa doğru hızla yürüdü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SAM'İN KONUŞMASI

1

Konuşma çok başarılı oldu.

Sam, işe 'Konuşmacının Arkadaşı' kitabının 'Onları Alıştırmak' bölümünden seçip kendince uyarladığı iki fıkrayla başladı. Bunlardan biri ürününü toptan satmaya kalkan bir çiftçiyle ilgiliydi. İkincisi ise Eskimolara donmuş yiyecek satmaya çalışan bir satıcıyla. Emlakçı, konuşmasının ortaları için de bir fıkra seçmişti. Ne de olsa bu bölüm oldukça 'kuru'ydu. 'İşlerini Bitirmek,' bölümünden uygun bir fıkra bulmuştu. Yanına kurşun kalemle işaret koyacağı sırada aklına Ardelia Lortz ve 'Amerikan Halkının En Sevdiği Şiirler' kitabı gelmişti. Kadın, «Dinleyicileriniz her şeyi unutsalar bile, yine de iyi seçilmiş birkaç dizeyi hatırlarlar,» demişti. Sam de bu yüzden 'İlham' bölümünde kadının da söylediği gibi uygun, kısa bir şiir bulmuştu.

Sam o gece, başlarını kaldırarak gözlerini ona diken Rotary Kulübü üyelerine, «Junction Kenti gibi küçük bir yerde neden yaşadığımı ve

çalıştığımı açıklamaya çalıştım,» dedi. «Onları biraz mantıklı bulacağınızı umarım. Bulmazsanız başım dertte demektir.»

Bu sözleri hafif kahkahalarla ve viski kokusuyla karşılandı.

Sam, iyice terliyordu artık. Ama aslında kendisini gayet iyi hissediyordu. Bu işten yakasını başına bir dert gelmeden sıyıracağına inanmaya da başlamıştı. Mikrofon bir kez cızırdamış, kimse kalkıp çıkmamış, yemekleri suratına fırlatmamıştı. Bir iki kişi bağırmıştı ama şaka yollu.

«Bence Spencer Michael Free adlı bir şair benim anlatmaya çalıştıklarımı çok daha ustaca bir biçimde açıklıyor.

Anlayacağınız küçük kentteki iş yerlerinde satmaya çalıştığımız her şey, büyük şehirlerdeki alış veriş merkezlerinden daha ucuza sağlanabilir. Bu tür yerler ihtiyacınız olan her mal ve hizmeti orada bulabileceğinizden söz ederek övünürler. Araba parkları da bedavadır. Belki de bu bakımdan hemen hemen haklı sayılabilirler. Ama küçük kent iş adamları, büyük alış veriş merkezlerinin veremedikleri bir şeyi sağlarlar. Ve Bay Free de şiirinde bundan söz ediyor. Şiir uzun değil ama pek çok şeyi de açıklıyor.»

'Bu dünyada önemli olan insanca ilişkilerdir
Ellerimizin birbirlerine dokunmaları
Ve bu bitkin kalbe
Evden, ekmekten ve şaraptan çok daha fazla
Şey anlatır.
Çünkü gece sona erdiğinde evde yiter
Ekmek ise bir gün dayanır.
Ama bir elin dokunuşu ve bir ses
Her zaman ruhunda şarkı söyler.'

Sam, önündeki kâğıttan başını kaldırdı. Ve o gün ikinci kez sözlerinde ciddi olduğunu farkederek şaşırdı. Kalbi mutluluk ve minnetle dolup taşıyordu. İnsanın *hâlâ* bir kalbi olduğunu keşfetmesi güzel bir şeydi. Sıradan günlerin, sıradan işlerinin kalbini yıpratmadığını, tersine hâlâ kendi ağzından konuşabildiğini anlamak da öyle.

«Ve biz küçük kentlerde çalışan iş adamları ve iş kadınları işte bu insanca ilişkiyi sağlıyoruz. Bir bakıma pek de fazla bir şey sayılmaz bu... Ama diğer taraftan 'her şey' demektir. Bunun daha fazlasını istememe engel olduğunu da biliyorum. Bu geceki konuşmayı yapacak olan Akrobat Joe'nun çabucak iyileşmesini diliyor, benden onun yerine geçmemi istediği için Craig Jones'a teşekür ediyorum. Size de iç sıkıcı küçük konuşmamı sabırla dinlediğiniz için... Sağ olun.»

Alkışlar, Sam daha son cümlesini tamamlamadan başladı. Naomi'nin makinede yazdığı ve kendisinin de akşama kadar düzelttiği kâğıtları toplarken daha da arttı. Böyle bir şeyi beklemeyen tepkiden şaşalayan Sam yerine geçerken de en üst noktasına ulaştı.

Emlakçı kendi kendine, eh, dedi. Bunun nedeni içki. Onlara bir partide İsa'yla karşılaştığım için sigarayı bıraktığımı söyleseydim yine de alkışlarlardı beni.»

Sonra üyeler ayağa kalkmaya başladılar. Sam, galiba konuşmayı fazla uzattım, diye düşündü. Hepsi de gitmek için acele ediyor. Ama adamlar onu hâlâ alkışlıyorlardı. Sonra, Craig Jones'un ona el salladığını farketti. Ancak bir iki dakika sonra Craig'in ne istediğini anladı, ayağa kalk, onları selamla, demeye çalışıyordu.

Sam, eliyle işaret etti. «Sen çıldırmışsın!»

Craig, kesin bir tavırla başını salladıktan sonra ellerini telaşla havaya kaldırdı. Bu haliyle sadık cemaatin ilahiyi daha yüksek sesle söylemesini isteyen bir rahibi andırıyordu.

Sam bu yüzden ayağa kalktı ve diğer üyeler, «Yaşa!» diye bağırdıkları zaman da iyice şaşırdı.

Craig birkaç dakika sonra podyuma yaklaştı. Mikrofona birkaç kez vurduktan sonra gürültü kesildi. «Sam'in konuşması sayesinde o lastikten yapılmış tavuklara verdiğimiz paranın karşılığını kat kat aldık sanırım,» dedi.

Craig'in bu sözleri tekrar alkışlara neden oldu.

Sonra Sam'e doğru döndü. «Böyle bir yeteneğin olduğunu bilseydim, o akrobatı tutmaya kalkışmazdım, Sammy.»

Alkışlar salonda yankılandı. Şimdi alkışlara ıslıklar da karışıyordu. Daha sesler kesilmeden, Craig, emlakçının elini yakalayarak hararetle sıktı. «Konuşman harikaydı! Nereden kopya ettin, Sam?»

«Kopya etmedim.» Sam'in yanakları alev alev yanıyordu. Konuşmaya başlamadan önce hafif bir cin tonik içmişti ama şimdi kendisini biraz sarhoşmuş gibi hissediyordu. «Ben yazdım. Kitaplıktan bir-iki kitap aldım. Onların da yararı oldu.»

Şimdi diğer üyeler de etraflarını sarmaya başlıyorlardı. Sam'in elini arka arkaya sıkıyorlardı. Sam kendisini yazın kurak zamanlarda kullanılan bir tulumbaya benzetmeye başlamıştı.

Biri Sam'in kulağına, «Harikaydı!» diye haykırdı. Sam döndü. Bağıran Frank Stephens'di. Kamyoncular Sendikası üyesi tutuklandığı zaman onun yerini alan üye. «Keşke konuşmanı banda alsaydık! Gereken kimselere satardık! Kahretsin! Konuşman harikaydı, Sam!»

Rudy Parlman, «Ülkeyi dolaşarak bu konuşmayı tekrarlamalısın,» dedi. Yuvarlak yüzü kızarmıştı, ter içindeydi. «Az kalsın ağlıyordum! Yemin ederim! O şiiri nereden buldun?»

Sam, «Kitaplıktan,» diye cevap verdi. Sersemliği hâlâ geçmemişti... Konuşmasını parça parça edilmeden bitirmenin verdiği rahatlığın yerini ihtiyatlı bir sevinç almaya başlıyordu. Bruce Engalls dirseğinden tutmuş bara doğru götürüyordu Sam'i. Bir taraftan da, «Ahmakların buluştuğu bu kulüpte iki yıldan beri dinlediğim en güzel konuşmaydı!» diye bağırıyordu. «Belki de beş yıldan beri dinlediğim en güzel konuşma! Kahrolasıca bir akrobata ne gerek var? İzin ver de sana bir içki ikram edeyim, Sam. Kahretsin! İki içki ikram edeyim!»

2

Sam üyelerin ellerinden kurtulamadan altı içki içti. Hepsi de bedavaydı tabii... Ve bu zafer dolu geceyi Craig Jones onu Kelton Caddesi'ndeki evinin önünde bıraktığı zaman kapıdaki paspasın üzerine kusa-

rak tamamladı. Midesi ağzına geldiği sırada Sam de anahtarını ön kapının kilidine uydurmaya çalışıyordu. Bu zor bir işti. Çünkü kapıda üç kilit, onun elinde dört anahtar vardı. Ve midesindekileri verandanın yanındaki ağaççıkların arasına çıkaracak zaman bulamadı. Sonunda kapıyı açmayı başardığı zaman, paspası dikkatle iki yanından tutarak kaldırıp yana attı.

Daha sonra bir fincan kahveyi midesinde tutmayı başardı. Ama o sırada telefon iki kez çaldı. Yine onu kutlamak isteyenlerdi. İkinci telefon, o gece kulüpte olmayan Elmer Baskin'dendi. Sam kendisini biraz 'Bir Yıldız Doğuyor' filminde oynayan Judy Garland gibi hissetmeye başladı. Ama midesi hâlâ bulanırken bunun zevkini çıkarması da zordu. Kafası ise onu fazla içtiği için cezalandırmaya koyulmuştu.

Sam başkalarının da arayacaklarını düşünerek oturma odasındaki telesekreteri çalıştırdı. Sonra yukarıya, yatak odasına çıktı. Yatağın başucundaki telefonun fişini çekti. İki aspirin alıp soyundu ve yatağa girdi.

Uykusu çabuk geldi. Hem sarhoş olmuştu, hem de yorgundu. Ama tam uykuya dalacağı sırada, bütün bunların çoğunu Naomi'ye borçluyum, diye düşündü. Bir de kitaplıktaki o huysuz kadına. Adı Horst'tu onun. Hayır Borscht. Her neyse... Belki ona da bir ikramiye vermem gerekir.

Aşağıdaki telefonun çalmaya başladığını duydu. Sonra telesekreter çalışmaya başladı.

Sam uykulu uykulu, «Aferin sana,» dedi. «Görevini yap. Ne de olsa sana bu görev için para vermiyor muyum?»

Sonra etrafını bir karanlık sardı. Ve Sam Cumartesi sabahı saat ona kadar kendine gelemedi.

3

Emlakçı, yaşayanlar dünyasına ekşi bir mide ve hafifçe zonklayan bir kafayla döndü. Tabii durumu daha da kötü olabilirdi. Paspas için üzülüyordu ama hiç değilse içkinin bir kısmını kafasını daha da kötü bir biçimde etkilemeden atabildiği için memnundu. Sam duşun altında on dakika kaldı. Vücudunu yıkar gibi yaptı. Sonra kurulanarak giyindi. Başına bir havlu sarıp aşağıya indi. Telesekreterin üstündeki kırmızı mesaj ışığı yanıp sönüyordu. 'Mesaj Tekrarı' düğmesine bastığı zaman teyp biraz geri sardı. Anlaşılan uykuya dalarken duyduğu son mesajdı.

Biip! «Merhaba, Sam.» Başındaki havluyu çıkarırken duraklayarak kaşlarını çattı. Bir kadın sesiydi bu. Emlakçının tanıdığı bir ses. Ama kimin sesi? «Konuşmanızın çok başarılı olduğunu duydum. Sizin adınıza çok seviniyorum.»

Sam konuşanın Lortz olduğunu anladı.

Telefon numaramı nereden bulmuş?.. Ah, telefon rehberi de bunun için hazırlanıyor! Sonra kitaplık kartımın üzerine de numaramı yazdım. Öyle değil mi? Evet. Nedense sırtı birdenbire ürperdi.

Kadın konuşmasını sürdürüyordu. «Ödünç aldığınız kitapları nisanın altısına kadar geri vermeniz gerektiğini biliyorsunuz.» Sonra cilveli cilveli ekledi. «Kitaplık Polisi'ni unutmayın.»

Sonra bir çıtırtı oldu. Kadın telefonu kapatmıştı. Sam'in telesekreterinde bütün mesajların tekrarlandığını gösteren ışık yandı. Sam, boş odaya, «Sen aşağılık bir kadınsın,» dedi. «Öyle değil mi, bayan?» Sonra ekmek kızartmak için mutfağa gitti.

4

Naomi, Sam'in başarılı bir konuşmacı olduğunu zaferle kanıtlamasından bir hafta sonra, Cuma sabahı bürosuna gittiği zaman Sam ona uzun beyaz bir zarf uzattı. Üzerinde genç kadının adı yazılıydı.

Naomi pelerinini çıkararak, kuşkuyla, «Bu da ne?» diye sordu. Dışarıda şakır şakır yağmur yağıyordu. İlkbaharın başlarına özgü o şiddetli ve sıkıcı yağmurlardandı.

«Aç da bak.»

Genç kadın da öyle yaptı. Zarfın içinde bir teşekkür kartı vardı. Karta Andrew Jackson'ın bir portresi iliştirilmişti. «Yirmi dolar!» Naomi'nin kuşkusu daha da arttı. «Neden?»

Sam, «Çünkü beni kitaplığa gönderdiğin zaman hayatımı da kurtarmış oldun,» dedi. «Konuşmamı çok beğendiler, Naomi. Galiba 'çok başarılıydım,' dersem bu yalan olmaz. Kabul edeceğinden emin olsaydım zarfa bir ellilik koyardım.»

Genç kadın durumu anladı. Memnun olduğu da belliydi ama yine de parayı geri vermeye çalıştı. «Fikrimin işe yaradığına gerçekten çok sevindim, Sam. Ama ben bu parayı alamam...

Adam, «Alabilirsin,» dedi. «Ve alacaksın. Yanımda bir satıcı olarak çalışsaydın, komisyon alırdın, öyle değil mi?»

«Ama yanında satıcı olarak çalışmıyorum. Çünkü ben hiçbir şey satamam. İzciyken, yaptığımız kurabiyeleri benden sadece annem satın alırdı.»

«Naomi. Hayatım. Hayır, hayır... endişelenip telaşlanma! Sana sulanacak değilim. Bütün bunlar iki yıl önce oldu.»

Genç kadın, «Gerçekten öyle,» diye başını salladı. Ama yine de endişeliydi. Gerektiğinde kaçabileceğinden emin olmak için kapıya doğru baktı.

«Sen olanların farkında mısın? O lanet olasıca konuşmadan beri iki ev sattım ve hemen hemen iki yüz bin dolar değerinde sigorta poliçeleri hazırladım. Tabii aslında komisyonu düşük olan grup sigortalarındandı. Ama yine de yeni bir araba almamı biraz daha kolaylaştıracak. O yirmiliği almazsan kendimi çok boktan hissedeceğim.»

Naomi şok geçiriyormuş gibiydi. «Sam, lütfen!» Genç kadın Baptist mezhebine çok bağlıydı. O ve annesi Proverbia'daki oturdukları ev

kadar harap bir kiliseye gidiyorlardı. Sam bunu biliyordu. Çünkü oraya uğramıştı bir kere. Ama Naomi'nin memnun olduğunu farkederek sevindi... Genç kadın biraz rahatlamış gibiydi de.

Sam, 1988 yazında Naomi'yle iki kez çıkmıştı. İkincisinde genç kadına sulanmaya kalkışmıştı. Ama yine de terbiyelice yapmıştı bunu. Daha doğrusu zemin yoklamaya çalışmıştı. Ama sulanma yine de sulanmaydı. Tabii bu Sam'in bir işine yaramamıştı. Naomi, Denver Broncos takımında savunmada oynayabilecek kadar ustaydı. Sam'e, «Senden hoşlanmıycr değilim,» demişti. «Ama biz böyle bir ilişkiyi yürütemeyiz.» Sam şaşırmış ve yalnızca nedenini sormuştu.

Naomi ise yalnızca başını sallamıştı. «Bazı şeyleri anlatmak çok zor, Sam. Ama bu onların doğru olmadıkları anlamına da gelmez. Bu iş olacak gibi değil. Bana inan. Olacak gibi değil.»

Sam, şimdi, «O sözcüğü kullandığım için özür dilerim, Naomi,» diyordu. Alçakgönüllü bir tavırla konuşmuştu ama genç kadının iddia ettiği kadar titiz bir namus kumkuması olduğunu da sanmıyordu. «Şunu demek istiyorum. O yirmiliği almazsan kendimi bok gibi hissedeceğim.»

Naomi, parayı çantasına koyarken vakur bir edayla bakmaya çalıştı Sam'e. Bunu başaracaktı da. Ama dudaklarının kenarı hafifçe titreşti. «İşte. Oldu mu?»

«Ellilik verebilseydim, daha sevinirdim. Elli dolar alır mısın, Omes?»

Genç kadın, «Hayır,» dedi. «Ve lütfen beni 'Omes,' diye çağırma. Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun.»

«Affedersin.»

«Özür dilemeni kabul ediyorum. Şimdi neden bu konuyu kapatmıyoruz?»

Sam, uysalca, «Pekâlâ,» dedi.

«Birkaç kişinin konuşmanı beğendiğini duydum. Craig Jones seni *öve öve* göklere çıkardı. Sonce işinin artmasının nedeni bu mu gerçekten?»

Sam, «Eğer bir...» diye başladı. Sonra durakladı. «Evet. öyle. Bazen işler böyle gelişiyor. Tuhaf ama doğru. Bu hafta bizim satış grafiği iyice yükseldi. Tabii yine iniş olacak. Ama ta aşağılara kadar ineceğini de sanmıyorum. Yeni müşterilerim çalışma tarzımı beğenirlerse her şey daha iyi olur. Beğeneceklerini de sanıyorum.» Sam iskemlesinde arkasına yaslandı. Ellerini ensesinde birbirine kenetleyip gözlerini düşünceli bir tavırla tavana dikti. «Craig Jones beni arayıp, konuşma yapmaya zorladığı zaman onu oracıkta vurabilirdim. Şaka değil bu, Naomi.»

Genç kadın, «Biliyorum,» dedi. «Vücuduna zehirli sarmaşık dolanmış birine benziyordun.»

«Öyle mi?» Sam güldü. «Evet, öyle sanırım. Bazan işler nasıl da düzeliyor! Bir şans eseri bu. Bir Tanrı varsa vidaları biraz gevşetmesi iyi olur.»

Naomi'nin bu küfründen dolayı kendisini azarlamasını bekledi. Bu ilk kez olmayacaktı! Ama genç kadın bugün bu fırsattan yararlanmadı. Onun yerine, «Sen sandığından daha şanslısın,» dedi. «Yani kütüphaneden aldığın kitaplar gerçekten işine yaradılarsa. Çünkü kitaplık Cumaları genellikle akşam üzeri beşte açılıyor. Bunu sana söyleyecektim ama sonra unuttum.»

«Ya?»

«Herhalde Bay Price'ı raporlarını hazırlamaya çalışırken yakaladın?»

Sam, «Price mı?» diye sordu. «Bay Peckham'ı mı kastediyorsun? Şu gazete okuyan kapıcıyı?»

Naomi, «Hayır,» der gibi başını salladı. «Bildiğim kadarıyla bu kentte bir tek Peckham vardı. Edie Peckham. O da yıllar önce öldü. Ben Bay *Price*'dan söz ediyorum. *Kütüphane memurundan.*» Sam'a dünyanın en et kafalı adamı olduğuna inanıyormuş gibi bakıyordu. Ya da İowa'da, Junction kentinin en et kafalı adamı. «Uzun boylu mu o? Zayıf mı? Elli yaşlarında kadar mı?

Sam, «Hayır,» dedi. «Ben Lortz adlı bir kadınla karşılaştım. Kısa boylu, tombul. Kadınların parlak yeşil polyester giysiler giymeye bayıldıkları o yaşta.»

Naomi'nin yüzünde karmakarışık duygularının neden olduğu bir ifade belirdi. Hayreti kuşku izledi. Kuşkuyu hafif bir öfkeyle karışık bir alay. Böyle bir dizi ifade hemen hemen her zaman aynı anlama gelirdi. Birinin kendisine takıldığından kuşkulanmaya başladığı anlamına. Sam, daha normal koşullar altında bu durumu merak edebilirdi. Ama bütün hafta emlak işleriyle uğraşmıştı. Yazılması gereken bir sürü şey vardı. Daha şimdiden aklı bu konuya kaymaya başlamıştı bile.

Naomi', «Ah...» diye güldü. «Miss *Lortz* demek? Herhalde çok eğlendin?»

Sam, «O tuhaf bir kadın,» dedi.

Naomi başını salladı. «Gerçekten öyle. Hatta o kesinlikle...

Eğer genç kadın cümlesini tamamlasaydı herhalde Sam Peebles'ı fena halde de şaşırtacaktı. Ama adamın biraz önce belirttiği gibi şans, insanların yaşamında gülünç denilecek kadar önemli bir rol oynuyordu. Ve o anda da şans işe karıştı.

Telefon çalmaya başladı.

Arayan Burt İverson'du. Junction kentindeki küçük hukukçular grubunun ruhani lideri. İverson, gerçekten pek *büyük* bir sigorta işini görüşmek istiyordu. «Yeni tıp merkezi... Grup sigortası... Henüz planlama aşamasında ama bu işin ne kadar büyük olabileceğini herhalde tahmin ediyorsun, Sam...

Sam tekrar Naomi'ye döndüğü zaman Miss Lortz'u unutmuştu bile. Evet, bu işin ne kadar büyük olabileceğini pekâlâ kestirebiliyordu. Sonunda bir Mercedes-Benz'in direksiyonuna geçebilirdi. Ve ayrıca şansının açılmasına o budalaca konuşmanın ne ölçüde yararı olduğunu düşünmek de istemiyordu pek...

Naomi, Sam'in ona takıldığına gerçekten inanmıştı. Genç kadın Ardelia Lortz'un kim olduğunu çok iyi biliyordu. Bunu Sam'in bildiğini

de sanıyordu. Sonuçta o kadın son yirmi yılda Junction kentinde görülen en korkunç olaya yol açmıştı... Ya da İkinci Dünya Savaşı'ndan beri görülen en korkunç olaya. İkinci Dünya Savaşı sırasında Moggins'lerin oğlu Pasifikten eve anormalleşmiş olarak dönmüş ve bütün ailesini öldürmüştü. Sonra tabancasını sağ kulağına sokarak kendi icabına da bakmıştı. İra Moggins bu işleri Naomi, kente gelmeden önce yapmıştı. Genç kadın, 'Ardalia Macerası'nın Sam'in Junction kendine yerleşmeden önce olduğunu hatırlamamıştı.

Her neyse... Naomi konuyu kafasından atmıştı. Sam telefonu kapattığı sırada o da, Stouffer de lasagna mı yesem? diye düşünüyordu. Yoksa Lean Cuisine'den bir şeyler mi alsam? Emlakçı genç kadına on ikiye kadar arka arkaya mektuplar dikte etti. Sonra da Naomi'ye, «Benimle McKenna'ya öğle yemeği yemeye gelir misin?» diye sordu. Genç kadın bu teklifi reddetti. Gidip annesine bakması gerekiyordu. Bu kış iyice kötüleşmişti. Emlakçı da, Naomi de Ardelia Lortz konusunu açmadılar.

Yani *o* gün...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAYIP KİTAPLAR

1

Sam hafta boyunca fazla kahvaltı etmezdi. Bir bardak portakal suyu ve yulaf kepeğinden yapılmış bir çörek yeterdi ona. Ama Cumartesi sabahları geç kalkmaktan hoşlanır, meydandaki McKenna'ya giderek ağır ağır biftek ve yumurtasını yerken, gazeteleri de şöyle bir gözden geçirmek yerine dikkatle okurdu. (Tabii Rotary Kulübü'nde içtiği için akşamdan kalma olmadığı günlerde.)

Sam, ertesi sabah da aynı programı uyguladı. Nisanın yedisinde yani. Artık bir gün önceki gibi yağmur yağmıyordu. Gökyüzü uçuk ama güzel bir maviydi. Baharın başlangıcını simgeliyordu. Kahvaltıdan sonra evine yolunu uzatarak söndü. Zaman zaman durarak kimlerin çiğdem ve lalelerinin açtığına, kimlerinkinin geciktiğine bakıyordu. Evine, onu on geçe vardı.

Telesekreterin 'Mesaj tekrarı' lambası yanıyordu. Düğmeye basıp bir sigara aldı.

Ardelia Lortz'un o yumuşak ama tartışma götürmeyecek sesi duyuldu. «Merhaba, Sam.» Emlakçının kibrit tutan eli havada kalakaldı. «Açıkçası beni hayal kırıklığına uğrattınız. Kitapların geri getirilmiş olmaları gerekirdi.»

Sam, «Ah, kahretsin!» diye bağırdı.

Bütün hafta boyunca kafasını bir şey kemirip durmuştu. Aradığınız kelimenin ta dilinizin ucuna kadar gelmesine, ama bunu bir türlü bulup söyleyememenize benziyordu. Kitaplar... O kahrolasıca *kitap*lar... Artık kadının onun tam istediği gibi kültür düşkünü bir adam olduğunu düşünmesi kolaylaşmıştı. Ne de olsa Sam, üzerine düşmemesine karşın gereksiz yere Çocuk kitaplığına hangi posterlerin yakışacağını, hangilerinin de yakışmayacağını söyleyen adamdı. Şimdi bir tek gerçek soru vardı: Lortz onu böylece telesekreter yoluyla azarlamış mı oluyordu? Yoksa Sam'le karşı karşıya gelinceye kadar bekleyecek miydi?

Sam, kibriti söndürüp telefonun yanındaki tablaya attı.

Miss Lortz o yumuşak ve haddinden fazla mantıklı sesiyle konuşmasını sürdürüyordu. «Yanılmıyorsam size 'Konuşmacının Arkadaşı' ve 'Amerikan Halkının En Sevdikleri Şiirler' adlı kitapların Kitaplığın Özel Kaynaklar bölümünden geldiğini ve sizde bir haftadan daha fazla kalamayacağını açıklamıştım! Sizden daha uygun biçimde davranmanızı beklerdim, Sam. Gerçekten...

Sam, kendi evinde, dudaklarının arasında yanmamış bir sigarayla durduğunu ve suçluluk duygusu yüzünden önce boynunun sonra da yanaklarının kızarmaya başladıklarını hissederek fena halde öfkelendi. Onu yine tuttukları gibi dördüncü sınıfa geri götürmüşlerdi. Bu kez köşeye konulmuş olan taburede oturuyordu. Başına da kâğıttan yapılmış bir külah geçirmişlerdi.

Ardelia Lortz, pek büyük bir bağışta bulunuyormuş gibi, «Ancak süreyi uzatmaya karar verdim,» diyordu. «Aldığınız kitapları Pazartesi günü öğleden sonraya kadar geri getirmelisiniz. Lütfen kötü bir şey olmasını engellememe yardım edin.» Bir an durdu. «Kitaplık Polisi'ni unutmayın, Sam!»

Sam, «Bu şaka da bayatladı artık, Ardelia, bebeğim,» diye homurdandı. Ama bu sözleri de duymamıştı kadın. Çünkü Miss Lortz Kitaplık Polisi'nden söz ettikten sonra telefonu kapatmış ve aygıt da otomatik olarak durmuştu.

2

Sam sigarasını yakmak için bir kibrit daha çaktı. İçine çektiği ilk dumanı verirken, nasıl hareket edeceğini konusunda aklına bir şey geldi. Belki bu biraz korkakça bir davranış olacaktı. Ama hiç olmazsa Miss Lortz'la olan hesabını böylece tamamiyle kapatmış olacaktı. Ayrıca bunun kabaca ama adil bir yanı da vardı.

Naomi'ye hak ettiği ödülü vermişti. Şimdi de aynı şeyi Ardelia için yapacaktı. Sam, çalışma odasında o ünlü konuşmasını hazırladığı yazı masasının başına geçerek not defterini önüne çekti. Sayfaların yukarısında, 'SAMUEL PEEBLES' yazılıydı. Emlakçı çabucak bir pusula yazdı:

«Sevgili Miss Lortz.

Kitaplarınızı geri vermekte geciktiğim için özür dilerim. Bunu bilerek yapıyorum aslında. Çünkü konuşmamı hazırlarken kitapların bana büyük bir yardımı oldu. Lütfen bu parayı geciken kitaplar için verilen bir ceza olarak kabul edin. Gerisini de minnetimin karşılığı olarak saklayın.

Saygılarımla,
Sam Peebles.»

Altına imzasını attı. Çekmecesinde ataç ararken notu tekrar okudu. 'Kitaplarınız' sözcüğünün yerine 'Kitaplığın Yapıtları'nı demeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Ardelia Lortz'un, «Devlet benim!» felsefesini çok benimsemiş olduğu belliydi. Bu 'Devlet' yerel bir kitaplık olsa bile.

Emlakçı, cüzdanından çıkardığı yirmilik banknotu ataçla pusulaya iliştirdi. Bir an durakladı. Parmaklarını huzursuzca masasının kenarına vurup duruyordu.

«Kadın bunu bir rüşvet sayacak. Herhalde alınacak ve fena halde de öfkelenecek.»

Gerçekten böyle olabilirdi. Ama Sam'in buna aldırdığı yoktu. Lortz denilen kadının bu sabahki cilveli telefon konuşmasının ardında gizli olan şeyi kestirebiliyordu. Hatta belki de iki telefon konuşmasının da. Sam, çocuk kitaplığındaki posterler konusunda onu fazla sıkıştırmıştı. Ve kadın şimdi bunun acısını çıkarıyordu. Ya da çıkarmaya çalışıyordu. Ama bu dördüncü sınıf değildi. Sam de dehşete kapılarak, telaşla kaçmaya çalışan bir çocuk olmadığı gibi. (Hiç olmazsa artık korkmuyordu.) Kadının kendisini korkutmaya çalışmasına izin de verecek değildi. Onu ne kitaplığın antresindeki hırçınca emir sindirecekti ne de kütüphane memurunun, «Bir gün geciktin, seni yaramaz çocuk,» türünden dırdırları.

Sam yüksek sesle, «Boş versene,» dedi. «Parayı istemiyorsan, kitaplığı savunma fonuna yatırabilirsin. Ya da böyle bir şeye.»

Yirmi doları iliştirdiği pusulayı masaya bırakmıştı. Bunu kadına götürüp vermek niyetinde de değildi. Ardelia'nın ukalalıklarını dinlemek istemiyordu. Pusulayı, ucu dışarı çıkacak biçimde kitaplardan birinin içine sokacaktı. Sonra da iki kitabın üst üste koyup bir lastik bant geçirecekti. Sonra da kitap kutusuna atacaktı. Junction kentinde, Ardelia Lortz'u görmeden tam altı yıl yaşamıştı. Şansı yardım ettiği takdirde onunla yine bir altı yıl sonra karşılaşacaktı.

Artık bütün yapacağı o iki kitabı bulmaktı.

Kitapların masasının üstünde olmadıkları kesindi. Sam, yemek odasındaki masaya baktı. Genellikle geri vermesi gereken şeyleri oraya koyardı. Bruce'un Video Durağı'na götüreceği iki bant duruyordu. Onların yanında üzerinde, 'Gazeteci Çocuk,' yazılı bir zarf vardı. İçine iki sigorta poliçesi koymuştu... Ama 'Konuşmacının Arkadaşı' masada değildi. 'Amerikan Halkının En Sevdiği Şiirler' de öyle.

Sam, «Kahretsin...» diye mırıldanarak başını kaşıdı. «Hangi cehennemde bu kitaplar?..»

Mutfağa geçti. Masada, eve döndüğü zaman bıraktığı sabah gazetesinden başka hiçbir şey yoktu. Sam, kontuara bakarken gazeteyi dalgınca odun sobasının yanındaki mukavva kutuya attı. Kontuarda ise bir gece önce içinden donmuş yemeği aldığı karton kutu duruyordu.

İkinci kattaki odalara da bakmak için ağır ağır yukarı çıkarken endişelenmeye başlamıştı bile.

3

O gün öğleden sonra saat üçte Sam iyice telaşlanmıştı. Bir yandan da öfkeden köpürüyordu. Evi, yukarıdan aşağıya kadar iki kez aramış, hatta bodruma bile bakmıştı. Geçen Pazartesi akşamı geç vakit bürosundan eve dönerken kitapların yanında olduğunu bilmesine rağmen gidip iş yerini de aramıştı. Tabii kitap filan bulamamıştı. Baharın en güzel Cumartesi günlerinden biriydi. Gün boyu kütüphaneye ait iki kitabı boş yere aradığı için mahvolmuştu.

Emlakçı, kadının cilveli sesini hatırlayıp duruyordu. *«Kitaplık Polisi'ni unutmayın, Sam.»* Herhalde Lortz, adamı ne kadar sinirlendirdiğini anlasaydı pek mutlu olurdu. Gerçekten bir Kitaplık Polisi olsaydı, bu cadı onu üzerime memnunlukla saldırtırdı. Bundan eminim. Sam bunu düşündükçe büsbütün hiddetlendi.

Tekrar çalışma odasına gitti. Ardelia Lortz'a yazdığı ve yirmi doları iliştirdiği pusula, masasından ona sakin sakin bakıyordu.

Emlakçı, «Kahretsin!» diye haykırdı. Az kalsın evi yeniden çabucak arayacaktı ama son anda kendini tuttu. Hiçbir yararı olmayacaktı çünkü.

Sam birdenbire çoktan ölmüş olan annesinin sesini duydu. Bu ses yumuşak, tatlı ve mantıklıydı. «Bir şeyi bulamadığın zaman sağa sola koşarak onu aramanın hiçbir yararı olmaz, Sam. Onun yerine oturup düşün. Kafanı kullan ve ayaklarını boş yere yorma!»

Bu öğüt Sam on yaşındayken onun işine yaramıştı. Şimdi kırkındaydı ama bunun yine de yararı olabilirdi belki. Sam, masasının başına geçerek oturdu. Miss Lortz, o lanet olasıca kitapları kendisine verdikten sonra olanları hatırlamaya çalıştı.

O kitapları, kütüphaneden Sam'in Pizza Evi'ne götürdüm. Oradan mantarlı-pepperoni'li bir pizza aldım. Bunu büromdaki masamda yerken bir taraftan da, 'Konuşmacının Arkadaşı' adlı kitabı karıştırdım. Hoş espriler arıyor ve onları nasıl kullanacağımı anlamaya çalışıyordum.» Emlakçı, kitaba azıcık bir pizza sosu bulaşmaması için ne kadar dikkatli davrandığını hatırlıyordu. Ama şimdi o davranışı gülünç geliyordu. Çünkü kitapları bulamıyordu.

O gün öğleden sonra daha çok konuşmamla ilgilendim. Fıkraları kattım. Şiirin daha iyi uyması için son bölümü yeniden yazdım. Sonra da akşama doğru eve gittim. Cuma günü oldu bütün bunlar. Eve dönerken konuşma yanımdaydı ama kitapları almamıştım. Bundan eminim. Rotary Kulübü'nün yemeğine gitme saati geldiği zaman Craig Jones beni aldı. Ve dönüşte beni eve yine o bıraktı. Ondan sonra paspası vaftiz ettim.

Cumartesi sabahı fazla şiddetli olmayan ama beni sinirlendiren o baş ağrısıyla uğraştım. Hafta sonunun geri kalan bölümünde evde oturdum, kitap okudum, televizyon seyrettim. Yani... açıkcası zaferimin tadını çıkardım. Bütün hafta sonu boyunca büroma da hiç uğramadım.

Pekâlâ... Artık zor kısma geldik. Şimdi iyice düşün, Sam. Ama sonra pek fazla düşünmesine gerek olmadığını anladı.

Pazartesi günü akşam üzeri bürodan beşe çeyrek kala çıkacaktım. Ama telefon çaldı. Ben de geri döndüm. Arayan Stu Youngman'dı. Benden eviyle ilgili bir sigorta poliçesini hazırlamamı istedi. Bunun için hatırı sayılır bir prim de ödeyecekti. Bu hafta yağan para yağmurunun başlangıcıydı bu. Stu'yla konuşurken gözüm masada duran o iki kitaba ilişti. Bürodan ikinci kez çıkarken bir elimde çantam vardı, diğerinde de o kitaplar.

Onları o akşam kitaplığa bırakmak niyetindeydim. Ama sonra Frank Stephens beni karısı, kendisi ve Omaha'dan gelen yeğeniyle yemek yemeye davet etti. Sam, küçük bir kentte bir bekârın fazla tanımadığı kimselerin bile amansız bir çöpçatana dönüştüklerini öğrenmişti. Onlarla birlikte Brady'nin Pirzolaları lokantasına gittim. Eve geç döndüm. On bire doğru. Bu hafta arası için epey geç sayılırdı. Eve geldiğimde kütüphaneden aldığım kitapları unutmuştum bile.

Ondan sonra kitaplara ne olduğunu hiç bilmiyorum. Onları geri vermem gerektiğini de unuttum. Birdenbire hızlanan iş hayatım yüzünden onları düşünemedim. Kitapları ancak Lortz denilen kadın beni aradığı zaman hatırladım.

Pekâlâ. Öyleyse onlara ondan sonra dokunmadım bile. Şimdi kitaplar Pazartesi akşamı bıraktığım yerde olmalılar.

Sam bir an umutlandı. Belki de kitaplar hâlâ arabamda! Tam kalkıp otomobile bakmayı gideceği sırada Pazartesi akşamı eve ulaştığı zaman çantasını, kitapları tutan eline nasıl geçirdiğini hatırladı. Bunu, anahtarını sağ cebinden çıkarabilmek için yapmıştı. Yani kitapları arabasında bırakmamıştı.

Pekâlâ... İçeri girdiğin zaman ne yaptın?

Sam, mutfak kapısını anahtarıyla açtığını görür gibi oldu. İçeri girmiş, çantasını iskemlenin üzerine bırakıyordu. Sonra elinde kitaplarla dönüyor...

«Ah, olamaz...» diye mırıldandı. Yine endişelenmeye başlıyordu.

Mutfaktaki küçük odun sobasının yakınındaki rafta oldukça büyük bir mukavva kutu duruyordu. Şu içki satan dükkânlardan verilen kutulardan. Kutu birkaç yıldan beri o raftaydı. Bazıları taşınacakları zaman küçük eşyalarını böyle kutulara yerleştirirlerdi ya. Sam de gazetelerini o kutuya atıyordu. Tabii okuduktan sonra. Biraz önce de aynı şeyi yapmıştı. Ve hemen hemen her ay...

Sam, «Pis Dave,» diye fısıldadı.

Masasından kalkıp telaşla mutfağa gitti.

4

Yan tarafında Johnnie Walker'ın monokllu resmi olan kutu hemen hemen boştu. Sam, birkaç gazeteyi karıştırdı... Hiçbir şey bulamayacağını biliyor ama yine de bakıyordu. Öfkeleri yüzünden istedikleri bir şeyin sırf bunu istedikleri için olacağına yarı inanan insanlar gibi. Sam biraz önce kutuya attığı 'Gazette'i ve Cuma gününün gazetesini buldu. Tabii aralarında da, altında da kitap yoktu. Sam bir an durup düşündü. Sonra da telefona gitti. Her Perşembe sabahı evini temizleyen Mary Vasser'le konuşacaktı.

Telefona endişeli bir ses cevap verdi. «Alo?»

«Merhaba, Mary. Ben Sam Peebles.»

«Sam?» Kadının sesindeki endişe arttı. «Bir şey mi oldu?»

Emlakçı, «Evet,» demek istedi. «Pazartesi günü öğleden sonra yerel kitaplığı yöneten o dişi köpek peşime düşecek! Herhalde bir haç ve avuç dolusu uzun çiviyle.»

Ama tabii böyle bir şey söyleyemezdi. Özellikle Mary'ye. O kötü bir yıldız altında doğan şanssız insanlardandı. Uğursuz iç önsezilerinden oluşan kendilerine özgü kara bir bulutun içinde yaşayan zavallılardan. Mary Vasser'ler kaldırımların üç kat yukarısında kopmak üzere olan kablolara bağlı büyük kara kasaların sallandığına inanırlardı. Kaderin, kurbanı düşecekleri yere getirmesini bekleyen kasaların. Bu bir kasa değilse, o zaman sarhoş bir sürücüydü. Sarhoş sürücü değilse, deniz dibindeki depremin neden olduğu dev bir dalgaydı. (İowa'da mı? Evet, İowa'da da.) Dev bir dalga değilse, o zaman da bir gök taşıydı, Mary Vasser, telefonla aradığınız zaman hemen, «Kötü bir şey mi oldu?» diye soran hastalardandı.

Sam, «Hiçbir şey olmadı,» dedi. «Hiçbir şey. Yalnızca Perşembe günü Dave'i görüp görmediğini soracaktım.» Aslında bu soru da gereksizdi. Gazeteler alınmıştı çünkü. Ve Junction kentinde bu işi Pis Dave'den başka yapacak kimse de yoktu.

Mary, «Evet,» diye cevap verdi. Sam'in neşeyle hiçbir şey olmadığını söylemesi onu daha da telaşlandırmıştı anlaşılan. Şimdi sesi kolaylıkla saklayamadığı bir dehşetle titriyordu. «Gazeteleri almaya geldi. Ona izin vermekle hata mı ettim? *Yıllardan* beri geliyor. Ben de...

Sam çılgınca bir neşeyle bağırdı. «Yok canım! Gazetelerin kutuda olmadıklarını gördüm. Bir sorayım dedim...

«Ama daha önce hiç sormazdın.» Mary'nin sesi titriyordu. «O iyi mi? Dave'e kötü bir şey olmadı ya?»

Sam, «Hayır,» dedi. «Yani... bilmiyorum. Ben sadece...» Aklına birdenbire bir şey geldi. Deli gibi haykırdı. «Kuponlar! Perşembe günü kuponları kesmeyi unuttum! Onun için...

Kadın, «Ah,» diye mırıldandı. «İstersen benimkileri verebilirim.»

«Olmaz, olmaz! Bunu yapamam. Hem...

Ama Mary adamı susturdu. «Gelecek Perşembe kuponları getiririm. Bende binlerce kupon var.» Sesinden, «O kadar çok kupon,» diye düşündüğü anlaşılıyordu. «Onları kullanma fırsatını hiçbir zaman bulamayacağım. Nasılsa bir yerlerde altından geçmemi bekleyen dev bir kasa var. Ya da bir ağaç fırtınada üzerime devrilerek beni ezmek için sabırsızlanıyor. Veya Kuzey Dakota'da bir saç kurutma makinesi raftan su dolu küvete düşmek için pusuda. Benim günlerim sayılı. Sürüyle Folger Kristalleri kuponunu ne yapacağım?»

Sam, «Pekâlâ,» dedi. «Buna çok sevinirim. Sağ ol, Mary. Çok iyisin.»

«Kötü bir şey olmadığından emin misin?»

Sam, «Tabii eminim,» diye cevap verdi. Daha da büyük bir neşeyle konuşmuştu. Kendisini sağ kalabilmiş olan birkaç eri korunmalı bir makineli tüfek yuvasına boş yere saldırmaları için iknaya çalışan deli bir çavuşa benzetiyordu. «Haydi, aslanlarım! Düşmanlarımız uyuyor olabilirler!»

Mary kuşkuyla, «Peki,» dedi ve böylece Sam'in konuşmayı sona erdirmesine izin verdi.

Sam mutfak iskemlelerinden birine çökerek üzerinde Johnnie Walker'ın resmi olan boş kutuya acı acı baktı. Pis Dave, her ayın bir haftası yaptığı gibi gelip gazeteleri almıştı. Ama bu kez farkına varmadan eline küçük bir hazine de geçmişti: 'Konuşmacının Arkadaşı' ve 'Amerikan Halkının En Sevdiği Şiirler.' Ve Sam şimdi kitapların nerede olduğunu iyi biliyordu.

Kâğıt hamuru haline getirilmişlerdi çoktan...

Pis Dave, Junction kentinin çalışabilen alkoliklerinden biriydi. Bir işte devamlı çalışmayı başaramadığı için başkalarının artıklarıyla geçiniyordu. Ve bu bakımdan oldukça yararlı bir vatandaş sayılabilirdi. Dave geri verilmesi gereken şişeleri topluyordu. On iki yaşındaki Keith Jordan gibi o da gazetelerle ilgileniyordu. Ama arada bir fark vardı. Keith, 'Junction Kenti Gazette'ini her gün evlere dağıtıyordu. Pis Dave Duncan ise bunları ayda bir Kelton Caddesi'nden topluyordu. Sam'den ve Tanrı bilir daha kaç ev sahibinden... Emlakçı adamı yeşil plastik çöp poşetleriyle dolu el arabasını kentten geçirerek 'Yeniden İşleme Merkezi'ne götürdüğünü görmüştü. Merkez, eski istasyonla, Dave ve onun gibi on-on iki kişinin çoğu gecelerini geçirdikleri, evsiz barksızlar için açılmış küçük sığınağın arasında bir yerdeydi.

Sam, bir süre öyle oturup parmaklarını mutfak masasında tıkırdattı. Sonra da ayağa kalktı, ceketini giyerek arabasına gitti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

MELAK SOKAĞI (I)

1

Herhalde levhayı yazan adam iyi niyetliydi ama imlası bozuktu. Levha, rayların yakınındaki eski evin veranda direklerinden birine çivilenmişti. Üzerinde, «MELAK SOKAĞI» yazılıydı. 'Melak' diye bir şey olamazdı tabii. Herhalde tabelacı 'Melek' demek istemişti. Sam, e, ne olmuş, diye düşündü. İyi niyetlerden oluşan yol doğruca cehenneme gidebilir. Ama yolun üzerindeki çukurları doldurmaya çalışan insanları takdir etmek de gerekir.

Levhanın takılmış olduğu bina iyice büyüktü. Herhalde kentin bir demiryolu kavşağı olduğu günlerde şirketin büroları bu binadaydı. Şimdi burada doğu-batı yönünde, işe yarayan bir çift demiryolu vardı. Diğerleri paslanmışlar ve üzerlerini otlar bürümüştü. Traverslerin çoğu Melak Sokağı'nın hizmet ettiği evsiz barksızlar tarafından ateş yakmak için sökülmüşlerdi.

Sam mahalleye beşe çeyrek kala vardı. Güneş, keder dolu, sönük ışıklarıyla kentin hemen dışındaki boş kırları aydınlatıyordu. Birkaç binanın arkasından sonu gelmezmiş gibi gözüken bir yük treni homurdanarak geçiyordu. Rüzgâr çıkmıştı. Sam arabasını durdurup inerken istasyondaki eski, paslı 'Junction Kenti' levhasının bomboş peronun yukarısında iki yana sallanırken çıkan gıcırtıyı duydu. Bir zamanlar yolcular bu perondan St. Louis ve Chicago'ya giden trenlere binmişlerdi. Hatta batıdaki Las Vegas ve Los Angeles gibi şahane krallıklara giderken İowa eyaletinde sadece Junction kentine uğrayan eski Sunnyland Ekspresi'ne bile...

Yersiz yurtsuzların sığınağı bir zamanlar beyazken, sonra boyaları dökülmüş ve rengi griye dönmüştü. Pencerelerdeki perdeler temizdi ama eskimiş ve sarkmışlardı. Kurum ve küle bulanmış avluda bitkiler yeşermeye çalışıyorlardı, Sam, belki bu işi haziranda başarabilirler, dedi kendi kendine. Ama şu ara çok başarısızlar. Verandanın yarı kırık basamaklarının yanında paslı bir fıçı duruyordu. 'Melak Sokağı' levhasının karşısına gelen diğer bir direkte başka bir tabela vardı.

«Bu sığınakta içki içilmesi yasaktır!

Yanınızda şişe varsa, içeri girmeden önce buraya atın!»

Sam'in şansı vardı. Cumartesi gecesi yaklaşmıştı, Junction kentindeki birahaneler ve meyhaneler bekliyorlardı ama Pis Dave evdeydi. Ve ayıktı. Hatta, diğer iki şarapçıyla birlikte verandada oturuyordu. Büyük beyaz kartonlara resimler çizerek posterler hazırlıyorlardı. Oldukça başarılı sayılırlardı. Verandanın dibinde, yerde oturan adam iyice titreyen sağ elinin bileğini diğeriyle kavramıştı. Ortadaki ayyaş ağzının kenarından dilini çıkarmıştı. Bu haliyle annesine beğendirmek için güzel bir resim yapmaya çalışan çok yaşlı bir çocuğu andırıyordu. Veranda basamaklarının yakınında tahtaları çatlamış sallanan sandalyede oturan Pis Dave'in durumu hepsinden iyiydi. Ama üç adam da çoktan mahvolmuşlardı.

Sam basamaklardan çıktı. «Merhaba, Dave.»

Dave başını kaldırıp gözlerini kıstı. Sonra da çekine çekine hafifçe gülümsedi. Ağzında sadece ön dişleri kalmıştı. Tebessüm ederken beş diş de gözüktü. «Bay Peebles?»

Sam, «Evet,» dedi. «Nasılsın, Dave?»

«Eh, oldukça iyiyim. Oldukça iyi, sanırım.» Dave etrafına bakındı. «Hey, çocuklar, Bay Peebles'a, 'Merhaba,' deyin. Avukat o.»

Dilini çıkarmış olan ayyaş başını çabucak kaldırıp selam verdi. Sonra da posterinin üzerine eğildi. Burnu akıyordu.

Sam, «Aslında ben emlakçıyım, Dave,» dedi. «Emlak ve sigorta...

Vücudu gibi elleri de titreyen adam birdenbire, «Sigarımı getirdin mi?» diye sordu. Başını kaldırmamış, dikkatini işine büsbütün vererek kaşlarını çatmıştı. Sam durduğu yerden onun afişini görebiliyordu. Sözcüklere benzeyen turuncu çizgilerle doluydu.

Sam, «Efendim?» dedi.

David alçak sesle, «Lukey o,» diye açıkladı. «Bu onun iyi günlerinden biri sayılmaz, Bay Peebles.»

Lukey başını kaldırmadan şarkı söyler gibi tekrarlamaya başladı. «Sigarım nerede, sigarım nerede, sigarım nerede kahrolasıca sigarım nerede?»

Sam, «Şey... üzgünüm...» diyecek oldu.

Pis Dave birdenbire bağırdı. «O sigar filan getirmedi! Sesini kes ve resmini yap, Lukey! Sarah onların altıya kadar hazır olmalarını istiyor. Sırf bu iş için buraya gelecek.»

Lukey alçak ama heyecanlı bir sesle, «Bir sigar bulmalıyım» dedi. «Yoksa fare pisliği yerim.»

Dave mırıldandı. «Ona aldırmayın, Bay Peebles. Ne oldu?»

«Şey. Geçen Perşembe gazeteleri aldığın zaman kitaplarımı görüp görmediğini soracaktım. Onları nereye koyduğumu bilmiyorum. Sana da bir sorayım dedim. Çoktan kitaplığa teslim edilmeleri gerekiyordu.»

Dilini çıkaran adam birdenbire sordu. «Bir yirmi beşliğin var mı? Sözcük nedir? Thunderbird mü?»

Sam düşünmeden elini cebine attı. Ama Dave uzanarak özür dilercesine bileğine dokundu. «Ona para vermeyin, Bay Peebles. Rudolph o. Onun Thunderbird'e ihtiyacı da yok. Artık birbirlerine yakışmıyorlar onlar. Bu gece uyursa durumu da düzelir.»

Sam, «Çok üzgünüm,» dedi. «Param kalmamış, Rudolph.»

«Evet. Senin ve başka herkesin.» Rudolph yaptığı resmin üzerine eğilirken mırıltıyla ekledi. «Fiat nedir? Ellinin iki katı mı?»

Pis Dave, «Kitap filan görmedim,» dedi. «Çok üzgünüm. Her zamanki gibi gazeteleri aldım. Bayan V. de oradaydı. Kendisine sorun. Ben kötü bir şey yapmadım.» Durmadan sulanan, mutsuzluk dolu gözlerinden Sam'in ona inanmasını beklemediği anlaşılıyordu. Pis Dave Dunlop, Mary'nin tersine felaketin yolun yukarısında ya da köşenin ardında beklediği bir dünyada yaşamıyordu. Felaket onun etrafını sarmıştı. Mümkün olduğu kadar onurlu bir çabayla bu felaketin ortasında yaşamaya çalışıyordu.

«Sana inanıyorum.» Sam elini Dave'in omzuna koydu.

Ayyaş, «Sizin kutunun içindekileri çöp poşetine boşalttım,» diye açıkladı. «Her zaman yaptığım gibi.»

Lukey birdenbire, «Sigarım olsaydı,» diye bağırdı. «Binlerce sigarım olsaydı onların hepsini de yerdim! Yerdim! Yerdim! Yerdim!»

Sam, «Sana inanıyorum,» diyerek Dave'in insanı korkutacak kadar sıska olan kemikli omzuna vurdu. Sonra da, eğer Dave'in piresi varsa yandık, diye düşündüğünü farketti. Bu haince düşünceyi bir başkası izledi. Acaba diğer Rotarian'lardan bazıları, bir hafta önce hayranlıklarını kazandığım o sağlıklı ve neşeli adamlar son zamanlarda kentin hiç bu tarafına geldiler mi? Acaba Melak Sokağı diye bir yer olduğundan haberleri var mı? Şair Spencer Michael Free bu dünyada neyin önemli olduğundan söz ederken Lukey, Rudolph ve Pis Dave gibi insanları düşündü mü? «En önemlisi insanca dokunuştur. Ellerimizin birbirlerine dokunmaları.» Sam, küçük bir kentin basit zevklerini masumca öven o konuşmasını hatırlayarak utandı.

Dave, «Çok iyi,» dedi. «O halde gelecek ay yine gazeteleri alabilir miyim?»

«Tabii. Gazeteleri İşleme Merkezi'ne götürdün değil mi?»

«Evet.» Pis Dave sarı, çatlak tırnaklı parmağıyla işaret etti. «Oraya. Ama orası şimdi kapalı.»

Sam, başını salladı. «Öyle. Sen ne yapıyorsun?»

«Ah, oyalanmaya çalışıyorum.» Dave, Sam'in görmesi için posteri çevirdi.

Afişte, gülümseyen bir kadın vardı. İçinde kızarmış tavuk olan bir tabağı tutuyordu. Sam, daha ilk bakışta resmin bayağı iyi olduğunu düşündü. Şarapçı ya da değil, Pis Dave yetenekliydi. Resmin yukarısına düzgün bir yazıyla birkaç cümle yazılmıştı:

«Birinci Metodist Kilisesi'nde Tavuk Ziyafeti

Yemek 'Melek Sokağı'ndaki sığınak yararına verilecektir.

15 Nisan Pazar günü

Saat 18-20 arası

Biriniz de Gelin, Hepiniz de Gelin.»

Dave, «Yemek Alkoliklere Yardım Kurumu'nun toplantısından önce verilecek,» diye açıkladı. «Ama tabii postere bunu yazamayız. Çünkü kurum gizli sayılıyor.»

Sam, «Biliyorum,» dedi. Bir an durdu, sonra da sordu. «Sen de o kuruma gidiyor musun? İstemiyorsan cevap verme. Ne de olsa üzerime vazife değil.»

Dave başını salladı. «Gidiyorum. Ama bu çok zor bir iş, Bay Peebles. Bir ay içmiyorum. Bazan da iki ay. Bir keresinde hemen hemen bir yıl ayık dolaştım. Ama çok zor bu. Bazılarının programa hiç ayak uyduramadığını söylüyorlar. Galiba ben de onlardanım. Ama elimden geleni de yapıyorum.»

Sam'in gözleri sık sık elinde tavuk tabağını tutan kadın resmine kayıyordu. Resim bir eskiz ya da karikatür sayılamayacak kadar ayrıntılıydı. Fakat tam bir portre de sayılamazdı. Pis Dave'in resmi alelacele

yapmış olduğu belliydi. Ama kadının gözlerindeki şefkat ve dudaklarındaki günün sonundaki o tek güneş ışınına benzeyen hafif, neşeli ifadeyi yakalamayı başarmıştı. Ve işin en garip yanı bu kadın Sam'e tanıdıkmış gibi geliyordu.

Dave'e, «Böyle biri gerçekten var mı?» diye sordu.

Ayyaşın tebessümü yayıldı. «Sarah o,» diye başını salladı. «O harika bir kız, Bay Peebles. O olmasaydı, burayı da beş yıl önce kaparlardı. Verdikleri paranın yetişemeyeceğini ya da binayı, müfettişler geldiği zaman beğenecekleri bir duruma sokamayacağımızı düşündüğümüz bir sırada bize yardım edebilecek birilerini buluyor. Sarah para veren kimselerden, 'Melekler,' diye söz ediyor. Ama asıl melek *o*. Bu sokağa Sarah'nın adını verdik. Tabii Tommy St. John tabelayı yazdığı zaman hata yaptı ama niyeti iyiydi.» Pis Dave bir an susarak posterine baktı. «Tabii Tommy öldü artık. Geçen kış öldü. Karaciğeri mahvolmuştu.»

Sam, «Ah...» dedi sonra da beceriksizce ekledi. «Üzüldüm.»

«Üzülmeyin. Böylece bütün dertlerinden kurtulmuş oldu.»

Lukey, «Yaşasın, yaşasın!» diye bağırarak ayağa kalktı. «Yaşasın! Harika olmadı mı?» Posterini Dave'e getirdi. Turuncu çizgilerin altına bir canavar-kadın resmi çizmişti. Yaratığın ayakları köpek balığının yüzgeçleriyle sona eriyordu. Sam, ayyaşın ayakkabı resmi çizmeye çalışmış olduğunu düşündü. Kadın bir elinde mavi yılanlara benzer bir şeylerle dolu olan çarpılmış bir tabak tutuyordu. Diğer eliyle ise kahverengi bir silindiri sıkıca yakalamıştı.

Dave, posteri Lukey'den alıp inceledi. «*Güzel* olmuş, Lukey.»

Ayyaş sevinçle güldü. Sonra da resimdeki o kahverengi cismi işaret etti. «Bak, Dave! Elinde sigar var! Kahrolasıca bir sigar!»

«Gerçekten de öyle. Çok güzel. İstiyorsan içeri girip televizyonu aç. Uzay Yolu neredeyse başlayacak. Sen ne âlemdesin, Dolph?»

Rudolph, «Ben sarhoşken daha iyi resim yapıyorum,» diye mırıldanarak posteri Dave'e verdi. Resimde, çizgilerle gösterilmiş kadın ve erkekler dev bir tavuk buduna bakıyorlardı. Rudolph, Sam'e döndü. «Hayali bir yaklaşım bu.» Biraz da somurtkanca bir tavırla konuşmuştu.

«Resmi beğendim.» Sam doğruyu söylüyordu. Rudolph'un posteri ona New Yorker Dergisi'nde gördüğü bir karikatürü hatırlatmıştı. Çok sürrealist oldukları için anlayamadığı o karikatürlerden birini.

«İyi.» Rudolph emlakçıyı dikkatle süzdü. «Üzerinde bir yirmi beşlik olmadığından emin misin?»

Sam, «Evet,» dedi.

Rudolph başını salladı. «Bir bakıma bu iyi bir şey sayılır. Ama bir bakıma da çok kötü.» Lukey'in peşinden içeri girdi. Bir süre sonra Uzay Yolu'nun müziği duyuldu. William Shatner, şarapcılara ve Melak Sokağı'ndaki mahvolmuşlara, «Görevimiz şimdiye kadar hiçbir insanın erişmediği yerlere gitmek,» diye açıkladı. Sam, diğer ayyaşların da ekranın başına toplanmış olduklarını tahmin etti.

Dave, «Yemeklere fazla kimse gelmiyor,» dedi. Yalnızca biz oluyoruz. Bir de kentteki kurum üyeleri. Ama hiç olmazsa böylece oyalanıyoruz. Lukey artık hemen hemen hiç konuşmuyor. Ancak resim yaparken birkaç kelime söylüyor.»

Sam, «Çok iyi resim yapıyorsun, Dave.» dedi. «Gerçekten çok yeteneklisin. Sen niçin...» Birdenbire durakladı...

Ayyaş usulca sordu. «Evet? 'Ben niçin' ne, Bay Peebles? Para kazanmak için neden sağ elimi kullanmadığımı mı soracaktınız? Devamlı bir işe neden girmiyorsam ondan. Nedenler aynı. Ben başka şeylerle ilgilenirken saatler geçiveriyor.»

Sam söyleyecek bir şey bulamadı,

«Ama çabalamadım değil. Des Moines'teki Lorillard Sanat Okulu'na tam bursla girdiğimi biliyor muydunuz? Orası Ortabatıdaki en iyi güzel sanatlar okuludur. Ama ilk sömestride başım derde girdi. İçki yüzünden. Ama bu önemli değil. İçeri girip bir fincan kahve içmek ister miydiniz, Bay Peebles? İsterseniz bekleyin. Böylece Sarah'yla tanışmış olursunuz.»

«Hayır, geri dönmem gerekiyor Yapmam gereken bir şey var.»

Bu doğruydu.

«Pekâlâ. Bana kızmadığınızdan emin misiniz?»

«Hiç kızmadım.»

Dave ayağa kalktı. «Öyleyse ben de biraz içeri gireyim. Hava çok güzeldi ama serinlemeye başladı. İyi geceler, Bay Peebles.»

Sam, «Sağ ol,» dedi ama bu Cumartesi gecesini keyifli geçireceğini pek sanmıyordu. Ama annesinin sık sık söylediği başka bir söz daha vardı: «Tadı pek kötü olan bir ilacı çabucak içersen fazla bir şey farketmezsin.» Sam da bunu yapmak niyetindeydi.

Basamaklardan inerken, Pis Dave Duncan da içeri girdi.

2

Sam tam arabasına yaklaşırken birdenbire 'Yeniden İşleme Merkezi'ne doğru döndü. Küllü, otlu açıklıkta yavaş yavaş yürüyor, o uzun yük treninin Camden ve Omaha yönünde gözden kayboluşunu izliyordu. Furgonlardaki kırmızı lambaların ışıkları ölmekte olan yıldızlarınki gibi titreşiyorlardı. Yük trenleri Sam'in kendisini çok yalnız hissetmesine neden olurlardı. Ve şimdi, Pis Dave'le yaptığı konuşmadan beri kendisini daha da yalnız hissediyordu. Ayyaşla gazete toplarken birkaç kez karşılaşmıştı. O zaman Dave, emlakçıya, palyaçoya benzeyen, neşeli bir adam gibi gözükmüştü. Ama Sam bu gece o palyaço makyajının gerisindeki insanı gördüğünü sanıyordu. Ve gördükleri onu mutsuz etmiş, kendisini aciz bulmasına neden olmuştu. Dave, mahvolmuş bir adamdı. Sakindi ama çoktan tükenmişti. Ve şimdi o büyük yeteneğini kilise yemeği için posterler hazırlamakta kullanıyordu.

Yeniden İşleme Merkezi'ne çöplerin arasından geçerek ulaşılabiliyordu. Önce eski Gazette'den düşmüş olan, sararmış reklam ekleri vardı. Sonra yırtılmış plastik çöp poşetleri ve sonunda da kırılmış şişeler ve ezilmiş teneke kutular. Küçük tahta binanın kepenkleri kapatılmıştı. Kapıya ise üzerinde sadece, «Kapalı,» yazılmış bir levha asılmıştı.

Sam bir sigara yakıp, arabasına gitmek için döndü. Ancak altı adım kadar sonra yerde tanıdık bir şeyin yattığını gördü. Eğilip bunu aldı, 'Amerikan Halkının En Sevdikleri Şiirler' kitabının şömiziydi bu. Üzerine de bir damga basılmıştı. «Junction Kenti Genel Kitaplığına Aittir.»

Sam artık gerçeği kesinlikle öğrenmişti işte. Kitapları, Johnnie Walker kutusundaki gazetelerin üzerine koymuş, sonra da onları unutmuştu. Ve diğer gazeteleri de kitapların üzerine bırakmıştı. Salı, Çarşamba ve Perşembe günlerinin gazetelerini. Sonra Perşembe sabahı Pis Dave gelmiş ve kutuyu olduğu gibi plastik torbasına boşaltmıştı. Torbayı el arabasına koymuş ve buraya gelmişti. Ve geriye yalnızca bu kalmıştı. Üzerinde lastik ayakkabı izi olan bir kağıt parçası.

Sam, şömizi yere atıp ağır ağır arabasına gitti. Yapılacak bir işi vardı. Bunu akşam yemeği saatinde yapması da çok uygun olacaktı.

Gidip burnunu sürtecekti.

ALTINCI BÖLÜM

KİTAPLIK (II)

1

Sam kitaplığa giderken yarı yolda birdenbire aklına bir şey geldi. Öyle basit bir şeydi ki, bunu daha önce düşünememiş olmasına inanamadı. İki kitabı kaybetmişti. Onların ortadan kalktıklarını öğrenmişti. O halde bu kitapların parasını ödeyecekti.

Hepsi o kadar!

Emlakçı, Ardelia Lortz, kendimi dördüncü sınıf öğrencisi gibi hissetmem konusunda sandığımdan daha başarılı oldu, diye düşündü. Bir çocuk, bir kitap kaybettiği zaman dünyanın sonunun geldiğini sanırdı. Çaresiz durumda, bürokrasinin gölgesinde bir köşeye büzülür ve Kitaplık Polisi'nin gelmesini beklerdi. Ama aslında Kitaplık Polisi diye biri de yoktu. Artık olgun bir insan olan Sam de bunu çok iyi biliyordu. Yalnızca Miss Lortz gibi memurlar vardı. Onlar bazan çalıştıkları yeri pek önemsemeye başlıyorlardı. Bir de Sam gibi vergi yükümlüleri bazan kuyruğunu köpeğin salladığını, tersinin olmadığını unutuyorlardı.

Sam, kitaplığa gideceğim, diye düşündü. Özür dileyeceğim. Sonra da kadına kitapların yenileri alındığı zaman faturayı bana yollamasına söyleyeceğim. Hepsi bu kadar! Bu iş sona erecek!

Çözüm şaşılacak kadar basitti.

Sam, arabasını kitaplığın karşısındaki kaldırıma park etti. Biraz sinirliydi ve utanıyordu ama pirenin deve olduğu bu olayda kontrolü eline almıştı artık. Kitaplığın ana kapısının iki yanındaki eski arabalara takılanlara benzeyen lambalar yanıyorlardı. Bunlar merdivenleri ve binanın granit cephesini yumuşak beyaz bir ışıkla aydınlatıyorlardı. Binaya ilk geldiği zaman hiç de var olmayan bir yumuşaklık ve hatta dostça bir hava veriyorlardı. Ya da artık bahar iyice gelmişti. Sam'in canavarla karşılaştığı o mart günü hava iyice kapalıydı. Kitaplığın cephesi taş bir robotu andırmıyordu artık. Yeniden bir genel kitaplığa dönüşmüştü sanki.

Sam tam arabadan inerken durakladı. Bir şeyi kavramıştı. Şimdi de ikinci gerçekle karşı karşıyaydı. Pis Dave'in posterindeki kadının yüzünü hatırlamıştı. Elinde tavuk tabağını tutan kadının yüzünü. Dave onun, «Sarah,» olduğunu söylemişti. Kadın Sam'e tanıdık gibi gelmişti. Ve şimdi beynindeki bir merkez çalışmış ve durumu anlamıştı.

Posterdeki kadın Naomi Higgins'ti.

2

Sam basamaklarda, montlu iki çocuğun yanından geçti ve kapı iyice kapanmadan kanadı tuttu. Sonra antreye girdi. İlk dikkatini çeken ses oldu. Mermer basamakların ötesindeki okuma odasından fazla gürültü gelmiyordu. Ama Sam'in tam bir hafta önce karşılaştığı o derin sessizlik kaybolmuştu.

Eh, diye düşündü. Bugün Cumartesi ne de olsa... Çocuklar var şimdi. Belki de yıl ortasındaki sınav için hazırlanıyorlar.

Ama Ardelia Lortz, hafif de olsa bu mırıltılara izin verir miydi? Sese

bakılırsa bu sorunun cevabı, «Evet,» olmalıydı. Ama açıkçası bu da kadının kişiliğine hiç uymuyordu.

Sam'in dikkatini çeken ikinci şey de sehpaya konulmuş olan o kesin emirle ilgiliydi.

«SUSUNUZ!»

Bu yoktu artık. Onun yerine Thomas Jefferson'un bir resmi yerleştirilmişti. Altında şu satırlar vardı:

«Kitapsız yaşayamam...

Thomas Jefferson (John Adam'a yazdığı bir mektuptan)

10 Haziran 1815.»

Sam bir süre resmi inceledi. Kitaplığa girmeye hazırlanan bir insanın keyfini kaçırıyordu resim.

«SUSUNUZ!»

Sözcüğü insanı korkutuyor ve endişelendiriyordu. (Örneğin insanın karnı guruldarsa ne yapacaktı? Ya da pek de sessiz sayılmayacak bir biçimde gaz kaçırırsa?)

Öte yandan,

«Kitapsız yaşayamam,»

Sözleri insanda zevk ve beklenti duygularını uyandırıyordu. Sonunda yemeğin geldiğini gören kadın ve erkekler kadar açlık hissediyordu insan.

Sam böyle küçücük bir şeyin ne büyük bir etkisi olduğunu hayretle düşünerek kitaplığa girdi... Ve donmuş gibi kalakaldı.

3

Ana salon ilk geldiğinden çok daha aydınlıktı. Ama değişikliklerin sadece bir tekiydi bu. Gölgeler içindeki üst raflara kadar çıkan merdivenler ortadan kaybolmuştu. Artık onlara ihtiyaç yoktu. Çünkü şimdi tavan yerden dokuz-on metre değil sadece iki buçuk metre kadar yük-

sekti. Daha yukarıdaki raflardan bir şey almak istediğiniz zaman, oraya büraya konulmuş olan taburelerin birinden yararlanacaktınız. Dergiler, geniş bir masanın üzerine bir yelpaze biçimde yerleştirilmişlerdi. Davet edici bir havaları vardı. Dergilerin ölü hayvanların postları gibi sarktıkları o meşe raf da yoktu artık. Üzerinde,

«DERGİLERİ YERLERİNE KOYUNUZ!»

yazılı levha da.

Yeni romanların dizili olduğu raf hâlâ oradaydı. Ama onların yedi gün için kiraya verildiklerini açıklayan levhanın yerini bir başkası almıştı. Bunda, «Sırf eğlenmek için en çok satan kitaplar listesinden bir yapıt okuyun!» deniliyordu.

İnsanlar gelip gidiyor, alçak sesle konuşuyorlardı. Çoğu gençti bunların. Bazan biri hafifçe gülüyordu. Rahatlıkla, utanç duymadan.

Sam tavana bakarak çaresizce burada ne olduğunu anlamaya çalıştı. O tepe camları kaybolmuştu. Şimdi yukarıda modern bir asma tavan vardı. Eski tip kürelerin yerini yeni tavana yerleştirilmiş floresan panoları almıştı.

Kucak dolusu polisiye romanla ana masaya doğru giden bir kadın Sam'in bakışlarını izleyerek başını kaldırdı. Ama tavanda olağanüstü bir şey görmediği için onun yerine emlakçıyı süzdü. Dergilerin sağındaki uzun masanın başında oturan delikanlılardan biri arkadaşını dürtüp Sam'i işaret etti.

Ama Sam ne meraklı bakışları, ne de alaylı gülüşleri farketti. Temel okuma odasının kapısında durduğunun ve ağzı bir karış açık tavana baktığının farkında bile değildi. Değişikliği kavramaya çalışıyordu.

İyi ya! Sen buraya geldikten sonra tavanı değiştirmişler. Ne olmuş yani? Herhalde bu ısıyı daha iyi koruyor. İyi de Lortz denilen o kadın yapılacak değişikliklerden hiç söz etmedi... Sana bir şey söylemek zorunda da değildi. Sen kitaplığa devamlı gelen biri değildin ki!.. Ama kadının bir hayli sarsılmış olması gerekirdi, tutucu biriydi çünkü. Bu değişiklik hoşuna gitmezdi. Hiç gitmezdi hem de!

Bu doğruydu. Ama başka bir şey daha vardı. Daha da endişe verici bir şey. Asma bir tavan büyük bir yenilikti. Ve Sam bu işin bir haftada nasıl başarıldığını da anlayamıyordu. Ya o yüksek raflar ve dizilmiş olan sürüyle kitap? Raflar neredeydi? Ya kitaplar?

Diğerleri de Sam'e bakmaya başlamışlardı artık. Hatta kitaplık yardımcılarından biri 'Çıkış Masası'nın arkasından ona bakıyordu. Salondaki alçak sesle ama heyecanla yapılan konuşmalar da kesilmişti.

Sam gözlerini ovuşturdu. Sonra da floresan panolu asma tavana yeniden baktı.

Ardından da deli gibi, yanlış kitaplığa gelmişim, diye düşündü. Gerçek bu!..

Şaşkın kafası önce bu fikre sıkıca sarıldı. Sonra da geriledi. Gölgeye saldırması için oyuna getirilen bir kedi yavrusu gibiydi. Junction kenti, orta İowa bölgesi standartlarına göre oldukça büyük sayılırdı. Nüfusu otuz beş bin kadardı. Ama kentin iki kitaplığı kaldırabileceğini düşünmek de saçmaydı. Ayrıca binanın yeri ve odanın biçimi aynıydı... Ama başka her şey yanlıştı.

Sam bir an çıldırmak üzere olup olmadığını düşündü. Sonra bu fikri de kafasından kovdu. Etrafına bakındı ve ilk kez o zaman herkesin elindeki işi bırakmış olduğunu farketti. Hepsi de gözlerini ona dikmişlerdi. Sam bir an, işinize dönsenize, demek için çılgınca bir istek duydu. Yalnızca kitaplığın bu hafta eskisinden tamamiyle değişik olduğunu farkettim. Bunları söylemek yerine dergi masasına doğru ağır ağır gidip, oradan, 'U.S. News-World Report' dergisini aldı. Pek büyük bir ilgi duyuyormuş gibi dergiyi karıştırmaya başladı. Bir taraftan da yavaş yavaş onunla ilgilenmekten vazgeçen gençleri göz ucuyla izliyordu.

Artık fazla dikkati çekmeyeceğine karar verdiği zaman dergiyi yerine bırakıp, ağır ağır çocuk kitaplığına doğru gitti. Kendisini düşman ülkesine girmeye hazırlanan bir casus gibi hissediyordu. Kapıdaki levha eskisi gibiydi. Yazılar, altın yaldızla koyu renk meşe tahtasının üzerine yazılmışlardı. Ama poster farklıydı. Kırmızı Kukuletalı Kız'ın büyükannesi-

nin yerini kurdun aldığını anladığı o korkunç sahnenin yerinde Vakvaka Kardeş'in yeğenleri, yani Huey Dewey ve Louie vardı şimdi. Ayaklarında mayoları, kitaplarla dolu bir havuza dalıyorlardı. Hemen altında ise iki cümle vardı.

«Haydi gelin! Okumak çok hoş!»

Sam, «Burada neler oluyor?» diye mırıldandı. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Sırtı ve kollarının ter içinde kaldıklarının farkındaydı. Yalnızca o poster değiştirilmiş olsaydı, Sam de Lortz denilen kadının kovulduğuna karar verecekti... Ama sorun sadece poster değildi. Her şey farklıydı.

Sam, çocuk kitaplığının kapısını açıp içeriye baktı. Yine alçak masalar ve iskemleler, aynı parlak mavi perdeler ve musluktan oluşan o güzel küçük dünyayı gördü. Ama buradaki asma tavan da ana salondakine uyuyordu. Ve bütün posterler değiştirilmişti. Siyah arabada çığlıklar atan çocuk yoktu artık. («Aptal Simon. Onu, 'Aptal Simon,' diye çağırıyorlar. Onu aşağı görüyorlar. Bu sağlıklı bir şey değil mi?») O çok köşeli yıldızı olan yağmurluklu Kitaplık Polisi de ortadan kaybolmuştu. Sam, geri çekilerek döndü. Ağır ağır ana 'Çıkış Masası'na gitti. Ona bütün vücudu camlaşmış gibi geliyordu.

İki yardımcı memur Sam'in yaklaşmasını seyrettiler. Üniversite çağında bir delikanlıyla genç bir kız. Sam, onların biraz endişeli olduklarını farketmeyecek kadar kendinden geçmemişti. Kendi kendine, dikkatli davran... dedi. Hayır... NORMAL davran. Zaten senin kaçığın teki olduğunu düşünmeye başladılar bile.

Birdenbire aklına Lukey geldi ve korkunç yıkıcı bir isteğe kapıldı. Ağzını açıp, bu endişeli iki gence olanca sesiyle, «Bana sigar verin!» diye haykıracaktı. «Bir kaç sigar verin! Kahrolasıca sigarlardan!»

Onun yerine alçak ve sakin bir sesle konuşmaya başladı. «Belki bana yardım edebilirsiniz. Kütüphane görevlisiyle konuşmam gerekiyor.»

Kız, «Ah, çok üzgünüm,» dedi. «Bay Price Cumartesi geceleri gelmiyor.»

Sam masaya baktı. Kitaplığa ilk gelişinde orada, mikrofilm cihazının yanında küçük bir levhanın durduğunu görmüştü. Bu levha şimdi de yerindeydi. Ama üzerinde, «A. LORTZ» yazılı değildi artık, yerini, «Bay PRİCE» almıştı.

Sam'in kafasında Naomi'nin sözleri yankılandı bir an. «Uzun boylu bir adam mı? Elli yaşlarında kadar?»

Sam, «Hayır,» dedi. «Aradığım Bay Price değil. Bay Peckham da. Ben diğeriyle görüşmek istiyorum. Ardelia Lortz'la.»

Kızla delikanlı birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar. Sonra delikanlı, «Burada Ardelia Lord adında biri çalışmıyor,» diye açıkladı. «Belki burayı başka bir kitaplıkla karıştırdınız.»

«Adı 'Lord' değil.» Sam'e sesi çok uzaklarda yankılanıyormuş gibi geldi. «*Lortz.*»

Kız başını salladı. «Hayır. Gerçekten yanılmışsınız, efendim.»

Delikanlıyla genç kız yine ihtiyatlı tavırlar takınmaya başlıyorlardı. Sam, ısrar etmek, «Ardelia Lortz burada *çalışıyor,*» demek istedi. «Ben onunla *daha sekiz gün önce* karşılaştım.» Ama sonra kendisini zorlayarak geriledi. Bir bakıma bu son derecede mantıklı, diye düşünüyordu. Tam bir çılgınlık çerçevesi içerisinde çok mantıklı. Delilik bu ama içerikteki mantık yerli yerinde. Posterler, tepe camları ve dergi rafı gibi, Ardelia Lortz da ortadan kayboluverdi.

Kafasının içinde yine Naomi'nin sesi çınladı. «Ah? Miss Lortz öyle mi? Çok eğlenmiş olmalısın.»

Sam, «Naomi bu adı tanıdı,» diye mırıldandı.

Şimdi iki yardımcı da ona yüzlerinde aynı korku ifadesiyle bakıyorlardı.

Sam, «Affedersiniz,» diyerek gülümsemeye çalıştı. Tebessümü çarpılmış gibi geldi. «Bu o aksiliklerle dolu günlerden biri.»

Delikanlı, «Evet,» dedi.

Kız, «Herhalde...» diye mırıldandı.

Emlakçı, benim deli olduğumu düşünüyorlar, dedi kendi kendine. Sana bir şey söyleyeyim mi? Onları hiç de suçlu bulmuyorum.

Delikanlı, «Başka bir şey var mıydı?» diye sordu.

Sam, «Hayır,» demek için ağzını açtı. Ardından telaşla kitaplıktan kaçacaktı. Ama sonra fikrini değiştirdi. Artık olan olmuştu. «Bay Price ne zamandan beri bu kitaplıkta çalışıyor?»

İki yardımcı yine bakıştılar. Kız, omzunu silkti. «Biz buraya geldiğimizden beri. Tabii fazla olmadı, Bay...?»

Sam, elini uzattı. «Peebles. Affedersiniz. Aklımla birlikte terbiyem de uçtu sanırım.»

İki genç biraz gevşediler. Bu belli belirsiz bir şeydi ama Sam'in de rahatlamasını sağladı. Sarsılmış olsun olmasın hiç olmazsa o etkileyici yeteneğinin birazını kullanmayı başarabilmişti. Yani insanları rahatlatma yeteneğini. Bunu başaramayan bir insanın emlak ve sigortadan başka bir iş bulması da gerekirdi.

Kız adamın elini çabucak sıktı. «Adım Cynthia Berrigan. Arkadaşım da Tom Stanford.»

Tom Stanford da, «Tanıştığımıza sevindim,» diye mırıldandı. Bundan pek emin değilmiş gibiydi ama o da Sam'in elini çabucak sıkmaktan kaçınmadı.

Kucağı polisiye romanlarla dolu olan kadın, «Affedersiniz,» diye atıldı. «Biri bana yardım edebilir mi? Briçe geç kalacağım.»

Tom, Cynthia'ya, «Ben bu işi hallederim,» diyerek masanın ucuna doğru gitti.

Kız, «Tom'la Chapelton Lisesi'ne gidiyoruz, Bay Peebles,» diye açıkladı. «Burada hem çalışıyor, hem öğreniyoruz. Ben kitaplığa geleli üç sömestr oldu. Beni işe geçen bahar Bay Price aldı. Tom ise yazın geldi.»

«Burada tam gün çalışan yalnızca Bay Price mi?»

«Evet.» Kızın kahverengi gözleri pek güzeldi. Sam bu gözlerde hafif bir üzüntü olduğunu farketti. «Kötü bir şey mi oldu, Bay Peebles?»

«Bilmiyorum.» Sam başını kaldırıp tavana baktı. Bunu yapmamak elinde değildi. «Siz burada çalışmaya başladığınız sırada bu asma tavan yerinde miydi?»

Kız Sam'in bakışlarını izledi. «Şey... Tavana bu adın verildiğini bilmiyordum. Ama evet, ben geldiğimden beri tavan böyle.»

«Anlayacağınız bana burada tepe camları varmış gibi geliyordu.»

Cynthia gülümsedi. «Ah, tabii. Yani dışarı çıkıp binanın yan tarafına gittiğiniz zaman o tepe camlarını görebilirsiniz. Tabii dama çıktığınız zaman da. Ama camlar içeriden tahtalarla kapatılmış. Yıllar önce yapılmış bu sanırım.»

Yıllar önce.

«Ve Ardelia Lortz adını hiç duymadınız, öyle mi?»

Kız başını salladı. «Öyle. Çok üzgünüm.»

Sam içinden gelen isteğe uydu. «Ya Kitaplık Polisi?»

Kız güldü. «Onu yaşlı teyzemden duydum. Kitapları kütüphaneye zamanında geri götürmezsem Kitaplık Polisi'nin beni yakalayacağını söylerdi. Ama bu çok eskidendi. Küçük bir kızken. O günlerde Long İsland eyaletinde, Providence'da oturuyorduk. Uzun yıllar önce.»

Sam, «Ah, tabii,» diye düşündü. «On-on iki uzun yıl önce. Dinozorların dünyada dolaştıklan çağlardı.»

Sonra, «Şey,» dedi. «Verdiğiniz bilgi için teşekkür ederim. Sizi korkutmak istemedim.»

«Korkutmadınız ki.»

«Biraz korkuttum sanırım. Bir an aklım karıştığı için.»

Tom Stanford geri geldi. «Bu Ardelia Lortz kim? Bu adı duymuş gibiyim ama bilemiyorum.»

Sam, «İşte sorun da bu ya,» dedi. «Ben de bilmiyorum bunu!»

Delikanlı, «Yann kapalıyız,» diye açıkladı. «Ama Bay Price Pazartesi günü öğleden sonra burada olacak. Gece de öyle. Belki o size öğrenmek istedikleriniz konusunda bilgi verebilir.»

Sam başını salladı. «Evet, gelip onu görmem iyi olur. O arada size tekrar teşekkür ederim.»

Tom, «Biz elimizden geleni yapmak için buradayız,» dedi. «Keşke size de daha fazla yardım edebilseydik, Bay Peebles.»

Sam mırıldandı. «Keşke...

4

Sam kolaylıkla arabasına kadar gidebildi. Ama sonra kapıyı açarken mide ve bacak kaslarının hepsi de birdenbire cansızlaşıverdiler sanki. Kapıyı açarken yere yığılmamak için diğer elini arabaya dayamak zorunda kaldı. Aslında otomobile doğru dürüst binemedi. Direksiyonun gerisine, kanapeye yığılıp kaldı. Kesik kesik soluyor, endişeyle bayılıp bayılmayacağını düşünüyordu.

Burada ne oluyor? Kendimi Rod Serling'in programındaki kahramanlardan biri gibi hissetmeye başladım. Eskiden Junction kentinde oturan ve şimdi hem sigorta poliçeleri ve hem de tüm yaşamını *Alaca Karanlık Kuşağı'na* satan Sam Peebles'ı tanıyın...

Evet, durum gerçekten buna benziyordu. Birtakım insanların televizyonda açıklanamayacak olaylarla başa çıkmaya çalışmalarını seyretmek eğlenceliydi. Ama olaylarla boğuşan siz olduğunuz zaman, oyun da sevimliliğini yitiriyordu.

Sam, karşı tarafa, kitaplığa doğru baktı. Lambaların yumuşak ışığında birileri içeri girip çıkıyorlardı. Her şey çok normal gözüküyordu... Öyleydi de... Anormal olan, Sam'in bir hafta önce girdiği kitaplıktı. İçinden, artık bunu düşünme, diye öğüt verdi. Scarlet O'Hara gibi yap ve olayı yarın düşün. Güneş doğduğu zaman her şey sana daha mantıklı gelecek.

Motoru çalıştırdı ve eve gidinceye kadar bu olayı düşünüp durdu.

YEDİNCİ BÖLÜM

DEHŞET GECESİ

1

Sam evine ulaştıktan sonra ilkin telesekreteri kontrol etti. 'Mesaj Bekliyor' ışığının yandığını görünce de kalp atışları hızlandı. «Arayan o kadın olmalı. Aslında onun kim olduğunu bilmiyorum. Ama beni çıldırtmadıkça rahat edemeyeceğinden de eminim.»

Kafasının başka bir yeri, «O halde mesajı dinleme,» dedi. Ve Sam'in aklı o kadar karışmıştı ki, bunun mantıklı bir şey olup olmadığına karar veremedi. Aslında mantıklıya benziyordu ama korkakça bir şeydi de. Sam orada, kımıldamadan durduğunu farketti. Ter içinde kalmıştı ve tırnaklarını kemiriyordu. Birdenbire hafifçe homurdandı. «Dördüncü sınıftan tımarhaneye. Ama bana bunu yapmana izin verecek değilim, tatlım.» Düğmeye bastı.

Aygıttan viskiden boğuklaşmış bir ses yükseldi. «Merhaba. Ben Olağanüstü Akrobat Joe, Bay Peebles. Yerimi aldığınız için teşekkür

etmek istedim. Gösteri için size sürüyle bilet yollayacağım. Arkadaşlarınıza dağıtıverin.»

Sam ne kadar endişelendiğini hatırlayarak sinirlendi. Sonra da aklına başka bir şey geldi. Telesekreterdeki teybi yeniden sarmak adetindeydi. Yani yeni mesajlar geldiği zaman eskileri siliniyordu. Akrobat Joe'nun konuşması da Ardelia Lortz'un sözlerini silmişti herhalde. O kadının varlığını kanıtlayan tek delil de ortadan kalktı, dedi kendi kendine.

Ama bu doğru değil. Kitaplık kartım var ya? O lanet olasıca masanın önünde durdum ve kadının o süslü imzasını atışını seyrettim. Sam cüzdanını çıkardı. Kartın yok olduğunu, ancak cüzdanını üç kez aradıktan sonra kendi kendisine itiraf edebildi. Ve bunun nedenini de anladı. Çünkü kartı kaybolmaması için kitaplardan birinin içine soktuğunu hayal meyal hatırlıyordu. «Harika! Şahane!»

Sam kanapeye çökerek alnını avcuna dayadı. Başı ağrımaya başlıyordu.

2

Sam, on beş dakika sonra tenekelerdeki çorbalardan birini ısıtırken yine aklına Naomi geldi. Pis Dave'in posterindeki o kadına çok benzeyen Naomi. Belki genç kadın Sarah adıyla gizli bir yaşam sürüyordu. Ama şu anda bu da o kadar önemli değildi. Çünkü bundan daha önemlisi vardı. Naomi, Ardelia Lortz'un kim olduğunu biliyordu. Ama onun kadının adına gösterdiği tepki... bu biraz tuhaf değil miydi? Naomi bir an şaşırdı. Sonra da şaka yapmaya kalkıştı. O arada telefon çaldı. Arayan Burt İverson'du ve... Sam konuşmayı başından sonuna kadar hatırlamaya çalıştı ama başaramadı. O sırada bunun üzerinde durmamıştı. Çünkü iş hayatı birdenbire canlanmaya başlamıştı. Bu da önemliydi. Hâlâ da önemli sayılırdı ama... kitaplıktaki o asma tavanı hatırlayıp duruyordu. Bu işin iç yüzünü anlamazsa çıldıracağını da sanıyordu.

Sam çalışma odasına geçip Naomi'nin telefon numarasını buldu. Karşıdan yaşlıca biri çatlak bir sesle, «Alo?» dedi. «Kim arıyor?» Sam sesi hemen tanıdı. Ama yaşlı kadını hemen hemen iki yıldan beri görmemişti. Naomi'nin enkaza dönmüş annesinin sesiydi bu.

Sam, «Merhaba, Bayan Higgins,» dedi. «Ben Sam Peebles.» Sonra da kadının, «Ah, merhaba, Sam,» ya da, «Nasılsın?» demesini bekledi. Ama yalnızca Bayan Higgins'in hışırtılı solukları duyuluyordu. Kadın Sam'den pek hoşlanmazdı. Onu görmediği aylar boyunca sevgisinin artmamış olduğu da anlaşılıyordu.

Emlakçı o soruyu kadının yerine sormaya karar verdi. «Nasılsınız, Bayan Higgins?»

«İyi günlerim de oluyor, kötü günlerim de.»

Sam bir an ne diyeceğini bilemedi. «Buna çok üzüldüm,» sözleri duruma uymayacaktı. «Ah, ne harika, Bayan Higgins!» cümlesi de. Adam sonunda Naomi'yi istedi.

«O bu akşam evde değil. Ne zaman döneceğini de bilmiyorum.»

«Naomi'ye beni aramasını söyler misiniz?»

«Ben şimdi gidip yatacağım. Benden ona bir not bırakmamı da istemeyin. Artrözüm iyice azdı.»

Sam içini çekti. «Naomi'yi yarın ararım.»

Kadın o ifadesiz sesiyle, «Yarın sabah kilisede olacağız,» diye cevap verdi. «Birinci Baptist Gençlik Pikniği de yarın öğleden sonra. Naomi yardım edeceğine söz verdi...

Sam telefonu kapatmaya karar verdi. Bayan Higgins'in yardım etmek niyetinde olmadığı kesindi. Tam, «İyi geceler...» diyeceği sırada fikrini değiştirdi. «Bayan Higgins, Lortz adının sizce bir anlamı var mı? Ardelia Lortz adının?»

Kadının hışırtılı solukları bir an kesildi. Sonra Bayan Higgins, kin dolu, alçak bir sesle, «Siz Tanrısız dinsizler daha ne kadar zaman o kadını yüzümüze vuracaksınız?» dedi. «Bunun *komik* olduğunu mu sanıyorsunuz? Yoksa *zekice* bir şey olduğunu mu?»

«Bayan Higgins, anlamıyorsunuz. Ben yalnızca...

Bir çatırtı oldu. Kadın telefonu kapatmıştı.

3

Sam çorbasını içti. Yarım saat kadar televizyon izlemeye çalıştı ama boşunaydı. Aklına birdenbire Pis Dave'in posteri ya da Kırmızı Kukuletalı Kız'ın ortadan kaybolan resmi geliyordu. Ve sonunda aynı noktaya varıyordu. Junction Kenti Genel Kitaplığı'nda ki yeni tavana.

Sonunda çabalamaktan vazgeçerek, gidip yattı. Hatırladığı en kötü Cumartesilerden biriydi bu. Hatta belki de yaşantısının en kötü Cumartesi günüydü. Şimdi bütün istediği deliksiz bir uykuya dalmak ve rüya da görmemekti.

Ama uyuyamadı.

Onun yerine dehşete kapıldı.

Onu en çok korkutan çıldırmak üzere olduğu düşüncesiydi. Kitaplık bir haftada böylesine değişmiş olamaz. Ben çıldırıyorum. Ya da beynimde tümör var. Ya da Alzheimer hastalığına yakalandım.

Gece yarısına doğru Ardelia Lortz'u düşünmeye başladı. Ve o zaman durumu iyice kötüleşti. Ya Ardelia Lortz dolaptaysa? Ya da karyolamın altındaysa? Bu ne feci olur... Kadının hayali gözlerinin önünden gitmiyordu.

Sam, yarıma doğru daha fazla dayanamayacağını anlayarak yatakta doğruldu. Başucundaki lambayı yakmak için uzandı. Ve aynı anda bu kez de başka bir hayalin etkisinde kaldı. Yatak odasında yalnız değildi artık. Ama ziyaretçisi bir başkasıydı şimdi. Çocuk kitaplığından yok olan posterdeki Polis'ti. Kitaplık Polisi. Orada, karanlıkların arasında duruyordu. Bir trençkota sarınmış uzun boylu, uçuk renkli bir adam. Kitaplık Polisi'nin cildi bozuktu. Sol yanağında zik zaklı bir yara izi vardı. Sol gözünün altından başlıyor, burun köküne kadar uzanıyordu.

Biraz sonra peltek peltek konuşan Kitaplık Polisi, «O bodur ağaççıklar konusunda yanıldın,» diyecekti. «İki yanlarda bodur ağaçlar var. Türüyle hem de. Ve bit onları inceleyeceğiz. İkimit bir arada.»

«Hayır! Dur... Yapma!»

Sam titreyen eliyle sonunda lambanın düğmesini buldu. Işık odayı aydınlattı ama bir an uzun boylu bir adamı görür gibi oldu. Sonra da bunun şifonyerin duvara vuran gölgesi olduğunu anladı.

Ayaklarını yere sarkıtarak yüzünü avuçlarına gömdü. Sonra da sigara paketine uzandı. Kendini toplamalısın... Kahretsin! Ne saçma sapan şeyler düşünüyorsun öyle.

İçinden bir ses hemen, bilmiyorum, diye cevap verdi. Dahası bilmek de istemiyorum... Hiçbir zaman... O bodur ağaçlar çok gerilerde kaldı. Onları tekrar hatırlamam gerekmiyor. O tadı da. O iç bayıltıcı tadı.

Sam bir sigara yakarak dumanı içine iyice çekti. İşin kötüsü şu: Gelecek sefere trençkotlu adamı gerçekten *görebilirim*. Veya Ardelia'yı. Ya da Pellucidar İmparatoru Gorgo'yu.

Ayağa kalkıp mutfağa indi. Bir bardağa süt doldurup biraz konyak kattı. Saat bire çeyrek vardı. Şafak saatler sonra sökecekti. O arada Ardelia Lortz'la Kitaplık Polisi'nin dişlerinin arasında hançerlerle merdivenden çıktıklarını hayal edecekti.

Emlakçı, ya da oklarla... diye düşündü. Dişlerinin arasında siyah, uzun oklarla. Ardelia'yla Kitaplık Polisi dişlerinin arasına uzun, siyah okları sıkıştırarak usulca merdivenden çıkacaklar. E, bu hayale ne dersiniz dostlar ve komşular?

Oklar mı? Ama neden oklar? Sam bunu düşünmek istemiyordu. İçindeki o varlığından kuşku bile duymadığı karanlıkların arasından fırlayan düşüncelerden bıkmıştı. Bunu düşünmek istemiyorum. Ve düşünmeyeceğim...

Sütle karışık konyağını içip tekrar yattı.

4

Başucundaki lambayı söndürmemişti. Bu yüzden kendisini biraz sakin hissediyordu. Olaylardan bazıları herhalde oldu... HEPSİ de halü-

sinasyon olamaz... Naomi, Ardelia Lortz adını biliyordu. Annesi de öyle. Lortz'u birilerine sorabilirim. Bayan Higgins, o adı bildiğine göre başkaları da biliyor olmalı. Uzun süreden beri bu kentte oturan kimseler. Belki Frank Stephens. Ya da Pis Dave...

Sam birdenbire uykuya daldı. Kafasındaki düşünceler yüzünden rüya görmeye başladı. Sonra bu bir kâbusa dönüştü.

Yine Melak Sokağı'ndaydı. Üç alkolik verandada resim yapıyorlardı. Sam, Pis Dave'e ne yaptığını soruyordu.

Adam, «Ah, yalnızca oyalanıyorum,» diyor sonra da Sam'in görmesi için posteri utana sıkıla ona doğru çeviriyordu.

Posterde Aptal Simon'un bir resmi vardı. Çocuğu bir şişe geçirmiş, ateşte kızartıyorlardı. Simon'un bir elinde kırmızı meyan kökü şekerleri vardı ve erimeye başlamışlardı. Çocuğun elbiseleri alev almıştı ama o hâlâ yaşıyordu. Ağzını açmış çığlıklar atıyordu yine. Bu korkunç sahnenin üzerinde bazı yazılar vardı.

«Genel Kitaplığın Yanındaki Ağaççıkların Arasında

Çocuklar İçin Yemek

Elde Edilen Para Kitaplık Polisi Fonuna Aktarılacaktır.

Geceyarısından 2'ye Kadar.

Biriniz Gelin! Hepiniz Gelin!

Sam, rüyasında, «Dave, çok korkunç bu,» diyordu.

Pis Dave, «Hiç de değil,» diye cevap veriyordu. «Çocuklar onu 'Aptal Simon' diye çağırıyorlar. Bu çok sağlıklı bir şey değil mi?»

Rudolph bağırıyordu. «Bakın! Bakın! Sarah bu!»

Sam başını kaldırıyor ve Naomi'nin Melak Sokağı'yla 'Yeniden İşleme Merkezi'nin arasındaki ot ve çöp dolu arsadan geldiğini görüyordu. Genç kadın ağır ağır ilerliyordu. Çünkü içi yüzlerce 'Amerikan Halkının En Sevdikleri Şiirler' ve 'Konuşmacının Arkadaşı' kitabıyla dolu bir el arabasını itiyordu. Geride güneş etrafı tuhaf bir kızıla boyayarak batmaktaydı. Uzun bir yolcu treni ağır ağır geçiyordu. En aşağı otuz vagondan oluşmuştu. Bütün vagonlar siyahtı. Pencerelere takılı siyah

perdeler dalgalanıyorlardı. Sam bunun bir cenaze treni olduğunu anlıyordu.

Sonra Pis Dave'e dönerek, «Onun adı Sarah değil ki,» diyordu. «Naomi. Proverbia'dan Naomi Higgins.»

Pis Dave, «Hiç de değil, Bay Peebles,» diye başını sallıyordu. «Gelen ölüm. Ölüm bir kadındır.»

Sam dönüp bakıyor ve kadının iyice yaklaşmış olduğunu görüyordu. Ama o artık Naomi değil, Ardelia'ydı. Fırtına bulutları renginde bir trençkota sarılmıştı kadın. Arabada da artık kitap değil, çubuk biçimi uzun meyan kökü şekerleri vardı. Sam bakarken avuçla şeker alıp ağzına tıkıyordu. Dişleri takma değildi şimdi. Uzun ve sarıydı. Vampirlerin dişlerine benziyordu. Hem sivri ve hem de çok sağlamdılar. Ardelia şekerleri dişlerinin arasında ezerken ağzından parlak kırmızı kanlar fışkırıyordu. Kırılmış birkaç şeker çubuğu yere düşüyordu. Şekerlemeden hâlâ kan fışkırıyordu.

Kadın, birer pençeye dönüşen ellerini kaldırıyor ve Sam'e «Seeeen o KİTAPLARIIIIIII kaaaybettin!» diye bağırıyordu. Sonra saldırıyordu.

5

Sam irkilerek uyandı. Soluğu kesilmişti. Kapalı perdenin altından günün ilk sönük ışıkları süzülüyordu. Yatağın başucunda ki saat beşi elli üç geçtiğini gösteriyordu.

Sam yataktan kalkarak banyoya geçti. Başı hafifçe ağrıyordu. İlaç dolabını açarak iki aspirin aldı. Sonra ayaklarını sürüyerek yatağına döndü. Tekrar uyuyamayacağını biliyordu.

Sam başını yastığa dayarken birdenbire başka bir şeyi daha bildiğini anladı. Bu şaşırtıcı ve beklenmedik bir şeydi. Pis Dave ve... Ardelia Lortz'la ilgiliydi.

Buna rüya neden oldu, diye düşündü. Bu gerçeği o kâbus sırasında kavradım.

Birdenbire uyuyakaldı. Rahat bir uykuydu bu kez. Sabah uyandığı zaman on bire geliyordu. Hava çok güzeldi. Sam, taze çimleri aydınlatan güneş ışınlarını gördüğü zaman kendisini çok iyi hissetti. Sanki yeniden doğmuştu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

MELAK SOKAĞI (II)

1

Sam yemek hazırlarken birdenbire kavradığı o gerçeği düşündü. Yanılmadığından çok emindi. Ancak bu delice işi daha fazla üstelemek istediğini sanmıyordu pek.

Bu güneşli bahar sabahında geceki korkuları ona hem çok gülünç, hem de pek gerilerde kalmış şeyler gibi gözüküyorlardı. O yüzden de konuyla bir daha ilgilenmemeyi çok istiyordu. Başıma bir şey geldi. Mantıklı bir açıklaması olmayan bir olay. Peki ne olmuş? Bu konuda çok kitap okudum. Önseziler, hayaletler, şeytanlar... Ama aslında böyle şeyler beni hiç ilgilendirmiyor... Hiç...

Gülümsedi. Birdenbire kararını çoktan verdiğini farketmişti. Bu çılgınca olayı biraz daha inceleyecekti.

Ama *birazcık*.

2

Sam, Melak Sokağı'na saat yarımda ulaştı. Naomi'nin eski mavi arabasının eski binanın önündeki yolda durduğunu görünce de pek şaşmadı. Sam de otomobili kadının arabasının arkasına park etti. Arabadan inip verandanın kırık basamaklarından çıktı. Kapıya vurdu ama bir cevap alamadı.

«Hey! Merhaba!» Sam kapıyı iterek içeri girdi. Holde ilerledi. Soldaki büyük oda boştu. Dipteki mutfak da öyle. Emlakçı, kulağına birtakım sesler geldiği için gidip pencereden dışarı baktı. Binanın arka tarafındaki çim alan yeşillenmeye başlıyordu. Daha ilerideki sebze bostanı sıcak günleri bekliyordu.

Çim alana daire biçiminde konulmuş olan portatif iskemlelerde on iki kişi oturuyordu. Sam, Naomi, Dave, Lukey ve Rudolph'u tanıdı. Birkaç dakika sonra ise Junction kentinin en zengin avukatı Burt İverson'u ve kulüpteki konuşmasını dinlememiş olmasına rağmen onu yine de kutlayan Banker Elmer Baskin'i tanıdı. Rüzgâr, Elmer'ın gümüş saçlarını uçuruyordu. Banker yüzünü güneşe doğru çevirerek gülümsedi. Adamın yüzündeki keyifli ifade Sam'i etkiledi. Belki küçük bir kentin en zengin adamıydı ama ayrıca uzun ve soğuk bir kıştan sonra baharı karşılayan diğer insanlardan farkı yoktu. Hasta olmadığı, acı çekmediği ve yaşadığı için mutluydu.

Sam'e gördükleri gerçek değilmiş gibi geldi. Naomi'nin burada, Junction kentinin yersiz yurtsuz alkolikleriyle birlikte olması zaten şaşılacak bir şeydi. Üstelik genç kadın başka bir ad da kullanıyordu. Ama kentin en saygı gören bankeriyle, en takdir edilen hukukçusunun da burada olması inanılacak gibi değildi.

Yırtık pırtık yeşil bir pantolon ve bir tişört giymiş olan bir adam elini kaldırdı. Rudolph onu işaret etti. Adam, «Adım John,» dedi. «Ve ben bir alkoliğim.»

Sam çabucak pencereden geriledi. Yüzü alev alev yanıyordu. Kendisini bir casus gibi hissetmeye başlamıştı. Bu alkoliklerin gizli toplantı-

sı. Herhalde çoğu zaman Pazar günü öğleyin içerideki salonda toplanıyorlar. Ama bugün hava çok güzel olduğu için sandalyelerini dışarı çıkarmışlar. Bunun Naomi'nin fikri olduğundan da eminim.

Bayan Higgins, Naomi'nin kilise pikniği için görevlilere yardım edeceğini söylemişti. Sam, acaba kadın kızının alkoliklerin yanında olduğunu biliyor mu, diye sordu kendi kendine. Herhalde biliyor. Ve ben Naomi'nin neden benimle iki kez çıkmasının yeterli olacağını düşündüğünü de anlıyorum. Sam'le genç kadın ilk buluştukları zaman sinemaya gitmişlerdi. Ama ikincisinden sonra Naomi'nin bütün ilgisi sönmüştü. İkincisinde birlikte yemek yemişlerdi. Ve Sam garsondan şarap istemişti.

Emlakçı, Tanrı aşkına, dedi. Kadının alkolik olduğunu nereden bilecektim. Ben falcı mıyım. Ama yüzü büsbütün yanmaya başlamıştı. Belki de problem içki değil... Ya da *yalnızca* içki değil. Belki Naomi'nin başka dertleri de var.

Sonra... Burt İverson ve Elmer Baskin. İkisi de güçlü insanlar. Birer alkolik olduklarını öğrendiğimi anlarlarsa ne yaparlar acaba. Herhalde iş hayatımı mahvederler.

Sam, oradan çabucak ve sessizce ayrılmaya karar verdi. Ama kendisini düşündüğü için değil; Melak Sokağı'ndaki bu arka bahçede oturan insanların çok ciddi, ortak bir dertleri vardı. Bunu bir rastlantı sonucu öğrenmişti. Orada bile bile durmak ve konuşulanları dinlemek niyetinde değildi.

Sam holden geçerken yan masada duran kumbaralı telefonun üzerinde bir deste kâğıt olduğunu gördü. Duvardaki çividen ise sicimle bağlı, güdük bir kurşun kalem sallanıyordu. İçinden gelen sese uyup bir kâğıdı önüne çekti. Çabucak birkaç satır karaladı.

«Dave,

Bu sabah seni görmek için uğradım. Ama evde kimse yoktu. Seninle Ardelia Lortz adlı bir kadın hakkında konuşmak istiyorum. Bana sen onun kim olduğunu biliyormuşsun gibi geliyor. Ve ben kadın konusun-

da bilgi edinmek istiyorum. Bugün öğleden sonra ya da akşam, fırsat bulursan beni arar mısın? Numaram 555-8699. Teşekkür ederim.»

Sam notun altına imzasını atıp kâğıdı katladı. Üstüne Dave'in adını yazdı. Pusulayı götürüp salondaki televizyonun üzerine koydu. Sonra dışarı çıktı. Kimse farkına varmadan güneşe çıkabildiği için seviniyordu. Arabasına binerken Naomi'nin otomobilinin arkasındaki yazıyı gördü.

«Herşeyi Tanrıya Bırak.»

Sam, arabayla geri geri çıkarken, «Ardelia yerine Tanrıyı tercih ederim,» diye mırıldandı.

3

Akşama doğru yarı uykusuz geçen gecenin acısı çıkmaya başladı, Sam'in iyice uykusu geldi. Televizyonu açtı, Cincinnati-Boston beysbol maçını izlemek için kanapeye uzandı. Hemen uyuklamaya başladı. İyice uyuyakalmadan önce telefon çaldı. Cevap vermek için kalktı. Kafası bulanmış, aklı karışmıştı.

«Alo?»

Pis Dave hiçbir giriş yapmadan, «O kadın hakkında konuşmaktan vazgeçin,» dedi. «Hatta onu *düşünmeyin* bile.»

Naomi'nin annesi ne demişti? «Siz Tanrısız dinsizler, o kadını daha ne kadar yüzümüze çarpacaksınız? Bu çok mu komik? Çok mu zekice bir şey?»

Sam'in uykusu hemen açılıverdi. «Dave, bu kadının *nesi* var? Herkes ya o bir iblismiş ya da hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyor. Kim o? Ardelia, seni böyle sarsacak ne yaptı?»

Uzun bir sessizlik oldu. Sam bekledi. Kalbi hem göğsünde hem de boğazında şiddetle çarpıyordu. Dave'in kesik kesik soluduğunu duymasaydı adamın telefonu kapadığını da sanacaktı.

Sonunda Dave, «Bay Peebles,» dedi. «Yıllar boyunca bana gerçek-

ten yardımcı oldunuz. Yaşamayı istediğimden pek de emin olmadığım günlerde hayatta kalmamı sağladınız. Siz ve diğerleri. Ama o dişi köpek hakkında konuşamam. Bu imkânsız. Ve kendi iyiliğiniz için ondan kimseye söz etmemelisiniz.»

«Bu bir tehdide benziyor.»

«*Hayır!*» Dave'in sesinden yalnızca hayret etmekle kalmadığı, şok geçirdiği anlaşılıyordu. «Hayır. Ben yalnızca sizi uyarıyorum, Bay Peebles. Üzeri otlarla kaplı olduğu için görmediğiniz bir kuyunun yanında dolaşmaya kalksaydınız, yine aynı şeyi yapardım. O kadın hakkında konuşmayın. Onu düşünmeyin bile. Bırakın da ölü yine ölü kalsın.»

«*Bırakın da ölü yine ölü kalsın.*»

Bu sözler Sam'i pek şaşırtmadı. O zamana kadar olanlardan aynı sonuç çıkıyordu: Ardelia Lortz yaşamıyordu artık. O, küçük bir kentte emlakçılık ve sigortacılık yapan Sam Peebles bir hayaletle konuşmuş ama bunu anlayamamıştı. Konuşmuş muydu? Kahretsin! Onunla *iş* bile yapmıştı. Hayalete iki dolar vermiş ve karşılığında da kitaplık kartı almıştı.

İşte Sam bu yüzden fazla şaşırmadı... Ama bütün kemiklerinden etlerine doğru bir soğukluk yayılmaya başladı. Başını eğdi. Kollarının tüyleri diken diken olmuştu.

Kafasının bir yanı, artık bu işi kurcalamayacaktın, diye inledi. Sana bunu söylemedim mi.

Sam, Dave'e, «Kadın ne zaman öldü?» diye sordu. Sesi kendi kulaklarına bile boğuk ve cansız geldi.

«Bundan söz etmek istemiyorum.» Dave iyice telaşlanmıştı. Sesi titremeye başlayarak tizleşti. «*Lütfen!*»

Sam öfkeyle kendi kendisine, bırak adamın yakasını, diye çattı. Yeteri kadar derdi yok mu. Bir de bu saçma sapan şey yüzünden endişelenmesi mi gerekiyor.

Evet. Sam, Dave'in yakasını bırakabilirdi. Herhalde kentte ona Ardelia Lortz'dan söz edecek birileri vardı... Tabii onlara çıldırdığını san-

malarına neden olmayacak bir biçimde sokulabilirse. Ama bir şey daha vardı. Bunu ise belki de yalnız Pis Dave Duncan cevaplayabilirdi.

«Bir zamanlar kitaplık için birkaç poster yaptın değil mi, Dave? Dün verandada yaptığın afişi gördüğüm zaman tarzını tanıdım. Kitaplıktaki posterleri senin yaptığından hemen hemen eminim. Bunlardan birinde siyah bir arabaya binmiş olan küçük bir çocuk vardı. Diğerinde ise trençkotlu bir adam. Yani... Kitaplık Polisi. Sen...

Daha sözlerini tamamlayamadan Dave utanç, keder ve korkuyla öyle bir çığlık attı ki, Sam de sustu.

«Dave, ben...

Alkolik, *«Bu konuyla ilgilenmeyin,» diye hıçkırdı. «Bu benim elimde değildi. Siz lütfen...*

Hıçkırıkları birdenbire hafifledi. Biri alıcıyı onun elinden kaparken hafif bir takırtı duyuldu.

Sonra Naomi, «Artık yeter,» dedi. Onun da ağlamak üzere olduğu anlaşılıyordu. Ama çok da öfkeliydi. «Artık bu işten vazgeçemez misin, seni aşağılık yaratık?»

«Naomi...

Genç kadın ağır ağır, «Buradayken adım Sarah,» dedi. «Ama ben hangi adı kullanırsam kullanayım senden yine de nefret ediyorum, Sam Peebles. Bürona bir daha adımımı atmayacağım.» Sesi tizleşmeye başlıyordu. «Neden Dave'i zorladın? Neden o eski iğrenç şeyi hortlatmaya çalışıyorsun? Niçin?»

Sinirleri iyice gerilen ve kontrolünü hemen hemen kaybetmiş olan Sam bağırdı. «Beni neden kitaplığa gönderdin? Madem o kadınla karşılaşmamı istemiyordun, niçin beni o lanet olasıca kitaplığa yolladın, Naomi?»

Genç kadın inledi.

«Naomi? Biz...

Genç kadın telefonu kapattı.

4

Sam hemen hemen dokuz buçuğa kadar çalışma odasında oturup o sarı yapraklı not defterine birbiri ardına birkaç ad yazdı. Bir taraftan da nane şekeri yiyip duruyordu. Her ismi inceliyor ve bir süre sonra çiziyordu. Bir kentte altı yıl kalmak insana çok uzun bir süreymiş gibi geliyordu... Hiç olmazsa bu geceye kadar Sam'e öyle gelmişti. Ama şimdi bunu pek kısa buluyordu. Hafta sonu gibi bir şey.

Adam, «Craig Jones,» diye yazdı.

Sonra bu ada bakarak, Craig'in Ardelia konusunda bilgisi olabilir... diye düşündü. Ama o da kadınla neden ilgilendiğimi merak eder.

Craig'i soracağı soruya dürüstçe cevap verecek kadar iyi tanıyor muyum? Hayır. O yalnızca bir ahbap!

Sam, bu adı da çizdi.

Junction kentine geldikten sonra gerçekten iki samimi arkadaş edinmişti. Onlardan biri doktordu, diğeri de polis. Ve ikisi de daha sonra kentten ayrılmış, başka yerlere gitmişlerdi.

E... Şimdi ne yapacağım.

Bunu bilmiyorum. Bütün bildiğim Ardelia Lortz adının bu kentte bazı insanlarda bir bomba etkisi yaptığı. Ardelia'yla karşılaştığımı da biliyorum. Ama kadın ölmüş.

Ben bir hayaletle karşı karşıya geldim. Daha doğrusu bir hayaletin içindeki bir hayaletle! Girdiğim kütüphane Junction Kenti Genel Kitaplığı'nın eski haliydi. Ardelia'nın sağ olduğu günlerdeki hali. Orayı kadın yönetiyordu. İşte o yüzden kitaplık bana öyle tuhaf ve garip geldi. Bu zaman içinde yolculuk yapmaya da benzemiyordu. Sanki bir an için kendimi boşlukta buldum. Ve o kitaplık gerçekti. Gerçek olduğundan eminim. Sam duraklayarak parmaklarını masaya vurdu.

Kadın bana nereden telefon etti. Boşlukta telefonlar da mı var.

Karaladığı isimlerle dolu listeye uzun bir süre baktı. Sonra kâğıdı buruşturarak sepete attı.

Yine kafasının bir yanı, bu işe burnunu sokmayacaktın, diye inledi.

Ama sokmuştu işte. Şimdi ne olacaktı?

Güvendiğin adamlardan birini ara. Russ Frame'i ya da Tom Wycliffe'i. Bunlar kentten ayrılan doktorla polisin adlarıydılar. Telefona uzan ve onlarla konuş.

Ama Sam bunu yapmak istemiyordu. Hiç olmazsa bu gece. Bu gece doğru dürüst uyuyabilirsem belki sabaha aklıma daha uygun bir şey gelir... Ayrıca... Dave Duncan ve Naomi Higgins'in gönlünü almam da gerekiyor sanırım. Ama önce ne olduğunu öğrenmeliyim.

Tabii bu mümkünse...

DOKUZUNCU BÖLÜM

KİTAPLIK POLİSİ (I)

1

Sam gerçekten de mışıl mışıl uyudu. Rüya da görmedi. Ertesi sabah duş yaparken birdenbire ne yapması gerektiğini de anladı. «Gazete!» diye bağırdı.

Yirmi dakika sonra aşağıya inmiş, giyinmişti. Yalnızca kravatı ve paltosu yoktu. Çalışma odasında kahve içiyordu. O sarı not defteri yine önündeydi. Yine bir liste yapmaya başlamıştı.

1. Ardelia Lortz - kim? Ya da kimdi?

2. Ardelia Lortz - ne yaptı?

3. Junction Kenti Genel Kitaplığı - yenilendi mi? Ne zaman? Resimler?

Tam o sırada kapı çaldı. Sam, kapıyı açmak için ayağa kalkarken saate göz attı. Sekiz buçuğa geliyordu. Büroya gitme zamanı yaklaşıyordu. Saat onda oradan 'Gazette'e gidebilirdi. Orada eski gazetelere bakacaktı. Ama hangilerine? Bu soruyu düşünürken gazeteyi getiren çocuğa para vermek için elini cebine soktu. Zil tekrar çaldı.

Sam, «Mümkün olduğu kadar çabuk gelmeye çalışıyorum, Keith,» diye seslenerek, arka kapıya gitti. Kapı tokmağına uzandı. «Şu lanet olasıca kapıyı delecek...

Aynı anda başını kaldırdı ve kapıdaki cama takılı ince perdenin arkasında Keith Jordan'ınkinden çok daha büyük bir siluet olduğunu gördü. Aynı anda buz gibi bir korku kalbine saplandı. Dışarıdaki adamın yüzünü görmesine gerek yoktu. İnce perdenin arkasından bile o silueti tanımıştı. Vücudunun duruşunu... Ve trençkotu da tabii.

Sam'in ağzına kırmızı meyan kökü şekerinin keskin, iç bayıltıcı ve mide bulandırıcı tadı yayıldı.

Tokmağı hemen bıraktı. Ama bir saniye geç kalmıştı. Arka verandada duran adam kapıyı hızla iterek açtı. Sam, mutfakta geri geri gitti. Dengesini bulmak için kollarını salladı. Arka kapının yakınındaki çubukta asılı olan paltoların yere düşmesine neden oldu.

Kitaplık Polisi içeri girdi. Etrafını soğuk bir hava sarmış gibiydi. Ağır ağır ileriyordu. Zamanı pek bolmuş gibi. Kapıyı arkasından kapattı. Bir elinde, gazetecinin Sam için bıraktığı Gazette vardı. Dikkatle katlanmış, sonra da rulo haline getirilmişti. Kitaplık Polisi, gazeteyi bir sopa gibi kaldırdı.

«Gazeteni getirdim.» Sesi, sanki kalın bir camın arkasından geliyordu. «*To*tuğa parasını da vere*te*ktim ama galiba a*tele*ti vardı. Bilmem neden?»

Bankonun önünde büzülüp kalmış olan Sam'e doğru geldi. Sam adama dehşete kapılmış bir çocuğun korku dolu gözleriyle bakıyordu. Dördüncü sınıftan zavallı bir Aptal Simon'un gözleriyle.

Sam, bu bir hayal, diye düşündü. Ya da kâbus görüyorum. Hem de öyle korkunç bir kâbus ki, iki gece önceki artık bana tatlı bir rüyaymış gibi geliyor.

Ama bu bir kâbus değildi. Dehşet verici bir şeydi ama kâbus? Hayır. Sam, sonunda çıldırdığını düşünüp umutlanacak kadar zaman bulabildi. Delirmek kumsalda piknik yapmaya benzemezdi ama hiçbir

şey evine giren bu erkek biçimindeki yaratık kadar dehşet verici olamazdı. Bu kendi kış mevsimini birlikte getiren şey kadar.

Sam'in evi eskiydi, tavanlar da yüksekti. Ama Kitaplık Polisi içeri girerken başını eğmek zorunda kalmıştı. Şimdi de gri fötr şapkasının tepesi hemen hemen tavana sürünüyordu. Bundan da Kitaplık Polisi boyunun iki ondan daha uzun olduğu da anlaşılıyordu.

Yaratık, şafak zamanı görülen sislerin renginde, kurşuni bir trençkota sarınmıştı. Cildi kâğıt kadar beyazdı. Yüzü bir ölününkü gibiydi. Şefkat, sevgi ya da merhametin ne olduğunu anlayamayan bir yaratığın suratıydı bu. Dudakları duygusuz ve sonsuz bir otoriteyle gerilmişti. Sam bir an şaşkın şaşkın kitaplığın kapalı kapısının, taştan bir robotun ağzına ne kadar benzediğini düşündü. Kitaplık Polisi'nin gözleri ortaları küçücük saçmalarla delinmiş gümüş halkalara benziyordu. Gözlerinin etrafı kızarmıştı. Sanki etleri kanayıverecekti. Kirpikleri yoktu adamın. Ve işin en kötüsü de; Sam bu suratı *tanıyordu.* Ona, Kitaplık Polisi'nin kara bakışları karşısında böyle ilk kez büzülmüyormuş gibi geliyordu. Ve Sam'in kafasının derinliklerinden hafif bir ses yükseldi. Biri peltek peltek, «Benimle gel, oğlum... dedi. Ben polisim.»

Sam'in mutfağında bir canavar vardı. İşin en kötü yanı da canavarın suratını hemen hemen tanıyordu. Sanki kafasının dibinde üç kilitli bir kapı açılması için zorlanıyordu. Kaçmak aklına gelmiyordu. Kaçmak onun hayal bile edemeyeceği bir şeydi artık. O bir çocuktu yine. Suç üstü yakalanmış bir çocuk. Sam kaçacağı yerde iki büklüm oldu. Bankonun önündeki iki taburenin arasına yığıldı. Ellerini başının üstüne doğru kaldırmıştı.

Boğuk boğuk bitkince, «Lütfen,» dedi. «Yapmayın. Hayır. Lütfen, lütfen. Yapmayın. Artık doğru dürüst davranacağım. Canımı yakmayın.» İşte aşağılık bir duruma düşmüştü ama bu da önemli değildi. Kurşuni trençkotlu dev tepesine dikilmişti.

Sam birdenbire, kitabı geri götürmekte geciktim, dedi kendi kendine. Ama o 'Konuşmacıların Arkadaşı' değildi. 'Amerikan Halkının En

Sevdiği Şiirler'de... Kitap Robert Louis Stevenson'un 'Kara Oku'ydu.

Sam başını önüne eğdi. Sanki kafası bin kilo ağırlığındaydı. Gözlerini yere dikmiş, anlaşılmaz bir biçimde dua ediyordu. Başını kaldırdığı,... başını kaldıracak gücü bulduğu zaman o devin ortadan kaybolmuş olması için.

O uzaklardan gelen ses, «Bana bak,» diye emretti. Kötü bir tanrının sesiydi bu.

Sam soluk soluğa bir çığlık attı. «Hayır!» Sonra da ağlamaya başladı. Nedeni yalnızca duyduğu dehşet değildi. Tabii dehşet de kötüydü ve gerçekti. Ama ayrıca çocukça bir korku ve çocukça bir utanç da duyuyordu. Hatırlamaya cesaret edemediği şey neyse, ona sıkıca yapışmışlardı sanki. Bütün bunlar Sam'in hiç okumadığı o kitapla ilgiliydiler: Robert Louis Stevenson'un «Kara Ok»uyla.

Şırrak!

Bir şey Sam'in başına indi ve adam bir çığlık attı.

«Bana bak!»

Sam, «Lütfen...» diye yalvardı. «Beni zorlamayın.»

Şırrakk!

Sam, başını kaldırdı. Lastiğe dönmüş olan koluyla yaşlar akan gözlerini korumaya çalışıyordu. Aynı Anda Kitaplık Polisi'nin elinin indiğini gördü.

Şırrakkk!

Yaratık Sam'e o rulo haline getirdiği gazeteyle vuruyordu. Tıpkı birinin yeri pisleyen köpek yavrusunu dövdüğü gibi.

Kitaplık Polisi sonra, «Bu daha iyi,» diyerek güldü. Dudakları gerilerek sivri dişlerinin uçları gözüktü. Bir hayvanın dişlerinden farksızdı dişleri. Adam elini trençkotunun cebine sokup deri bir cüzdan çıkardı. Açtı ve o çok köşeli yıldızı gösterdi. Sabahın o temiz ışığında pırıldadı yıldız.

Sam artık bakışlarını o amansız surattan, küçücük bebekli gümüş gözlerden kaçıramıyordu. Salyaları akarak ağlıyordu. Bunun farkındaydı ama elinden bir şey de gelmiyordu.

Kitaplık Polisi, «Tende bite ait iki kitap var,» dedi. Sesi yine sanki kalın bir camın arkasından ya da çok uzaklardan geliyordu. «Mit Lortz tana çok tinirlendi, Bay Peeblet.»

Sam büsbütün ağlamaya başladı. «Onları kaybettim.» Bu adama kitaplar ya da başka bir şey konusunda yalan söylemesi imkânsızdı. Polis tam bir otorite, güç ve kudretin simgesiydi. Yargıç, jüri ve cellattı o.

Sam, şaşkın şaşkın, «Kapıcı nerede?» diye sordu kendi kendine. «Kadranları kontrol eden ve sonra da akıllı insanların dünyasına dönen bekçi? O dünyada böyle şeyler olmuyor...

Sonra kekeledi. «Be-ben... Ben...

Kitaplık Polisi, «Tenin gülünç materetlerini dinlemek ittemiyorum,» diyerek cüzdanını kapattı. Trençkotunun sağ cebine soktu. Aynı anda elini sol cebine sokarak kını upuzun ve çok keskin bir bıçak çıkardı. Üniversite parası bulabilmek için üç yaz çalışmış olan Sam bıçağı tanıdı. Karton kesmek için kullanılırdı bu. Herhalde Amerika'da her kitaplıkta böyle bir bıçak vardı. «Tana gece yarıtına kadar türe tanıyoruz. Tonra...» Eğilerek bir kadavranınkini andıran beyaz elinde tuttuğu bıçağı uzattı. Yaratığın etrafını saran dondurucu hava Sam'in suratına çarparak uyuşturdu. Bağırmaya çalıştı ama yalnızca sessizce soluk verebildi.

Bıçağın ucu Sam'in boyun derisini çizdi. Sanki buzdan bir çubuk battı boynuna. Çizikte bir damla kan belirdi. Ve çabucak dondu. Şimdi küçücük kırmızı bir inciye benziyordu.

Kitaplık Polisi o acayip sesiyle peltek peltek, «Tonra,» dedi. «Ben tekrar geleceğim. Kaybettiklerini bulman tenin için tok daha iyi olur, Bay Peeblet.» Bıçağı cebine attı. Sonra iyice doğruldu. «Bir tey daha var. Tağda tolda torular toruyortun. Artık toru tormak yok, Bay Peeblet. Beni anlıyor mutun?»

Sam cevap vermeye çalıştı ama ancak boğuk boğuk inleyebildi.

Kitaplık Polisi yine eğilirken o buz gibi hava dalgalandı. «Teni ilgilendirmeyen itlere burnunu tokma. Beni anlıyor mutun?»

Sam, «Evet!» diye haykırdı. *«Evet! Evet! Evet!»*

«İyi. Çünkü seni götetleyeceğim. Ve yalnız da değilim.» Kitaplık Polisi, trençkotunu hışırdatarak döndü. Mutfakta ilerleyip arka kapıya doğru gitti. Dönüp bir kez olsun Sam'e bakmadı bile. Yaratık yürürken bir an güneşin parlak ışınlarının aydınlattığı bir yerden geçti. Sam o zaman korkunç, dehşet verici bir şeyi farketti. Adamın gölgesi yoktu.

Kitaplık Polisi arka kapıya vardı, tokmağı kavradı. Dönmeden alçak ama korkunç bir sesle, «Beni tekrar görmeyi istemiyorsan,» diye homurdandı. «O kitapları bulursun.»

Kapıyı açıp dışarı çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz Sam'in kafasında da bir tek düşünce belirdi. Kitaplık Polisi verandayı aşarken onun ayak seslerini dinleyerek, «Arka kapıyı kitlemeliyim,» dedi.

Yarı doğruldu ama sonra etrafını kurşuni bir bulut sardı. Kendinden geçip yüz üstü yere kapaklandı.

ONUNCU BÖLÜM

TARİH SIRASINA GÖRE

1

Danışmadaki kadın, «Size nasıl yardım edebilirim?» diye sordu. Masaya yaklaşan adama tekrar dikkatle bakarken bir an duraklamıştı.

Sam, «Gazette'in eski sayılarına bakmak istiyorum,» dedi. «Tabii mümkünse.»

Kadın başını salladı. «Tabii mümkün. Ama... affedersiniz, belki haddim değil... fakat size bir şey sorabilir miyim? Hasta mısınız? Renginiz çok kötü.»

Sam, «Galiba hastalanıyorum,» diye cevap verdi.

Kadın, ayağa kalkarak, «Bahar nezlesi kadar kötüsü yok,» dedi. «Öyle değil mi? Bankonun ucundaki şu kapıdan girer misiniz, Bay...?»

«Peebles. Sam Peebles.»

Altmış yaşlarında kadar olan tombul kadın duraklayarak başını yana eğdi. Tırnağı kırmızıya boyalı parmağını ağzının yanına dayadı. «Siz sigorta poliçesi satıyorsunuz, değil mi?»

Adam, «Evet, efendim,» dedi.

«Yanılmadığımdan emindim. Geçen hafta gazetede fotoğrafınız vardı. Bir ödül mü kazandınız?»

Sam, «Hayır, efendim,» diye konuştu. «Bir konuşma yaptım. Rotary Kulubü'nde.» Sonra kendi kendine, zamanı geri döndürmek için her şeyimi verirdim, dedi. Craig Jones'a başka bir ahmak bulmasını söylerdim.

Kadın, «Şey...» dedi. «Harika...» Ama kuşkusu varmış gibi konuşmuştu. «Fotoğrafta biraz farklı gözüküyordunuz.»

Sam, alçak kapıyı açarak, içeri girdi.

Kadın, tombul elini uzattı. «Ben Doreen McGill'im.»

Sam, elini sıkarken, uygun bir şeyler mırıldandı. Ama bunu yapabilmek için kendisini iyice zorladı. İnsanlarla konuşmak ve özellikle onlara dokunmak için bir süre çok çaba harcamak zorunda kalacağını anlıyordu. O eski rahat tavırları kaybolmuştu.

Kadın, Sam i halı döşeli bir merdivene doğru götürüp bir düğmeyi çevirdi. Merdiven dardı tepedeki ampul de sönüktü Sam dehşete kapılmaya başladı. Belki de Kitaplık Polisi aşağıdaydı, karanlıkların arasında onu bekliyordu. Bembeyaz ölü suratlı, etrafı kırmızı gümüş gözlü, peltek peltek konuşan Kitaplık Polisi..

Kendi kendine yavaş, dedi Sam. Kendine gel. Belki engel olamıyorsun ama hiç olmazsa kontrol altına al. Bunu yapmak zorundasın. Çünkü bu senin tek şansın. Bir büronun bodrumuna bile inemezsen, bundan sonra ne yaparsın Evinde saklanır ve gece yarısını mı beklersin.

Doreen McGill işaret etti. «İşte Morg orada. Siz yalnızca...»

Sam kadına döndü. «Morg mu?» Kalbi yine şiddetle çarpmaya başlamıştı. *«Morg?»*

Doreen McGill güldü. «Herkes bu tavrı takınıyor! Ne korkunç değil mi? Ama herkes arşivden böyle söz ediyor. Amerikalı gazetecilere özgü gülünç bir deyim bu sanırım. Endişelenmeyin, Bay Peebles. Aşağıda ceset filan yok. Orada yalnızca makara makara mikrofilm var.»

Sam kadının peşinden basamaklardan inerken, bundan o kadar emin olma, diye düşündü. Ama kadın önde olduğu için de seviniyordu.

Doreen McGill merdivenin altındaki birkaç düğmeyi çevirdi. Floresan ışıkları yanarak alçak tavanlı bir odayı aydınlattı. Buraya da, merdivene olduğu gibi koyu mavi halı döşenmişti. Duvarlara takılı raflara küçük kutular dizilmişti. Sol duvarda saç kurutma makinelerine benzeyen dört mikrofilm okuma aygıtı vardı. Onlar da halı gibi maviydiler.

Doreen, «Siz yalnızca defteri imzalayacaksınız, diyecektim demin,» diye açıkladı. Bu kez de kapının yanındaki masaya zincirlenmiş olan büyük bir defteri işaret ediyordu. «Tarihi ve geliş saatinizi de kaydetmeniz gerekiyor.» Kolundaki saate bir göz attı. «Saat onu yirmi geçiyor. Çıkış saatinizi yazmayı da unutmayın.»

Sam eğilip deftere imzasını attı. Kendi adının üstünde Arthur Meecham ismi vardı. Adam Arşive 27 Aralık 1989'da gelmişti. Yani üç aydan daha uzun bir süre önce. Bu iyi aydınlatılmış, bilgi dolu yerin pek fazla kullanılmadığı anlaşılıyordu.

Doreen memnun memnun, «Burası pek güzel değil mi?» diye sordu. «Çünkü federal hükümet gazete morglarını destekliyor. Ya da 'Arşiv'lerini. Belki bu kelimeyi tercih edersiniz. *Ben* ediyorum.»

Aradaki geçit yerlerinden birinde bir gölge kıpırdadı. Sam'ın kalbi yine hızla atmaya başladı. Ama bu Doreen McGill'in gölgesiydi. Kadın adamın saati doğru yazıp yazmadığına bakmak için defterin üzerine eğilmişti.

Sam, Kitaplık Polisi'nin gölgesi yoktu, diye düşündü. Sonra kafasına üşüşen diğer düşünceleri kovmaya çalıştı ama başaramadı. Böyle yaşayamam. Bu tür bir korkuyla yaşamam imkânsız. Bu iş uzun sürerse başımı hava gazı fırınına sokarım. Bunu yaparım! Bunun nedeni yalnızca... adam mı, yoksa yaratık mı o neyse... ona karşı duyduğum korku değil. Neden kafamın *hissettikleri.* İnsanın kafası inandığı her şey ortadan kaybolurken acı acı haykırıyor.

Doreen sağ duvarı, oradaki rafa konmuş olan üç büyük cildi işaret etti. «1990 yılı Ocak, Şubat ve Mart aylarının gazeteleri. Her temmuz ilk altı aylık gazeteleri mikrofilmlerinin alınması için Nebraska'da Grand İsland'a göndeririz. Aynı şey aralık ayının sonunda da yapılır. Şu taraftakiler de mikrofilmler. Onlar da tarih sırasına göre diziliyorlar. Modern zamanlar sağınızda, eski günler solunuzda.» Sözlerinin şaka olduğunu belirtmek için gülümsedi.

Sam, «Teşekkür ederim,» dedi.

«Bir şey değil. Biz bunun için buradayız. Ya da bu işlerden biri için.» Parmağını ağzının kenarına götürerek gülümsedi. «Mikrofilm okuma aygıtının nasıl çalıştırıldığını biliyor musunuz, Bay Peebles?»

«Evet. Teşekkür ederim.»

«Pekâlâ. İstediğiniz bir şey olursa ben yukarıdayım. Yardım istemekten çekinmeyin.»

Sam, «Siz...» diye başladı. Sonra da cümlenin gerisini söylememek «yani... beni burada yalnız mı bırakacaksınız?» dememek için ağzını sıkıca kapattı.

Kadın kaşlarını kaldırdı.

Sam telaşla ekledi. «Hiç... Hiç...» Doreen'in yukarı çıkışını izledi. Kadının peşi sıra basamakları ikişer-üçer çıkmamak için kendisini zor tutuyordu. Çünkü, güzel mavi halıyla da döşeli olsa burası da yine bir Junction Kenti Kitaplığı sayılırdı.

Ve üstelik buradan, «Morg,» diye söz ediyorlardı.

2

Sam ağır ağır mikrofilm kutularıyla dolu raflara doğru gitti. Nereden başlayacağını bilmiyordu. Tavandaki floresan lambalarının gölgelerin çoğunu yok edecek kadar güçlü olmalarına seviniyordu. Doreen McGill'e Ardelia Lortz adını hatırlayıp hatırlamadığını sormaya çekinmiş-

ti. Ya da kitaplığın hangi tarihte yenilendiğini sormaya. Kitaplık Polisi, «*T*orular *t*orup duruyormu*t*tun,» demişti. «*T*eni ilgilendirmeyen *t*eylere karı*t*ma. Anlıyor mu*t*un?»

Evet, Sam anlıyordu. Tabii buraya gelmekle Kitaplık Polisi'ni öfkelendireceğini de biliyordu... Ama hiç olmazsa sorular sormuyordu. Ayrıca bütün bunlar onu *ilgilendiren* şeylerdi. Hem de çok ilgilendiren şeyler...

«*T*eni gö*t*etleyeceğim. *Yalnı*t *da değilim.*»

Sam endişeyle omzunun üzerinden baktı. Hiçbir şey göremedi. Ama yine de kesin bir tavırla hareket edemedi. Bu noktaya kadar gelmişti. Ancak daha fazla ilerleyip ilerleyemeyeceğini bilmiyordu. Yalnızca sinmek ve korkmak değildi; bunlardan da öte bir şeydi bu. Sanki param parça olmuştu.

Sonra haşince, «Bunu yapmak zorundasın,» diye homurdanarak titreyen eliyle ağzını sildi. «Yapman *şart.*»

Kendisini zorlayıp sol ayağını öne attı. Bir an öyle durdu. Sonra sağ ayağını uzattı. Sonunda böyle istemeye istemeye ciltli gazetelerin durduğu yerin en yakınındaki rafa ulaştı. Rafın ucundaki kartta, «1987-1989.» yazılıydı. Fazla yeniydi bu mikrofilmler. Sam, kitaplığın, 1984'te Junction kentine yerleşmeden önce yenilendiğinden emindi. Bu iş daha sonra yapılmış olsaydı, kentlilerin bu konudan söz ettiklerini duyar, işçileri farkeder, gazetelerde olayla ilgili haberleri okurdu. Ancak bu yenilemenin son on beş-yirmi yıl içerisinde yapıldığını tahmin edebiliyor, süreyi daha fazla daraltamıyordu. Kafam daha iyi çalışabilseydi! *Ama çalışmıyordu. O sabah olanlar normal bir biçimde, mantıklıca düşünmesini* imkânsızlaştırmıştı.

Sam, sola doğru gitti. Daha çok kımıldamazsa olduğu yerde donup kalacağından korktuğu için. Üzerinde, «1981-1983» yazılı rafların birinden gelişigüzel bir mikrofilm kutusunu seçti. Okuma aygıtlarının birine götürdü. Aleti çalıştırıp bütün dikkatini mikrofilm makarasına vermeye çabaladı. Bu da maviydi. Mikrofilmi okuma aygıtına takmak çok

kolaydı. Ama elleri öylesine titriyordu ki, bu işi ancak beş dakikada başarabildi. Hâlâ şokun etkisinden kurtulamamış olan kafası, dikkatinin dağılmasına neden oluyordu. Sonunda makarayı taktı, ama geriye doğru. Yazılar tepe üstü duruyorlardı.

Sam sabırla mikrofilmi yeniden sardı. Sonra döndürerek yeniden taktı. Ama bu duraklama onu biraz sakinleştirmiş gibiydi. Bu sefer Junction Kenti Gazette'inin 1 Nisan 1981 sayısı gözlerinin önünde belirdi. Yazılar doğruydu bu kez. Manşette bir memurun ani istifasından söz ediliyordu. Adamın adını bile duymamıştı. Sonra gözleri sayfanın dibindeki, çerçeve içine alınmış bir açıklamaya kaydı.

«Richard Price ve Junction Kenti Genel Kitaplığında
Çalışanlar
Size 6-13 Nisan arasındaki sürenin Kitaplık Haftası
Olduğunu hatırlatıyorlar.
Gelin, bizi görün!»

Sam kendi kendine, bunu biliyor muydum, diye sordu. Bu kutuyu onun için mi seçtim? Bilinçaltım bana nisanın ikinci haftasının Milli Kitaplıklar Bayramı olduğunu mu hatırlattı.

Ona hafif bir fısıltı cevap verdi «Benimle gel, oğlum... Ben politim.»

Sam'in tüyleri diken diken oldu, titredi. O soruyu da, hayali sesi de kafasından kovmaya çalıştı. Sonuç olarak Gazette'in 1981 Nisan sayısını neden seçtiği önemli değildi. Bunu bulmuştu. Şanslı bir rastlantı bile sayılırdı. *Belki.*

Sam çabucak 6 Nisan sayısını buldu. Ve umduğu açıklamayı da gördü. «Özel Kitaplık Ekimizi İsteyin!»

Makarayı hemen çevirdi. Ekin ilk sayfasında iki fotoğraf vardı. Bunlardan birinde kitaplığın dışı gözüküyordu. Diğeri ise Kitaplığın Müdürü Richard Price'ın bir resmiydi. Adam tıpkı Naomi Higgins'in tarif ettiği gibiydi. Kırk yaşlarında, ince bıyıklı, uzun boylu biri. Ama Sam'i daha çok fotoğrafın fonu ilgilendiriyordu. Fonda şok geçirmesine neden olan o asma tavan görülüyordu. Demek ki kitaplık 1981 Nisanı'ndan önce yenilenmişti.

Ekte Sam'in ilgisini çeken bir tek yazı vardı. Price'ın bir yazısı...

«Junction Kenti Genel Kitaplığı

Yüz Yıllık Tarihçe.»

Ama Sam'in heyecanı fazla sürmedi. Yazıda Ardelia'nın adı geçmiyordu. Tam aygıtı kapatacağı sırada durakladı. Price, kitaplığın müdürlerinden, onların binada yaptıkları değişikliklerden söz ediyordu: Bayan Culpepper, Bay Lavin ve en sonunda da kendisinden.

Sam'in yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. 1951'de Christopher Lavin adlı bir adam Price'ın adeta bir azize saydığı Felicia Culpepper'in yerini almıştı. Richard Price ise 1964'te kitaplığın başına geçmişti. Price, Lavin'i mi izlemişti? Sam hiç sanmıyordu. Arada on üç yıl var. Ve Price'ın hiç sözünü etmediği bu sürede Ardelia Lortz adlı kadının Lavin'in yerine geçtiğinden eminim... Fazla geveze Bay Price'ın ondan hiç söz etmemesinin de bir nedeni var. Çünkü kadın *bir şey* yapmış. Ayrıntı meraklısı Price'ın ondan söz etmekten kaçınmasına neden olacak kadar kötü bir şey. Cinayet... Evet Ardelia bir cinayet işlemiş olmalı. En kötüsü bu olabil...

Aynı anda bir el Sam'in omzuna dokundu.

3

Sam haykırırsa arkasında durdan insanı dehşete düşürecekti. Onu da kendisi kadar korkutacaktı. Ama zaten bağıracak halde değildi. Onun yerine ciğerlerindeki hava boşaldı ve dünya yine kurşuniye boyandı. Göğsü, bir filin ayakları altında ezilen bir akardoeona dönüşmüştü. Bütün kasları da pişmiş makarnaya.

Birinin, «Sam?» dediğini duydu. Bu ses sanki biraz uzaktan gelmişti. Örneğin Kansas'ta bir yerden. «Bu sen misin?»

Sam hızla döndü. Az kalsın mikrofilm okuma aygıtının önündeki sandalyesinden yuvarlanıyordu. Arkasında duran Naomi'ydi. Bir şeyler

söyleyebilmek için soluk almaya çalıştı. Ama göğsü yalnızca hırıldadı. Oda adamın gözlerinin önünde dalgalanmaya başladı. Önce etrafını o kurşunilik sarıyor, sonra da kayboluyordu.

Sam sonra Naomi'nin sendeleyerek bir adım gerilediğini gördü. Genç kadının gözleri dehşetle irileşmişti. Bir elini ağzına bastırıyordu. Naomi, bir rafa oldukça hızla çarptığı için iki-üç kutu aşağıya, halının üzerine yuvarlandı.

Sam sonunda, «Omes...» demeyi başardı. Sesi gıcırtılı bir fısıltıdan farksızdı. St. Louis'de geçen çocukluk yılları sırasında bir keresinde beysbol kasketini bir farenin üzerine kapatmıştı. Hayvan kaçacak yer arayarak sağa sola koşarken böyle bir ses çıkarmıştı işte.

«Sam, sana ne *oldu*?» Naomi'nin de haykırmak istediği, ama geçirdiği şok yüzünden soluğunun kesildiği anlaşılıyordu. Sam, harika bir çift oluşturuyoruz, diye düşündü. Abbott ve Costello, canavarlarla karşılaşıyorlar.

Sonra Sam, «Burada ne işin var?» diye sordu. «Ödümü patlattın. Zaten bombokum.» İçin için de, işte yine ağzımı bozdum, dedi. Ayrıca onu, 'Omes,' diye de çağırdım. Çok üzgünüm. Şimdi kendisini biraz daha iyi hissediyordu. Ayağa kalkmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Şansını fazla zorlaması saçma olacaktı. Hâlâ kalbinin birdenbire durup vermeyeceğinden emin değildi.

Genç kadın, «Seni görmek için bürona gittim,» dedi. «Cammy Harrington, seni buraya girerken gördüğünü sandığını söyledi. Senden özür dilemek istiyordum. Önce Dave'e zalimce bir oyun oynadığını sandım. Ama o senin hiçbir zaman böyle bir şey yapamayacağını söyledi. O zaman ben de senden böyle bir şey beklenemeyeceğini düşünmeye başladım. Sen her zaman çok iyiydin...

Sam, «Galiba teşekkür etmem gerekiyor...» dedi.

«Ve... telefonda... çok şaşkınmış gibi bir halin vardı. Dave'e konunun ne olduğunu sordum, ama bana bir açıklama yapmak istemedi. Yalnızca telefonda söylediklerinin bir bölümünü duymuştum... Bir de

Dave'in seninle konuşurken yüzünde beliren ifadeyi. Sanki bir hayalet görmüş gibiydi.»

Sam, genç kadına, 'Hayır,' demeyi düşündü. Hayaleti gören benim. Ve bu sabah ondan daha kötü bir şeyle karşılaştım.

«Sam, Dave... ve benim hakkımda anlaman gereken bir şey var. Tabii Dave'in durumunu zaten biliyorsun. Ama ben...

Sam, «Bunu bildiğimi sanıyorum,» diye cevap verdi. «Dave'e yazdığım pusulada Melak Sokağı'ndaki evde kimseyi görmediğimden söz ettim. Ama bu doğru değildi. Önce kimseyle karşılaşmadım. Ama Dave'i bulmak istediğim için odaları dolaştım. Sonra sizin arka bahçede toplanmış olduğunuzu gördüm. Onun için... ben her şeyi biliyorum. Ama açıkcası bunu isteyerek öğrenmiş de değilim. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musun?»

Naomi, «Evet,» dedi. «Neyse... Zararı yok... Ama... Sam... Tanrım... Sana ne oldu? Saçların...

Sam sert sert, «Saçlarıma ne olmuş?» diye sordu.

Naomi, titreyen elleriyle çantasını karıştırıp bir pudriyer çıkardı. «Bak.»

Sam, pudriyerin aynasına baktı ama, ne göreceğini biliyordu.

Saçları o sabah sekiz buçuktan sonra hemen hemen bembeyaz kesilmişti.

4

Sam'le Naomi, merdivenden çıktıkları zaman Doreen McGill genç kadına, «Arkadaşınızı bulmuşsunuz,» diyerek parmağını ağzının kenarına götürdü. Ve yine, «Ah, ben ne şirinim değil mi?» der gibi gülümsedi.

«Evet.»

«Defteri imzalamayı unutmadınız ya?»

Naomi yine, «Evet,» dedi. Genç kadın bu işi ikisi adına da yapmıştı.

«Kullandığınız mikrofilmleri de yerlerine koydunuz mu?»

Bu kez de Sam, «Evet,» diye cevap verdi. Aslında kullandığı mikrofilmi yerine koyup koymadığını bilmiyordu. Ya da bu işi Naomi'nin yapıp yapmadığını... Ama buna aldırdığı da yoktu. Bütün istediği buradan çıkmaktı çünkü...

Doreen hâlâ cilveli cilveli konuşuyordu. Parmağıyla alt dudağına vuruyor ve başını yana eğmiş Sam'i süzüyordu. «Gazetedeki fotoğrafınız biraz farklıydı. Ama farkın *ne* olduğunu anlayamıyorum bir türlü...»

Sam'le Naomi kapıdan çıkarlarken genç kadın, «Sonunda aklı başına geldi ve saçlarını boyamaktan vazgeçti,» dedi.

Sam dışarıdaki basamaklarda durarak kahkahalarla gülmeye başladı. İki büklüm olmuştu. Sinir bozukluğunun neden olduğu bir gülüştü bu. Kahkahaları hemen hemen çığlığa yakındı ama buna aldırdığı da yoktu. Böyle gülmek onu rahatlatıyor, sanki içini temizliyordu.

Naomi, Sam'in yanında duruyordu. Sam'in kahkahalarından da, gelip geçenlerin meraklı bakışlarından da sıkılmış gibi bir hali yoktu. Hatta bir ara bir tanıdığına el bile salladı. Sam Ellerini bacaklarının üst kısmına dayamış gülüyordu. Ama kafasının bir yanı, Naomi bu tür reaksiyonları daha önce de görmüş, diyecek kadar kendindeydi. Acaba nerede. Ama adam daha bu soru tamamlanmadan cevabı buldu. Naomi bir alkolik. Diğer alkoliklerle ilgilenerek, onlara yardım ederek iyileşmeye çalışıyor. Herhalde Melak Sokağı'nda geçirdiği günlerde gülme krizinden çok daha kötü şeylere de tanık oldu.

Sam kendisini banyodaki aynanın önünde sabırla saçlarını boyarken hayal etti ve yine acizce kahkahalar attı. Bir taraftan da, Naomi şimdi beni tokatlayacak, diye düşünüyordu. Beni tokatlayacak. Çünkü sinir krizi geçiren kimselere böyle yapılır.

Ama Naomi'nin de bu konuda daha bilgili olduğu anlaşılıyordu. Genç kadın Sam'in yanında sabırla duruyor, onun kendisini toplamasını bekliyordu. Sonunda Sam'in kahkahalarının yerini hıçkırığımsı sesler aldı. Karın kasları sızlıyordu. Yanakları yaşlardan ıslanmıştı, etrafı bulanık görüyordu.

Genç kadın, «Kendini daha iyi hissediyor musun?» diye sordu.

Sam, «Ah Naomi...» diye başladı. Sonra yine anırır gibi bir kahkaha attı. «Kendimi ne kadar iyi hissettiğimi *bilemezsin.*»

Naomi, «Ama biliyorum,» dedi. «Haydi, gel. Arabama binelim.»

«Nereye...» Yeniden hıçkırdı Sam. «Nereye gidiyoruz?»

Naomi, sokağın adını tabelada yazılı olduğu gibi söyledi. «Melak Sokağı'na. Dave için çok endişeleniyorum. Bu sabah ilk iş oraya gittim. Ama Dave sığınakta değildi. Korkarım kentte dolaşıp içki içiyor.»

Sam, Naomi'nin yanında basamaklardan inerken, «Bu yeni bir şey sayılmaz,» dedi. «Öyle değil mi?» Genç kadın arabasını kaldırımın kenarına, Sam'inkinin arkasına park etmişti.

Naomi adama baktı. Daha doğrusu bir göz attı. Ama karmaşık bir bakıştı bu. Gözlerinde öfke, bıkkınlık ve merhamet vardı. Sam, herhalde bu bakış şu anlama geliyor, diye düşündü. Sen neden söz ettiğini bilmiyorsun. Ama suç sende değil.

«Dave bu kez bir yıla yakın bir süredir içki içmiyor. Ama genel sağlığı hiç iyi değil. Dediğin gibi yeniden içkiye başlamak onun için yeni bir şey sayılmaz. Ama bu kez ölebilir.»

«Ve bunun sorumlusu da ben olurum.» Sam artık gülmüyordu.

Naomi hayretle baktı. «Hayır. Kimse bundan sorumlu tutulamaz... Ama bu Dave'in ölmesini istediğim anlamına da gelmiyor. Ya da bunun şart olduğunu düşündüğüm anlamına. Haydi, gel. Benim arabamı alalım. Yolda konuşuruz.»

5

Kentin sınırına doğru giderlerken Naomi «Bana başına gelenleri anlat,» dedi. «Her şeyi anlatmalısın. Değişen yalnızca saçlarının rengi değil, Sam. Şimdi on yaş daha büyük duruyorsun.»

«Saçmalama.» Sam, Naomi'nin aynasında yalnızca saçlarına bakmakla yetinmemişti. Suratını da incelemişti. «Yirmi yaş büyük duruyo-

rum. Ve bana yüz yaş ihtiyarlamışım gibi de geliyor.»

«Ne oldu? Bütün bunlara neden olan ne?..

Sam olanları genç kadına anlatmak için ağzını açtı. Sonra hikâyenin nasıl bir etki yapacağını düşünerek başını salladı. «Hayır. Hemen anlatmayacağım. Önce sen bana bir şey söyleyeceksin. Ardelia Lortz'dan söz edeceksin. Geçen gün şaka ettiğimi sandın. O zaman bunu farketmemiştim. Ama şimdi biliyorum. Onun için bana o kadından söz et. Ardelia kimdi ve ne yaptı?»

Naomi, Junction kentinin granitten yapılmış eski itfaiye merkezinin ilerisinde arabayı kaldırıma yanaştırdı. Hafif makyajına rağmen bembeyaz kesildiği belliydi. Gözleri iyice irileşmişti. «Yani şaka etmiyor muydun, Sam? Yani şimdi bana şaka etmediğini mi söylemek istiyorsun?»

«Evet, öyle.»

«Ama Sam...» Naomi durakladı. Bir an ne söyleyeceğini bilemedi. Sonra çok hafif bir sesle konuşmaya başladı. Sanki karşısında kötü bir şey yaptığını bilmeyen bir çocuk vardı. «Ama Sam, Ardelia Lortz öldü. O öleli otuz yıl oldu.»

«Onun öldüğünü biliyorum. Yani... bunu öğrendim *artık.* Şimdi gerisini öğrenmek istiyorum.»

«Sam kimi gördüğünü sanıyorsan...

«Ben kimi gördüğümü *biliyorum.*»

«Bana neden böyle düşündüğünü söyle...

«Sen önce bana istediklerimi anlat.»

Naomi dikiz aynasına baktıktan sonra arabayı tekrar Melak Sokağı'na doğru sürdü. «O konuda fazla bir bilgim yok. Anlayacağın o öldüğü zaman ben beş yaşındaydım. Bazı dedikodular duydum. Bilgimin kaynakları onlar zaten. Ardelia, Proverbia'daki Birinci Baptist Kilisesi'nin cemaatindendi. Yani hiç olmazsa kiliseye giderdi. Ama annem ondan söz etmekten hoşlanmıyor. Kiliseye devam eden diğer yaşlı kimseler de öyle. Hepsi de sanki Ardelia adlı biri hiç yaşamamış gibi davranıyor.»

Sam başını salladı. «Bay Price de kitaplık hakkındaki yazısında aynı biçimde davranmış. Elini omzuma koyduğum ve yaşantımın yirmi yılını daha götürdüğüm sırada ben de onu okuyordum. Bu, Cumartesi gecesi Ardelia Lortz'dan söz ettiğim zaman annenin neden o kadar kızdığını da açıklıyor.»

Naomi hayretle adama baktı. «Sen beni *onun* için mi aradın?»

Sam başını salladı. «Evet.»

«Ah, Sam, belki daha önce annemin kara listesinde değildin. Ama artık adının o listede olduğun kesin.»

Sam, «Ah, adım daha önce de o listedeydi,» diye güldü. Sonra da yüzünü buruşturdu. Karın kasları hâlâ sızlıyordu. «Ama galiba annen beni artık listenin başına geçirdi. Haydi, anlat Naomi.»

Genç kadın, «Alkoliklerin gizli toplantılarında bu konuda bazı şeyler duydum,» dedi. «Onların 'gerçek toplantı' dedikleri sürede. Yani alkolikler, konuşmalardan önce ve sonra toplanıp kahve içerler. O sırada akıllarına gelen şeylerden de söz ederler.»

Sam merakla kadına baktı. «Sen ne zamandan beri o gruptasın, Naomi?»

Naomi sakin sakin, «Dokuz yıldan beri,» dedi. «İçkiyi bırakalı altı yıl oldu. Ama alkolik olarak doğmuşum, Sam. İnsan sonradan alkolik olmaz, öyle doğar.»

Adam şaşkın şaşkın, «Ya?..» diye mırıldandı. «O da grupta mıydı? Ardelia Lortz yani?»

«A, Tanrım! Ne münasebet! Ama bu grupta onu hatırlayan hiç kimse yok anlamına da gelmiyor. Kadın 1956 ya da 57'de Junction kentine gelmiş sanırım. Genel Kitaplık'ta, Bay Lavin'in emrinde çalışmaya başlamış. Adam bir-iki yıl sonra birdenbire ölmüş. Galiba ya kalp krizi geçirmiş ya da felç olmuş. Ve belediye onun işini Lortz denilen o kadına vermiş. Kadının bu işi iyi bildiğini duydum. Ama olanlara bakılırsa Ardelia Lortz'un insanları aldatmakta usta olduğu da anlaşılıyor.»

«Peki ne yapmış, Naomi?»

Naomi, «İki çocuğu öldürmüş,» diye açıkladı. «Sonra da kendini. Olay 1960 yazında olmuş. Çocukları aramışlar. Ama kimsenin aklına kitaplığa bakmak gelmemiş. Çünkü kitaplığın o gün kapalı olması gerekiyormuş. Onları ertesi gün bulmuşlar. Kitaplığın açılması gerekmesine rağmen kapı hâlâ kapalı olduğu için. Kitaplığın damında tepe camları var...

«Biliyorum.»

Ama onları artık dışarıdan görebiliyorsun. Çünkü kitaplığın içini değiştirmişler. Isıyı koruması için tavanı alçaltmışlar. Ya da öyle bir şey. Her neyse... O tepe camlarının pirinçten iri sürgüleri varmış. Herhalde içeri hava girmesi için o sürgüleri uzun bir sırıkla açıyorlarmış. Ardelia, o sürgülerden birine bir ip bağlamış. Bunu yapmak için raflara dayalı uzun bir merdivenlerden birini kullanmış sanırım. Ve kadın o iple kendisini asmış. Bunu çocukları öldürdükten sonra yapmış.»

«Anlıyorum...» Sam'in sesi sakindi ama kalbi ağır ağır fakat şiddetle atıyordu. «Kadın nasıl... kadın o çocukları nasıl öldürmüş?»

«Bilmiyorum. Kimse açıklamadı. Ben de hiçbir zaman sormadım. Herhalde korkunç bir olaydı.»

«Evet. Herhalde.»

«Şimdi bana başına gelenleri anlat.»

«Önce sığınağa gidip Dave'i görmek istiyorum.»

Naomi hemen sinirlendi. «Ben içeri girip Dave'in orada olup olmadığına bakacağım. Ve sen de arabada bekleyeceksin. Sana acıyorum, Sam. Dün gece durumu yanlış biçimde yorumladığım için de üzgünüm. Ama artık Dave'i sarsamayacaksın. Buna engel olacağım.»

«Naomi, Dave de bütün bu olanların bir *parçası.*»

Kadın, «Bu imkânsız,» dedi. «Artık bu konuyu kapatıyoruz,» dermiş gibi kesin bir tavırla konuşmuştu.

«Kahretsin! Bütün bu *olanlar* da imkânsız!»

Artık Melak Sokağı'na yaklaşıyorlardı. İleride bir kamyon zangırdayarak Yeniden İşleme Merkezi'ne doğru gidiyordu. Arkasına şişe ve teneke doldurulmuş karton kutular yerleştirilmişti.

Naomi, «Sana söylediklerimi anlamadın sanırım,» dedi. «Ama buna şaşmadım. Toprak İnsanlar durumu ender olarak anlarlar. Onun için kulaklarını iyice aç, Sam. Sana durumu tek hecelik sözcüklerle açıklayacağım. *Dave içtiği takdirde ölür.* Şimdi anladın mı? Kafana girdi mi bu?» Sonra Sam'a bir göz attı Naomi. Bakışları çok öfkeliydi. Sam kendi derdi arasında bile bir şeyi farketti. Naomi'yi iki kez gezmeye götürdüğü zaman kadının 'hoş' olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi onun gerçekten güzel olduğunu anlıyordu.

Sam, «Toprak İnsanlar da ne demek?» diye sordu.

Naomi adeta tükürür gibi, «İçki, hap, uyuşturucu, öksürük ilacı ya da insanların yaşamlarını alt üst eden diğer şeyler yüzünden başları derde girmeyen insanlar demek,» diye cevap verdi. «Ahlak dersleri verecek, başkalarını yargılayacak durumda olanlar.»

Kamyon merkeze giden bozuk yola sapmıştı. Melak Sokağı hemen ilerideydi. Sam, verandanın önünde bir şey durduğunu görüyordu. Ama bu bir otomobil değildi. Pis Dave'in el arabasıydı.

Sam, «Bir dakika dur,» dedi.

Naomi isteğini yerine getirdi ama ona bakmadı. Gözlerini ön camdan ilerideki bir noktaya dikmişti. Çene kasları titriyordu. Yanakları iyice kızarmıştı.

Sam, «Dave'le ilgileniyorsun,» dedi. «Buna seviniyorum. Benim durumum da seni ilgilendiriyor mu, Sarah? Bir Toprak İnsan olmama rağmen?»

«Beni Sarah, diye çağırmaya hiç hakkın yok. Bu ismi kullanabilirim. Çünkü bu benim göbek adım. Ben, Naomi Sarah Higgins'im. *Onlar* da beni bu adla çağırabilirler. Çünkü bir bakıma hepsi de bana aramda kan bağı olan akrabalarımdan çok daha yakınlar. Aslında biz akraba da sayılabilriiz. Çünkü kanımızda bizi bu hale getiren bir şey var. Ama *sana* gelince, Sam... senin buna hiç hakkın yok.»

Sam, «Belki de var,» dedi. «Belki ben de artık sizden biriyim. Sizin derdiniz içki. Bu Toprak İnsanınki ise Kitaplık Polisi.»

Naomi o zaman dönüp adama baktı. İrileşmiş gözlerinde ihtiyatlı bir ifade vardı. «Sam, anlayamıyorum...

«Ben de öyle. Bütün bildiğim yardıma ihtiyacım olduğu. Hem de nasıl! Ben, artık var olmayan bir kütüphaneden ödünç iki kitap aldım. Ve şimdi kitaplar da ortada yok. Onları kaybettim. Kitapların nereye götürüldüklerini biliyor musun?»

Genç kadın, «hayır,» der gibi başını salladı.

Sam, sol tarafı işaret etti. Orada kamyondan inmiş olan iki adam kartonları taşıttan boşaltıyorlardı, «Oraya. Kitaplar oraya götürüldü. Kâğıt hamuru haline getirildi. Bana bu gece yarısına kadar süre tanıdılar, Sarah. Ondan sonra Kitaplık Polisi *beni* hamura dönüştürecek. Geride ceketimin bile kalacağını sanma.»

6

Sam, Naomi'nin arabasının arka kanapesinde ona pek uzun gelen bir süre bekledi. İki kez elini kapının tokmağına attı, ama her seferinde de vazgeçti. Genç kadın yumuşamıştı... Dave onunla konuşmak istediği... hâlâ konuşacak halde olduğu takdirde Naomi de buna izin verecekti. Yoksa dönüp gideceklerdi.

Sonunda binanın kapısı açıldı ve Naomi'yle Dave Duncan dışarı çıktılar. Genç kadın, kolunu ayyaşın beline dolamıştı. Adam ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Sam'in yüreğine indi. Sonra Naomi'yle Dave güneşe çıktılar ve Sam de o zaman adamın sarhoş olmadığını anladı... Ya da öyle olması şart değildi. Dave'e bakmak, Naomi'nin aynasına bir göz atmaya benziyordu nedense. Dave Duncan, yaşamının en korkunç şokunu atlatmaya çalışıyormuş gibiydi... Ve pek başaramıyordu galiba...

Sam arabadan inip kararsızca durdu.

Naomi, «Verandaya gel,» diye seslendi. Sesi hem bıkkın, hem de korku doluydu. «Onun basamaklardan inebileceğini sanmıyorum.»

Sam onların yanına gitti. Dave Duncan herhalde altmışındaydı, bu Pazar günü yetmiş-yetmiş beşinde bir adam gibiydi. Bunun nedeni alkoldü herhalde. Ancak şimdi yaşlılardan daha yaşlı duruyordu. Sam buna kendisinin neden olduğunu biliyordu. Dave'in çoktan gömüldüğünü sandığı şeyler birdenbire hortlamış ve adam da şok geçirmişti.

Sam, bilmiyordum ki... diye düşündü. Ama bu sözler doğru olsalar bile artık onu teselli etme gücünü kaybetmişlerdi. Dave'in burun ve yanaklarındaki çatlak damarlar dışında suratı eski kâğıt rengindeydi. Şaşkın bakışlı gözleri sulanıyordu. Dudakları morumsuydu.

Naomi, «Onun seninle konuşmasını istemedim,» dedi. «Dave'i Dr. Melden'e götürecektim. Ama seninle konuşmadıkça doktora gitmeyeceğini söyledi.»

Dave bitkin bir sesle, «Bay Peebles,» diye mırıldandı, «Çok üzgünüm, Bay Peebles. Bütün suç bende, öyle değil mi? Ben...

Sam, «Özgür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yapmadın ki,» dedi. «Gel, otur.»

Sam'le Naomi, Dave'i verandanın köşesindeki salıncaklı sandalyeye götürdüler. Ayyaş ağır ağır yerleşti. Sam'le Naomi de oturacak yerleri biraz çökmüş olan iki hasır koltuğu çekerek Dave'in iki yanına geçtiler. Bir süre hiç konuşmadan öylece oturdular. Raylara ve gerideki dümdüz uzanan çiftliklere bakıyorlardı.

Dave, «O kadın sizin peşinizde değil mi?» diye sordu. «Cehennemin dibinden gelmiş olan o dişi köpek?»

Sam, «Peşime birini taktı,» dedi. «Senin yaptığın posterlerde olan birini. Biliyorum, bu sözlerim delice... ama o Kitaplık Polisi. Bu sabah beni görmeye geldi. Bana bunu...» Saçlarına dokundu. o yaptı. Bunu da.» Boğazındaki küçük kırmızı noktaya dokundu. «Ve bana yalnız olmadığını söyledi.»

Dave uzun bir süre sesini çıkarmadı. Ta uzaklara bakıyordu. Sonunda, «Gördüğünüz o adam gerçek değil,» dedi. «Onların hiçbiri gerçek sayılmaz zaten. Sadece o var. O iblis kadın.»

Naomi usulca sordu. «Bunu bize anlatabilir misin, Dave? Anlatamayacaksan bunu açıkça söyle: Ama konuşmak seni rahatlatacak, durumunu kolaylaştıracaksa o zaman anlat...»

«Sevgili, Sarah.» Dave, genç kadının elini tutarak gülümsedi. «Seni seviyorum. Sana bunu hiç söylemiş miydim?»

Naomi de gülümseyerek, «hayır,» der gibi başını salladı. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. «Hayır. Ama buna seviniyorum, Dave.»

Ayyaş, «Her şeyi anlatmam *gerekiyor,*» dedi. «Bunun rahatlayıp rahatlamayacağımla da bir ilgisi yok. Alkoliklerin ilk gizli toplantısından aklımda nelerin kaldığını biliyor musun?»

Naomi, yine, «hayır,» anlamında kafasını salladı.

«Bize bunun dürüstlükle ilgili bir program olduğundan söz ettiler. 'Her şeyi açıklamalısınız,' dediler. 'Yalnızca Tanrıya değil, bir başkasına da...' Ve ben, 'Eğer ayık dolaşmam için gereken buysa o zaman ben hapı yuttum,' diye düşündüm. 'Beni Waywern tepesindeki ayyaşlar ve her zaman kaybeden zavallılar için ayrılmış olan yere atacaklar. Çünkü hiçbir zaman gördüklerimi ve yaptıklarımı anlatamam.'»

Genç kadın usulca, «Başlangıçta hepimiz öyle düşündük,» dedi.

«Bunu biliyorum. Ama gördüklerimi gören, yaptıklarımı yapan pek kimse yok. Olamaz. Ama ben yine de elimden geleni yaptım. Yavaş yavaş elimden gelenin en iyisini yaptım. Kendimi toparlamaya çalıştım. Ama eski o günlerde yaptıklarım ve gördüklerim... Onlardan hiç kimseye söz etmedim. Hiç kimseye. Hatta Tanrıya bile. Kalbimin derinliklerinde bir mahzen buldum. O şeyleri oraya koydum ve kapıyı da kitledim.» Sam'e baktı. Yaşlar, mahvolmuş yanaklarından ağır ağır, yorgun yorgun akıyorlardı. «Evet. Bunu yaptım. Kapıyı kitledikten sonra üzerine keresteler de çaktım. Ondan sonra üzerine de çelik bir levha geçirerek lehimledim. Bu iş de bitince kapının önüne büyük bir dolabı çektim. Oradan uzaklaşmadan önce dolabın üzerine de tuğlaları yığdım. Ondan sonraki yıllar boyunca da kendi kendime, 'Ardelia'yı da, onun garip davranışlarını da unuttum,' deyip durdum. Yapmamı istediği şey-

leri de. Bana anlattıklarını da. Verdiği sözleri de. Ve onun asıl iç yüzünü de. Bol bol 'unutma ilacı' içtim. Ama bu hiçbir zaman işe yaramadı. Alkolikler kurumuna girdikten sonra da yine bu yüzden zaman zaman gidip içki içmekten kendimi alamadım. O mahzendeki şey... O şeyin bir adı da vardı, Bay Peebles. Adı Ardelia Lortz'du onun. İçkiyi bıraktıktan bir süre sonra kâbuslar görmeye başlıyordum. Genellikle Ardelia için yaptığım o posterleri görüyordum rüyamda. Çocukları çok korkutan o posterleri. Ama en kötü rüyalar onlar değillerdi.» Sesi titrek bir fısıltıya dönüşmüştü. «Hayır, en kötü rüyalar değillerdi onlar.»

Sam, «Belki biraz dinlenmen iyi olur,» dedi. Dave'in anlatacakları ne kadar önemli olursa olsun, bir yanı onları dinlemek istemiyordu. Hatta korkuyordu.

Dave, «Dinlenmem şart değil,» diye mırıldandı. «Doktor diabet olduğumu söylüyor. Pankreasım berbat halde. Karaciğerim neredeyse parça parça olacak. Yakında uzun bir tatile çıkacağım. Bilmiyorum, cennete mi gideceğim, yoksa cehenneme mi? Ama her iki yerde de içki satan dükkân ve barların kapalı olduklarından eminim. Bunun için de Tanrıya şükrediyorum. Ama dinlenme zamanım şimdi değil. Eğer konuşacaksam tam sırası.» Dikkatle Sam'i süzdü. «Başınızın dertte olduğunu biliyorsunuz değil mi?»

Emlakçı, «evet,» der gibi başını salladı.

«Evet. Ama bu derdin ne müthiş bir şey olduğundan haberiniz yok. İşte o yüzden konuşmam gerekiyor. Bence o... dişi şeytan bazan hareketsiz yatmak zorunda kalıyor. Ama şimdi o süre sona erdi. Ve o sizi seçti, Bay Peebles. İşte o yüzden konuşmam şart. İstediğimden değil tabii. Dün gece Sarah gittikten sonra dışarı çıktım ve kendime bir testi şarap aldım. Her zaman yaptığım gibi demiryolu makaslarının olduğu yere gittim. Uzun süre oturdum orada. Otlar, küller ve kırık camların arasında. Testinin kapağını açıp kokladım. Testi şarabının kokusunu bilir misiniz? Bu kokuyu her zaman ucuz otel odalarındaki duvar kâğıtlarının kokusuna benzetirim. Ya da kentteki çöplükten geçerek akan bir

derenin kokusuna. Ama her şeye rağmen bu kokudan hoşlanırım. Çünkü bu uykunun kokusuna da benzer.

«Testideki şarabı koklarken o şeytanlar kraliçesinin kapattığım mahzende konuştuğunu duyuyordum. Tuğlaların, dolabın, çelik levhanın, tahtaların ve kilitlerin arkasından. Diri diri mezara gömülmüş biri gibi konuşuyordu. Sesi biraz boğuk geliyordu ama söylediklerini yine de iyice duyabiliyordum. 'Tamam, Dave,'diyordu. 'Çare bu. Senin gibi insanlar için tek çare. Etkili olan tek çare. Ve çarelere artık gerek kalmayıncaya kadar başvuracağın tek yol.'

«Bolca şarap içmek için testiyi kaldırdım. Ama son saniyede içki bana o iblis gibi koktu... Ve sonunda Ardelia'nın yüzünün ne hale girdiğini hatırladım. Suratı incecik tellerle kaplanmıştı... Ağzı değişmişti. O zaman testiyi kaldırıp attım. O bir traverse çarparak parçalandı. Çünkü bütün bu pisliklerin sona ermesi gerekiyor artık. O iblisin bu kentten bir kurban daha almasına izin vermeyeceğim!» Titrek sesi güçlü bir bağırışa dönüşmüştü. *«Bu kötülük yeteri kadar sürdü!»*

Naomi, elini Dave'in koluna koydu. Yüzünde korku ve endişe vardı. «Dave? Nedir bu?»

Ayyaş, «Emin olmak istiyorum,» dedi. «Önce siz bana başınızdan geçenleri anlatın, Bay Peebles. Başınıza gelenlerin hepsini de anlatmalı, en ufak bir ayrıntıyı bile unutmamalısınız.»

Sam, «Anlatacağım,» diye cevap verdi. «Ama bir şartla.»

Dave hafifçe gülümsedi. «Neymiş o şart?»

«Beni 'Sam,' diye çağıracağına söz vermelisin... Buna karşılık ben de bundan sonra senden hiçbir zaman, 'Pis Dave,' diye söz etmeyeceğim.»

Dave'in tebessümü yüzüne yayıldı. «Tamam anlaştık, Sam.»

«İyi.» Sam, derin bir nefes aldı. «Bütün suç o lanet olasıca akrobatta,» diye başladı.

7

Sam'in hikâyesi adamın tahmin ettiğinden daha uzun sürdü. Ama olanları açıklarken tarif edilemeyecek kadar rahatladı. Hatta sevinç bile duydu. O konuşurken Naomi'nin gözleri gitgide daha irileşti. Sam, çocuk kitaplığının kapısındaki Kırmızı Kukuletalı Kız'dan söz ederken Dave başını salladı.

«Yalnızca o posteri ben yapmadım. O, Ardelia'nın yanındaydı. Posteri hiçbir zaman bulamadıklarından eminim. *Hâlâ* o ibliste olmalı. Benim yaptığım resimleri beğenirdi ama en sevdiği o posterdi.»

Sam, «Ne demek istiyorsun?» diye sordu.

Dave sadece başını salladı. «Devam et.»

Emlakçı kitaplık kartını anlattı. Aldığı kitapları ve dışarı çıkarken kadınla giriştiği o tuhaf tartışmayı.

Dave, kesin bir tavırla, «Tamam,» dedi. «Bu kadarı yetmiş. Belki bana inanmayacaksın ama ben Ardelia'yı bilirim. Sen onu kızdırmışsın. Kahretsin! Kızdırmışsın onu. Sinirlendirmişsin. Bu yüzden o da seni hedef olarak seçmiş.»

Sam hikâyesini mümkün olduğu kadar çabuk tamamladı. Ama Kitaplık Polisi'nin sise benzeyen trençkotuyla eve gelişini anlatırken ağırlaştı. Neredeyse susuyordu. Hikâye sona erdiği zaman az kalsın ağlayacaktı. Elleri yine titremeye başlamıştı.

Boğuk bir sesle Naomi'ye, «Bana bir bardak su verebilir misin?» dedi.

«Tabii.» Genç kadın suyu getirmek için ayağa kalktı. İki adım attı. Sonra dönerek Sam'i yanağından öptü. Dudakları serin ve yumuşaktı. Suyu getirmeye gitmeden önce Sam'i çok mutlu eden iki sözcük de söyledi. «Sana inanıyorum.»

8

Sam suyu dökmemek için bardağı iki eliyle tutarak ağzına götürdü. Su içtikten sonra bardağı bırakırken, «Ya sen, Dave?» diye sordu. «Sen de bana inanıyor musun?»

«Evet.» Dave adeta dalgın dalgın konuşmuştu. Sanki bu daha başlangıçtan beri belli bir şeymiş gibi. Sam, Dave için gerçekten öyle olmalı, diye düşündü. O esrarlı Ardelia Lortz'u yakından tanımış ne de olsa. Fazla yaşlı, mahvolmuş suratından da onlarınkinin sevgi dolu bir ilişki olmadığı anlaşılıyor.»

Dave birkaç dakika başka hiçbir şey söylemedi. Ama yüzüne biraz renk gelmişti. Sonra daldığı düşüncelerden uyanarak Sam'e döndü. «Benim Kitaplık Polisi'min... yani Ardelia için yaptığım resimdeki adamın... yüzünde yara izi yoktu.»

Sam yabancının, uzun, beyaz suratını düşündü. O yarattığın yüzünde yara vardı gerçekten. Gözünün altından burun köküne doğru ince bir çizgi halinde uzanıyordu. «E? Bu ne anlama geliyor?»

«Benim için bir anlamı yok. Ama senin için var sanırım, Bay... Sam. O cüzdanı biliyorum... 'Çok kenarlı yıldız' dediğin şeyi de. Onu Junction Kenti Kitaplığı'ndaki armalarla ilgili kitapta buldum. Ondan, 'Malta Haçı,' diye söz ediliyordu. Haçlı Seferleri sırasında şövalyeler göğüslerine takarlarmış. Sihirli güçleri varmış o haçın güya. Malta haçının biçimi o kadar hoşuma gitti ki onu resme de koydum. Ama... bir yara izi? Hayır, *benim* Kitaplık Polisi'min suratında öyle bir yara yoktu. *Senin* Kitaplık Polisin kimdi, Sam?»

Sam, ağır ağır, «Neden... neden söz ettiğini bilmiyorum,» diye mırıldandı. Ama o alaylı, hafif sesi duydu yine. «Benimle gel, oğlum... Ben polisim.» Ve ağzında yine o tat belirdi. Kırmızı meyan kökü şekerinin iç bayıltıcı tadı. Dili büzüldü, midesi bulandı. Ama budalaca bir şeydi bu. Gerçekten budalaca bir şey. Yaşamı boyunca meyan kökü şekeri yememişti hiç. Ondan nefret ederdi üstelik.

«Madem meyan kökü şekeri hiç yemedin, ondan nefret ettiğini nereden biliyorsun?»

Sam, daha güçlü bir sesle, «Ne demek istediğini gerçekten anlayamıyorum,» dedi.

Naomi, «Ama aklına bir şey geliyor,» diye başını salladı. «Şu anda biri karnına bir tekme atmış gibi oturuyorsun.»

Sam öfkeyle genç kadına bir göz attı. Naomi ona sakin sakin bakıyordu. Emlakçının kalbi hızla çarpmaya başladı.

Dave, «Şimdi bunu bir tarafa bırakalım,» dedi. «Ama bunu uzun bir süre için de yapamazsın, Sam. Bu dertten kurtulmak istiyorsan bunu yapmamalısın. Şimdi izin ver de sana hikâyemi anlatayım. Bunu şimdiye kadar hiç kimseye açıklamadım... Bir daha da anlatacak değilim. Ama artık konuşma zamanım geldi.»

ON BİRİNCİ BÖLÜM

DAVE'İN HİKÂYESİ

1

Adam, «Ben her zaman Pis Dave Duncan değildim,» diye başladı. «Bin dokuz yüz ellilerin başında yalnızca Dave Duncan'dım. Ve herkes benden hoşlanırdı. Geçen gece konuşma yaptığın o Rotary Kulübü'nün de üyesiydim, Sam. Neden olmasın? Kendi işim vardı. Para kazanıyordum. Tabelacıydım. Hem de çok iyi bir tabelacı. Junction ve Proverbia'da yeterince iş buluyordum. Ama bazan Cedar Rapids için iş yaptığım da oluyordu. Pek çok müşterim vardı. Bunu da hak etmiştim. Çünkü işimde iyiydim. Bu bölgedeki en iyi tabela ressamı bendim.

«Burada kalmayı tercih ediyordum. Çünkü beni ciddi bir biçimde resim yapmak ilgilendiriyordu. Ve insanın bunu her yerde yapabileceğine inanıyordum. Sanat eğitimi görmemiştim. Bunu denemiş ama başaramamıştım. Ama pek çok ressamın eğitim görmeden de başarıya ulaşmış olduğunu biliyordum. Örneğin Grandma Moses'ın. Onun eğitime filan hiç ihtiyacı yoktu.

«Belki bu bakımdan başarılı da olabilirdim. Bazı tabloları mı satmıştım. Ama birkaç tanesini. Aslında buna ihtiyacım da yoktu. Çünkü evli değildim ve tabela işinden bol para kazanıyordum. Ayrıca ressamların yaptıkları gibi ileride sergi açmak için tablolarımın çoğunu saklıyordum. Gerçekten eserlerimi sergiledim de. Önce burada. Sonra Cedar Rapids'te. Ve sonunda Des Moines'de. Democrat gazetesinde sergimden söz ettiler. Duyan da benim ikinci bir James Whistler olduğumu sanırdı.» Dave bir an düşünceli düşünceli sustu. Başını kaldırmış o boş tarlalara bakıyordu yine. «Alkoliklerin toplantılarında bir ayağı geçmişte ve bir ayağı da gelecekte olan ve bu yüzden bugünün üzerine işeyen kimselerden söz ediyorlar. Ama bazan, 'Şöyle yapsaydım, ne olurdu acaba?' diye düşünmekten kendinizi alamıyorsunuz.» Adeta suçlu suçlu Naomi'ye baktı.

Genç kadın gülümseyerek adamın elini sıktı.

«Gerçekten iyiydim. Amacıma da yaklaşmıştım. Ama o günlerde bile çok içiyordum. Ancak buna pek aldırdığım yoktu. Kahretsin! Gençtim, güçlüydüm. Ayrıca bütün büyük ressamlar içmiyorlar mıydı? *Ben* içtiklerini sanıyordum. Ama yine de başarılı olabilirdim. Hiç olmazsa bir süre için. Ancak tam o sırada Ardelia Lortz, Junction kentine geldi.»

«O geldi... ve ben mahvoldum.»

Dave, emlakçıya baktı. «Hikâyeni anlatırken onu tanıdım tabii, Sam. Ama eski günlerde öyle değildi. Tabii sen yaşlı bir kütüphane görevlisi göreceğini sanıyordun. Bu da Ardelia'nın işine geldi. İşte o yüzden sen yaşlıca bir kadın gördün. Ama Ardelia 1957 yazında Junction kentine geldiği zaman saçı külrengine çalan sarıydı. Yalnızca malum yerleri tombuldu.

«O sırada Proverbia'da oturuyordum. Baptist Kilisesi'ne gidiyordum o günlerde. Çok dindar değildim ama cemaatin arasında güzel kadınlar vardı. Onlardan biri de senin annendi, Sarah.»

Naomi, inanamayacakları bir şey söylendiği zaman kadınların takındıkları o tavırlarla güldü.

«Herkes Ardelia'dan hemen hoşlandı. Bugün kiliseye giden o

insanlar Ardelia'dan söz ediyorlarsa, herhalde, 'Daha başında Lortz denilen o kadında bir acayiplik olduğunu anlamıştım,'diyorlar. Ya da, 'Gözlerindeki ifade hiçbir zaman hoşuma gitmedi.' Tabii Ardelia'dan söz edebiliyorlarsa. Ama o günlerde durum hiç de böyle değildi. Erkekler de, kadınlar da Ardelia'nın etrafında pervane oluyorlardı. Baharda ilk açan çiçeğe üşüşen arılara benziyorlardı. Kente geldikten sonra daha bir ay geçmeden Bay Lavin'in yardımcılığına getirildi. Ama bundan iki hafta önce Proverbia'da çocuklara 'Pazar Okulu'nda ders veriyordu.

«Onlara neler öğrettiğini düşünmek bile istemiyorum. Derslerin Matyö İncili'yle bir ilişkisi olmadığından da eminim. Ama kadının çocuklara bir şeyler öğrettiği kesin. Ve herkes küçüklerin Ardelia'yı çok sevdiklerine yemin ediyordu. Çocuklar da öyle. Ama bu sözleri söylerken gözlerinde... dalgın bir ifade oluyordu. Sanki nerede olduklarını bilmiyorlarmış gibi bir ifade. Hatta *kim* olduklarını bilmiyorlarmış gibi.

«Neyse... Ardelia dikkatimi çekti... Ben de onun. Şimdiki halime bakmayın. O günlerde bayağı yakışıklıydım. Dışarıda çalıştığım için cildim her zaman yanıktı. Vücudum kaslıydı. Saçlarım güneşten iyice açılıp sapsarı olmuştu. Karnım da senin ütü tahtan gibi dümdüzdü, Sarah.

«Ardelia, kiliseden iki buçuk kilometre kadar uzakta bir çiftlik evini kiralamıştı. Fena bir yer değildi orası. Ama evin boyanması gerekiyordu. Kilisede Ardelia'yı farkettikten bir hafta sonra ona evini boyamayı teklif ettim. Aslında kiliseye sık gitmiyordum ve ağustosun ortalarına da gelmiştik.

«Eminim, hayatınızda Ardelia'nınki kadar iri gözler hiç görmemişsinizdir. Çok kişi onun gözlerinin gri olduğunu söylerdi herhalde. Ama Ardelia size baktığı zaman gözlerinin gümüş gibi olduğuna yemin edebilirdiniz. Ve o gün ayinden sonra bana dikkatle baktı. Bir koku sürmüştü. O zamana kadar duymadığım, bir daha da duyamayacağım bir koku. Galiba lavanta çiçeğiydi. O kokuyu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Ama o kokuyu duyduğum zaman aklıma güneş battıktan sonra açan o küçük beyaz çiçekler gelirdi. Ve Ardelia'ya tutuldum. Hemen oracıkta.

«Bana iyice sokulmuştu. Vücutlarımız birbirine dokunuyordu neredeyse. Biçimsiz siyah bir elbise giymişti. Yaşlı bir kadının giyeceği tipte bir şey. Başındaki şapkanın kısa bir tülü vardı. Ve çantasını önüne doğru tutuyordu. Pek namuslu bir kadınmış gibi bir tavır takınmıştı. Ama *gözlerindeki* ifade hiç de öyle değildi. Ne münasebet!

«Bana, 'Yeni evimin duvarlarına çiğneme tütünü ve çamaşır suyuyla ilgili reklam resimleri yapmayacağınızı umarım,' dedi.

«Ben de, 'Hayır efendim,' diye cevap verdim. 'İki kat beyaz boya sürmeyi düşünüyorum. Aslında evleri boyamak benim işim değil. Ama kentte yenisiniz. Komşular da birbirlerine yardım etmeli...

«Ardelia, 'Evet, gerçekten öyle,' diyerek omzuma dokundu.» Dave özür dilermiş gibi Naomi'ye baktı. «İstiyorsan gidebilirsin. Biraz sonra açık saçık şeylerden söz etmeye başlayacağım, Sarah. Biraz utanıyorum. Ama Ardelia'yla olan ilişkimi iyice açıklamak niyetindeyim.»

Genç kadın adamın kırışmış, çatlamış elini okşadı. «Haydi. Her şeyi anlat.»

Dave derin bir nefes aldı. «Ardelia bana dokunduğu zaman ona sahip olmam gerektiğini anladım. Ya da bu uğurda ölecektim. Bana bir an usulca dokunması bile beni çıldırtmıştı. Şimdiye kadar hiçbir kadın beni böyle etkilememişti. Ardelia da bunun farkındaydı. Bunu gözlerinden okuyordum. O gümüş gözlerde sinsice bir ifade vardı. Zalimce bir ifade de... Ama nedense bu bakış beni her şeyden daha fazla alevlendirdi.

«Ardelia, 'Evet, bu komşulara özgü bir iyilik olur, Dave,' dedi. 'Ve ben *çok* iyi bir komşu olmak istiyorum.'

«Böylece onu evine kadar götürdüm. Diğer gençleri kilise kapısında bıraktık diyebilirim. Hepsi de öfkelenmişlerdi. Herhalde bana küfredip duruyorlardı. Aslında ne kadar şanslı olduklarından haberleri yoktu. Hiçbirinin de...

«Ford'umu dükkânımda bırakmıştım. Ardelia'nın ise arabası yoktu. Yürümek zorunda kaldık. Buna hiç üzülmedim. Ardelia'nın da sıkılmış gibi bir hali olmadığını söylemeliyim. Truman yolundan ilerledik. O gün-

lerde o yol henüz asfaltlanmamıştı. Ama iki-üç haftada bir tozların yatışması için yola yağ döküyorlardı.

«Ardelia, yolun yarısında durdu. O yaz günü tam öğle zamanı bomboş yolun ortasında karşılıklı duruyorduk. Bir tarafta Sam Orday'in mısır tarlaları göz alabildiğine uzanıyordu. Diğer tarafta da Bill Humpe' ninkiler. Mısırların boyu bir insanınkini geçmişti. Hepsi de hışırdıyorlardı. Mısırlar rüzgâr yokken bile hışırdarlar ya, işte öyle. Büyük babam, 'O sesi büyüyen mısırlar çıkarır,' derdi. Bilmem doğru, bilmem yalan... Ama tüyler ürpertici bir hışırtıdır bu. Bundan emin olabilirsiniz.

«Ardelia sağı işaret etti. 'Bak.'»

«Baktım ama mısırdan başka bir şey göremedim. Bunu ona da söyledim.

«'Sana göstereceğim,' diyerek mısırların arasına daldı. Arkasında Pazar elbisesi, ayaklarında yüksek topuklu ayakkabılar olmasına karşın... Tüllü şapkasını bile çıkarmamıştı.

«Orada birkaç saniye sersem sersem durdum. Sonra Ardelia'nın güldüğünü duydum. Mısırların arasında gülüyordu. Peşinden koştum. Hem onun gördüğü şeyin ne olduğunu anlamak için, hem de o kahkahadan etkilendiğimden. İyice alevlenmiştim.

«Ardelia'nın girdiğim sıranın ilerisinde durduğunu gördüm. Sonra gülerek diğer sıradaki mısırların arasında kayboldu. Ben de gülmeye başlayıp koştum. Sam Orday'in mısırlarından bazılarını kırdığıma da aldırmıyordum. Zaten tarlaları çok büyüktü. Bir iki mısırın kırılmış olduğunu farketmeyecekti. Mısır püskülleri omzuma yapıştı. Yeşil bir yaprak iğne gibi boyun bağıma kondu. Mısırların arasından çıktım ve gülmekten de vazgeçtim. Çünkü Ardelia orada yoktu. Sonra onun diğer tarafta koştuğunu duydum. Ben görmeden oraya nasıl geçtiğini anlayamadım. Ama geçmişti işte. O yüzden geri döndüm ve Ardelia'nın ikinci sıraya daldığını gördüm.

«Galiba yarım saat kadar böyle saklambaç oynadık. Ve ben onu yakalayamadım. Yalnızca gitgide daha ateşleniyor ve terliyordum. Ardelia'nın önümdeki sırada olduğunu sanıyor, ama sonra onun arkamda

olduğunu anlıyordum. Bazan ayağını ya da bacağını görüyordum. Tabii yumuşak toprakta izler de bırakıyordu. Ama bunların bana bir yararı olmuyordu. Çünkü ayak izleri her yöne doğru gidiyordu.

«Sonra, tam öfkelenmeye başladığım sırada Ardelia'nın şapkasını bir mısıra asmış olduğunu gördüm. Tülü rüzgârda dalgalanıyordu. Yeni gömleğim ter içinde kalmış, boyunbağım çözülmüş, ayakkabılarıma da toprak dolmuştu.

«Ardelia birdenbire, 'Gel de beni yakala, Dave,' diye seslendi. Şapkasını kaparak, yandaki sıradan çaprazlamasına geçtim. Ama o gitmişti. Biraz önce durduğu yerdeki mısırlar sallanıyorlardı. Ancak kadın oraya da ayakkabılarını bırakmıştı. Ondan sonraki sırada ipek çoraplarından birini buldum. Bunu da bir koçana asmıştı. Ve Ardelia'nın hâlâ güldüğünü duyuyordum. Diğer tarafımdaydı yine. Ve o dişi köpeğin oraya nasıl geçtiğini de Tanrı bilirdi. Ama artık buna da aldıracak halde değildim.

«Boyunbağımı çıkarıp kadının peşinden koştum. Oradan oraya... Sıcak bir günde uzanıp yatmayı bile beceremeyen ahmak bir köpek gibi soluk soluğa kalmıştım. Size bir şey daha söyleyeyim... geçtiğim her yerde mısırları kırıyor, geride kırılmış, ezilmiş mısırlardan bir iz bırakıyordum. Ama *Ardelia* bir tek mısırı bile kırmamıştı. Aralarından geçerken bitkiler biraz sallanıyorlardı, işte o kadar. Kadın hafif bir yaz rüzgârıydı sanki...

«Ardelia'nın elbisesini, gömleğini ve jartiyerini buldum. Sonra sütyen ve külotunu. Artık onun kahkahalarını duyamıyordum. Şimdi mısırların hışırtısından başka bir ses işitilmiyordu. O sıralardan birinde durdum. Delik bir kazan gibi sesler çakarıyordum. Ardelia'nın eşyalarını göğsüme bastırmıştım. Hepsine sürdüğü parfümün kokusu sinmişti. Bu da beni çıldırtıyordu.

'Neredesin?' diye bağırdım. Ama cevap vermedi. Eh, sonunda aklımı iyice kaçırdım... Tabii Ardelia'nın istediği de buydu. Olanca sesimle, 'Kahretsin!' diye haykırdım. 'Neredesin sen?' O zaman yanımdaki mısır-

ların arasından beyaz kolunu uzattı ve tek parmağıyla ensemi okşadı. Fena halde sarsıldım.

«Ardelia, 'Ben de seni bekliyordum,' dedi. 'Neden bu kadar geciktin? Beni görmek istemiyor musun?' Beni yakalayarak mısırların arasına çekti. Çıplak ayaklarını toprağa basmış öyle duruyordu. Çırılçıplaktı. Gözleri, sisli bir günde yağan yağmur damlaları gibi gümüşümsüydü.»

2

Dave bol bol su içti. Sonra gözlerini kapayıp hikâyesine devam etti. «Orada, mısırların arasında sevişmedik. Ardelia'yla geçirdiğim o günler boyunca bir kere olsun *aşk* yapmadık. Ama *başka bir şey* yaptık. Ardelia'ya sahip oldum sayılır. Bir erkeğin bir kadına sahip olabileceği her biçimde! Hatta sizin imkânsız olduğunu düşüneceğiniz biçimlerde de. Bunların hepsini hatırlayamıyorum. Ama Ardelia'nın vücudunu unutmadım. Ne kadar beyaz olduğunu da. Bacaklarının biçimini de. Tırnaklarını enseme ve boynuma nasıl sürdüğünü de.

«Saatler birbirini izledi. Hiç yorulmadım. Mısırların arasına girdiğim zaman bir heykele saldıracak kadar ateşlenmiştim. Her şey sona erdiği sırada da hâlâ öyleydim. Ardelia'ya doyamıyordum. Galiba içkiye benziyordu. Ardelia'ya doymam imkânsızdı. Ve bunu o da biliyordu.

«Ama sonunda durduk. Kara toprakların üzerinde yatıyorduk. O ellerini başının altına sokarak beyaz omuzlarını oynattı. Gümüş gözleriyle bana bakıp, 'E, Dave?' dedi. 'Artık komşu olduk mu?'

«Ona her şeye yeniden başlamak istediğimi söyledim. 'Şansını o kadar zorlama,' diye mırıldandı. Beni rahatlıkla itiverdi. Ona yeniden sarılmaya çalıştım ama yüzümü tırmaladı. Yanağımda iki çizik oldu. Bu da bütün ateşimin sönmesine yol açtı. Ardelia, bir kedi kadar çevik ve iki katı da güçlüydü. Oyun zamanının sona erdiğini kavradığımı anladığı zaman giyindi. Beni mısırların arasından çıkardı. Onu bir kuzu gibi uysalca izledim.

«Yürüyerek evine kadar gittik. Yanımızdan kimse geçmedi. Belki de böylesi daha iyi oldu. Üstüm başım toprak ve mısır püskülü içindeydi. Gömleğimin etekleri dışarı çıkmıştı. Boyunbağımı arka cebime tıkmıştım. Ve bu şimdi arkamda bir kuyruk gibi dalgalanıyordu. Elbisemin dokunduğu her yer yanıyordu. Cildim tahriş olmuştu çünkü. Ama Ardelia... o gayet sakin, üstü başı da tertemizdi. Saçları hiç karışmamış, ayakkabılarına bir parça toprak bile yapışmamıştı. Eteklerine bir mısır püskülü teli bile...

«Eve vardık. Binayı inceleyip ve ne kadar boya gerektiğini hesaplamaya çalışırken o bana uzun bir bardakla içki getirdi. İçine bir kamış ve bir sap nane koymuştu. Bardaktan bir yudum alıncaya kadar Ardelia'nın bana çay verdiğini sandım. Ama bu sek viskiydi.

«Az kalsın boğuluyordum. 'Tanrım.'»

«Ardelia o alaycı tavırlarıyla bana güldü. 'İstemiyor musun? Belki buzlu kahveyi tercih edersin?'

«'Ah, istiyorum,' dedim. Ama yalnızca istemek değil, o içkiye *ihtiyacım* da vardı. O günlerde öğle zamanı içki içmemeye çalışıyordum. Çünkü alkoliklerin öyle yaptıklarını biliyordum. Ama artık buna da aldırmayacaktım. Ardelia'yla birlikte geçirdiğim o sürede hemen hemen bütün gün içtim. Her gün, her gün. Eisenhower'ın başkanlık ettiği o iki buçuk yıl içkide yüzdüm sanki.

«Ardelia'nın evini boyayıp... onunla izin verdiği şeyleri de yaparken... kadın da kitaplığa alışıyordu. Bay Lavin onu hemen işe almış ve çocuk kitaplığının başına geçirmişti. Fırsat buldukça oraya gidiyordum. Yani sık sık. Çünkü iş kendimindi. Bay Lavin, orada ne kadar çok kaldığımı söylediği zaman da hemen kitaplığın içini bedava boyamaya söz verdim. Adam ondan sonra kitaplığa istediğim gibi gelip gitmeme ses çıkarmadı. Ardelia bana öyle olacağını söylemişti. Ve haklı da çıkmıştı. Her zaman olduğu gibi.

«Kadının büyüsüne kapıldığım günlerdeki anılarım birbirlerine pek bağlı değiller. Kopuk kopuk... Aslında kadın olmayan bir yaratık beni büyülemişti. Sarhoşlar gibi zaman zaman bilincimi kaybettiğim yoktu.

Yalnızca olanları daha sonra hatırlamamaya çalışıyordum. Onun için anılarım, dediğim gibi kopuk kopuk...

«Ardelia'nın üzerinde Kırmızı Kukuletalı Kız'ın resminin olduğu posteri Bay Lavin'in ölümünden bir ay kadar önce çocuk kitaplığının kapısına astığını hatırlıyorum. Küçük bir erkek çocuğun elinden tutarak onu afişin önüne götürdüğünü de. Ardelia, 'Şu küçük kızı görüyor musun?' diye sordu. Çocuk, 'Evet,' dedi. Kadın, ekledi. 'O kötü şeyin kızı neden yemeğe hazırlandığını da biliyor musun?' Çocuğun iyice irileşmiş olan ciddi bakışlı gözleri doldu. 'Hayır.' Ardelia, 'Çünkü kütüphanenin kitabını zamanında geri getirmeyi unuttu,' diye açıkladı. 'Sen böyle bir şey yapmayacaksın, değil mi, Willy?' Küçük, 'Hayır, hiçbir zaman,' dedi. Ardelia homurdandı. 'Bunu unutmamalısın.' Sonra onu çocuk odasına soktu. Hikâye Saati gelmişti çünkü. Hâlâ küçüğün elini tutuyordu. Willy Klammert'di o. Sonradan Vietnam'da öldü. Willy, omzunun üzerinden bana baktı. Ben iskeleye çıkmış, elimde boya fırçasıyla duruyordum. Gözlerindeki ifade, gazete manşetlerinden farksızdı. Willy bakışlarıyla bana, 'Beni ondan kurtar,' diyordu. 'Lütfen, Bay Duncan.' Ama bunu nasıl yapabilirdim? Benim kendimi bile kurtarmam imkânsızdı.» Dave, cebinden temiz ama buruşuk bir mendil çıkarıp burnunu sildi.

«Bay Lavin başlangıçta Ardelia'nın adeta bir melek olduğunu düşünüyordu. Ama bir süre sonra fikrini değiştirdi. Adam ölmeden bir hafta önce Kırmızı Kukuletalı Kız posteri yüzünden fena halde kavga ettiler. Bay Lavin o resimden hiç hoşlanmamıştı. Belki Hikâye Saati sırasında neler olduğunu pek bilmiyordu. Size bunu biraz sonra anlatacağım... Ama adam tamamiyle kör de değildi. Bay Lavin, çocukların o postere nasıl baktıklarını görüyordu. Sonunda Ardelia'ya o resmi indirmesini söyledi. İşte o zaman tartışmaya başladılar. Hepsini duyamadım. Çünkü iskelenin üzerindeydim ve akustik de kötüydü. Ama yeteri kadarını işittiğimi de söylemeliyim. Bay Lavin, Ardelia'nın çocukları korkuttuğunu söyledi. Ya da onları kötü biçimde yaraladığını. Ardelia ise bu sayede gürültücü çocukları kontrol altında tutabildiği cevabını verdi. Resim-

den, 'öğretici bir araç,' diye söz ediyordu. Ceviz ağacından kesilmiş sopa gibi bir şey.

«Ama adam gerilemedi. Sonunda Ardelia posteri indirmek zorunda kaldı. O akşam evinde öfkeli bir kaplandan farkı yoktu. Büyük adımlar atarak bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Çırçıplaktı. Saçları uçuşuyordu. Ben yataktaydım. İyice sarhoştum yine. Ama dönüp bana baktığı zaman gümüş gözlerinin parlak bir kırmızıya dönüştüğünü hatırlıyorum. Beyni alev almış gibiydi. Ağzı ise bir tuhaf olmuştu. Sanki dudakları yüzünden ileriye doğru uzamayı istiyorlardı.

«Ardelia, 'O adamın icabına bakacağım,' dedi. 'O yaşlı, şişko köpeği pişman edeceğim, Davey! Bak göreceksin!'

«Ona budalaca bir şey yapmamasını söyledim. 'Öfkene kapılıp haddini aşma,' dedim. Daha buna benzer şeyler. Ama tabii Ardelia bana aldırmadı bile. Ama bir süre dinledi, sonra da odada koştu. Hem de öyle bir hızla koştu ki... Şey... Bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Ta kapının önünde dururken birdenbire onu tepemde buldum. Dudaklarını beni öpmeyi çok istiyormuş gibi iyice uzatmış, suratının derileri gerilmişti. Onun bu kez beni tırmalamakla kalmayıp, etlerimi belkemiğim ortaya çıkıncaya kadar koparacağını sandım.

«Ama bunu yapmadı. Yüzünü benimkine yaklaştırıp baktı. Ne gördüğünü bilmiyorum. Herhalde çok korktuğumu anladı. Ama nedense bu onu memnun etti. Başını arkaya atarak güldü. 'Konuşmayı bırak, kahrolasıca sarhoş,' dedi. 'Eğlenmemize bakalım. Sen başka ne işe yararsın?'

«İstediğini yerine getirdim. Çünkü artık içmek ve kadını memnun etmekten başka bir işe yaramıyordum. Resim yaptığım yoktu. Tabela da. 1958'de ya da 59'un başlarında üçüncü kez borç senetlerimi ödeyemediğim için lisansım elimden alınmıştı. Yaptığım tabelalar yüzünden de şikâyet etmişlerdi beni. Çünkü artık o tabelaları nasıl yaptığıma aldırmıyordum. Bütün istediğim Ardelia'ydı! Herkes Dave Duncan'ın güvenilemeyecek bir adam olduğundan söz ediyordu... Ama bunun nedeni

her zaman içki değildi aslında. Ardelia'yla ilişkimiz pek duyulmamıştı. Kadın bu konuda çok dikkatliydi. Adım çoktan lekelenmişti. Ama Ardelia'nın eteklerinin ucuna birazcık çamur bile bulaşmamıştı.

«Galiba Bay Lavin aramızda bir ilişki olduğundan kuşkulanıyordu. Adam önce Ardelia'yı çok beğendiğimi, ama kadının iskeleden ona tatlı tatlı baktığımın farkında olmadığını sandım. Ama sonlara doğru iyice kuşkulandı sanırım. Sonra Bay Lavin öldü. Herkes buna kalp krizinin yol açtığını söyledi. Ama ben hiç de öyle olmadığını biliyorum. O gece, olaydan sonra Ardelia'nın arka veradasındaki hamak da yatıyorduk. Kadın arzuları yüzünden iyice çıldırmıştı sanki. Sonra memnun memnun yanıma uzandı. Gözleri yine kızıl korlar gibi ışıldıyordu. Sözünü ettiğim bir hayal değil. Ardelia'nın gözlerindeki kızıl ışığın koluma vurduğunu görebiliyordum. Ve sıcaklığını da hissediyordum, kömür doldurulduktan sonra ağzı kapatılan bir sobanın yanında oturmaya benziyordu. Ardelia, alayla ve zalimce, 'Sana o adamın icabına bakacağımı söyledim, Davey,' dedi.

«Yine sarhoştum ve yorulmuştum. Onun için ne dediğini pek anlayamadım. Bana bir bataklığın dibinde uykuya dalmak üzereymişim gibi geliyordu. Uykulu uykulu, 'Ona ne yaptın?' diye sordum.

«Ardelia, 'Ona sarıldım,' dedi. 'Ben bazan insana özel bir biçimde sarılırım, Davey. Sen benim özel sarılmalarımı bilmiyorsun. Şansın varsa bunu hiçbir zaman da öğrenmezsin. Adamı kitapların arasına çektim. Ona sarıldım. Kendisine aslında nasıl bir şey olduğumu gösterdim. O şişko o zaman ağlamaya başladı. O kadar korktu ki... Gözlerinden özel yaşlar aktı. O yaşları öperek kuruttum. İşim sona erdiği zaman kollarımda ölmüştü bile.'

«'Özel yaşlar aktı,' dedi. Onlardan böyle söz ediyordu. Sonra yüzü... *değişti.* Dalgalandı. Sanki suyun altındaydı yüzü. Ve bir şey gördüm...» Dave susarak ileriye doğru baktı. Elleriyle verandanın parmaklığını kavramıştı. Sonra, «Bunu hatırlamıyorum...» diye mırıldandı. «Ya da hatırlamak *istemiyorum.* Yalnız iki şey aklımda kaldı: Gördüğüm yaratı-

ğın kapaksız kırmızı gözleri vardı. Ağzının etrafında derileri iyice bollaşmıştı. Kat kat kıvrılmışlardı. Ama deri de sayılmazdı. Ve o yaratık... tehlikeliye benziyordu. Sonra ağzının etrafındaki kıvrımlar oynamaya başladı. Ve galiba ben de bir çığlık attım. Sonra o surat kayboldu. Yanımda yine Ardelia vardı. Güzel, meraklı bir kedi gibi bana bakıyor ve gülümsüyordu.

«Sonra, 'Endişelenme,' dedi. 'Onu görmen gerekmiyor, Davey. Yani sana söylediklerimi yaptığın sürece. İyi Bebekler'den biri olduğun takdirde. Doğru dürüst hareket ettiğin sürece. Bu gece çok mutluyum. Çünkü sonunda o yaşlı budala ortadan kalktı. Encümen beni onun yerine geçirecek. Ben de kitaplığı istediğim gibi yöneteceğim.'

«*'O halde Tanrı hepimizin de yardımcısı olsun,'* diye düşündüm ama bunu söylemedim. Siz de söyleyemezdiniz. Kırların ortasındaki bir evde, kimsenin feryatlarınızı duyamayacağı bir yerde hamakta yanınızda kızıl gözlü bir yaratığın yattığını görseydiniz, siz de konuşamazdınız.

«Ardelia daha sonra eve girdi. Döndüğünde elinde yine viski dolu uzun iki bardak vardı. Kısa bir süre sonra hiçbir şeye aldıramayacak hale geldim.

«Ardelia, kitaplığı bir hafta kapalı tuttu... 'Bay Lavin'e duyduğum saygı dolayısıyla...' dedi tabii. Kitaplığı yeniden açtığı zaman Kırmızı Kukuletalı Kızı, yine çocuk kitaplığının kapısında asılıydı. Ardelia bundan bir-iki hafta sonra bana çocuk odası için birkaç yeni poster yapmamı istediğini söyledi.» Dave bir an durdu sonra konuşmasını alçak sesle sürdürdü. «Şimdi bile bir yanım işi idare etmeyi, oynadığım rolü daha iyi bir hale sokmayı istiyor. Ardelia'yla kavga ettiğimi, onunla savaştığımı, çocukları korkutmasına yardım etmeyeceğimi haykırdığımı söylemek isterdim... Ama bu doğru olmazdı. Ardelia'nın istediği her şeyi yapmaya razı oldum. Tanrı yardımcım olsun, boyun eğdim. Bunun bir nedeni artık Ardelia'dan iyice korkmaya başlamış olmamdı. Ama daha çok hâlâ Ardelia'nın büyüsünden kurtulamadığım için... Sonra... bir şey daha vardı. İçimde kötü ve hain bir yer kadının yaptıklarından hoşlanı-

yordu. *Hoşlanıyordu.* Belki bu herkeste yok. Ama bana çoğumuzda varmış gibi geliyor.

«Şimdi ne *yaptığımı* düşünüyorsunuz. Bunun hepsini size açıklayamam. Çünkü her şeyi iyice hatırlamıyorum. O günler kafamda birbirlerine karıştılar.

«Kimseyi öldürmedim. Tek emin olduğum şey bu. Ardelia bunu istedi. Az kalsın onun bu isteğini de yerine getirecektim... Ama son anda geriledim. Olanlardan sonra anılarımla yaşamayı başarabilmemin tek nedeni de bu. Sonunda sürünerek uzaklaşmayı başarabilmem. Ardelia, ruhumun bir kısmını eline geçirmişti. Belki de en iyi tarafını. Ama bütün ruhumu zaptedememişti.» Dave, Sam'le Naomi'ye düşünceli bir tavırla baktı.

Şimdi daha sakinleşmiş ve kendisini toplamış gibiydi. Sam, belki artık huzur bile duyuyor, diye düşündü.

Dave hikâyesini sürdürdü. «1959 Sonbaharı'nda bir gün kitaplığa gittiğimi hatırlıyorum. Evet, 59'daydı *sanırım.* Ardelia bana çocuk odası için bir poster yapmamı söyledi. Ne gibi bir şey istediğini bana iyice açıkladı. Ben de hemen hemen uysalca razı oldum. Bu işin kötü bir tarafını görmemiştim. Hatta bana komik gibi bile gelmişti. Ardelia, sokağın ortasında, bir buharlı silindirin ezdiği bir çocuğun resmini yapmamı istiyordu. Bunun altına, 'Acele İşe Şeytan Karışır,' diye yazacaktım. 'Ödünç aldığınız kitapları süreleri dolmadan geri getirin!'

«Bunu bir şaka sandım ben. Ya da komik bir sahne. Hani çizgi filmlerde kötü yaratığı yük treni ezip yamyassı eder ya. İşte öyle bir şey. O yüzden, 'Olur,' dedim. Ardelia pek sevindi. Onun bürosuna girip posteri hazırladım. Fazla uzun sürmedi. Çünkü karikatür gibi bir şeydi.

«Ardelia'nın afişi beğeneceğini sandım. Ama o hiç hoşlanmadı. Kaşları iyice çatıldı. Dudakları ortadan kayboldu sanki. Ben bir çocuğun karikatürünü çizmiş, göz yerlerine çarpı işaretleri koymuştum. Şaka olsun diye buharlı silindiri süren adamın ağzının yanına bir balon yapmıştım. Bunun içinde, 'Pul olsaydı onu bir posta kartı gibi kutuya atabilirdin,' diye yazılıydı.

«Ardelia gülümsemedi bile. 'Hayır, Davey,' dedi. 'Sen durumu anlamıyorsun. *Bu* karikatür çocukların kitapları zamanında geri getirmelerini sağlamaz. Yalnızca gülmelerini sağlar. Zaten fazla gülüyorlar.'

«Ben, 'Eh,' diye cevap verdim. 'Galiba ne istediğini pek iyi anlayamadım.'

'Çıkış Masası'nın gerisinde duruyorduk. İçeridekiler ancak bellerimizden yukarısını görebiliyorlardı. Ardelia, eğilerek canımı çok yakan bir şey yaptı. Bir taraftan o da iri gümüş gözleriyle bana bakıyordu. 'Posterin gerçeklere uygun olmasını istiyorum.'

«Ancak bir iki saniye sonra onun aslında ne demek istediğini anlayabildim. Ve o zaman da buna inanamadım. 'Ardelia,' dedim. 'Sen ne söylediğinin farkında değilsin. Buharlı bir silindir bir çocuğu gerçekten ezer ve...'

'Yine canımı yaktı. Sanki elinde olduğumu hatırlatmak istiyordu. 'Ne söylediğimin pekâlâ farkındayım. Artık *beni* anladın sanırım. Onların *gülmelerini* istemiyorum, Davey. Çocuklar *ağlamalılar!* Neden şimdi tekrar odama gidip posteri bu kez doğru dürüst yapmıyorsun?'

«Ardelia'nın bürosuna gittim yine. Ne yapacağımı pek bilmiyordum. Ama kararımı çabuk verdim. Masada temiz bir karton, içine kamış ve bir tutam nane konulmuş, uzun bir bardak dolusu viski ve Ardelia'nın notu vardı. Notta 'D.... Bu kez bol bol *kırmızı* boya kullan,' diyordu.» Ciddi bir tavırla Naomi ve Sam'e baktı. «Oysa o odaya hiç girmemişti. Bir saniye bile.»

3

Naomi, Dave'e tekrar bir bardak su getirdi. Genç kadın geri döndüğü zaman rengi iyice uçmuş, gözlerinin yanları kızarmıştı. Ama sessizce yerine oturup Dave'e hikâyesini sürdürmesi için işaret etti.

Adam, «Ben alkoliklerin en iyi yaptıkları işi tekrarladım,» dedi. «İçkiyi başıma diktim ve Ardelia'nın söylediğini yaptım... Sanki... cinnet geçi-

riyordum. Kadının masasında iki saat çalıştım. Ucuza aldığım sulu boyalarla çalışıyordum. Ardelia'nın yazı masasına boya ve suları sıçratıyordum. Ama buna da aldırdığım yoktu. Sonunda, şimdi hatırlamak bile istemediğim bir resim çıktı ortaya... Ama yine de onu *hatırlıyorum.* Bu vücudu ezilip, Rampole Sokağı'na yayılmış bir çocuğun resmiydi. Ayakkabıları ayaklarından fırlamış, kafası güneşte eriyen bir kalıp tereyağı gibi yayılmıştı. Buharlı silindiri süren adam yalnızca bir siluetti. Ama başını çevirmiş arkaya bakıyordu. Onun güldüğünü görebiliyordunuz. Bu adam, Ardelia için daha sonra yaptığım her posterde tekrar tekrar boy gösterdi. Senin sözünü ettiğin posterdeki arabayı da o sürüyordu, Sam. Çocukları yabancıların arabalarına binmemeleri için uyaran o afişi kastediyorum.

«Babam annemi ben doğduktan bir yıl kadar sonra terk etmişti. Kadıncağızı ortada bırakıvermişti. Şimdi o posterlere babamın resmini yapmaya çalıştığımı anlıyorum. Ondan, 'Kara Adam,' diye söz ediyordum. Yanılmıyorsam benim babamdı o. Belki de Ardelia onu bilinç altından çekip çıkarmam için beni zorlamıştı. Ve o ikinci posteri götürüp kendisine gösterdiğim zaman Ardelia pek beğendi. Resme bakarak güldü, güldü. 'Kusursuz bu, Davey!' dedi. 'Bu resim o piç kurularının ödlerini iyice patlatacak! Bunu hemen asacağım!' Ve öyle de yaptı. Posteri cocuk odasındaki 'Çıkış Masası'nın önüne astı. O zaman kanımı gerçekten donduran bir şeyi farkettim. Çünkü resmini çizdiğim o ezilmiş çocuğu tanıyordum. Bu Willy Klemart'dı. Farkına varmadan postere onun yüzünü çizmiştim. Çocun suratının geri kalan kısmında Ardelia'nın Willy'i elinden tutarak çocuk odasına soktuğu zaman farkettiğim Ardelianın o ifade vardı.»

«Çocuklar 'Hikâye Saati' için geldikleri zaman ben oradaydım. Yani o posteri ilk kez gördükleri zaman. Hepsi de çok korktular. Gözleri irileşti, küçük bir kız ağlamaya başladı. Ve onların korkmaları benim *hoşuma gitti.* 'Evet, bu piç kurularının ödlerini iyice patlatacak!' diye düşündüm. 'Böylece Ardelia'yı kızdırdıkları, onun istediklerini yapmadıkları zaman başlarına neler gelebileceğini anlayacaklar.' Ve bir yanım

bana, 'Sen de Ardelia gibi düşünmeye başladın, Dave,' dedi. 'Çok geçmeden ona *benzeyeceksin.* O zaman sonsuza kadar da kurtulamayacaksın.'»

«Ama yine de devam ettim. Yalnızca bir gidiş bileti almıştım ve son istasyona kadar da trenden inemeyecekmişim gibi geliyordu bana. Ardelia, bazı üniversiteli gençleri işe aldı. Ama onları her zaman kiralık kitaplar, referans bölümü ve bir de ana masada çalıştırıyordu. Çocukların tam yönetimi Ardelia'nın elindeydi... Çünkü korkutulması en kolay olanlar onlardı. Ve en *lezzetli* korku da onlarınkiydi. Ardelia'yı en iyi besleyen korku. Çünkü... o iblis korkuyla besleniyordu. Çocukların korkusuyla! Başka posterler de yaptım tabii. Hepsini hatırlamıyorum. Ama Kitaplık Polisi'ni hiç unutmadım. Zaten posterlerin çoğunda vardı o. 'Kitaplık Polisi de Tatile Çıkar,' yazılı bir afişte adam bir derenin kenarında durmuş balık tutuyordu. Ama oltasına yem olarak küçüklerin 'Aptal Simon' diye adlandırdıkları çocuğu takmıştı. Bir diğerinde ise Aptal Simon'u bir roketin burnuna bağlamıştı. Çocuğu uzaya gönderecek olan kolu indiriyordu. Bu resmin altında da, 'Kitaplıkta Bilim ve Teknoloji Konularında Daha Fazla Bilgi Edinin,' diye yazılıydı. 'Ama Bu İşi Doğru Dürüst Yapın ve Kitapları Zamanında Geri Getirin.'»

«Çocuk odasının oraya gelen küçükler için bir kâbuslar evine dönüştürdük.» Dave ağır ağır konuşuyordu, sesinde gözyaşları gizliydi. «O ve ben... İşte çocuklara bunu yaptık. Ama ne oldu biliyor musunuz? Çocuklar yine de kitaplığa geldiler. Her zaman. Daha fazlası için. Ve o posterlerden hiç kimseye söz etmediler. Ardelia bunu sağladı.»

Naomi birdenbire, «Ama ya anne ve babalar?» diye bağırdı. Sesi o kadar sertti ki, Sam sıçradı. «Herhalde anne ve babalar o resimleri gördükleri...

Dave ona, «Hayır,» dedi. «Çocukların anne ve babaları *hiçbir şey* görmediler. Gördükleri korkutucu tek poster Kırmızı Kukuletalı Kız ve kurtla ilgili olandı. Ardelia onu hiç kaldırmıyordu. Ama diğerlerini sadece 'Hikâye Saati'nde asıyordu. Perşembe geceleri okuldan sonra ve Cumartesi sabahları. Ardelia bir insan değildi, Sarah. Bunu iyice anla-

malısın. *Ardelia insan değildi.* O büyüklerin ne zaman geleceklerini *biliyordu.* O zaman benim yaptığım posterleri indiriyor ve onların yerine, üzerlerinde, 'Eğlenmek İçin Kitap Okuyun,' yazılı zararsız afişleri asıyordu.

«Ben genellikle Hikâye Saati'nde kitaplıkta oluyordum. O günlerde Ardelia'nın yanından ayrılmayı hiç istemiyordum. Buna fırsat da buluyordum. Çünkü artık resim yapmayı bırakmıştım. Tabela işim sona ermişti. Biriktirmeyi başardığım az bir parayla geçinmeye çalışıyordum. Çok geçmeden o para da bitti. Ondan sonra eşyalarımı satmaya başladım. Televizyon, gitarım, kamyonum ve sonunda da evim. Ama bu önemli değil. Önemli olan... Kitaplıktan hiç çıkmamamdı. O yüzden de olanları görüyordum. Hikâye Saati'nde, çocuklar iskemleleriyle Ardelia'nın etrafında bir daire oluşturuyorlardı. O iblis ortada oturuyordu. Ben de odanın dibindeki çocuklar için yapılmış iskemlelerden birine ilişiyordum. Arkamda çoğu zaman boya lekeleri içindeki gömleğim oluyordu. Her zaman sarhoştum. Sakalım uzamış oluyordu. Leş gibi viski kokuyordum. O iblisse bir kitaptan hikâye okuyordu. Kendine özgü hikâyelerinden birini. Bazen susuyor ve etrafı dinliyormuş gibi başını yana eğiyordu. Çocuklar o zaman endişeyle kıpırdanıyorlardı. Ayrıca Ardelia'nın neden olduğu derin bir uykudan uyanıyormuş gibi davranıyorlardı.

«Sonra Ardelia, 'Konuğumuz var,' diye gülümsüyordu. 'Ne hoş değil mi, çocuklar? Şimdi İyi Bebekler'den bazıları büyükleri karşılamam için bana gönüllü olarak yardım edecekler mi?' Çocukların hepsi de ellerini kaldırıyorlardı. Çünkü hepsi de İyi Bebekler'den olmak istiyorlardı. Yaptığım posterler onlara doğru dürüst davranmayan Kötü Bebekler'in başlarına neler geldiğini açıklıyordu. Ben bile oturduğum yerden elimi kaldırıyordum. Eski, pis gömleğimle dünyanın en yaşlı ve yorgun çocuğuydum ben. Sonra çocuklar ayağa kalkıyorlardı. Kimisi posterleri indiriyor, kimisi ise kadının çekmecesinden doğru düzgün afişleri çıkarıyordu. Astıktan sonra yerlerine oturuyorlardı. Ardelia da o dehşet verici hikâyesini yarıda bırakarak, 'Prenses ve Bezelye Tanesi' gibi bir masal anlatmaya başlıyordu. Ve gerçekten de birkaç dakika sonra çocukların

annelerinden biri kapıdan başını uzatıyordu. İyi Bebekler'in, o sevimli Miss Lortz'un okuduğu hikâyeyi dinlediklerini görmek hoşuna gidiyordu kadının. Hangisi kendi çocuğuysa ona gülümsüyordu. Küçük de karşılık veriyordu.»

Sam, «O dehşet verici hikâyesi» sözleriyle neyi kastettin?» diye sordu. Ağzı kurumuş, sesi boğuklaşmıştı. Dave'i dinlerken duyduğu dehşet ve tiksinti gitgide artmıştı.

Dave, «Ardelia'nın anlattıkları peri masallarıydı,» dedi. «Ama kadın onları dehşet dolu hikâyelere dönüştürüyordu...

Sam mırıldandı. «Anlıyorum...

Ayyaş başını salladı. «Bulabildin mi, Sam? Yani senin Kitaplık Polisi'nin kim olduğunu anladın mı?»

Sam, «Hâlâ anlamış değilim,» diye cevap verdi. Ama ona kafasının bir yanı her şeyi kavramış gibi geliyordu.

Dave, «Bence anladın,» dedi. «Ya da anlamaya başlıyorsun. Ve onun açıklanması da gerekecek, Sam. Bana inan.»

Naomi başını salladı. «Ben bu hikâye işini hâlâ doğru dürüst kavramış değilim.»

«Ardelia'nın en sevdiği hikâyelerden biri, 'Altın Saçlı Kızla Üç Ayı' ydı. Bu masalı bilirsin. Ama bu kentteki bazı kimseler çocuklarında bu masalın değişik bir türünü dinlediler. Bankerler, avukatlar ve zengin çiftçiler. Ardelia'nın masalına göre Altın Saçlı Kız, doğru dürüst davranmayan bir Kötü Bebek'ti. Üç Ayı'nın evine giriyor ve gördüğü her şeyi parçalıyordu. Sonra Üç Ayı'nın sofradaki sütlacına zehir katıyordu. Aslında evde kimselerin oturduğunu bilmiyordu ama yine de onların ölmesini istiyordu. Çünkü o bu tür bir Kötü Bebek'ti.»

Naomi, «Bu korkunç bir şey,» diye bağırdı. İlk defa bütün soğukkanlılığını kaybetmişti. Ellerini ağzına dayamış, irileşmiş gözlerle şarapçıya bakıyordu.

«Evet. Öyle. Ama hepsi bu kadar değil. Altın Saçlı Kız evdeki eşyaları iyice parçaladıktan sonra yorgun düşüyor ve Bebek, Ayı'nın yatağına uzanarak uyuyordu. Üç Ayı eve geldikleri ve kızı gördükleri zaman

ona saldırıyorlardı. Ardelia böyle söylüyordu işte. 'Ona saldırdılar ve Kötü Bebek'i diri diri yediler. Kız, bağırıp haykırırken onu ayaklarından başlayarak yediler. Kafası dışında. Kafasına dokunmadılar. Çünkü onun sütlaçlara ne yaptığını biliyorlardı. Anlayacağınız zehirin kokusunu anlamışlardı. Onlar bunu yapabiliyorlardı, çocuklar. Çünkü birer ayıydılar.' Ardelia böyle söylüyor ve bütün çocuklar da başlarını ciddi ciddi sallıyorlardı... Ardelia'nın İyi Bebek'leri... 'Ayılar, Altın Saçlı Kızın başını mutfağa götürerek bir güzel haşladılar. Ve kahvaltıda beynini yediler. Hepsi de bunun pek lezzetli olduğunu söylediler... ve sonsuza kadar da mutlu mutlu yaşadılar.'»

4

Verandaya ağır bir sessizlik çöktü. Sanki bir ölüm sessizliği... Dave, su dolu bardağa uzandı. Eli çok titrediği için az kalsın deviriyordu. Sonra bardağı iki eliyle kavrayarak uzun uzun su içti. Ardından da Sam'e, «İç içmemin kontrolden çıkmış olmasına şaşıyor musun?» diye sordu.

Sam, «Hayır,» der gibi başını salladı.

Dave, Naomi'ye döndü. «Şimdiye kadar bu hikâyeyi neden açıklayamadığımı artık anladın mı?»

Genç kadın iççekişi andıran bir sesle, «Evet,» diye fısıldadı. «Çocukların o hikâyelerden neden söz etmediklerini de anlıyorum. Bazı şeyler... çok... çok dehşet verici.»

Dave, «Belki bizim için,» dedi. «Ama çocuklar için? Bunu bilmiyorum, Sarah. Çocukların dehşet verici canavarları ilk görüşte tanıdıklarını sanmıyorum. Onlara canavarları nasıl tanıyacaklarını aileleri öğretiyor. Ayrıca Ardelia'nın bir üstünlüğü daha vardı. Demin o iblisin büyüklerin geldiklerini söylediği zaman çocukların derin bir uykudan uyanıyormuş gibi etraflarına bakındıklarını anlattım. Bunu hatırlıyorsun değil mi? Aslında çocuklar tuhaf bir biçimde gerçekten uyuyorlardı. İpnotizma değildi

bu. Yani... ipnotizma olduğunu sanmıyorum. Ama yine de ona benzer bir şeydi. Ve çocuklar evlerine gittikleri zaman o hikâyeleri de, posterleri de hatırlamıyorlardı. Hiç olmazsa bilinçlerinin üst düzeyiyle. Ama kafalarının derinliklerinde her şeyi hatırladıklarından eminim... Sam'in Kitaplık Polisi'nin kim olduğunu hatırladığı gibi. Ve onların bugün bile bu hikâyeleri unutmadıklarına da inanıyorum. Bir zamanlar Ardelia'nın İyi Bebek'leri olan bankerler, avukatlar ve zengin çiftçilerin. Hepsini de hâlâ görür gibiyim. O küçük sandalyelerinde oturmuşlar, iyice irileşmiş ve birer fincan tabağına dönüşmüş gözleriyle dairenin ortasındaki Ardelia'ya bakıyorlar. Ve karanlık bastığı ve fırtına çıktığı zaman ya da uyurken kâbuslar başladığı zaman çocukluklarına *geri* dönüyorlar. Kapı açılıyor ve Üç Ayı'yı görüyorlar. Ardelia'nın Üç Ayı'sını. Altın Saçlı Kız'ın beynini tahta kaşıklarla yiyiyorlar. Bebek Ayı, kızın kafa derisini altın saçlı uzun bir peruk gibi başına geçiriyor. Sonra ter içinde uyanıyorlar. Mideleri bulanıyor ve korkuyorlar. Bence Ardelia bu kente bu anıyı bıraktı. Gizli kâbuslardan oluşan bir mirası.

«Ama olayın en kötü yanına henüz gelmedim. Anlayacağınız o hikâyeler ve posterler... ama çoğu zaman o masallar çocuklardan birinin hıçkıra hıçkıra ağlamasına neden oluyordu. Ya da bayılmasına. Ardelia o zaman, 'Başınızı eğip biraz dinlenin,' diyordu. 'Ben onu banyoya götüreceğim. Ve kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacağım.'

«Çocukların hepsi de aynı anda başlarını önlerine eğiyorlardı. Bunu ilk gördüğüm zaman iki dakika kadar bekledim. Yani Ardelia küçük bir kızı odadan çıkardıktan sonra. Ve kalkıp çocukların oluşturduğu daireye yaklaştım. Önce Willy Klemmart'ın yanına gtitim.

«'Willy,' diye fısıldayarak omzunu dürttüm. 'İyi misin, Willy?'

«Ama çocuk hiç kımıldamadı. Bu yüzden onu daha da şiddetle dürttüm. Ama Willy yine de kımıldanmadı. Soluk aldığını duyuyordum. Burnu tıkalıymış gibi nefes alıyordu. Çocukları bilirsiniz, çoğu zaman biraz nezledirler. Willy soluk alıyordu ama ölmüş gibiydi. Göz kapakları hafifçe aralıktı. Ama yalnızca akları gözüküyordu gözlerinin. O zaman korktum ve diğer iki-üç çocuğa daha baktım. Ama hiçbiri kafasını kaldırmadı, bir şey de söylemedi.»

Sam, «Ardelia'nın onları büyülediğini söylemek istiyorsun değil mi?» diye sordu. «Çocukların durumu Pamuk Prenses'in zehirli elmayı yedikten sonraki haline benziyordu.»

Dave, «Evet,» diye başını salladı. «Gerçekten halleri öyleydi. Bir başka açıdan benim durumum da buna benziyordu. Willy Klemmart'ı yakalayıp iyice sarsacağım sırada Ardelia'nın banyodan döndüğünü duydum. Beni yakalamaması için hemen koşup yerime oturdum. Çünkü Ardelia'nın bana yapabilecekleri, çocukların başlarına gelenlerden daha çok korkutuyordu.

«Ardelia içeri girdi. Kadın kendisini dışarı çıkardığı zaman suratı kirli bir çarşaf gibi grimsi olan, yarı baygın kız, şimdi biri ona dünyanın en güzel yatıştırıcı toniğini içirmiş gibi gözüküyordu. İyice uyanmıştı. Yanakları pembeleşmiş, gözleri parlamıştı. Ardelia, onun sırtına vurdu. Küçük kız da koşarak yerine gitti. Sonra o iblis ellerini birbirine vurarak, 'Bütün İyi Bebekler başlarını kaldırsınlar,' dedi. 'Sonja kendisini daha iyi hissediyor. Hikâyeyi bitirmemizi de istiyor. Öyle değil mi, Sonja?'

«Sonja, 'Evet, efendim,' dedi. Bir serçe kadar keyifliydi. Ve bütün çocuklar kafalarını kaldırdılar. İki saniye önce hepsinin ölüye benzediklerine inanamazdınız.

«Bu olaylar tekrarlanıyordu. Üçüncü ya da dördüncü kez Ardelia odadan çıktığı zaman onu izledim. Anlayacağınız kadının çocukları bilerek korkuttuğunu biliyordum. Bunun bir *nedeni* olması gerektiğini düşünüyordum. Benim de ödüm patlıyordu ama ne olduğunu anlamak da istiyordum.

«Ardelia bu kez Willy Klemmart'ı banyoya götürdü. Çocuk, Ardelia'nın, 'Hansel ve Gretel' üzerine çeşitlemesini dinlerken sinir krizi geçirmeye başlamıştı. Banyonun kapısını sessizce, usul usul açtım. Ardelia, lavabonun yakınında, Willy'nin önünde diz çökmüştü. Çocuk artık ağlamıyordu ama onu göremiyordum. İblisin arkası bana dönüktü, Willy ise o kadar kısaydı ki, durduğum yerden onu da görmem imkânsızdı. Çocuk ellerini Ardelia'nın omuzlarına dayamıştı.

«Topuklarımın yere çarpmamaları için ayaklarımın ucuna basarak birkaç adım attım. Ama yine de Ardelia'nın beni duyacağını sanıyordum... Kadının kulakları lanet olasıca radar çanakları gibiydi. Ardelia'nın dönerek o kıpkırmızı gözleriyle bana bakmasını bekliyordum. Ama duracak halde de değildim. *Görmem* gerekiyordu. Usul usul sağa doğru kayarken onları izlemeye de başladım.

«Ardelia'nın omzunun üzerinden Willy'nin suratını gördüm. Kadının ise o bukle bukle sarı saçlarını görebiliyordum. Sonra onun suratını da görebileceğim bir yere ulaştım. Ne yaptığını da anladım. O zaman bacaklarımın bütün gücü kesiliverdi. Ardelia'nın da, Willy'nin de beni farketmeleri imkânsızdı. Belki uzanıp yukarıdaki borulardan birine olanca gücümle vurduğum zaman banyoya girdiğimi anlayacaklardı. İkisinin de gözleri kapalıydı. Ama beni görmemelerinin nedeni bu değildi. Yaptıkları şeye dalmışlar, sanki kendilerini kaybetmişlerdi. Çünkü aralarında bir bağ vardı.

«Ardelia'nın suratı artık bir insanınkine benzemiyordu. Yüzü sıcak karamela gibi akmış ve kadın böceklerinkine benzeyen bir hortum oluşturmuştu. Burnu yassılaşmış, gözleri çekilerek yanlara doğru kaymıştı. Kadın şimdi bir böceğe benziyordu... Bir karasineğe ya da bir arıya. Ağzı da ortadan kaybolmuştu. Bay Lavin'i öldürdükten sonra hamakta yanyana yatarken bir an gördüğüm şeye dönüşmüştü. Bu hortumun en dar yerini oluşturuyordu. Üzerinde acayip kırmızı lekeler vardı. Önce onların kan olduğunu sandım. Ya da derisinin altındaki damarlar. Sonra o lekelerin dudak boyası olduğunu anladım. Ardelia'nın dudakları yoktu artık. Ama o boyalar dudaklarının yerini belirtiyorlardı.

«Ardelia, o hortumuyla Willy'nin *gözlerinden* bir şeyi içiyordu.»

Sam, müthiş bir hayretle Dave'e baktı. Bir an, adam çıldırdı mı acaba, diye düşündü. Hayaletler haydi neyse ama... bu. Emlakçı '*bu*'nun ne olduğunu da bilmiyordu. Ama Dave'nin suratında çok içten ve dürüstçe bir ifade vardı. Sam, kendi kendine, belki Dave yalan söylüyor, dedi. Ama bunun farkında değil.

Naomi, kararsızca, «Dave, Ardelia Lortz'un çocuğun göz yaşlarını içtiğini mi söylemek istiyorsun?» diye sordu.

«Evet... ve hayır. Ardelia, çocuğun *özel* göz yaşlarını içiyordu. Bütün suratı çocuğa doğru uzamıştı. Bir kalp gibi de atıyordu. Yüz hatları gerilip yassılmıştı.

«Willy'nin göz pınarlarından yapışkan ve pembe bir sıvı akıyordu. Kanlı sümüğe benziyordu. Ya da hemen hemen sıvılaşmış et parçalarına. Ardelia bunu şapırtıya benzeyen bir ses çıkararak emiyordu. Kadın, çocuğun *korkusunu* içiyordu. Nasılsa bu korkuyu gerçek bir cisim haline sokmuştu. Ve bunu öylesine büyütmüştü ki o korku ya gördüğüm o korkunç göz yaşları halinde fışkıracak ya da çocuğu öldürecekti.»

Sam, «Sen Ardelia'nın bir tür vampir olduğunu anlatmaya çalışıyorsun sanırım,» dedi.

Dave rahatladı. «Evet. Öyle. Sonradan o günü düşündüğüm, düşünmeye cesaret ettiğim zaman kadının gerçekten bir vampir olduğunu anladım. Vampirlerin dişlerini insanların boyunlarına batırıp kanlarını içtikleriyle ilgili hikâyeler yanlış. Fazla değil. Ama bu işte gerçeğe yakın bir açıklama yeterli olamaz. Onlar bir şeyi içiyorlar. Ama insanların boyunlarından değil. Kurbanlarından aldıkları şey sayesinde şişmanlıyor, sağlıklı bir hal alıyorlar. Ama içtikleri şey kan değil. Belki kurbanlarını olgun kimselerden seçtikleri zaman içtikleri şey daha kırmızı, daha kanlı oluyor. Belki Bay Lavin'den de böyle bir şeyi aldı Ardelia. Ben öyle sanıyorum. Ama bu kan değildi.

«Korkuydu.»

5

«Bilmiyorum, orada ne kadar durup Ardelia'yı seyrettim. Ama her halde süre pek uzun değildi. Çünkü kadın okuma odasından beş dakikadan fazla uzaklaşmıyordu. Bir süre sonra Willy'nin göz pınarlarından fışkıran sıvının rengi gitgide uçuklaşmaya başladı. Miktarı da giderek

azalıyordu. Görebiliyordum... Ardelia'nın hortumunun gitgide uzadığını da. İblis, o sıvıyı son damlasına kadar içmek istiyordu. Artık işin sonuna gelmiş olduğunu anlıyordum. Biraz sonra uyanacaklar ve Ardelia da beni görecekti. O zaman kadının beni öldüreceğinden emindim.

«Ağır ağır, adım adım gerilemeye başladım. Kaçmayı başaramayacağımı sanıyordum. Ama sonunda banyo kapısına çarptım. Az kalsın haykırıyordum. Çünkü iblisin bir yolunu bulup arkama geçtiğini sandım. Kadının diz çökmüş olmasına rağmen bundan emindim.

«Çığlığın dudaklarımın arasından kaçmaması için elimle ağzımı kapattım. Ve kapıdan çıktım. Kapanırken orada bir süre durdum. Kapı sanki yüzyıllar sonra kapanabildi. Ben de ön kapıya doğru gittim. Yarı çıldırmıştım. Bütün istediğim kitaplıktan kaçmak ve bir daha da oraya dönmemekti. Sonsuza kadar koşmak istiyordum.

«Antreye vardım. Ardelia oraya senin de gördüğün o levhayı koymuştu. Üzerinde, 'SUSUNUZ!' yazılı tabelayı. Sonra kendimi toparladım. Ardelia, Willy'i çocuk odasına geri götürdüğü zaman benim orada olmadığımı görecekti. O zaman o sahneyi seyrettiğimi de anlayacaktı. Beni kovalayacak ve tabii yakalayacaktı. Bunu yapmak için fazla zorlanacağını da sanmıyordum. O gün mısır tarlasında olanları, kadının benimle nasıl oynadığını hatırlıyordum. Beni oradan oraya koşturmuş ama kendisi terlememişti bile.

«Sonra döndüm ve gidip çocuk odasındaki yerime oturdum. Yaşantım boyunca yaptığım en zor işti bu. Ama yine de başardım. İki saniye sonra da onların geldiklerini duydum. Ve tabii Willy mutlu mutlu gülümsüyordu. Canlanmıştı. Ardelia ise bir boks şampiyonuyla maça hazırmış gibiydi.

«Kadın, 'Bütün İyi Bebekler başlarını kaldırsınlar' diye bağırarak ellerini birbirine vurdu. Küçükler kafalarını kaldırıp ona baktılar. 'Willy kendisini daha iyi hissediyor ve hikâyeyi de bitirmemi istiyor. Öyle değil mi, Willy?'

«Çocuk da, 'Evet, efendim,' dedi. Ardelia, Willy'yi öptü ve o da koşup yerine geçti. Ben de hikâyeyi dinledim. Hikâye Saati sona erdiği

zaman da içmeye başladım. Ve o andan itibaren işin sonuna kadar durmadan içtim.»

6

Sam, «Olay nasıl sona erdi?» diye sordu. «Bu konuda ne biliyorsun?»

«Sürekli sarhoş olmasaydım daha çok şey öğrenecektim. Ama yine de istediğimden daha fazlasını biliyorum. O son devre... bunun ne kadar sürdüğünden bile emin değilim. Galiba dört ay sürdü. Ama altı ya da sekiz ay da olabilir. Artık o sırada mevsimlerin bile pek farkında değildim. Benim gibi bir ayyaş çukurun dibine kaymaya başladığı zaman, yalnız şişenin içindeki mevsimi farkeder, Sam. Ama yine de iki şey biliyordum. Ve aslında önemli olan şeyler de bunlar. Bir kez biri Ardelia'nın iç yüzünü sezmeye başlamıştı. Ve iblisin uykuya yatma zamanı gelmişti. Değişme zamanı. Bu da ikinci önemli ayrıntıydı.

«Bir gece onun evindeyken Ardelia bana, 'Uykum geliyor, Dave,' dedi. 'Hep uykum var. Çok geçmeden uzun dinlenme zamanı gelecek. O zaman senin de benimle birlikte uyumanı istiyorum. Anlayacağın seni seviyorum.' Ardelia, bir kere bile benim evime gelmemişti.

«Ben tabii sarhoştum. Ama sözleri yine de buz gibi olmama yol açtı. Onun neden söz ettiğini bildiğimi sanıyordum. Ama yine de sordum. Ardelia güldü yalnızca.

«Hayır, o değil.» Bana alayla ve aşağılarcasına baktı. 'Ben *uyumaktan* söz ediyorum, ölümden değil. Ama senin de benimle birlikte beslenmen gerekecek.'

«O zaman pek çabuk ayıldım. Ardelia neden söz ettiğini bilmediğimi sanıyordu. Ama ben biliyordum. Olanları görmüştüm.

«Ardelia ondan sonra bana çocuklar hakkında sorular sormaya başladı. Hangilerinden hoşlanmıyordum. Hangileri sinsiydi. Hangileri gürültücüydü. Hangileri en şımarık. Bana, 'Onlar Kötü Bebekler,' diyor-

du. 'Yaşamaya hakları yok. Kabalar, yıkıcılar. Kitapları geri getirdikleri zaman, sayfalarına kurşun kalemle işaretler koymuş olduklarını görüyorum. Sayfaları kopartıyorlar da. Davey sence hangileri ölmeyi hak etti?'

«İşte o zaman Ardelia'dan kaçmam gerektiğini anladım. Bunun tek yolu kendimi öldürmekse, bunu da yapacaktım. Ardelia'ya da bir şeyler oluyordu. Parlak saçları donuklaşıyor, kusursuz cildi lekelenmeye başlıyordu. Bir şey daha vardı. Cildinin hemen altındaki o *şeyi* artık her zaman görebiliyordum. Ağzının aldığı şekli. Ama cildi sarkıp kırışmaya başlamıştı. Üzerinde örümcek ağına benzeyen iplikçikler beliriyordu.

«Bir gece yataktayken Ardelia saçlarına baktığımı farketti. 'Bendeki değişikliği görüyorsun değil mi, Davey?' diyerek yüzümü okşadı. 'Ama önemli değil. Bu çok normal. Tekrar uyumaya hazır olurken böyle değişmeye başlarım. Bunu çok yakında yapmam gerekiyor. Eğer benimle gelmek istiyorsan sen de yakında çocuklardan birini öldürmelisin. Ya da ikisini. Veya üçünü. Ne kadar çok olursa o kadar eğleniriz.' Deli gibi güldü. Bana tekrar baktığı zaman gözleri kıpkırmızıydı. 'Her neyse... Seni geride bırakmak niyetinde değilim. Her şey bir tarafa, bu tehlikeli olur. Bunu biliyorsun değil mi?'

«Bildiğimi söyledim.

'Onun için ölmek istemiyorsan bu işi yakında yapmalısın, Davey. Pek yakında. Ama istediğimi yapmamaya karar verdiysen bunu da bana şimdi söylemelisin. Bu gece birlikte geçirdiğimiz günleri acısız ve hoş bir biçimde sona erdirebiliriz.'

«Üzerime doğru eğildi. Soluğunun kokusunu duydum. Bu bayat köpek mamasının kokusuna benziyordu. O kokunun arasından etrafa yayıldığı dudakları ayık ya da sarhoş öpmüş olduğuma inanamadım. Ama içimde bir yer, –küçücük bir nokta– hâlâ yaşamak istiyordu sanırım. Çünkü Ardelia'ya onunla gitmek *istediğimi* söyledim. 'Ama hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacım var,' dedim. 'Yani kafamı hazırlamak için.'

«Ardelia, 'Yani içmek için,' diye homurdandı. 'Diz üstü çöküp o aşağılık, uğursuz yıldızlarına benimle karşılaştığın için şükretmelisin,

Dave Duncan. Ben olmazsam bir yıl içerisinde bir kaldırımın kenarında ölürsün. Hatta daha da çabuk. Ama benimle hemen hemen sonsuza kadar yaşayabilirsin.'

«Dudakları bir an uzandı. Hortumu yanağıma dokununcaya kadar. Ve ben nasıl olduysa kendimi tuttum ve haykırmadım.» Dave, Sam'le Naomi'ye çukura kaçmış, kederli gözleriyle baktı. Sonra da gülümsedi. Sam Peebles bu korku uyandıran tebessümü hiçbir zaman unutmadı. Ondan sonra kâbuslarında Dave'in gülümsediğini gördü zaman zaman.»

Ayyaş, «Ama zararı yok,» dedi. «O zamandan beri için için haykırıyorum.»

7

«Sonunda Ardelia'nın etkisinden kurtulmayı başardığımı söylemek isterdim. Ama bu yalan olur. Ben bir rastlantı sonucu kurtuldum. Ya da alkoliklere yardıma çalışan kimselerin sık sık söyledikleri gibi, 'Bu Tanrıların işi'ydi. Sam, sana bir zamanlar Rotary Kulübü'ne üye olduğumu söyledim. Bunu hatırlıyorsun değil mi? 1960 yılının Şubatı'nda o üyeler beni tuvatletleri temizlemem için bile tutmazlardı. Junction kenti için ben bir serseri gibi yaşayan başka bir Kötü Bebek'tim. Yaşantım boyunca tanıdığım insanlar, sokakta beni gördükleri zaman kaldırım değiştiriyorlardı. O günlerde sağlam yapılı, aslanlar gibi bir gençtim. Ama içki beni yine de mahvetmeye başlamıştı. Alkolün yapamadığını da Ardelia başarıyordu.

«Bazen, 'Ardelia sakın ihtiyacı olan şeyi benden almaya kalkmasın,' diye düşündüğüm oluyordu. Ama bunu hiçbir zaman yapmadı. Belki de bu bakımdan onun işine yaramayacağımı düşünüyordu.... Ama öyle olduğunu sanmıyorum. Ardelia'nın beni sevmediğinden eminim. O hiç kimseyi sevemezdi. Ama *bence* çok yalnızdı. Yanılmıyorsam çok uzun bir süreden beri yaşıyordu. Tabii buna yaşamak denilir-

se... Ve bu sürede...» Dave'in sesi hafifledi. Adam çarpılmış el parmaklarını huzursuzca dizlerine vurdu. Sonra yine uzaklara doğru baktı. «Galiba en uygun kelime 'Ahbap'. Ardelia'nın o uzun yaşantısı boyunca bazı ahbapları olmuştu sanırım. Ama Junction kentine geldiği sırada uzun bir süreden beri arkadaşı, ahbabı yoktu. Kadının böyle düşünmeme neden olacak ne gibi sözler söylediğini bana sormayın. Çünkü hatırlamıyorum. Olayların çoğu gibi bunu da unuttum. Ama böyle olduğundan eminim. Ve Ardelia bu kez dost olarak beni seçmişti. Eğer işin aslı anlaşılmasaydı herhalde ben de onunla gidecektim.»

Naomi öne doğru eğilerek, «Onun iç yüzünü kim anladı, Dave?» diye sordu. «Kim?»

«Şerif Yardımcısı John Power. O günlerde Norman Beeman, şerifti. Aslında hiçbir işe yaramıyordu ama bir savaş kahramanıydı. Patton'un ordusunda savaşmış ve bavul dolusu madalya kazanmıştı. Bir de tebessümü pek tatlıydı. Konuşması da öyle. Herkes Norm'un başarılı bir şerif olduğuna inanıyordu. İki nedeni vardı bunun. Yani tebessüm ve tatlı dili dışında. Bir kere çok dürüsttü. İkincisi ise yanında her zaman kafası çalışan en az bir yardımcısı olurdu. Norm, adamlarını her zaman kollardı. Yardımcıları terfiyle başka kentlere gönderilecekleri zaman da onları öve öve göklere çıkarırdı.

«Ama John Power için bunu yapamadı. Çünkü John öldü. Gazetede çıkan ölüm ilanında kalp sektesinden gittiği açıklanıyordu. Oysa Power daha otuzunda bile değildi. Ayrıca bazan genç yaşta insanın kalbini bozan o kötü alışkanlıklardan hiçbiri onda yoktu. Ama ben gerçeği biliyorum! John, kalp krizinden ölmedi. Lavin de öyle! John'ı *o kadın* öldürdü!»

Sam, «Bunu nereden biliyorsun, Dave?» dedi.

«Biliyorum... Çünkü o son gün kitaplıkta *üç* çocuk öldürülecekti.» Dave'in sesi hâlâ sakindi. Ama Sam, bu adamın uzun yıllar birlikte yaşadığı dehşetin gizli sesini duyabiliyordu. Dave konuşmasını sürdürdü. «İki çocuk *öldü.* Patys Harrigan ve Tom Gibson. Üçüncü çocuk ise benim giriş ücretim olacaktı. Ardelia Lortz'un yönettiği nasıl bir sirkse, ona girmek için ödeyeceğim ücret. Aslında kadın daha çok bu çocuğu

istiyordu. Çünkü kız dikkatleri Ardelia'nın üzerine çekmişti. Tam o iblisin karanlıkta çalışması gerektiği bir sırada hem de. Üçüncü çocuğu ben öldürecektim. Çünkü kızın kitaplığa gelmesine izin verilmiyordu artık. Ve Ardelia'nın ona yaklaşmasına da imkân yoktu. Üçüncü Kötü Bebek Tansy Power'di. Şerif Yardımcısı Power'in kızı.»

«Tansy *Ryan*'dan söz etmiyorsun değil mi?» Naomi yalvarırcasına konuşmuştu.

«Evet, ondan söz ediyorum. Postanede çalışan Tansy Ryan'dan. Bizimle birlikte alkolikler toplantılarına katılan Tansy Ryan'dan. Adı eskiden Tansy Power olan Tansy Ryan'dan. Ardelia'nın Hikâye Saati'ne gelen çocukların çoğu alkolik oldu, Sarah. Artık bunu istediğin gibi yorumlayabilirsin. 1960 yazında Tansy Power'i az kalsın öldürüyordum... Ve en kötüsü de bu değil. Keşke öyle olsaydı.»

8

Naomi izin isteyerek içeri girdi. Sam, birkaç dakika sonra peşinden gitmeye kalktı.

Dave, «Bırak yalnız kalsın,» dedi. «O harika bir kadın, Sam. Ama kendini toparlaması için zamana ihtiyacı var. Onun yerinde sen olsaydın, aynı derecede sarsılırdın. Sonuç olarak Sarah yaşantısında pek önemli yeri olan bir grubun üyelerinden birinin, en samimi arkadaşını öldürmeyi planladığını öğrendi. Onu biraz yalnız bırak. Biraz sonra gelir. Sarah güçlüdür.»

Gerçekten de Naomi birkaç dakika sonra geri döndü. Yüzünü yıkamıştı. Şakaklarındaki saçlar hâlâ ıslaktı. Elindeki tepside üç bardak buzlu çay vardı.

Dave, «Ah,» dedi. «Sonunda kafayı çekeceğiz değil mi, hayatım?»

Naomi de gülümsemeye çalıştı. «Tabii ya. Daha fazla dayanamadım.»

Sam, genç kadınınkinin soylu bir çaba olduğunu düşündü. Ama yine de bardaklardaki buzlar şıkırdayıp duruyorlardı. Emlakçı ayağa kalkıp tepsiyi Naomi'nin elinden aldı. Genç kadın ona minnetle baktı. Yerine geçip, «Şimdi,» dedi. «Hikâyeni bitir, Dave. Maceranı sonuna kadar anlat.»

9

Dave, konuşmaya başladı. «Geri kalanların çoğu Ardelia'dan duyduğum şeyler. Çünkü artık o sırada olanları görecek halde değildim. Ardelia, 1959'un sonlarına doğru bana artık kitaplığa gelmememi söylemişti. 'Seni orada görürsem kapı dışarı ederim,' demişti. 'Dışarıda beklersen de polis çağırırım. Kılığın kıyafetin iyice kötüleşti. Seni burada görürlerse, dedikodular da başlar.'

'Yani bizim hakkımızda dedikodu mu yaparlar?' diye sormuştum ben de, 'Buna kim inanır ki, Ardelia?'

«O iblis, 'Kimse inanmaz,' demişti. 'Beni endişelendiren hakkımızda çıkarılacak dedikodular değil sersem.'

«O halde ne?»

«Ardelia, 'Çocuklarla senin hakkında dedikodular çıkarılması,' diye cevap vermişti. Galiba ilk kez o zaman ne kadar düştüğümü anlamıştım. Toplantılara katıldığımız günden beri beni görüyorsun, Sarah. Yine berbat haldeydim. Ama beni iyice çamurlara bulanmış halde hiç görmedin. Buna da seviniyorum.

«Artık geride yalnızca Ardelia'nın evi kalmıştı. Kadın onu görmeme yalnız evinde izin veriyordu. O iblis evine yoldan gitmememi de söylemişti. Bu yüzden tarlalardan geçiyordum. 'Dediğimi yapmaz, beni kandırmaya kalkışırsan bunu hemen anlarım,' da demişti. Ona inanıyordum. O gümüş gözleri kızıla döndüğü zaman *her şeyi* görüyordu Ardelia. Kadının evine gece on birle bir arası gidiyordum. Bu biraz da içtiğim içkiye bağlıydı. Çoğu zaman iliklerime kadar da donuyordum. Size

aylar konusunda fazla bir şey söyleyemeyeceğim. Ama 1959-1960 kışının pek soğuk geçtiğini biliyorum. Bazı geceler ayık bir insanın o mısır tarlalarında donarak ölebileceğini düşünüyordum.

«Şimdi size anlatmak istediğim gece öyle bir derdim yoktu. Artık 1960 yılının Temmuz ayındaydık. Her yer cehennemden de sıcaktı. O gece ayın sanki şişmiş gibi durduğunu hatırlıyorum. Üstelik kıpkırmızıydı. Mısır tarlalarına doğru alçalmıştı. Kentteki her köpek başını kaldırmış uluyordu sanki.

«Ardelia'nın evine girdiğim zaman kendimi sanki bir tayfunun ortasında buldum. O hafta –hatta bütün ay– boyunca kadın uykulu uykulu dolaşmıştı. Hareketleri de ağırlaşmıştı artık. Ama o gece değil. Ardelia iyice uyanıktı o akşam. Ve çok da öfkeliydi. İblisi, Bay Lavin'in Kırmızı Kukuletalı Kız posterini indirmesini söylediği geceden beri bu kadar hiddetli görmemiştim. Ardelia önce içeri girdiğimi farketmedi bile. Aşağı katta, öfkeyle dolaşıp duruyordu. Çırılçıplaktı yine. Başını eğmiş, yumruklarını sıkmıştı. Hiddetinden çıldırmıştı sanki. Gözleri kızıla dönüşmüştü. Sanki yuvalarından uğrayacaklardı. Vücudu ter içindeydi. Benim üstüm başım pisti ama yine de kadının ter kokusunu duydum. Kızgın bir dağ keçisi gibi kokuyordu.

«Sonra Ardelia'nın yalnız öfkelenmiş değil, aynı zamanda da korkmuş olduğunu farkettim. Biri iblisin ödünü iyice patlatmıştı. Ve vücudundaki değişme de hızlanmıştı. Ardelia yaşlanmış gibi durmuyordu. Ama saç telleri iyice incelmişti. Aralarından kadının kafa derisi gözüküyordu. Derisinin üzerinde ikinci bir cilt oluşmaya başlıyordu sanki. Yanaklarında, burun deliklerinin etrafında, gözlerinin kenarlarında ve parmaklarının arasında o incecik teller belirmişti. Cildin kat yerlerinde daha iyi gözüküyorlardı. Kadın yürürken o incecik teller de dalgalanıyorlardı. Size delice bir şey söyleyeyim mi? Artık keten helva görmeye dayanamıyorum. Sirkte satıcıların bu helvayı nasıl yaptığını biliyorsunuz değil mi? Makineyi yani... Durmadan dönüyor. Satıcı ortaya bir külah sokuyor ve üzerine o incecik telleri sarıyor. İşte Ardelia'nın cildi de *bu* hal-

deydi. Şimdi gördüğümün ne olduğunu anlıyorum. İblis, tırtılların uykuya yatacakları zaman yaptıklarını taklit ediyordu. Koza örüyordu yani.

«Bir süre kapıda durarak kadının bir aşağı bir yukarı dolaşmasını seyrettim. Uzun bir zaman beni farketmedi. Kendisini öfkelendiren neyse onu düşünmeye dalmıştı. İki kez duvarı yumrukladı ve deldi. Kâğıdı, badanayı... Bir çatırdı duydum. Sanki kemikleri kırılıyormuş gibi. Ama iblisin canı yanmadı bile. Kanı da akmadı. Duvara her vuruşunda da haykırdı. Ama can acısıyla değil. Öfkeli bir dişi kediden farkı yoktu. Fakat dediğim gibi bu öfkenin altında korku yatıyordu.

«Ardelia, 'John Power!' diye haykırdı. Sonra, 'Güm!' Yumruğu duvarı delip geçti. 'Kahrol, John Power. Sana işime burnunu sokmamayı öğreteceğim! Bana bakmak mı istiyorsun? Güzel. Ama sana bunun nasıl yapılacağını öğreteceğim, bebeciğim!' Gözleri her zamankinden de kırmızıydı. 'Buna cesaret edemezsin, John Power! Bana karşı gelemezsin!'»

«Ama suratına baktığım zaman Ardelia'nın John'un buna cesaret edeceğinden korktuğunu anladım. Şerif yardımcısı John Power'i tanısaydınız, Ardelia'nın korkmakta haklı olduğunu da anlardınız. Çok zeki bir adamdı. Ve hiçbir şeyden de korkmazdı. İyi bir polis ve çekinilecek bir düşmandı.

«Ardelia sonra beni gördü. Gözlerini gözlerime dikti. Dudakları gerilerek hemen boru biçimini almaya başladı. Ama şimdi üzeri o incecik tellerle kaplıydı. Ve ben, 'Beni öldürecek,' diye düşündüm. 'John Power'i bulamayacağına göre, beni öldürecek.'

«Ardelia bana doğru geldi ve yere yığıldım. Durakladı. Gözlerindeki o kızıl ışık söndü. Göz açıp kapayıncaya kadar değişti kadın. Sanki onun kibarlara verdiği bir kokteyl partiye gelmişim gibi, 'Davey,' diye bağırdı. 'Geldiğine çok sevindim. Bir içki iç. Hatta iki içki.'

«Beni öldürmek istiyordu. Bunu gözlerinden anlıyordum. Ama bana ihtiyacı da vardı. Artık yalnızca bir arkadaş olarak da değil. Tansy Power'in öldürülmesi işinde benden yararlanacaktı. Ardelia, polisin ica-

bına bakabileceğini biliyordu. Ama bunu yapmadan önce adama, 'Kızın öldü,' demek istiyordu. O yüzden bana ihtiyacı vardı.

«Ardelia, 'Fazla zamanımız yok,' dedi. 'Şu şerif yardımcısı Power'i tanıyor musun?'

«Tanımam gerektiğini söyledim. John beni sarhoş olduğum için altı kez tutuklamıştı.»

«İblis, 'Sence o nasıl bir insan?' diye sordu.

«'John hem sert, hem de korkusuzdur,' dedim.

«Canı cehenneme! Senin de öyle!

«Sesimi çıkarmadım. Bunun daha akıllıca bir şey olacağını biliyordum.»

«Ardelia, 'O lanet olasıca, geri kafalı ahmak bugün öğleden sonra kitaplığa geldi ve bana belgelerimi sordu. Beni soru yağmuruna tuttu. Junction kentine gelmeden önce nerede oturduğumu, nerede okula gittiğimi, hangi kentte yaşadığımı öğrenmek istedi. Onun bana nasıl baktığını görmeliydin, Davey. Ama ona benim gibi bir hanımefendiye nasıl bakılması gerektiğini öğreteceğim. Göreceksin!'

«'Şerif Yardımcısı Power konusunda bir hata yapmamalısın,' diye onu uyardım. Hiçbir şeyden korkmuyor.'

«'Pekâlâ korkuyor. Benden korkuyor o! Ama bundan henüz haberi yok.' Ama Ardelia bunları söylerken gözlerinde yine o korku dolu ifade belirmişti. Anlayacağınız John en olmayacak zamanda sorular sormaya başlamıştı. Çünkü Ardelia uyku ve değişim için hazırlanıyordu.»

Naomi, «Ardelia sana şerif yardımcısının ondan neden kuşkulandığını söyledi mi?» diye sordu.

Sam, «Bu belli bir şey,» dedi. «Herhalde kızı adama bir şeyler söyledi.»

Dave mırıldandı. «Bunu Ardelia'ya sormadım. Cesaret edemedim. Çünkü öfkeden çıldırmış gibiydi. Ama Tansy'nin babasına bir şey söylediğini sanmıyorum. Herhalde yapamazdı. Çünkü küçükler çocuk odasından çıktıkları an Ardelia'nın söylediklerini... ve yaptıklarını unutuyor-

lardı. İblis, onlara olanları yalnızca unutturmakla kalmıyor, kafalarının içini başka anılarla da dolduruyordu. Uydurma anılarla. Bu yüzden de çocuklar neşeyle evlerine dönüyorlardı. Anne ve babaların çoğu Junction Kenti Kitaplığı'nda Ardelia gibi biri olduğu için çok memnundular.

«Galiba, John'ı Ardelia'nın Tansy'den *aldığı* şey endişelendirdi. Adamın kitaplığa gidip kadını görmeden önce bir hayli araştırma yaptığını sanıyorum. Bilmiyorum John, Tansy'de ne değişiklik gördü. Çünkü küçükler vampir romanlarında kanları emilen kimseler gibi renksiz ve bitkin değillerdi. Boyunlarında da hiçbir iz yoktu. Ama kadın yine de onlardan bir *şeyler* alıyordu. John Power de ya bunu gördü, ya da sezdi.»

Sam, «Şerif yardımcısı bir şey gördü diyelim,» diye Dave'in sözünü kesti. «Ardelia'dan neden kuşkulandı?»

«John'ın burnu iyi koku alırdı. Herhalde Tansy'ye de bazı sorular sordu. Tabii açık açık değil. Adam kızının ağzını usul usul aradı. Ve aldığı cevaplar kitaplıkla ilgilenmesine neden oldu. Tabii o gün kitaplığa gittiği zaman kesin bir şey bilmiyordu. Ama bazı kuşkuları vardı. Ardelia'nın dikkatli davranmak zorunda kalmasına neden olacak kadar. O iblisi en çok neyin öfkelendirdiğini de hatırlıyorum. En çok neyin korkuttuğunu da. Ardelia, John Power'in bakışlarından hoşlanmamıştı. O gece tekrar tekrar, 'Bana nasıl bakılacağını sana öğreteceğim!' diye bağırdı. O zaman kendi kendime sordum. 'Biri ona kuşkuyla bakmayalı ne kadar olmuş acaba?' diye. 'Ne olduğunu sezmeye başlayalı?' Ardelia'nın bu yüzden iyice telaşlandığından eminim. Herhalde sonunda yeteneklerini kaybetmeye başlayıp başlamadığını düşünüyordu.»

Naomi çekine çekine, «Belki şerif yardımcısı diğer çocuklarla da konuştu,» diye mırıldandı. «Onların anlattıkları hikâyeleri karşılaştırdı. Ve bazı şeylerin birbirini tutmadığını gördü. Hatta belki de çocuklar Ardelia'yı başka başka görüyorlardı. Sen ve Sam'in gördüğü gibi.»

«Olabilir... Bunların hepsi de olabilir. Her neyse... John, iblisin planlarını daha çabuk uygulamaya karar vermesine neden oldu.

«Ardelia bana, 'Yarın kitaplıkta olacağım,' dedi. 'Çok kişinin beni

orada görmesini sağlayacağım. Ama *sen* sen Şerif Yardımcısı Power'in evini ziyaret edeceksin, Davey. Evi gözetleyecek ve çocuk yalnız kalıncaya kadar bekleyeceksin. Fazla beklemene gerek kalacağını sanmıyorum. Kızı yakalayacak ve koruya götüreceksin. Orada Tansy'nin gırtlağını keseceksin. Kesecek ve ölüyü kolaylıkla bulabilecekleri bir yerde bırakacaksın. O köpeğin kendisini görmeden önce kızının öldürülmüş olduğunu öğrenmesini istiyorum.'

«Hiçbir şey söyleyemedim. Belki de dilimin böyle tutulması benim için daha iyi oldu. Çünkü Ardelia söyleyeceğim her şeyi yanlış anlayacak ve kafamı koparacaktı. Ama elimde içki bardağıyla mutfağındaki masanın başında öyle oturdum. Ona bakıyordum. Ardelia da bu sessizliğimi, 'Kabul,' anlamında aldı sanırım.

«Ondan sonra yatak odasına geçtik. Son kez beraber oluyorduk onunla. Daha sonra ya uyuyakaldım, ya da sızdım. Artık bilmiyorum. Ardelia'nın beni çıplak ayağıyla güneşin aydınlattığı köşeye itmesiyle uyandım. Altıyı çeyrek geçiyordu. Midem sanki asit içinde yüzüyordu. Kafam zon zonk zonkluyordu tabii.

«Ardelia, 'Gidip o işi halletmenin zamanı geldi,' dedi. 'Kente dönerken sakın kimseye gözükeyim deme, Davey. Sana söylediklerimi de unutma! Kızı bu sabah kaçır! Koruya götürüp öldür! Karanlık basıncaya kadar saklan. Seni daha önce yakalarlarsa elimden hiçbir şey gelmez. Ama buraya ulaşabilirsen güvende olursun. Bugün bir-iki çocuğa yarın kitaplığa gelmelerini söyleyeceğim. Yarın kitaplık kapalı tabii. O iki çocuğu seçtim bile. Bu kentteki en şımarık piç kuruları onlar. Seninle birlikte kitaplığa gideceğiz... Çocuklar da gelecekler... Kentteki diğer aptallar bizi buldukları zaman hepimizin ölmüş olduğunu sanacaklar. Ama sen ve ben ölmeyeceğiz, Davey. Kurtulacağız. O ahmakları aldatacağız!'

«Sonra gülmeye başladı. Yatakta oturuyordu. Ben yerde, ayağının dibinde yatıyordum. Zehirli peynir yemiş bir fare kadar hastaydım. Ardelia ise gülüyor, gülüyordu. Çok geçmeden suratı bir böceğinkine dönüşmeye başladı. O hortum yine uzandı. Tıpkı Vikinglerin boynuzlarından birine benziyordu. Gözleri suratının iki yanına doğru kayıyordu. Mide-

min ağzıma gelmek üzere olduğunu farkettim. Kendimi dışarı atıp sarmaşağın üzerine kustum. Onun içeride hâlâ güldüğünü duyuyordum. Gülüyor, gülüyordu.

«Ben evin yanında giyinirken Ardelia pencereden bana seslendi. Onu görmüyordum ama sesini duyuyordum. 'Beni hayal kırıklığına uğratma, Davey,'diyordu. 'Beni hayal kırıklığına uğratma yoksa seni öldürürüm. Ve öyle çabucak da ölmezsin.'

«'Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Ardelia,' dedim. Ama dönüp pencereye, o iblise bakmadım. Artık ona bir kez daha bakmaya dayanamayacağımı biliyordum. Sabrımın sonuna gelmiştim. Dayanma gücümün de. Ama yine de... İçimde bir yer Ardelia'ya gitmek istiyordu. Bu daha önce çıldıracağım anlamına gelse bile. Tabii Ardelia bütün suçu benim üzerime yıkmaya hazırlanıyor da olabilirdi. Ondan beklenmeyecek bir şey değildi bu. Ardelia'dan *her şey* beklenirdi.

«Mısır tarlalarından geçerek Junction kentine doğru gittim. Genellikle sabahları böyle yürürken ayılırdım. Ama o gün öyle olmadı. İki kez durup kustum. İkincisinde bana hiç duramayacakmışım gibi geldi. Sonunda midemde bir şey kalmadı. Ama mısırların kan içinde kalmış olduklarını gördüm. Kente ulaştığım zaman başım her zamankinden daha da fazla ağrıyordu. Her şeyi çift görüyordum. Ölmek üzere olduğumu sanıyordum ama kulaklarımda Ardelia'nın sözleri çınlıyordu. 'Kızın gırtlağını kes.'

«Tansy Power'e zarar vermek istemiyordum. Ama yine de yapacağımı düşünüyordum. Ardelia'ya karşı koyamayacaktım... O zaman sonsuza kadar lanetlenmiş olacaktım. 'İşin kötüsü,' diyordum kendi kendime. 'Ardelia doğru söylediyse, o zaman sonsuza kadar bu vicdan azabıyla da yaşayacaktım.'

«Gidip eski istasyonda bir köşeye kıvrıldım. Birkaç saat uyudum. Uyandığım zaman kendimi daha iyi hissediyordum. Ardelia'yı da, kendimi de engelleyemeyeceğimi bildiğim için John Power'in evine doğru yürümeye başladım. Küçük kızı bulacak ve onu kaçıracaktım.

«Ancak yolda bir dükkanın vitrinine baktım. Ve donmuş gibi kala-

kaldım. Vitrinde ölü çocukların yattığını görmüştüm. Gözlerimi açıp kapadım. O zaman bunların bebek olduğunu anladım. Ancak gözümü kırptığım zaman onlar yine küçücük cesetlere dönüştüler. O zaman birinin bana mesaj göndermeye çalıştığını düşündüm. Belki de biri bana, 'Henüz geç değil,' diye fısıldıyordu. Belki Ardelia'ya engel olamayacaktım ama kendimi onunla birlikte uçuruma yuvarlanmaktan kurtarabilecektim.

«İlk kez o zaman gerçekten dua ettim, Sarah. Tanrıya bana güç vermesi için yalvardım. Tansy Power'i öldürmek istemiyordum. Ama dahası da vardı. Mümkün olabilirse diğer çocukları da kurtarmak istiyordum.»

«Telefon kulübesine doğru gittim. Bir ara yere eğilerek birkaç çakıl taşı aldım. Ağzıma atıp şerifin bürosunun numarasını çevirdim.

«Telefona Şerif Yardımcısı Power'in kendisi çıktı. Şimdi Patsy Harrigan ve Tom Gibson'un bu yüzden öldüklerini düşünüyorum... John Power de aynı nedenle öldü. Ve Ardelia da durdurulamadı. Anlayacağınız karşıma santraldeki kızın çıkacağını sanıyordum. Hannah Verrill'in. Ona gereken açıklamayı yapacaktım.

«Onun yerine adamın sert sesini duydum. 'Şerifin Bürosu. Ben Şerif Yardımcısı Power. Size nasıl yardım edebilirim?' Az kalsın ağzımdaki çakılları yutuyordum. Bir an bir şey söyleyemedim.

«John, 'Kahrolasıca çocuklar,' diye söylendi. Telefonu kapatmak üzereydi.

«O zaman, 'Dur,' dedim. 'Telefonu kapatma.'

«John, 'Kim arıyor?' diye sordu.

«'Bu önemli değil,' dedim. 'Kızının senin için bir değeri varsa onu hemen buradan götür. Kitaplığa yaklaşmasına bile izin verme. Durum çok ciddi. Kızının hayatı tehlikede.'

«Sonra telefonu kapattım. Karşıma Hannah çıksaydı daha başka açıklamalar da yapardım sanırım. Tom ve Patsy'den söz ederdim. Ardelia'dan da... Ama John beni korkuttu. Sanki alıcıya bakacak ve beni görecekti.

«Çakılları avucuma tükürüp çabucak telefon kulübesinden çıktım. Artık Ardelia'nın etkisinden kurtulmuştum. Telefon konuşması hiç olmazsa bunu sağlamıştı. Ama paniğe kapılmıştım. Saklanmak istiyordum. Kahretsin! Saklanmam gerekiyordu. Ana caddeden inmeye başladım. Yolun sonuna geldiğim sırada neredeyse koşuyordum. Kafamda Ardelia, Kitaplık Polisi ve buharlı silindiri süren adamla birbirine karışmıştı. Yine eski istasyona gidip saklandım. Orada, bir köşeye kimbilir ne zaman önce yarım testi şarap saklamıştım. Bulup başıma diktim. Sonra kendimden geçtim. Uyandığım zaman aradan uzun bir süre geçmemiş olduğunu sandım. Çünkü ışık ve gölgeler aynıydı. Ama artık başım ağrımıyor, ama karnım açıklıktan gurulduyordu.»

Naomi tahmine çalıştı. «Yirmi dört saat uyudun galiba?»

«Hayır. Hemen hemen kırk sekiz saat. Şerifin bürosuna Pazartesi sabahı onda telefon etmiştim. Uyandığım zaman ise Çarşamba sabahı saat yediydi. Ve tabii artık her şey olup bitmişti. Patsy Harrigan'la Tom Gibson'un ölülerini henüz bulamamışlardı. Ama olay yine de sona ermişti. Bunu daha istasyondan çıkmadan anladım. İçimde boş bir yer vardı. *Kafamda...* O zaman ne olduğunu sezdim. O iblis gitmişti. Gitmişti Ardelia.

«Ayağa kalktığım zaman açlıktan neredeyse bayılacaktım. Ama yine de kente gitmeyi başardım. Açık büfeye doğru giderken gözüm gazetelerin konulduğu o camlı kutulardan birine ilişti. İçinde o günün gazeteleri vardı. İşte o zaman bir değil iki gün uyumuş olduğumu anladım. Sonra manşetleri gördüm. 'Kayıp Çocuklar Aranıyor' ve 'Polis Doktoru, Şerif Yardımcısının Kalp Krizi Sonucu Ölmüş Olduğunu Açıkladı.'

«Gazetelerden birini alarak kutunun üzerine bir beş sent bıraktım. Sonra da kaldırımın kenarına oturup haberleri okudum. Çocuklarla ilgili olan daha kısaydı. Aslında kimsenin fazla endişelendiği yoktu. Şerif onların evlerinden kaçtıklarını sanıyordu.

«John Power'le ilgili haber daha uzundu. Onu Pazartesi akşama

doğru bulmuşlardı. Orday çiftliğinin iki kilometre batısında, arabasının içinde. Adam direksiyonunun üzerine yığılıp kalmıştı.

«Tabii ne olduğunu anlamıştım. John Power fazla beklemekten hoşlanan bir adam değildi. Herhalde o gün karısına telefon ederek Tansy'yi evde tutmasını söylemiş, sonra da Ardelia'yı görmeye gitmişti. O iblis şerif yardımcısını görür görmez onu ele verdiğimi anlamış ve adamı öldürmüştü. Bay Lavin'e yaptığı gibi... Adama sarılmış ve onu öldürmüştü. Sonra John'ı devriye arabasına bindirip adamı buldukları yere götürmüştü. Başka ne yapabilirdi ki? Arabayı yolda bırakmış ve sonra da benim gibi mısır tarlalarının arasından geçerek evine dönmüştü.» Dave bir Sam'e baktı, bir Naomi'ye... Sonra tekrar Sam'e döndü. «Ondan sonra ne yaptığını da biliyorum. Herhalde Ardelia beni aramaya çıktı.»

«Kadının arabasına atlayıp Junction kentinde dolaştığını kastedmiyorum. Bunu yapmasına hiç gerek yoktu. Ardelia, yıllar boyunca bana ihtiyacı olduğu zaman bulunduğum yerde beliriverirdi. Ya da çocuklardan birini bir pusulayla bana yollardı. Berber dükkânının ya da sürüyle kutunun arkasında oturuyormuşum ya da çayda balık tutuyormuşum pek farketmezdi. Beni nerede bulacağını bilirdi o.

«Ama işte o son gün bulamadı. Beni bulmayı en çok istediği o gün. Ve ben bunun nedenini bildiğimi sanıyorum. Eski istasyonda kendimden geçtiğim zaman uykuya dalmadım. Bu daha çok komaya benziyordu. Hatta ölmeye. Ve Ardelia kafasının içindeki o gözle beni bulmak için etrafı araştırdığı zaman bunu başaramadı. Beni göremedi. O gün ve o gece bakışlarının kaç kez yattığım yerin üzerinde dolaştığını düşünmek bile istemiyorum. Ama beni bulsaydı herhalde bu kez bir çocukla pusula yollamayacaktı. *Kendisi* gelecekti. Planlarını alt üst ettiğim için bana ne yapardı, bunu hayal bile edemiyorum.

«Herhalde zaman olsaydı beni sonunda bulacaktı da. Ama zamanı yoktu. Bir kere planının geri kalan kısmını uygulamak istiyordu. Sonra vücudundaki o değişme hızlanıyordu. Uyku saati yaklaşıyordu ve beni

arayarak zaman kaybedemezdi. Ayrıca... daha ileride benden intikam alma fırsatını bulacağını da biliyordu. Ve şimdi o fırsatı yakaladı.»

Sam, «Ne demek istediğini anlayamadım,» diye mırıldandı.

Dave cevap verdi. «Pekâlâ anladın. Başına bu belayı açan kitapları kim aldı? Onları gazetelerinle birlikte hamur haline getirmeleri için kim götürdü? *Ben!* Ardelia'nın bunu bilmediğini mi sanıyorsun?»

Naomi, «Ardelia seni hâlâ istiyor mu dersin?» diye sordu.

«Evet. Ama eskisi gibi değil. O şimdi yalnızca beni öldürmek istiyor.» Dave parlak gözlerinde derin bir kederle Sam'e baktı. «Şimdi asıl istediği *sensin*.»

Sam endişeyle güldü. «Onun otuz yıl önce şahane olduğundan eminim. Ama kadın yaşlanmış artık. Ayrıca benim tipim de değil.»

Dave, «Galiba yine anlayamadın,» dedi. «Ardelia seni yatmak için istemiyor, Sam. Onun arzusu *sen* olmak.»

10

Sam, uzun bir sessizlikten sonra, «Dur, dur,» dedi. «Bir saniye.»

Dave, «Söylediklerimi dinledin,» diye cevap verdi. «Ama onları gerektiği kadar ciddiye almadın.» Sesi sabırlı ama yorgundu. Çok yorgun. «Onun için izin ver de sana bir şeyler daha anlatayım.»

«Ardelia, John Power'i öldürdükten sonra kendisinden hemen kuşkulanmamaları için cesedi alıp biraz uzağa götürdü. Sonra gidip kitaplığı açtı. Öğleden sonra... Herzamanki gibi. Bunun bir nedeni bir suçlunun her zamanki gibi davranmadığı zaman ondan hemen kuşkulanılacağını bilmesiydi. Ama hepsi bu kadar değil. Kadın değişmek üzereydi. Ve çocukların *canlarını almak* da istiyordu. Bana bunun nedenini hiç sorma. Çünkü bilmiyorum. Belki o da bir ayı gibiydi. Ayılar kuş uykusuna yatmadan önce iyice tıkınırlar ya. Ben yalnızca bir tek şeyden eminim: Ardelia Pazartesi günü akşamı bir Hikâye Saati olmasını sağlamak istiyordu. Bunu da başardı.

«Sonra 'Hikâye Saati' sırasında çocukların yine trans haline girmelerine neden oldu. Ve Tom'la Patsy'ye Salı sabahı kitaplığın kapalı olmasına rağmen oraya gelmelerini söyledi. Kitaplık yazları Salı ve Perşembe günleri açılmıyordu. Çocuklar, onun dediğini yaptılar. Ardelia ikisini de öldürdükten sonra uykuya daldı... Ölüme çok benzeyen o uykuya. Ve otuz yıl sonra sen geldin, Sam. Beni tanıyorsun. Ardelia ise benden intikam almak istiyor. Bu bir başlangıç... Ama daha önemli bir neden de var... Sen Kitaplık Polisi'ni biliyorsun.»

«Bunu nasıl...

«Bunu nasıl bildiğini anlayamıyorsun. O yüzden Ardelia için daha da uygun bir kurbansın. Çünkü çok kötü oldukları için kendi kendimizden sakladığımız sırlar... Ardelia'nın çok hoşuna gider. Sonra şu işin güzel taraflarına bir bak: Gençsin, bekârsın ve samimi arkadaşların da yok. Öyle değil mi?»

Sam bir an düşündü. «Bugüne kadar Junction kentine geldiğimden beri edindiğim iki samimi dostun buradan ayrıldığını söylerdim. Ama artık seni ve Naomi'yi en yakın dostlarım sayıyorum, Dave. En iyi arkadaşlarım. Dostların en iyileri.»

Naomi, Sam'in elini tutarak hafifçe sıktı.

Dave, «Bunu takdir ediyorum,» dedi. «Ama bu önemli değil. Çünkü Ardelia beni ve Sarah'yı da ortadan kaldırmak niyetinde. Bana bir keresinde dediği gibi, 'Ne kadar çok olursa, o kadar eğleniriz. O iblisin değişim zamanını geçirebilmesi için başkalarının canlarını alması gerekiyor... Uyanmak da onun için yine bir tür değişim olmalı.»

Naomi, «Yani Ardelia'nın Sam'i bir bakıma zaptetmek istediğini söylüyorsun, değil mi?» diye sordu.

«Ben bunun biraz fazlasını söylemeye çalışıyorum, sanırım, Sarah. Bence Ardelia, Sam'in içindeki bir şeyleri mahvetmek istiyor. Onu Sam *yapan* şeyleri. Genç dostumuzun içini iyice temizlemek niyetinde. Aşçının bir kabağın içini temizlemesi gibi bir şey olacak bu. Sonra Sam'i, yeni bir kılık giyermiş gibi, üzerine geçirecek. Ondan sonra dostumuz Sam Peebles'a benzeyen bir insan gibi etrafta dolaşacak. Ama artık bir

erkek olmayacak. Ardelia Lortz'un hiçbir zaman bir kadın olmadığı gibi. İblisin derisinin altında insan olmayan bir şey var. Ve galiba ben bunu başından beri biliyordum... O şey iblisin içinde... Ama her zaman yabancı olarak da kalacak. Ardelia Lortz nereden geldi? Junction kentine yerleşmeden önce nerede oturuyordu? Kontrol edildiği takdirde kadının Bay Lavin'e verdiği belgelerde yazılı olan şeylerin hepsinin de uydurma olduklarının ortaya çıkacağına inanıyorum. Kentte kimsenin Ardelia'yı tanımadığının anlaşılacağına da. Bence John Power'in merakı adamın ölümüne yol açtı. Ama yanılmıyorsam bir zamanlar gerçek bir Ardelia Lortz da vardı... Şu ya da bu eyalette yaşıyordu kadın. Sonra o iblis genç kadını ele geçirdi ve onun kimliğini bir elbise gibi giydi. Şimdi aynı şeyi tekrarlamak istiyor. Buna izin verirsek bir yıl veya daha sonra San Francisco'ya ya da Kingston'da Sam Peebles adlı biri ortaya çıkacak. Kentlilerin çoğu ondan hoşlanacaklar. Özellikle çocuklar... Bir bakıma ondan korkacaklar da... Anlayamadıkları ve açıklayamadıkları bir biçimde.

«Ve tabii bir kitaplıkta çalışacak.»

ON İKİNCİ BÖLÜM

UÇAKLA DES MOİNES'A GİDİŞ

1

Sam saatine baktı. Saatin üç olduğunu görüp şaşırdı. Gece yarısına dokuz saat kalmıştı. Ondan sora gümüş gözlü dev adam geri gelecekti. Ya da Ardelia Lortz. Ya da ikisi birlikte.

«Sence ne yapmam gerekiyor, Dave? Mezarlığa gidip Ardelia'nın ölüsünü bulmam ve kalbine bir kazık saplamam mı?»

Adam, «Bu başarılı bir numara olurdu,» dedi. «Çünkü kadının cesedi yakıldı.»

«Ah...» Sam umutsuzca içini çekerek arkasına yaslandı.

Naomi elini tuttu. «Zaten yalnız başına bir şey yapacak değilsin.» Sesi kesindi. «Dave, kadının yalnız seni değil onu, ve beni de öldürmek istediğini söyledi. Ama neredeyse, 'Bu konumuzun dışında' diyeceğim. Bir sorun çıktığı zaman dostlar insanı desteklerler. Önemli olan da budur. Dostlar başka ne işe yararlar?»

Sam, genç kadının elini dudaklarına götürerek öptü. «Sağol. Ama ne yapabilirsiniz? Ben de ne yapacağımı bilmiyorum. Galiba yapılacak hiçbir şey yok. Tabii...» Umutla Dave'e baktı. «Belki kaçabilirim.»

Dave, «Hayır,» der gibi başını salladı. «Kadın –ya da o yaratık– her şeyi *görüyor.* Arabanı hızla sürdüğün ve polisler de seni durdurmadıkları takdirde herhalde gece yarısı olmadan Denver'e erişirsin. Ama arabandan indiğin zaman Ardelia Lortz da seni karşılar. Ya da karanlık yolda ilerlerken başını çevirir ve Kitaplık Polisi'nin arabada yanında oturduğunu görürsün.»

Bu sahnenin hayali bile Sam'in ürpermesine neden oldu. «Peki, ne yapacağım?»

Dave, «İkiniz de önce ne yapılması gerektiğini biliyorsunuz sanırım,» dedi. Buzlu çayını bitirip bardağı yere bıraktı. «Biraz düşünün. O zaman ne demek istediğimi anlayacaksınız.»

Sonra hepsi de bir süre ufka doğru baktılar. Sam'in kafası iyice karışmıştı.

Naomi'nin gözleri birden parladı. «Tabii! Ne aptalım! Ama... Dave'e bir soru sordu. O zaman durumu kavrayan Sam'in gözleri irileşti.

Dave, «Hatırladığım kadarıyla Des Moines'da bir yer var,» dedi. «'Pells' diye bir yer. Bize yardım edebilecek birileri varsa bu işi ancak onlar yapabilirler. Neden telefon etmiyorsun, Sarah?»

2

Sam, genç kadın içeri girdikten sonra, «Belki onlar gerçekten bize yardım edebilirler,» dedi. «Ama iş yeri kapanmadan oraya ulaşamayız. Tabii denerim ama...

Dave, «Arabayla gidecek değilsin ki,» diye cevap verdi.

«Hayır. Sarah'yla Proverbia Havaalanı'na gitmeniz gerekiyor.»

Sam gözlerini kıpıştırdı. «Proverbia'da havaalanı olduğundan haberim yoktu.»

Dave güldü. «Şey... Ben biraz abarttım. Stan Soames'ın 'pist' diye tanımladığı bir kilometre uzunluğunda bir yer var. Stan'in misafir odası aynı zamada 'Batı İowa Kiralık Uçaklar' şirketinin bürosu. Sarah'yla gidip Stan'le konuşun. Onun küçük, Navajo tipi bir uçağı var. İkinizi Des Moines'a götürür. Ve saat sekizde de geri getirir. Bilemedin dokuzda. Sizi götürmek istemezse ona, 'Bizi Dave Duncan yolladı,' deyin. Ve şu sözleri de tekrarlayın. 'Dave beysbol toplarının ücretinin ödenmesinin zamanının geldiğini düşünüyor.' Bunu hatırlayabilir misiniz?»

«Evet. Ama bu sözlerin anlamı nedir?»

Dave, «Bunun maceramızla bir ilgisi yok,» dedi. «Stan sizi Des Moines'a götürür. Önemli olan da bu. Geri döndüğünüz zaman buraya gelmeyin. Doğruca kente gidin.»

Sam, vücuduna müthiş bir korkunun yayılmaya başladığını hissetti. «Kitaplığa...

«Evet, öyle.»

«Dave, Naomi'nin dostlukla ilgili sözleri çok hoştu. Hatta belki de doğruydu bunlar. Ama bence bundan sonra sorunu kendi başıma çözümlemeye çalışmam iyi olur. İkinizin de bu son olayla bir ilişkisi yok. Kadının canlanmasına ben neden oldum.»

Dave, uzanıp Sam'in bileğini tuttu. parmakları inanılmayacak kadar güçlüydü. «Gerçekten böyle düşünüyorsan o zaman anlattıklarımın bir kelimesini bile duymamışsın demektir! Sen *hiçbir şeyden* sorumlu değilsin! John Powers'in ve o iki çocuğun ölümü yüzünden vicdan azabı çekiyorum. Birçok çocuğun duyduğu dehşet yüzünden de. Ama bütün bunlardan *ben de* sorumlu değilim... Gerçekten... Ben Ardelia Lortz'un ahbabı olmak istemezdim. Otuz yılını içerek geçiren bir ayyaş olmayı da. Ama bu ikisi de oldu. Ardelia bana kin besliyor. Ve hesaplaşmak için bana gelecek. O sırada sizinle beraber değilsem, yalnızsam önce beni ziyaret edecek. Onun ziyaret edeceği tek insan da ben olmayaca-

ğım. Sarah haklı, Sam. İkimiz seni korumak için yanında olmayacağız. Üçümüz birbirimizi korumak için bir arada bekleyeceğiz. Sarah, Ardelia konusunu *biliyor.* Eğer o iblis bunun farkında değilse bile, bu gece gelir gelmez durumu anlayacak. Ardelia, Junction kentinden *sen* olarak ayrılmayı planlıyor, Sam. O iblisin geride yeni kimliğini bilen birini bırakacağını sanıyor musun?»

«Ama...

Dave, «Aması maması yok,» diye bağırdı. «Bu eninde sonunda bir seçime dönüşecek. Bu benim gibi yaşlı bir ayyaşın bile anlayacağı bir şey. Kendimizi birlikte savunacağız ya da Ardelia'nın ellerinde öleceğiz.» Öne doğru eğildi. «Sarah'yı Ardelia'nın elinden kurtarmak istiyorsan, o zaman bir kahraman gibi davranmaya kalkma. Hemen senin Kitaplık Polisi'nin kim olduğunu hatırlamaya başla. Bunu yapmak zorundasın. Çünkü Ardelia'nın istediği herhangi bir insanı ele geçirebileceğini sanmıyorum. Bu olayda da yalnızca bir tek rastlantı var. Ama öldürücü bir rastlantı bu. *Sen* de bir zamanlar bir Kitaplık Polisi'yle karşılaşmışsın. Ve o olayı hatırlamalısın.»

Sam, «Bunu denedim,» dedi. Aslında yalan söylediğinin farkındaydı. Çünkü o sesi her hatırlamaya çalışışında kafası sanki ürkerek gerilemişti.

«Benimle gel, oğlum. Ben polisim.»

Ağzında kırmızı meyan kökünün tadı da belirmişti. Oysa o şekerden hiç yememiş, ondan nefret etmişti.

Dave, «Daha fazla çabalamalısın,» dedi. «Yoksa bizim için hiç umut kalmaz.»

Sam derin bir soluk aldı. Sonra da verdi. Dave ensesine dokundu. Sonra da usulca sıktı. «Bu işin anahtarı o, Sam. Hatta belki de bunun yaşamın boyunca çektiğin bütün sıkıntıların anahtarı olduğunu bile anlayacaksın. Yalnızlığının ve kaderinin.»

Emlakçı hayretle ayyaşa baktı.

Dave gülümsedi. «Ah, evet. Sen yalnız ve kederlisin. Diğer insanlarla aranda her zaman bir engel var. Evet, tatlı tatlı konuşuyorsun. Ama

davranışların sözlerine uymuyor. Bugüne kadar ben senin için ayda bir kez gelip gazetelerini alan Pis Dave'dim yalnızca. Ama benim gibi insanlar çok şeyi farkederler, Sam. Ve yalnızlar birbirlerini tanırlar.»

«Her şeyin anahtarı...» Sam'in sesi düşünceliydi.

Dave, «Bu doğru,» diye ısrar etti. «Öyle olayların korkunç bir güçleri vardır. Onu hatırlamak istemediğin için sana hak veriyorum. Ama istersen bunu yapabilirsin. Bu seçeneğin var.»

«Bunu da alkoliklerin toplantılarında mı öğrendin, Dave?»

Adam güldü. «Eh, bunu o toplantılarda öğretiyorlar. Ama galiba ben bu gerçeği çoktan beri biliyordum.»

Naomi tekrar verandaya çıktı. Gözleri ışıl ışıldı.

Dave usulca, «Ne şahane değil mi?» diye fısıldadı.

Sam, «Evet,» dedi. «Gerçekten öyle.» İki şeyin farkındaydı. Naomi'ye âşık olmak üzereydi ve Dave Duncan da bunu biliyordu.

3

Naomi, «Adam o kadar araştırdı ki sonunda endişelenmeye başladım,» dedi. «Ama neyse şansımız varmış.»

Dave, «İyi,» diye başını salladı, «Siz ikiniz şimdi Stan Soames'a gidin. Kitaplık, yine akşam sekize kadar açık mı, Sarah?»

«Evet. Bundan hemen hemen eminim.»

«O halde beşe doğru oraya giderim. Sizinle arka tarafta, yükleme rampasında buluşuruz. Sekizle dokuz arası. Sekiz daha iyi... ve emin. Lütfen geç kalmamaya çalışın.»

Sam, «İçeri nasıl gireceğiz?» diye sordu.

«Endişelenme, ben o işi hallederim. Haydi gidin artık.»

Emlakçı, «Belki Soames'a buradan telefon etmemiz iyi olur,» dedi. «Orada olup olmadığını anlarız.»

Dave, «Hayır,» der gibi başını salladı. «Bu bir işe yaramaz. Stan'in karısı onu bir başkası için dört yıl önce terketti. Çocukları da yok. Stan

şimdi tarlasında çalıştığı için telefona da cevap vermez. Haydi, gidin artık.»

Naomi eğilip Dave'i yanağından öptü. «Her şeyi anlattığın için teşekkür ederiz.»

«Bunu yaptığıma seviniyorum. Kendimi çok daha iyi hissediyorum şimdi.»

Sam, Dave'e elini uzatacaktı. Sonra vazgeçti. Eğilerek yaşlı adamı kucakladı.

4

Stan Soames, uzun boylu, iri kemikli, uysal yüzlü bir adamdı. Ama gözleri öfkeyle alev alev yanıyordu. Daha baharın başlarında olmalarına karşın yüzü güneşten bronzlaşmıştı bile. Naomi'yle Sam onu tarlada buldular.

Adam önce onları uçakla Des Moines'a götürmeye razı olmadı. Ama Dave'in sözlerini duyunca fikrini değiştirdi.

«Dave Duncan bunca yıl sonra ortaya çıkıp borcumu ödememi istiyor! Kahretsin! Haydi, gidip şu uçağa binin! Ben de geliyorum. Dave Duncan! O sarhoş köpeğin hesaplaşmamızı isteyemeden gebereceğini sanıyordum!»

Yerler biraz çamurluydu. Uçağa doğru giderlerken Naomi'nin ayağı bileğine kadar çamura gömüldü. Ayağını çektiği zaman da mokaseni çıktı. Sam eğilerek genç kadını kucağına aldı.

Naomi şaşırdı, sonra da gülmeye başladı. «Sam, yapma! Bel kemiğini kıracaksın!»

Emlakçı, «Hayır,» dedi. «Çok hafifsin.»

Gerçekten de öyleydi. Ve Sam kendisini sarhoş gibi hissetmeye başlamıştı. Naomi'yi uçağın yanında yere bıraktı. Kadın pırıltılı ve huzur dolu gözleriyle Sam'e baktı. Sam ise hiç düşünmeden eğildi ve onu öptü. Bir an sonra Naomi de ona sarılarak öpüşlerine karşılık verdi.

Sam, genç kadına tekrar baktığı zaman soluğu biraz kesilmişti. Naomi ise gülümsüyordu. Genç kadın, «Beni istediğin zaman Sarah, diye çağırabilirsin,» dedi. Sam güldü ve onu tekrar öptü.

5

Küçük uçak, hava akımları yüzünden sarsılıp duruyordu. Stan Soames'ın aldırdığı yoktu. Olanca sesiyle eski şarkıları söylüyordu.

Naomi ise büyülenmiş gibi aşağıyı seyrediyordu.

Sam sonunda omzuna vurdu. «Şimdiye kadar hiç uçağa binmemiş gibi davranıyorsun.»

Genç kadın bir an ona bakarak bir okul öğrencisi gibi güldü. «Binmedim tabii.» Sonra yine manzaraya daldı.

Sam, «Vay vay vay...» deyip kemerini sıkıştırdı.

6

Uçak, Des Moines'daki küçük bir alana indiği sırada saat dördü yirmi geçiyordu.

Stan, «Bana bu acil durumun ne olduğunu açıklar mısınız?» dedi. «Mümkün olursa size seve seve yardım ederim. Dave'e bu uçuştan çok daha fazlasını borçluyum.»

Sam, «Kente gitmemiz gerekiyor,» diye cevap verdi. «Pell's adlı bir kitapçıya. Bizim için iki kitap ayırdılar.»

Stan Soames'ın gözleri irileşti. «Anlayamadım.»

«Pell's.»

Pilot, «Pell's'i biliyorum,» dedi. «Yani siz şimdi iki kitabı almak için mi bütün eyaleti aştınız?»

Naomi, Stan'in tarlada çalışmaktan nasır tutmuş olan eline usulca dokundu. «Onlar çok önemli kitaplar, Bay Soames. Şu anda yaşamımdaki en önemli şeyler o kitaplar. Sam için de öyle.»

Sam, «Dave için de,» diye ekledi.

Soames, «Bana olanları anlattığınızda, onlardan bir anlam çıkarabilir miyim?» diye sordu.

Sam, «Hayır,» dedi. Naomi de öyle.

Soames derin derin içini çekti. «Zaten bu önemli değil. Dave'e on yıldır borcum vardı. Bazan üzülüyordum.»

Bir yakıt tankeri yaklaşmıştı. Pilot tankere doğru giderek şoförle konuşmaya başladı.

Naomi, «Kendimi öyle iyi hissediyorum ki, Sam,» dedi.

Sam, genç kadının uçan saçlarını usulca arkaya itti. Onu okşarcasına; «Çılgınca bir gün oldu bu. Geçirdiğim günlerin en delicesi.» Ama sonra içinde bir yerden bir ses yükseldi. İşte bu doğru değil. Yine böyle çılgın bir gün geçirdin sen. Daha çılgınca hatta. Kırmızı meyan kökü şekeri ve 'Kara Ok' adlı kitapla ilgili o olayı kastediyorum.

Naomi, «Rengin birdenbire uçtu,» dedi.

Sam, sıkılmıştı. «Sinirlerim çok gergin.»

Stan Soames yanlarına döndü. Tankerin şoförünü başparmağıyla işaret ederek, «Dawson onun arabasını ödünç alabileceğimi söyledi,» dedi. «Sizi kente kadar götüreceğim.»

Naomi gülümsedi, «Sağolun, Bay Soames.»

Pilot küçük bir çocuk gibi güldü. «Boş ver. Beni de Stan diye çağır. Dawson, Colorado'dan alçak hava basıncının yaklaştığını söyledi. Yağmur başlamadan Junction kentine dönmek istiyorum.»

7

Pell's koskocaman, ambara benzeyen bir yerdi. Ve Naomi'nin istediği kitaplan paketlemişlerdi bile, 'Amerikan Halkının En Sevdiği Şiirler' ve 'Konuşmacının Arkadaşı'nı. Sam, kitaplar için yirmi iki dolar elli yedi sent ödedi.

Kitapçıdan dışarı çıkarlarken Sam, «Buna inanamıyorum,» dedi. Naomi'yle birlikte Stan Soames'ın arabayla beklediği köşeye doğru

gidiyorlardı, «Bu işin bu kadar kolaylıkla halledilmesine bir türlü inanamıyorum... Yani kitapları geri vereceğim ve her şey sona erecek öyle mi?»

Naomi, başını salladı. «Hiç sanmıyorum.»

8

Havaalanına dönerlerken Sam, Stan Soames'a, «Bize şu beysbol topları hikâyesini anlatamaz mısın?» diye sordu. «Tabii bu kişisel bir şeyse, bir diyeceğim yok. Yalnızca merak ettim.»

Soames, Sam'in kucağındaki kitap paketine baktı. «Ben de onları merak ediyorum. Şimdi bir anlaşma yapalım. Beysbol toplarıyla ilgili olay on yıl önce oldu. Onu sana anlatacağım. Ama sen de on yıl sonra bana bu kitapların sırrını açıklayacaksın.»

Naomi, Sam'den önce atıldı. «Tamam, anlaştık!» Sonra Sam'in aklından geçen şeyi ekledi. «Tabii o sırada hayatta olursak.»

Soames güldü. «Evet. Bu ihtimal her zaman var. Öyle değil mi?»

Sam başını salladı. «Böyle berbat şeyler bazen oluyor.»

«Gerçekten de öyle. Ve böyle bir şey 1980'de tek oğlumun başına geldi. Doktorlar buna, 'Lösemi,' dediler. Ama aslında o senin dediğin o berbat şeylerdendi.»

Naomi, «Ah, çok üzüldüm,» diye bağırdı.

«Sağol. Bazan o darbenin sarsıntısından kurtulduğumu sanıyorum. Sonra her şey yeniden başlıyor. Neyse... Şimdi gelelim hikâyemize. Ben Dave'i yıllardan beri tanırım. Onunla birlikte büyüdük, aynı okula gittik. Ayık ya da sarhoş dünyanın en iyi insanıdır o. Oğlum Joey'i de çok severdi. Joey beysbola bayılırdı. Bayılmak ne kelime, o oyun için çıldırırdı. Dave'le ben onu arada sırada maçlara götürürdük. İşim olduğu zaman bu görevi Dave üslenirdi. Ama Joey lösemi olduğu zaman doktorlar onun maçlara gitmesini yasakladılar. Oğlum kanser olmasından çok buna üzüldü. Dave ona, 'Aldırma Joey,' dedi. 'Madem maçlara gidemiyorsun, ben Royal takımını sana getiririm.'

«Joey hayretle ona baktı. 'Yani oyuncuların kendilerini mi getireceksin, Dave Amca?'

«Dave, 'Bunu yapamam,' dedi. 'Ama yine de buna yakın bir şeyler başarabilirim.'

«Dave bu konuşmadan on gün sonra hastaneye geldi. Oğlumun yattığı odaya girdi. Kucağında iki kesekâğıdı vardı. İçindekileri Joey'in yatağının üzerine boşalttı. 'Sana Royal takımını getireceğimi söylemiştim ya!'

«Yatağın üzerinde yirmi dört beysbol topu vardı. Ve Dave her birinin üzerine Royal oyuncularının resimlerini yapmıştı. Suratlarını yani. Joey'i görmeliydiniz. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Yüzünde öyle mutlu bir ifade vardı ki! Bu kadar da değil. Dave topları götürüp Royal oyuncularına da teker teker imzalatmıştı. Arkadaşım Dave yapmıştı bunu! Herkesin 'Pis Dave'diye çağırdığı Ayyaş!» Soames birdenbire susup gözlerini kuruladı. «İşte artık bugün ikinizi Des Moines'a neden uçurduğumu biliyorsunuz. Gerekseydi o iki kitabı almanız için sizi ta New York'a kadar da götürürdüm. Dave şahane bir insandır.»

Sam, «Bence sen de öylesin,» dedi.

Soames, ağzını çarpıtarak usulca güldü. «Şey... Sağol.» Arabanın kapısını açtı. «Eh, yağmurdan kaçmak istiyorsak hemen yola çıkmalıyız. Kitaplarınızı unutmayın.»

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KİTAPLIK POLİSİ (II)

1

Des Moines'dan havalandıktan yirmi dakika sonra Naomi manzarayı seyretmekten vazgeçerek Sam'e döndü. Ve gördükleri onu korkuttu. Emlakçı başını pencereye dayayarak uyuyakalmıştı. Ama yüzünde hiç de öyle huzur dolu bir ifade yoktu. Müthiş azap çektiği belliydi. Kapalı göz kapaklarının altından sızan göz yaşları yanaklarından akıyordu.

Naomi, Sam'i sarsarak uyandırmak için eğildiği zaman küçük bir çocuk gibi, «Başım dertte mi, efendim?» dediğini duydu. Genç kadın bir an durakladı. Sonra da elini çekti.

Sam'in Kitaplık Polisi kimse onu yeniden buldu, diye düşündü. Şimdi beraberler. Çok üzgünüm, Sam... Ama seni uyandıramam. Şimdi olmaz. Şu anda... olman gereken yerdesin. Çok üzgünüm ama rüya görmeyi sürdürmelisin. Ve uyandığın zaman da gördüklerini hatırlamalısın. Hatırlamalısın.

«Hatırlamalısın.»

2

Sam Peebles rüyasında Kırmızı Kukuletalı Kız'ın kolunda bir sepetle, tahta oymalarla süslü bir evden çıktığını görüyordu. Büyükannesinin evine gidiyordu. Ve kurt orada onu ayaklarından başlayarak yemek için bekliyordu.

Ama burada bir terslik vardı. Çünkü Sam'in rüyasında Kırmızı Kukuletalı Kız bir erkek çocuktu. Ev de, Sam'in annesiyle St. Louis'de oturduğu iki katlı binaydı. Sepette de yiyecek değil bir kitap vardı. Robert Louis Stevenson'un 'Kara Ok' adlı romanı. Çocuk bu romanın her kelimesini okumuştu. Ve şimdi büyükannesinin evine değil, St. Louis Genel Kitaplığı'nın, Briggs Caddesi'ndeki şubesine gidiyordu.

Sam olanları seyrediyordu.

Yürüyen Küçük Beyaz Sam, elinde kitapla köşedeki tütüncüye giriyordu. Sepet kaybolmuştu artık. Çocuk en çok sevdiği o şekerden alıyordu. 'Öküz Gözü'denilen kırmızı meyan kökü şekerinden. Sonra dışarı çıkıyor, çubuk biçimi şekerlerden birinin ucunu kemirerek kitaplığa doğru gidiyordu.

Sam çocuğa seslenmeye çalışıyordu. 'Dikkatli ol. Dikkatli ol. Kurt seni bekliyor, küçük! Kurttan sakın! Kurttan sakın!'

Ama çocuk hiç aldırmadan yürüyor ve kırmızı tuğladan yapılmış olan kitaplığa yaklaşıyordu.

Ve kitaplığın önündeki basamaklarda o adam bekliyordu. Kitaplık Polisi.

Rengi uçuk değildi adamın. Kızarmıştı. Alnında morumsu sivilceler vardı. Trençkot değil, bir palto giymişti. Bu da garipti. Çünkü sıcak bir yaz günüydü. Kitaplık Polisi uzun değil, orta boyluydu. Belki gözleri gümüş rengiydi. Ama Yürüyen Küçük Beyaz Sam onların rengini göremiyordu. Çünkü Kitaplık Polisi yuvarlak kara camlı bir gözlük takmıştı. Körler gibi.

O Kitaplık Polisi değil! Kurt o! Dikkatli ol! Kurt o! Kitaplık Kurdu!

Ama Yürüyen Küçük Beyaz Sam bu sözleri duymuyordu. Korkmuyordu. Ortalık aydınlık, kent de tuhaf insanlarla doluydu. Çocuk St. Louis'de büyümüştü. Kentten de korkmuyordu. Bu durum değişmek üzereydi.

Yürüyen Küçük Beyaz Sam, Kitaplık Polisi'ne yaklaşıyor ve o zaman yara izini de farkediyordu. Bu incecik beyaz çizgi adamın sol yanağından başlıyor, gözünün altından geçerek burun kökünde sona eriyordu.

Kara gözlüklü adam, «Merhaba, oğlum,» diyordu.

Yürüyen Küçük Beyaz Sam de, «Merhaba,» diye cevap veriyordu.

Yabancı soruyordu. «İteri girmeden önce bana koltuğunun altındaki kitap konutunda bir teyler töyler mitin?» Sesi yumuşak ve nazikti. Öyle tehdit dolu da değildi. Peltek peltek konuşuyordu. «Anlayacağın ben titaplıkta çalıtıyorum.»

Yürüyen Küçük Beyaz Sam de terbiyeli bir tavırla, «Bunun adı 'Kara Ok,'» diyordu. «Bay Robert Louis Stevenson yazmış. Ama ölmüş. Veremden ölmüş. Hikâye çok güzel. Harika savaşlar var.»

Kitaplık Polisi'nin yolundan çekilmesini bekliyordu. Ama adam yerinden kımıldamıyordu. «Bir torum daha var. Kitabı geri getirmekte gecikmedin mi?»

Yürüyen Küçük Beyaz Sam o zaman korkmaya başlıyordu. «Evet... ama fazla değil. Sadece dört gün. Anlayacağınız kitap çok uzundu. Ben de Çocuklar Beysbol Takımı'nda oynuyorum. Sonra Gündüz Kampı da var...

«Benimle gel, oğlum... Ben politim.»

Yabancı elini uzatıyordu. Sam bir an kaçmayı düşünüyordu. Ama karşısındaki bu adam Kitaplık Polisi'ydi. Çocuk elini kaldırıyor, sonra geri çekmeye başlıyordu. Meyan kökü şekerleri olan elini. Ama yabancı elini yakalıyordu. Şekerler yere düşüyordu. Yürüyen Küçük Beyaz Sam bir daha bu şekerlerden yiyemeyecekti.

Kitaplık Polisi, Sam'i çekip götürürken çocuk ağlamaya başlıyordu. «Başım dertte mi, efendim?»

Adam, «Evet,» diyordu. «Hem de natıl! Dertten kurtulmak için benim dediklerimi yapmalıtın. Anlıyor mutun?»

Sam cevap veremiyordu. Yaşamı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı.

Kitaplık Polisi onu sarsıyordu. «Anladın mı?»

Sam, «E.. evet,» diye inliyordu.

Yabancı, «Timdi tana kim olduğumu açıklayacağım,» diyordu. «Ben Kitaplık Politi'yim. Kitaplarını geç getiren erkek ve kız çocuklarını cezalandırmak da benim görevim.»

Yürüyen Küçük Beyaz Sam, hıçkırıkları arasında, «Para cezasını ödeyeceğim,» diye açıklıyordu. «Yanımda para var. Doksan beş sent. Hepsini alabilirsiniz!»

Ama Kitaplık Polisi, Sam'i binanın yakınındaki bodur ağaçların arasına sürüklüyordu. «Gel! Bir polit sana 'gel' dediği zaman bunu yapmalıtın!» Ağaççıkların arası karanlıktı ve etraf ardıç kokuyordu. Sam artık avaz avaz bağırarak ağlıyordu.

«Ket tetini!» Kitaplık Polisi Sam'i hiddetle sarsıyor, sonra da sol eliyle tokatlıyordu. «Ket tetini! Yokta annene telefon eder ne kötü bir çocuk olduğunu töylerim. Bunu yapmamı itter mitin?»

Sam, «Hayır,» diye ağlıyordu. «Cezayı ödeyeceğim! Ödeyeceğim ama beni dövmeyin.»

Ancak Kitaplık Polisi onu dinlemiyor ve sağ elini kaldırıyordu. Bu elinde sımsıkı sararak bir rulo haline getirdiği bir gazete vardı. Ve sopa kadar sert şeyle çocuğu dövmeye başlıyordu... «Atağılık köpek! Piç kurutu! Bir daha kitapları geç getirdiğini görmeyeyim. Bunu yapan küçük çocukları öldürürüm.»

Yarı baygın Sam gözleri yumulu öyle duruyordu. Tekrar gözlerini açtığı zaman yalnız olduğunu görüyordu. Ağlamak istiyordu ama göz yaşları kurumuştu. Sam ancak yıllar yıllar sonra tekrar ağlayabilecekti. Çocuk yere düşmüş olan 'Kara Ok'u alıyordu. Bunu kitaplığa götürmeyecekti. Bir daha hiçbir kitaplığa gitmeyecekti. Hiçbir kitaplığa. Bu olayı da, Kitaplık Polisi'ni de unutacaktı.

Ama yine de o yıllar boyunca Sam kâbuslarında o adamı görecekti. Kitaplık Polisi bir gölge gibi izleyecekti onu. «Benimle gel, oğlum... Beni polisim.»

Sam her zaman bu sesten kaçmaya çalışarak, «Cezamı hâlâ ödemedim mi?» diye haykıracaktı.

Ve hep aynı cevabı alacaktı. «Bu hiçbir zaman ödenemeyecek, oğlum. Hiçbir zaman ödenemeyecek. Asla!»

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KİTAPLIK (III)

1

Uçak sarsılarak yere indiği zaman Sam de tiz bir çığlık attı. Çabucak gözlerini açtı.

Naomi eğilip hemen adama sarıldı. «Geçti artık, Sam. Geçti artık. Yalnızca bir rüya gördün. Şimdi uyandın. Ben yanındayım.»

Sam, dehşet içerisinde genç kadına sıkıca sarıldı. «Naomi, ah, Naomi! Tanrım! Ne korkunç bir kâbustu o! Ne korkunç bir rüyaydı.»

Genç kadın hafifçe gerileyip Sam'in kızarmış olan gözlerine baktı. «Bu bir kâbus muydu?»

«Evet. Aynı zamanda da gerçekti. Hepsi de doğruydu.»

«Kitaplık Polisi'ni mi gördün, Sam? *Kendi* Kitaplık Polisi'ni?»

Emlakçı, «Evet,» diye fısıldayarak yüzünü genç kadının sarı saçlarına gömdü.

«Onun kim olduğunu biliyor musun? Bunu biliyor musun, Sam?»

Sam, uzun bir sessizlikten sonra yine fısıltıyla cevap verdi. «Evet. Biliyorum.»

2

Stan Soames, Naomi'yle Sam uçaktan inerken emlakçının yüzüne baktı ve hemen özür diledi. «Çok üzgünüm. Rahatsız bir uçuş oldu bu. Aslında yağmurdan kaçabileceğimizi sanıyordum ama yine de yakalandık. Tabii rüzgâr önden estiği için...

Sam, «Kendime çabuk gelirim,» dedi. Gerçekten de yüzüne renk gelmeye başlamıştı bile.

Naomi başını salladı. «Evet, öyle. Sağol, Stan. Sana çok çok teşekkür ederiz, Dave de ediyor.»

«İstediğinizi ele geçirdiyseniz...

Sam kesin bir tavırla, «Evet, geçirdik,» dedi. «Gerçekten.» Saatine göz attı. Yediyi çeyrek geçiyordu. «Bu kitapları hemen kente götürmemiz gerekiyor.»

Naomi de, «Bu çok önemli.» diye ekledi.

Stan, «Evet,» deyip başını salladı. «Halinizden öyle olduğu anlaşılıyor. Ama unutmayın. Bana ileride bir gün hikâyeyi anlatacağınıza söz verdiniz.»

Sam, «Anlatacağız,» diyerek Naomi'ye baktı. Genç kadının gözlerinden onun da aynı şeyi düşündüğünü anlaşılıyordu. «Eğer o kadar yaşayabilirsek.»

3

Sam arabayı sürüyor, iyice hızlanmamak için de kendisini zor tutuyordu. «Sekizde orada olacağımızı umarım. Ama bilmiyorum...

«Sen elinden geleni yap, Sam.» Naomi bir an durdu sonra da ekledi. «Ondan söz edebilir misin? Gördüğün kâbustan yani?»

Sam, «Edebilirim ama bu konuyu şimdi açmayacağım,» dedi. «Zamanı değil.»

Naomi bir an düşündü. Sonra da başını salladı. «Pekâlâ.»

«Ama sana şu kadarını açıklayabilirim: Dave, çocukların Ardelia için en iyi besin olduklarını söylediği zaman haklıydı. Kadının korkuyla beslendiğini söylediği zaman da.»

Kentin dış mahallelerine gelmişlerdi. Yağmur iyice şiddetlenmişti artık. Sam, «Kitaplığa gitmeden önce bir yere uğrayacağım,» dedi. «Piggly Wiggly yolumuzun üzerinde değil mi?»

«Evet ama Dave'le kitaplığın arka tarafında saat sekizde buluşacaksak fazla zamanımız yok demektir. Bu havada fazla hızlanamayız da.»

«Biliyorum... ama bu iş uzun sürmeyecek.»

«Ne alacaksın?»

Sam, «Bilmiyorum... diye cevap verdi. «Ama onu gördüğüm zaman anlayacağımı biliyorum.»

Naomi ona baktı. Ve Sam ikinci kez genç kadının o ince güzelliğine hayran oldu. Naomi'yle iki kez çıkmış, ama bunu hiç farketmemişti.

Genç kadın ise Sam'in renginin ne kadar uçmuş olduğunu düşünüyordu. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki kaslar gerilmişti. Acayip bir hali vardı... Ama artık dehşetle titremiyordu. Naomi, o, en kötü kâbusuna... elinde güçlü bir silahla geri dönme fırsatı bulmuş olan birine benziyor, diye düşündü. Belki de bu benim âşık olmaya başladığım birinin yüzü... Bu düşünce genç kadını endişelendirdi.

«O dükkâna uğramak... Bu senin için önemli değil mi?»

«Öyle sanıyorum... Evet...

Sam beş dakika sonra Piggly Wiggly dükkânının park yerinde arabayı durdurdu. Yanında bir telefon kulübesi vardı. Dave'in yıllar önce şerifin bürosunu aradığı telefon olmalıydı bu. Bu konuşma Ardelia'nın ölümünü sağlamamıştı... Ama yaratık hiç olmazsa uzun bir süre ortadan kaybolmuştu.

Sam telefon kulübesine girdi. İçeride görülecek bir şey yoktu. Çelik duvarlarına numaralar ve türlü sözler yazılmış bir kulübeydi bu. Sonra emlakçının gözleri yere kaydı. Ve böylece aradığını bulmuş oldu. Bir kâğıttı bu. Kâğıdı alıp düzeltti. Üzerinde 'Öküz Gözü-Kırmızı Meyan Kökü Şekeri' yazılıydı.

Naomi, sabırsızca arabanın kornasına basıyordu. Sam, elinde şeker kâğıdıyla kulübeden çıktı. Kadına el sallayarak yağmurda koşa koşa dükkâna gitti.

4

Piggly Wiggly'deki satıcı genç 1969'da dondurulmuş ve ancak bu hafta buzları eritilmiş gibi gözüküyordu. Hafifçe camlaşmış, kızarmış gözlerinden uzun süreden beri uyuşturucu kullandığı anlaşılıyordu. Sam, yandaki rafa giderek bütün Öküz Gözleri paketlerini alırken, delikanlı da ona şaşkın şaşkın baktı.

Sam bankoya yaklaşarak yirmi şekeri oraya bıraktığı zaman satıcı da, «Yeteri kadar aldığından emin misin, ahbap?» diye sordu. «Arka odada bir-iki kutu daha olacak. Böyle durumların ciddi olduğunu bilirim.»

Sam, «Bu kadarı yeter,» dedi. «Lütfen parayı al. İşim acele.» Sonra bankonun üzerinde duran bir lastik banda gözü ilişki. «Bunu alabilir miyim?»

«Senin olsun, ahbap. Bu bir armağan sayılır. Yağmurlu bir Pazartesi akşamı Piggly Wiggly Prensi'nin Meyan Kökü Lordu'na sunduğu bir hediye.»

Sam, lastiği bilezik gibi koluna geçirirken şiddetli bir rüzgâr camları sarstı. Tavandaki lambalar titreştiler.

Piggly Wiggly Prensi başını yukarı kaldırdı. «Yavaş, aslanım! Meteoroloji haberlerinde bundan söz etmediler. Sadece yağmur yağacağını söylediler.» Sonra hesabı yaptı. «On beş-kırk bir.»

Sam acı acı gülerek ona bir yirmi dolar uzattı. «Çocukluğumda bu şeker çok ucuzdu.»

Satıcı, «Her şey çok pahalılaştı,» diye başını salladı. «Bu şekeri çok sevdiğin anlaşılıyor, ahbap.»

Emlakçı, paranın üstünü cebine atarken, «Sevmek mi?» dedi. «Ondan nefret ediyorum. Bunu bir başkası için alıyorum.» Yine güldü. «Bunu bir armağan sayabilirsin.»

Delikanlı o zaman Sam'in gözlerindeki ifadeyi farkederek telaşla geriledi. Emlakçı şekerleri ceplerine sokup dükkândan çıktı.

5

Direksiyona Naomi geçmişti. O gaza basarken Sam de kitapları paketten çıkarıp lastik bandı üstlerine geçirdi. «Bütün bunlara iki kitap neden oldu... Ama tabii aslında bu olayın kitaplarla hiçbir ilgisi yok.» Cebinden çıkardığı bir beş doları lastiğin altına sıkıştırdı.

Naomi, «Neden?» diye sordu.

«Para cezası. Bu iki kitap ve uzun yıllar önce aldığım bir romanın para cezası. Robert Louis Stevenson'un 'Kara Oku'nun. Böylece her şey sona eriyor.»

Kitapları bırakarak cebinden şeker paketlerinden birini çıkardı. Ucunu yırtar yırtmaz burnuna o eski koku çarptı. Ve midesinin kasları birdenbire büzüldü. Sam bir an kucağına kusacağını sandı. Bazı şeylerin hiç değişmediği anlaşılıyordu. Ama yine de diğer şeker paketlerini açmayı sürdürdü.

«Sam, Tanrı aşkına, neler yapıyorsun?»

Sam aslında ne yaptığını bilmediği için, «Korku, Ardelia'nın besiniyse,» dedi. «O zaman diğer şeyi bulmamız gerekiyor. Korkunun karşıtını. Çünkü o neyse... Ardelia'yı zehirleyecek... Sence bu ne olabilir?»

«Onun kırmızı meyan kökü olduğunu sanmıyorum.»

Emlakçı sabırsızca elini salladı. «Bundan nasıl emin olabilirsin? Haçların vampirleri öldürdüğü düşünülür. Şu kan emenleri yani. Ama bir haç birbirleriyle diklemesine açı yapan iki tahta çubuk ve madenden oluşur. Belki bir marul da aynı işi görür.»

Naomi düşünceli bir tavırla mırıldandı. «Enerji verilmiş bir marul.»

«Doğru!» Sam, altı tane kadar uzun kırmızı şekeri havaya kaldırdı. «Bütün bildiğim elimde yalnızca bunların oluşu. Belki bu gülünç bir şey. Herhalde öyle. Ama buna aldırdığım da yok. Kitaplık Polisi'nin elimden aldığı *her şeyin* simgesi bu. Sevgi, dostluk, birilerine ait olma duygusunun. *Bütün yaşantım boyunca* kendimi bir yabancı gibi hissettim, Naomi. Ve nedenini de hiçbir zaman anlayamadım. Ama artık nedenini biliyorum. Bu şeker de onun benden aldığı şeylerden biri yine. Çocukken bunu çok *severdim.* Şimdi kokusuna bile güç dayanıyorum. Ama zararı yok. Katlanabilirim. Ancak bu silahımı nasıl etkili bir hale getirebileceğimi öğrenmem gerekiyor.» Sam, şekerleri avucunda yuvarlamaya başladı. Sonunda onları yapışkan bir top haline soktu. En kötüsünün şekerin kokusunu olduğunu sanmıştı. Ama buna dokunmak daha da kötüydü. Ve şekerin boyası avuçlarına da çıkıyordu. «Belki de işi fazla karmaşık bir hale sokuyorum. Belki de korkunun karşıtı yine de cesaret. Cevap bu mu? Hepsi bu kadar mı? Naomi'yle Sarah arasındaki fark yalnızca cesaret mi?»

Genç kadın şaşırdı. «Bana içkiyi bırakmanın cesurca bir şey olup olmadığını mı soruyorsun?»

Sam, «*Ne* sorduğumu ben de bilmiyorum,» dedi. «Ama galiba buna yaklaştın. Fakat korkuyu sormama gerek yok. Bunun ne olduğunu biliyorum. Korku, değişmeyi engelleyen bir şey. İçkiyi bırakman cesurca bir davranış mıydı?»

Naomi, «Ben içkiyi hiçbir zaman gerçekten bırakmadım ki,» diye açıkladı. «Alkolikler öyle yapmazlar. *Yapamazlar.* Onun yerine birtakım yan yollara saparlar. 'Bir iş günden güne yapılır' derler. 'Yavaş yavaş.' 'Onlar bana karışmasın, ben de onlara.' Aslında problem şudur: İnsan içki içmesini *kontrol* altında tutabileceğine inanmaktan vazgeçer. Kendi kendine, 'Bu zaten bir masal,' der. Ve böylece bundan vazgeçer. Masaldan yani. Şimdi bana söyle... cesaret mi bu?»

«Tabii. Ama savaştaki cesarete benzer bir şey değil.»

Naomi güldü. «Haklısın. Ben *biz* ilk kadehi içmemeye çalışırız... Bu dediğin türde bir cesaret de sayılmaz. Yaptığımız öyle dramatik bir şey

değildir.» Bir an durdu sonra da kararsızca ekledi. «Bence korkunun gerçek karşıtı dürüstlük olabilir. Dürüstlük ve inanç. Buna ne dersin?»

Sam usulca tekrarladı. «Dürüstlük ve inanç. Fena değil. Her neyse... Onlarla yetinmek zorundayız. Kitaplığa geldik.»

6

Arabanın panelindeki saat yediyi elli yedi dakika geçtiğini gösteriyordu. Sonunda sekizden önce oraya ulaşmışlardı.

Naomi, «Arka tarafa gitmeden önce beklememiz daha iyi olur sanırım,» dedi. «Belki içeride birileri vardır.»

«Evet. İyi düşündün.»

Kitaplığın karşısındaki kaldırımın kenarına yanaştılar. Naomi'nin arabasındaki saat sekizi yedi geçtiğini gösterdiği sırada kitaplığın kapısı açıldı ve bir kadınla, bir adam dışarı çıktılar. Sam, adamı hemen tanıdı. Richard Price'dı bu. Kız ise emlakçının Cumartesi gecesi konuştuğu yardımcı Cynthia Barrigan.

Price, elindeki şemsiyeyi havaya kaldırdı. Kızla birlikte merdivenden indiler. Cynthia başına plastik bir eşarp bağlıyordu. Kaldırıma geldiklerinde birbirlerinden ayrıldılar. Price, eski büyük bir arabaya doğru koştu. Kızsa yarım blok ötedeki bir Yugo'ya. Hızla aksi yönlere doğru gittiler.

Artık orada Naomi, Sam, kitaplık ve belki de Ardelia vardı. Herhalde onları binanın içinde bir yerde bekliyordu.

Sam'in eski ahbabı Kitaplık Polisi'yle birlikte...

7

Naomi, arabayı ağır ağır sürerek, blokun etrafını dolaştı ve kitaplığın arka tarafına geldiler. Rüzgâr şiddetlenmişti, arabayı sarsıyordu.

Naomi, endişeden incelmiş bir sesle, «Tanrım...» dedi. «Bu hiç hoşuma gitmiyor.»

Sam başını salladı. «Ben de bayıldığımı söyleyemeyeceğim.»

Bir çatırtı oldu ve yakındaki bir ağaçtan kopan bir dal arabanın hemen ilerisine düştü. Naomi haykırdı. Rüzgâr da ona cevap veriyormuş gibi uludu.

Sam genç kadını yatıştırmak için ona dokundu. Naomi'ye sarılacaktı. Ama aynı anda arka kapı açıldı ve Dave Duncan gözüktü. Emlakçıya Dave'in yüzü çok beyazmış gibi geldi. Suratında adeta tuhaf bir korku ifadesi vardı. Dave bir eliyle kapının çarpmaması için kanadı tutarken, onlara telaşla gelmeleri için işaret etti.

«Naomi, bak, Dave.»

«Nerede o... Ah, evet, görüyorum.» Genç kadının gözleri irileşti. «Tanrım! Hali çok *korkunç*!» Rüzgâr çok şiddetli olduğu için kapıyı zorlukla açıp indi. Eteği birkaç dakika içerisinde sırılsıklam kesilip vücuduna yapıştı. Saçları uçuşup duruyordu.

Sam de arabadan zorlukla atlayabildi. Kitaplar ve şekerden oluşmuş top elindeydi. Bir taraftan da, bu fırtına nereden çıktı, diye düşünüyordu. Ardelia... Belki de bu Ardelia'nın fırtınası.

Dave bunu desteklemek istermiş gibi bağırdı. «Çabuk olun! *Burnuma her yerde onun lanet olasıca parfümünün kokusu geliyor!*»

Aynı anda ışığın rengi değişti. Parlak bir turuncudan beyaza dönüştü. Sam'e sanki gözleri yuvalarında donmuş gibi geldi. Hızla döndü. Turuncu ışıklı ark-sodyum lambası kaybolmuştu. Yerini eski tip civa buharlı bir sokak lambası almıştı. Arka kapının etrafında rüzgârda inleyerek danseden ağaçlar iyice sıklaşmışlardı. Şimdi haşmetli kara ağaçlar meşelerin tepelerinden bakıyorlardı. Kitaplığın biraz önce çıplak olan duvarını şimdi sarmaşıklar kaplamıştı.

Sam, 1960'a hoş geldiniz, diye düşündü. Junction Kenti Genel Kitaplığı'nın Ardelia Lortz yönetimindeki günlerine hoş geldiniz.

Naomi, arka kapının önündeki basamaklardan çıkmış Dave'e bir şeyler söylüyordu. Yaşlı adam ona cevap verdikten sonra omzunun

üzerinden geriye baktı. Vücudu sarsıldı. Naomi haykırdı. Sam hızla koştu. Basamaklardan çıkarken karanlıkların arasından uzanan bir elin Dave'in omzunu tuttuğunu gördü. Bu el yaşlı adamı içeri çekti.

Sam, olanca sesiyle, «Kapıyı tut!» diye bağırdı. «Naomi, o kapıyı tut. Kapanmasına izin verme.»

Ama bu işte onlara rüzgâr yardım etti. Hızla kapıyı ardına kadar açarken kanat Naomi'nin omzuna çarptı. Genç kadın sendeledi. Sam uzanıp tuttu.

Naomi, dehşet dolu siyah gözleriyle ona baktı. «Senin evine gelen adam Sam! Gümüş gözlü, uzun boylu adam. Onu gördüm! Dave'i yakaladı!»

Düşünecek zamanı yoktu. «Gel!» Sam, kolunu Naomi'nin beline dolayarak kitaplığa soktu. Arkalarında rüzgâr birdenbire hafifledi ve kapı gürültüyle kapandı.

8

Kitapların listelerinin yapıldığı yere girmişlerdi. İçerisi loştu ama tamamıyla karanlık da değildi. Kütüphane memurunun masasında püsküllü kırmızı bir abajuru olan bir lamba yanıyordu. İki kitap rafının arasındaki açıklıkta Kitaplık Polisi duruyordu. Dave Duncan'ı yakalamış kendinden geçmiş bir biçimde tutuyordu. Yaşlı adamın ayakları yerden kesilmişti.

Kitaplık Polisi, Sam'le Naomi'ye baktı. Gümüş gözleri parladı, gülümserken ağzı bembeyaz suratında hilal biçimini aldı. «Bir adım daha atmayın. Yoksa onun boynunu tavuk *t*emiği gibi kırarım. Çatırtıyı *t*izde duyarsınız.»

Sam düşündü bir an. Etrafa keskin, iç bayıltıcı bir lavanta çiçeği kokusu yayılmıştı. Dışarıda rüzgâr inliyor, uluyordu. Kitaplık Polisi'nin duvara vuran ince gölgesi dansediyordu sanki. Sam, birdenbire durumu kavradı. Daha önce gölgesi yoktu. Bu ne anlama geliyor... Belki de

Kitaplık Polisi'nin daha gerçekmiş gibi bir hal almaya başladığı anlamına... Kitaplık Polisi, Ardelia ve arabadaki o esmer adam aynı kimse. Bir tek kişi var yalnızca. Ve bütün bunlar bu yaratığın bir maske gibi kolaylıkla takıp çıkardığı görüntüler.

Sonra Kitaplık Polisi'ne, «Yani sana yaklaşmazsak yaşamasına izin vereceksin, öyle mi?» dedi. «Buna inanacağımızı mı sanıyorsun? Haydi oradan.» Kitaplık Polisi'ne doğru yürümeye başladı.

Uzun boylu adamın suratında buna hiç uymayan bir ifade belirdi. Hayretti bu. Kitaplık Polisi bir adım geriledi. Trançkotu bileklerinin etrafında dalgalanarak kitaplara süründü. «*T*eni uyarıyorum!»

Sam, «Uyarıyorsan uyarıyorsun! Canın cehenneme,» diye homurdandı. «Kavgan onunla değil. Benimle hesaplaşman gerekiyor. Öyle değil mi? Pekâlâ. Hesaplaşalım bakalım.»

Polis, «Kitaplık memuru bu ihtiyarla he*t*aplat*t*mak i*tt*iyor,» diyerek bir adım daha geriledi. Yüzüne tuhaf bir şeyler oluyordu. Sam, bir saniye sonra bunun ne olduğunu anladı. Kitaplık Polisi'nin gözlerindeki gümüşümsü ışık sönüleşiyordu.

Sam, «İyi ya,» dedi. «O hesaplaşırsa hesaplaşsın! Ama *benim* işim seninle, iri çocuk. Otuz yıl önceki bir olayla ilgili bu.»

«Pekâlâ!» Kitaplık Polisi yarım dönerek Dave Duncan'ı fırlattı. Yaşlı adam çamaşır dolu bir torba gibi uçarken hayret ve korkuyla yalnızca bir kez boğuk bir sesle bağırdı. Kendisini korumak için elini kaldırmaya çalıştı ama iyice sersemlemişti. Merdivenin yanındaki yangın söndürme aletine çarptı. Sam, kırılan kemiklerin boğuk çatırtısını duydu.

Naomi, «Dave!» diye haykırarak yaşlı adama doğru atıldı.

«Naomi, dur!»

Ama genç kadın Sam'e aldırmadı. Kitaplık Polisi yine güldü ve Naomi tam önünden geçerken onu yakaladığı gibi kendine çekti. Başını eğdi ve yüzünü genç kadının ensesini örten kestane rengi saçlarına gömdü. Garip, öksürüğü andıran boğuk bir ses çıkardı. Beyaz uzun parmaklarını Naomi'nin koluna batırdı. Kadın tekrar haykırdı ve sanki vücudu biraz gevşedi.

Sam kitap raflarına ulaşmıştı. Dokunduğu ilk kitabı yakaladığı gibi fırlattı. Bu döne döne uçtu ve Kitaplık Polisi'nin şakağına çarptı. Adam öfke ve hayretle bağırarak başını kaldırdı. Naomi, onun elinden kurtuldu. Sendeleyerek yan yan gitti ve raflardan birine çarptı. Sallandı ve müthiş bir gürültüyle geriye doğru devrildi. Yıllardan beri raflarda duran kitaplar etrafa dağıldılar.

Naomi bütün bunlara aldırmadı, Dave'in yanına giderek diz üstü çöktü. Adamın adını tekrarlayıp duruyordu. Kitaplık Polisi o tarafa doğru döndü.

Sam, «Onunla da bir kavgan yok,» dedi.

Kitaplık Polisi tekrar ona baktı. Gümüş gözlerinin yerini küçük siyah camlar almıştı. Şimdi kör bir köstebeğe benziyordu. «*T*eni o ilk gün öldürmeliydim,» diyerek Sam'e doğru yürümeye başladı. Adımlarını atarken süpürgenin hışırtısını andıran tuhaf bir ses çıkarıyordu. Sam yere baktı Kitaplık Polisi'nin yağmurluğunun eteklerinin yere süründüğünü anladı. Boyu kısalıyordu.

Sam usulca, «Ceza ödendi,» dedi. Kitaplık Polisi durakladı. Sam, beş dolar iliştirdiği kitapları havaya kaldırdı. «Ceza ödendi ve kitaplar da geri getirildi. Hepsi sona erdi artık, dişi köşek... Ya da hayvan... Ya da neysen!»

Dışarıda rüzgâr şiddetlenerek çığlığa benzer bir ses çıkardı. Kitaplık Polisi dilini çıkarıp dudağını yaladı. Dili çok kırmızı ve sipsivriydi. Alnında ve yanaklarında sivilceler belirmeye başlıyordu. Cildi yağlı ve bir ter tabakasıyla kaplanmıştı.

Ve lavanta çiçeği kokusu daha da artmıştı.

Kitaplık Polisi, «Yanılıyorsun!» diye bağırdı. «*Yanılıyorsun!* Ödünç aldığın kitaplar değil bunlar! Biliyorum. O *t*arhot buradan ödünç aldığın kitapları götürdü. Onlar...

Sam adamın cümlesini tamamladı... «hamur haline getirildiler.» Yine yürümeye başlayarak Kitaplık Polisi'ne yaklaştı. Her adımda lavanta çiçeği kokusu daha da keskinleşiyordu. Sam'in kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu. «Bunun kimin fikri olduğunu da biliyorum. Ama bu

kitaplar, diğerlerinin yerine konabilir. Al onları!» Sesi haşin bir emir halinde yükseldi. *«Kahrolasıca hayvan, al onları!»* Kitapları uzattı.

Şaşırmış ve korkmuş bir hali olan Kitaplık Polisi de onları almak için elini uzattı.

Sam kitapları yukarı kaldırdı. «Hayır, hayır öyle değil. *Böyle!»* Kitapları, Polis'in suratına indirdi. Olanca gücüyle hemde. Kitaplar adamın burnunu kırdıkları zaman da o zamana kadar duymadığı kadar büyük bir sevinç hissetti. Yuvarlak siyah camlar Kitaplık Polisi'nin gözlerinden havalanarak yere düştüler. Altında kara göz çukurları vardı. Kenarları beyazımsı bir sıvıyla kaplanmıştı. Bunlardan incecik iplikler uzanıyordu. Sam, Dave'in hikâyesini hatırladı. «Sanki ikinci bir deri oluşuyordu...

Kitaplık Polisi bir çığlık attı. «Bunu yapamattın! Canımı acıtamattın! Teni natıl dövdüğümü unuttun mu?»

Sam, «Unutmadım,» dedi. «Şimdi bu kitapları al. Al ve defolup git. Çünkü ceza ödendi.» Kitapları Polis'in göğsüne vurdu. Adam onları tutmaya çalışırken Sam dizini kaldırarak yaratığın kasığına müthiş bir darbe indirdi. «Bu diğer çocuklar için! Senin dövdüğün, o kadının da yediği küçükler için!»

Yaratık acıyla inledi. Eğilerek ellerini kasıklarına dayamaya çalışırken kitaplar yere düştü. Yağlı siyah saçları yüzüne düştü ve böylece o iplikçiklerle dolu göz çukurlarını da örttü.

Sam, gözleri tabii yok, diye düşündü. O gün siyah camlı gözlük yüzünden gözlerini hiç göremedim... Sonra, «Cezan böylece ödenmiş olmuyor,» dedi. «Ama bu doğru yolda atılmış bir adım sayılır. Öyle değil mi?»

Kitaplık Polisi'nin trençkotu dalgalanıp kıvrılmaya başladı. Sanki bunun altında hayal edilemeyecek bir değişme başlamıştı. Ve sonra adam -yaratık- başını kaldırdığı zaman Sam dehşet ve tiksintiyle bir adım geriledi.

Yarısı Dave'in posterinden, yarısı da Sam'in kafasından çıkmış olan adam çarpık çurpuk bir cüce halini almıştı. Şimdi de başka bir şeye dönüşüyordu bu cüce. İğrenç, garip bir yaratığa. Kitaplık Polisi'

nin suratında ve dalgalanıp kabaran trençkotun altında bir seks fırtınası esiyordu sanki. Adamın saçlarının yarısı hâlâ siyahtı. Diğer yarısı ise küllü sarı. Bir göz oyuğu hâlâ boştu. Diğerinde ise mavi bir göz vahşice bir kinle parlıyordu.

Cücemsi yaratık, ıslıklar çalar gibi, «Seni istiyorum!» dedi. «Seni istiyorum. Ve elime de geçireceğim.»

Sam, «Bir dene, Ardelia,» diye cevap verdi. «Gel seninle rock and roll yapalım...» Karşısındaki yaratığa doğru uzandı. Ama eli trençkota dokunur dokunmaz haykırarak geriledi. Artık o bir yağmurluk değil, iğrenç, gevrek bir deriydi.

Yaratık hızla koşarak dipdeki gölgelerin arasında kayboldu. Lavanta çiçeği kokusu birdenbire daha da arttı. Gölgelerin arasından zalimce bir kahkaha yükseldi. Bir kadın kahkahası. «Çok geç, Sam. Artık çok geç. Gereken yapıldı.»

Sam, Ardelia geri geldi, diye düşündü. Dışarıda müthiş bir gürültü koptu. Devrilen bir ağaç kitaplığa çarparken bina sarsıldı ve ışıklar söndü.

9

Ancak bir saniye karanlıkta kaldılar ama bu süre Sam'e çok daha uzunmuş gibi geldi. Ardelia tekrar güldü. Ama bu kez kahkahası tuhaflaşmıştı. Bir fabrika düdüğünün sesine benziyordu.

Sonra bir duvarın yukarısındaki 'Acil Durum Lambası' yandı. Sam lambanın pilinin cızırtısını duyabiliyordu. Dave'in yanından kalkmış olan Naomi'ye doğru gitti. Genç kadın başını kaldırıp ona doğru baktı. Yüzündeki ifadeden şok geçirdiği anlaşılıyordu. Rengi iyice uçmuş, yanaklarında yaşların izleri kalmıştı.

«Sam, o galiba ölüyor...

Sam de Dave'in yanında diz çöktü. Yaşlı adamın gözleri kapalıydı. Düzensizce, hışırtılı hışırtılı soluk alıyordu. Burnunun iki deliğinden ve

kulaklarının birinden kanlar sızıyordu. Alnında, tam sağ kaşının üzerinde kemik içeri çökmüştü. Sam ona bakarken mide kasları büzüldü. Dave'in elmacık kemiklerinden birinin kırılmış olduğu belliydi. Yangın söndürme aletinin sapının biçimi yüzünün bu tarafına kanla çizilmişti.

«Onu bir hasteneye götürmeliyiz, Sam!»

«O kadının buradan çıkmamıza izin vereceğini sanıyor musun?» diye sordu. Sanki biri sorusuna cevap veriyormuş gibi çok kalın bir cilt onlara doğru uçtu. Sam, Naomi'yi geri çekti. İkisi de tozlu yere yuvarlandılar. Ve kitap bir saniye önce Naomi'nin kafasının bulunduğu yere çarptı, sonra da yere düştü.

Gölgelerin arasından tiz bir kahkaha yükseldi. Sam, dizlerinin üzerinde doğrulduğu sırada kamburumsu bir gölgenin devrilmiş rafın gerisinden koşarak geçtiğini gördü. Emlakçı, «Hâlâ değişiyor,» diye düşündü. «Ne biçime gireceğini Tanrı bilir!»

Naomi boğuk bir sesle, «Onu yakala, Sam,» dedi. Adamın bir elini sıkıca tutuyordu. «Lütfen onu yakala, lütfen yakala!»

«Deneyeceğim.» Sam, Dave'in bacaklarının üzerinden atlayarak devrilmiş rafın gerisindeki koyu gölgelerin arasına girdi.

10

Koku Sam'in başını döndürüyordu. Lavanta çiçeğinin tozlu kitapların kokusuna karışan kokusu. Sam açıklıkta ağır ağır ilerledi. Sol elindeki kırmızı şeker topunu sinirli sinirli sıkıyordu. «Neredesin?» diye bağırdı. «Ardelia, madem beni istiyorsun, neden gelip almıyorsun? Ben buradayım işte!»

Cevap veren olmadı. Kendi kendine ama kadının kısa bir süre sonra ortaya çıkması gerekiyor, dedi. Öyle değil mi. Dave yanılmadıysa, kadının değişme saati geldi. Ve zamanı da az... Gece yarısı... Kitaplık Polisi bana gece yarısına kadar süre tanıdı. Belki kadının da bu kadar zamanı kaldı. Ama gece yarısına daha üç buçuk saat var... Dave o

kadar süre bekleyemez. Sonra aklına daha da kötü bir şey geldi. Ben burada karanlıkta oyalanırken ya Ardelia yandan dolaşıp Naomi'yle Dave'in yanına gittiyse.

Birdenbire yukarıdan gelen hafif, fısıltıya benzeyen sesi duydu. Başını kaldırdı. Altı kadar kalın kitap raftan kayıyorlardı. Sam bağırarak geriledi. Kitaplar üst bacaklarına çarparak düştüler. Adam Ardelia'nın rafın öbür tarafında deli gibi güldüğünü duydu.

Sam, kadını hayal edebiliyordu. Zehirle şişmiş bir örümcek gibi raflara tutunmuştu. Sam'in vücudu, kafası daha bir düşünce oluşturamadan harekete geçti. Hızla dönerek sırtıyla raflara vurdu. Raflar, adamın ağırlığı altında arkaya doğru yatarlarken kadının kahkahası korku ve hayret dolu bir çığlığa dönüştü. Yaratık tünediği yerden kendisini aşağıya atarken Sam boğuk bir gürültü duydu. Bir saniye sonra da raflar devrildi.

Ondan sonra Sam'in önceden tahmin edemediği bir şey oldu. Raf devilirken, bir diğerine çarptı. O da devrilirken bir diğerine. Bu koskocaman, loş kitap deposunda rafların devrilmesi birbirini izledi. Sam, ileri doğru atıldı. Cehenneme yakışacak kadar biçimsiz, beyaz bir şey yığınla kitabın altından çıkıyordu. Saçları sarı, gözleri de maviydi. Ama insanlarla ortak tarafı ancak bu kadardı. Yaratık artık göz boyayamıyordu da. Şişman, çıplak bir şeydi. Kolları ve bacakları eklemli pençelerle sona eriyordu. Boynundan sönmüş bir guatra benzeyen deri bir torba sarkıyordu. Vücudunu incecik beyaz iplikçikler sarmıştı. Yaratık korkunç bir biçimde bir böceğe de benziyordu. Sam birdenbire için için haykırmaya başladı. İşte yaratık böyle. Tanrı yardımcım olsun! Yaratık böyle! Müthiş bir tiksinti duydu. Aynı anda dehşeti birdenbire geçti. Artık yaratığı iyice görebildiği için rahatlamıştı.

Ama yaratık tekrar değişmeye başladı ve Sam de yine endişelendi. Şimdi o şeyin suratı yoktu pek. Ama patlak mavi gözlerin altından bir hortum uzanmaya başlıyordu. Sonra gözleri iki yana kayarak kısıldı. Sonunda da böcek gözlerine dönüştü. Sam, yaratığın kendisine doğru uzanırken etrafı kokladığını da duydu.

Üzeri dalgalanan titreşen, tozlu iplikçiklerle doluydu.

Sam'in bir yanı gerilemek istiyordu. Adama, «Gerile,» diye haykırıyordu. Ama Sam yerinden kımıldamamaya kararlıydı. Yaratığın etli hortumu kendisine dokunduğu zaman gücünü hissetti. Birdenbire uyuşuklaştı. Orada durmayı ve olacaklara göz yummayı istiyordu.

Naomi, «Sam?» diye seslendi. Ama sesi uzaklardan geliyordu ve önemli de değildi. «Sam, iyi misin?»

Sam, ona âşık olduğumu mu sanıyordum, diye düşündü. Ne saçma! Adeta gülünç... Şimdiki durumu çok daha iyiydi... Bu yaratık ona hikâyeler anlatacaktı. Çok ilginç hikâyeler.

Yaratığın hortumu daha uzadı. İblis bir tüp halini aldı. Bütün gücünü o etten yapılmış olan boruya vermişti. Onun yardımıyla Sam'in bütün canlılığını, özünü emecekti.

Ve oldukça hoştu bu.

Sam, hortumun yüzüne erişebilmesi için diz çöktü. Gözleri bir an yandı. Hoş bir biçimde... Şimdi gözlerinden bir sıvı akıyordu. Ama bu göz yaşı değildi. Daha yoğun bir şeydi. Borunun ucu yüzünden bu yapışkan sıvıya doğru yükseldi. Biçimsiz koyu mavi gözler ona aç aç bakıyorlardı.

«Ama ceza ödendi.»

Sam bütün gücünü toplayarak sağ eliyle hortumu yakaladı. Bu sıcaktı ve pis pis kokuyordu. Üzerindeki etten oluşan incecik iplikler Sam'in avucunu yaktı. Yaratık, hortumunu geri çekmeye çalıştı. Az kalsın etten boru adamın avucundan kayıyordu. Ama yumruğunu sıkarak tırnaklarını hortuma bastırdı.

«Al!» diye haykırdı. «Al! Sana bir şey getirdim, dişi köpek! Bunu ta Doğu St. Louis'ten getirdim!» Sol elini öne doğru uzatarak kırmızı meyan kökü şekerinden oluşan yapışkan küreyi borunun ucuna soktu. Vaktiyle arkadaşları Tommy Reed'e oyun olsun diye çocuğun arabasının eksos borusuna patates tıkmışlardı. Tıpkı böyle. Yaratık bir çığlık atmaya çalıştı ama sesi bir mırıltı gibi çıktı. Sam'den uzaklaşmaya çalışıyordu. Adam, hortumu daha da sıkıca kavrayarak yaratığın üzerine atıl-

dı. Yerlerde yuvarlanmaya başladılar. Yaratık son derecede güçlüydü. Bir ara Sam'le göz göze geldiler. Bu gözlerdeki korku ve nefret az kalsın Sam'in felce uğramasına yol açacaktı.

Sam yaratığın şişmeye başladığını hissetti. Onu bırakarak geriledi. Soluk soluğa kalmıştı. Kitaplar saçılmış açıklıkta duran yaratık şimdi gövdesi olan acayip bir deniz topunu andırıyordu. Üzeri durmadan dalgalanan iplikçiklerle kaplı bir topa. Yaratık açıklıkta yuvarlanıyor, borusu, düğüm yapılmış bir itfaiye hortumu gibi şişiyordu. Ardelia Lortz adını almış olan şey, yapışkan şekeri hortumundan atmaya çalışırken, Sam dehşet ve merakla izledi. Yaratığın iyice gerilemiş olan iki yanında parlak kan damarları belirdi. Gözleri yuvalarından uğradı. Yaratık şimdi Sam'e hayretle sersem sersem bakıyordu. Meyan kökünden oluşan topu çıkarabilmek için son bir çaba harcadı. Ama o şey, besleneceğini sandığı için hortumunun ucunu iyice açmış, top da oldukça içeriye kadar girmişti.

Sam ne olacağını anladı ve patlamadan bir saniye önce koluyla yüzünü örttü.

İnsanlarınkine benzemeyen et parçaları etrafa saçıldı. Sam'in kollarına, göğsüne ve bacaklarına koyu bir kan sıçradı. Hem tiksinti duyduğu için haykırdı, hem de rahatlık...

Bir saniye sonra duvardaki lamba da söndü. Etraflarını karanlıklar sardı.

11

Karanlık yine kısa sürdü. Ama bu Sam'in değişikliği hissetmesine neden olacak kadar da uzadı. Kafasının içinde hissetti. Kopuk kopuk düşünceler birbirlerine bağlandı. Acil durum lambaları yandı. Şimdi dört lamba etrafı iyice aydınlatıyor, pilleri vızıldar gibi bir ses çıkarıyorlardı. Ark-sodyum lambası cıva buharına dönüştüğü zaman kendilerini bul-

dukları 1960'a özgü dünya gerçek miydi, yoksa bir hayal miydi, bunu bilmiyordu. Ama ortadan kaybolduğunun farkındaydı.

Devrilmiş raflar şimdi dimdik duruyorlardı. Dışarıda fırtınanın uğultusu çok hafiflemişti. Yağmur usul usul yağıyordu.

O Ardelia yaratığı gitmişti. Yerde, kitapların ya da Sam'in üzerinde kan lekeleri ya da et parçaları yoktu.

Kadından geride bir tek şey kalmıştı. Yerde ışıldayan bir tek küpe.

Sam titreyerek ayağa kalktı ve küpeyi bir tekmede bir köşeye fırlattı. Sonra etrafını kurşuni bir sis sardı ve yalpaladı. Bayılıp bayılmayacağını anlamak için bekledi.

«Sam!» Seslenen Naomi'ydi ve galiba ağlıyordu. «Sam, *neredesin*?»

«Buradayım!» Sam, bir tutam saçını yakaladığı gibi hızla çekti. Belki bu budalaca bir davranıştı ama işe de yaradı. Dalgalanan o kurşuni sis tamamıyla ortadan kaybolmadı ama geriledi. Adam dikkatle geniş adımlar atarak geri döndü.

Naomi, hâlâ Dave'in yanında diz çökmüş bekliyordu. Sam onlara yaklaştığı zaman yangın söndürme aletinin duvardaki yerinde olduğunu gördü. Ama sapının izi yine de Dave'in yüzünde ve alnında kalmıştı.

Yaşlı adamın gözleri açıktı. Sam'i görünce de gülümsedi. «Hiç... de... fena... sayılmaz... Kendinde... böyle bir güç... olduğunu... bilmediğinden de... eminim.»

Sam birdenbire çok rahatladı. «Öyle. Bilmiyordum.» Eğilip üç parmağını Dave'in gözlerine doğru uzattı. «Kaç parmak görüyorsun?»

Yaşlı ayyaş, «Yetmiş dört... kadar,» diye fısıldadı.

«Ambulans çağırayım.» Naomi kalkmaya davrandı. Ama Dave hemen onun sol bileğini yakaladı.

«Hayır. Hemen olmaz.» Yine Sam'e baktı. «Biraz eğil. Fısıldamam gerekiyor.»

Emlakçı yaşlı adamın üzerine eğildi. Dave, titreyen eliyle ensesinden tuttu. «Sam... O kadın bekliyor. Bunu unutma... *O* bekliyor.»

«Ne?» Sam iyice şaşalamıştı. «Dave, ne demek istiyorsun?»

Ama Dave'in eli yanına düşmüştü. Göğsü hafifçe ama hızla inip kalkıyor, Sam'e görmeyen gözlerle bakıyordu.

Naomi çok sarsılmıştı. «Gidiyorum. Şuradaki masada bir telefon var.»

Sam, «Hayır,» dedi.

Genç kadın ona döndü. Gözleri hiddetle parlıyordu. Öfkesinden dudakları gerilmiş, düzgün beyaz dişleri ortaya çıkmıştı. «Ne demek, hayır? Sen çıldırdın mı? Kafa tası kırıldı. Başka...

Sam şefkatle, «O gidiyor, Sarah...» diye açıkladı. «Hemen... Yanında kal. Ona dostluğunu göster.»

Naomi başını eğerek Dave'e baktı ve bu kez Sam'in gördüklerini farketti. Yaşlı adamın sol göz bebeği iyice ufalmış, sağındaki ise çok irileşmişti. Genç kadın korkuyla, «Dave?» diye fısıldadı.

Ama Dave yine Sam'e bakıyordu. «Unutma... O bek...» Gözleri sabitleşti. Göğsü bir kez daha kalkıp indi... Sonra hareketsiz kaldı.

Naomi hıçkırmaya başladı, Dave'in elini yanağına bastırdı. Sonra da yaşlı adamın gözlerini kapattı. Sam zorlukla yere diz çöküp kolunu Naomi'nin beline doladı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

MELAK SOKAĞI (III)

1

Sam Peebles o gece uyuyamadı. Ertesi gece de. İkinci katın bütün ışıklarını yakarak yatağına uzandı ve Dave Duncan'ın son sözlerini düşündü. «*O* bekliyor.»

İkinci gece şafak zamanına doğru yaşlı adamın nè söylemeye çalıştığını anladığına inanmaya başladı.

2

Dave'in cenazesi 11 Nisan'da kaldırıldı. Rüzgârlı bir gündü bu. Hava kâh kapıyor, kâh güneş çıkıyordu.

Cenaze töreninden sonra Melak Sokağı'nda toplanıldı. İçeride hemen hemen yetmiş kişi vardı. Hepsi de Dave'i tanıyorlardı. Ondan saygı ve gerçek bir sevgiyle söz ediyorlardı. Gazoz içiyor ve küçük

sandviçlerden yiyorlardı. Sam oraya gelirken biraz alış veriş de yapmıştı.

Ve Sarah orada değildi.

Sam evden ayrılacağı sırada Lukey'le Rudolph'u gördü. Bir köşede oturuyorlardı.

Sam onlara doğru gitti. «Merhaba! Herhalde beni hatırlamıyorsunuz ama...

Rudolph, «Tabii hatırlıyoruz,» dedi. «Sen bizi ne sanıyorsun? Sen Dave'in arkadaşıydın. Posterleri yaptığımız gün buraya geldin.»

Lukey bağırdı. «Öyle ya!»

Sam paketleri uzattı. «Size bir şeyler getirdim.»

Lukey'in gözleri parladı. «Sigar getirmiş, Dolph! Sarah'nın erkek arkadaşı bize sigar getirmiş. Çikolata da!»

Sam, «Sarah nerede?» diye sordu.

Rudolph, cevap verdi. «Cenaze töreninden sonra yanıma geldi. 'Sam beni görmek istiyorsa nerede bulacağını biliyor,' dedi. Onu daha önce de orada görmüşsün.»

«O Davey'i çok severdi.» Lukey'in yanağından tek bir damla aşağıya doğru kaydı. Elinin tersiyle sildi. «Hepimiz de öyle. Davey o kadar çok çabalardı ki. Çok kötü bu, çok kötü.» Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Sam, «Şimdi size bir şey söyleyeceğim,» diyerek çömeldi. Kendisi de neredeyse ağlayacaktı. Şimdi yapması gereken şey onu çok korkutuyordu. «Davey sonunda bu işi başardı. Öldüğü zaman ayıktı. Ne söylerlerse söylesinler bunu unutmayın. Çünkü ben doğru olduğunu biliyorum. Öldüğü zaman ayıktı.»

Rudolph saygıyla mırıldandı. «Amin...

Lukey de ona katıldı. «Amin.»

3

Sam önce Naomi'nin kitaplığa gitmiş olabileceğini düşündü. Ama bu Rudolph'un söylediklerine uymuyordu... Sonra birdenbire Sarah'yı bir pencereden görmüş olduğunu hatırladı. Burada, *Melak* Sokağı'nda olmuştu bu. Genç kadın diğerleriyle arka bahçede oturuyordu. Sam, mutfak kapısından arka varendaya çıktı. Arka bahçe boştu ama Sam'e en dipdeki bodur ağaçların gerisinde pastel renkli bir şey varmış gibi geldi.

Sam, verandanın basamaklarından inerek çim alanda ilerlerken, kalbinin şiddetle çarpmaya başladığını farketti. Elini cebine sokup iki paket daha çıkardı. Bunlarda Öküz Gözü vardı. Paketleri açarak şekerleri yine yoğurmaya başladı. Sonunda bunları bir top haline soktu. Ama kitaplıkta kullandığından daha küçüktü. O iç bayıltıcı, tatlı koku yine midesini bulandırdı adamın. Uzaklardan bir tren geliyordu. Sam, gördüğü bir rüyayı hatırladı. Naomi, Ardelia'ya dönüşmüştü rüyasında.

«Çok geç, Sam. Artık çok geç. Olan oldu.»

«Unutma, Sam. O kadın bekliyor... *O* bekliyor.»

Bazan rüyalarda gerçek payı oluyordu.

Ardelia, aradaki sürede nasıl yaşadı? O uzun yıllar boyunca? Bu soruyu hiçbir zaman kendi kendimize sormadık. Öyle değil mi? Ardelia, bir insandan diğerine nasıl geçti? Bu soruyu sormayı da unuttuk. Belki de Ardelia Lortz adlı bir kadına benzeyen nesne, o ışıltılı görünüşünün altında aslında kanatlı böceklerden farksızdı. Yumurtasını bıraktıktan sonra sürfenin üzerine bir koza örüyordu. Sonra da gidip bir yerde ölüyordu. Kozadaki sürfe ise sessizce yatıyor, bekliyordu... değişiyordu.

«*O* bekliyor.»

Sam yürürken hâlâ şekerden topu mıncıklıyordu. Kitaplık Polisi bir zamanlar şekerini almış ve onu kâbuslara yaraşır bir hale getirmişti. Ama sonra bu şeker, Dave ve Naomi'nin yardımıyla bir kurtarıcıya dönüşmüştü.

Kitaplık Polisi... Naomi'yi kendisine çekmişti. Sanki genç kadını öpecekmiş gibi ağzını onun ensesine dokundurmuştu. Ama sonra öksürmüştü.

Ardelia denilen yaratığın çenesinin altında bir kese sallanıyordu. Gevşek. Boş.

«Yalvarırım... çok geç kalmış olmayayım.»

Sam, bodur ağaçların arasına girdi. Naomi Sarah Higgins ellerini kavuşturmuş, diğer tarafta duruyordu. Sam'e bir göz attı. Adam genç kadının yanaklarının solgunluğunu ve gözlerindeki bitkince ifadeyi gördüğü zaman şok geçirdi. Naomi gözlerini raylara dikti. Tren daha yaklaşmıştı artık. Biraz sonra onu göreceklerdi.

«Merhaba Sam.»

«Merhaba Sarah.»

Sam kolunu genç kadının beline doladı. Naomi itiraz etmedi ama vücudu dimdik ve kaskatıydı. Adam yine, «Yalvarırım,» diye sessizce dua etti. «Çok geç kalmış olmayayım.» Aklına yine Dave geldi.

Onu kitaplıkta bırakmışlardı. Arka kapının kapanmaması için kanadın altına bir lastik parçasını sıkıştırmışlardı. Sam, iki sokak ötedeki telefon kulübesinden polise kitaplığın kapısının açık olduğunu haber vermişti. Böylece Dave'i bulmuş ve onun kazara öldüğü sonucuna varılmıştı.

«Kitaplığın kapısını açık buldu herhalde, şarabını içeride içmeye karar verdi. Karanlıkta yangın söndürme aletinin üzerine devrildi.»

Sam, «Sen nasılsın, Sarah?» diye sordu.

Genç kadın ona yorgun yorgun baktı. «Pek de iyi değilim, Sam. Hiç iyi değilim. Uyuyamıyorum... Yemek yiyemiyorum... Kafamın içi hep korkunç düşüncelerle dolu. Bunlar kendi düşüncelerime de hiç benzemiyorlar... Ve içmek istiyorum. En kötüsü de bu. İçki içmek istiyorum... İçmek...İçmek... Toplantıların da bir yararı olmayacak. Hayatımda ilk kez onların da yararı olmayacak.» Gözlerini yumarak ağlamaya başladı. Hıçkırıkları pek bitkinceydi.

Sam usulca, «Öyle...» diye mırıldandı. «Yararları tabii olmayacak.

Olamayacak. Ve galiba *o* tekrar içki içmeye başlamana sevinecek. *O* bekliyor... Ama bu aç olmadığı anlamına da gelmez.»

Naomi gözlerini açarak ona baktı. «Ne... Sam, sen neden söz ediyorsun?»

Adam, «Bu azim sanırım,» dedi. «Kötülüğün azmi. Israrı. Sabırla beklemesi. O sinsi, şaşırtıcı ve güçlü.» Elini ağır ağır havaya kaldırarak açtı. «Bunu tanıdın mı, Sarah?»

Naomi, adamın avucundaki kırmızı meyan kökü şekerini görünce irkilerek geriledi. Gözleri bir an irileşti. Nefret ve korkuyla parlıyordu bu gözler. Gümüşümsü ışıltılarla. Genç kadın. «Onu at,» diye fısıldadı. «O lanet olasıca şeyi at!» Elini bir şeyi korumak istiyormuşcasına ensesine götürdü. Kızılımsı kahverengi saçları ensesini örtüyordu.

Sam, sakin sakin, «Seninle konuşuyorum,» dedi. «*Onunla* değil, seninle. Seni seviyorum, Sarah.»

Genç kadın, tekrar adama baktı. Şimdi yüzünde yine o çok bitkince ifade vardı. «Evet. Belki gerçekten seviyorsun. Ve belki de beni sevmemeyi öğrenmelisin.»

«Benim için bir şey yapmanı istiyorum, Sarah. Bana arkanı dönmeni. Bak tren geliyor. O trene bakmanı ve ben söyleyinceye kadar bana doğru dönmemeni istiyorum senden. Bunu yapabilir misin?»

Naomi'nin üst dudağı büküldü. Yorgun suratında yine o nefret ve korku belirdi. «Hayır! Bırak beni! Git artık!»

Sam, «İstediğin bu mu?» diye sordu. «Gerçekten bu mu? Dolph'a seni nerede bulabileceğimi söylemişsin, Sarah. Şimdi gitmemi gerçekten istiyor musun?»

Naomi tekrar gözlerini yumdu. Titreyen dudakları acıyla büküldü. Gözlerini tekrar açtığı zaman bakışları dehşet doluydu. Gözleri yaşarmaya başlamıştı. «Ah, Sam, bana yardım et! Kötü bir şey var ve ben bunun ne olduğunu bilmiyorum! Ne yapmam gerektiğini de!»

Sam, genç kadına, «Ben ne yapılması gerektiğini biliyorum,» dedi. «Bana güven, Sarah. Pazartesi gecesi kitaplığa giderken söylediklerini

de öyle. Dürüstlük ve inanç. İşte korkunun karşıtları bunlar. Dürüstlük ve inanç.»

Naomi, «Ama bu çok zor...» diye fısıldadı. «Güvenmek de. İnanmak da.»

Sam gözlerini dikmiş bekliyordu.

Naomi'nin üst dudağı birdenbire yukarıya kalktı. Alt dudağı büküldü. Bir an bir hortuma benzedi bu. Kadın, «Cehennem ol!» diye bağırdı. «Defol, Sam Peebles!»

Naomi ellerini kaldırarak şakaklarına bastırdı. «Bu sözlerimde ciddi değildim. Onları neden söylediğimi de bilmiyorum. Ben... başım... Sam, zavallı *başım.* Sanki ikiye ayrılıyor.»

Yaklaşan tren Proverbia Nehri'ni aşarak Junction kentine girerken düdük çaldı. Öğleden sonra geçen yük treniydi bu. Sam artık treni görebiliyordu.

«Fazla zamanımız yok, Sarah. Ne olacaksa şimdi olmalı. Arkanı dön ve trene bak. Onun yaklaşmasını seyret.»

Naomi birdenbire, «Evet,» dedi. «Peki. Ne istiyorsan onu yap, Sam. Ama bunun bir işe yaramayacağını anlarsan... o zaman beni it. Trenin önüne it. Ondan sonra diğerlerine rayların üzerine atladığımı söylersin... İntihar ettiğimi.» Adama yalvarırcasına baktı. Gözlerinde çok yorgun bir ifade vardı. Yüzünde de öyle. «Programı uygulayanlar... pek kendimde olmadığımı biliyorlar. İnsan duygularını onlardan gizleyemiyor. Bir süre sonra bu imkânsızlaşıyor. Trenin önüne atladığımı söylersen sana inanırlar. Yanılmış da olmazlar. Çünkü böyle yaşamak istemiyorum. Ama en korkuncu şu, Sam: Çok geçmeden yaşamayı isteyeceğimi sanıyorum...

Sam, «Sus,» diye emretti. «İntihardan söz edecek değiliz. Trene bak, Sarah. Ve seni sevdiğimi de unutma.»

Genç kadın trene doğru döndü. Tren ancak bir kilometre ötedeydi ve hızla da yaklaşıyordu. Naomi, ellerini ensesine götürüp saçlarını kaldırdı. Sam, eğildi... İşte, aradığı oradaydı. Genç kadının temiz beyaz ensesinin yukarısında. Adam, Naomi'nin beyin-sapının bunun ancak bir

santim aşağısından başladığını biliyordu. Midesi tiksintiyle büzüldü.

Adam, genç kadının boynundaki kabarcığa doğru iyice eğildi. Üzeri örümcek ağını hatırlatan incecik beyaz iplikçiklerle kaplanmıştı. Ama onların altında pembemsi, pelte gibi bir şey vardı. Naomi'nin kalp atışlarına uyarak kımıldanıyordu.

Ardelia Lortz birdenbire Sam'in âşık olduğu kadının ağzından haykırdı. «*Bırak yakamı. Bırak beni aşağılık köpek.*» Ama Naomi'nin elleri bile titremiyor, Sam'e yardım için hâlâ saçlarını tutuyordu.

«Lokomotifin üzerindeki numaraları görebiliyor musun, Sarah?» diye sordu.

Kadın inledi.

Sam baş parmağını şekerden topa bastırarak Naomi'nin boynundaki asalaktan biraz daha büyükçe bir çukur yaptı. «Onları bana oku, Sarah. Numaraları oku.»

«İki... Altı... Ah, Sam, başım çok ağrıyor... Sanki iri eller beynimi ikiye bölüyorlar.»

Sam, «Numaraları oku, Sarah» diye mırıldanarak şekeri o kalp gibi çarpan asalağa doğru yaklaştırdı.

«Beş... Dokuz... Beş...

Emlakçı meyan kökü şekerini usulca asalağın üzerine kapattı. Asalağın birdenbire şekerden oluşmuş örtünün altında kıvrılıp büküldüğünü hissetti. Ya şeker koparsa, diye düşündü. Ya ben asalağı Sarah'nın boynundan alamadan ikiye ayrılırsa. Bütün bunların nedeni Ardelia'nın güçlü zehiri... Ya ben asalağı alamadan şeker parçalanırsa.

Yaklaşan tren yine düdük çaldı. Bu ses Naomi'nin acı dolu çığlığını boğdu.

«Yavaş...» Sam, şekeri geri çekip, hemen kâtladı. Yaratığı yakalamıştı. Şekerin içine hapsolmuştu o. Küçük, hasta bir kalp gibi çarpıyor, çırpınıyordu. Naomi'nin ensesinde küçük, koyu renk üç delik vardı. Birer iğne deliği kadardılar.

Genç kadın, «*Gitti o!*» diye haykırdı. «*Sam, gitti o!*»

Sam, öfkeyle, «Henüz tam anlamıyla değil,» dedi. Şeker avucundaydı yine. Bir hava kabarcığı bunun yüzeyini itiyor. Yarmaya çalışıyordu.

Tren şimdi homurdanarak eski istasyonun önünden geçiyordu. Bir zamanlar Dave Duncan'ın kendisinden geçtiği yerdi burası. Artık trenle onların arasında üç yüz metre bile kalmamıştı. Katar hızla geliyordu. Sam, Naomi'nin yanından geçti ve rayların yanında diz çöktü.

«Sam, ne yapıyorsun?»

Adam, «Haydi bakalım, Ardelia,» diye homurdandı. «Bir de şunu dene.» Kalp gibi atan, gerilen kırmızı şekeri ışıldayan raylardan birine vurarak oraya yapıştırdı.

Kafasının içinde sözcüklerle anlatılamayacak, öfke ve dehşet dolu bir çığlık yankılandı. Sam, ayağa kalkıp geri çekildi. Şekerin içine hapsedilmiş olan yaratık çırpınıyor, meyan kökünü itiyordu. Şeker ortadan yarıldı. Emlakçı içteki daha koyu kırmızı şeyin dışarı çıkmaya çalıştığını gördü... Sonra da Omaha'ya gitmekte olan yük treni üzerinden geçti. Pistonlar vuruyor, tekerlekler takırdıyordu.

Şeker gözden kayboldu. Sam'in kafasında yankılanan feryatlar da birdenbire sanki bıçakla kesildi.

Sam gerileyerek Naomi'ye döndü. Genç kadın olduğu yerde yalpalıyordu. İrileşmiş gözlerinde şaşkınca bir mutluluk vardı. Tankerler, furgonlar önlerindeki gürültüyle geçerlerken adam kollarını Naomi'nin beline doladı. İkisinin saçları da uçuşuyordu.

Son vagon, küçük kırmızı ışıklarıyla karanlıklarda kaybolunceya kadar öyle durdular. Genç kadın Sam'den biraz uzaklaştı... Ama kollarından ayrılmadı. Dikkatle Sam'e bakıyordu.

«Artık kurtuldum mu, Sam! Ondan gerçekten kurtuldum mu? Bana öyle *geliyor*. Ama buna inanamıyorum.»

Sam başını salladı... «Kurtuldun! Sen de cezanı ödedin, Sarah. Artık sonsuza kadar senden cezanı ödemen istenmeyecek.»

Genç kadın yüzünü adamınkine yaklaştırarak onun dudaklarına,

yanaklarına ve gözlerine öpücükler kondurdu. Gözlerini yummamıştı. Sam'in gözlerinin içine bakıyordu.

Sonra Sam, genç kadının ellerini tuttu. «Neden içeri girip saygılarımızı sunmayı sürdürmüyoruz? Arkadaşların seni merak etmeye başlayacaklar.»

«Onlar senin de arkadaşların olabilirler, Sam... Tabii bunu istiyorsan.»

Sam başını salladı... «İstiyorum. Hem de çok istiyorum.»

«Dürüstlük ve inanç.» Naomi, adamın yanağına dokundu.

«Evet, öyle.» Emlakçı, genç kadını öptü, sonra da kolunu uzattı. «Benimle birlikte gelir misiniz, hanımefendi?»

Naomi koluna girdi. «İstediğiniz her yere gelirim, efendim. Her yere.»

Kolkola çim alandan ağır ağır geçerek Melak Sokağı'na doğru gittiler.

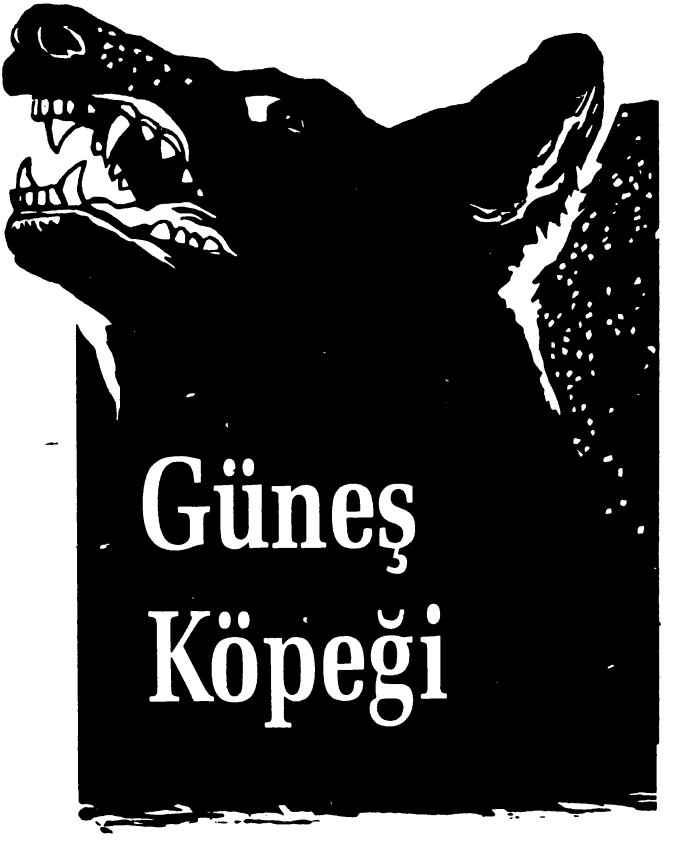
Güneş
Köpeği

GECE YARISINI DÖRT GEÇE

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Eylülün on beşi Kevin'in doğum günüydü. Çocuğa tam istediği gibi bir armağan da verildi. Bir *Sun*'dı bu.

Sözünü ettiğimiz çocuk Kevin Delevan'dı ve on beş yaşına basıyordu. *Sun* ise bir Polaroid fotoğraf makinesiydi. Bu işe yeni heveslenen amatörler için gereken her şeyi yapan *Sun 660*... Sosisli sandviç yapmak dışında her şeyi başarıyordu!..

Tabii başka armağanlar da vardı. Kız kardeşi Meg, Kevin'e kendi ördüğü bir çift eldiveni verdi. Des Moines'daki büyükannesi on dolar gönderdi. Hilda Halası ise her zaman yaptığı gibi o ipe benzeyen kravatlardan... Üzerindeki klips korkunçtu tabii. Hilda Hala bu boyunbağlarını ilk defa Kevin üç yaşındayken göndermeye başlamıştı. Yani çocuğun şifoniyerinin çekmesinde şimdi kullanılmamış, iğrenç klipsli on iki kordon-kravat vardı. Onlara bir yenisi daha eklenecek ve sayı on üçe çıkacaktı. Uğurlu on üç sayısına... Çocuk onları takmıyordu, ama annesiyle babası boyunbağlarını atmasına izin de vermiyorlardı. Hilda Hala,

Portland'da oturuyordu. Kevin'in ya da Meg'in doğum günü partilerinin hiçbirine de gelmemişti. Ama birdenbire aklına eser ve kalkıp geliverirdi. Tanrı da biliyordu ya, bunu bile yapabilirdi. Alt tarafı Portland, Castle Rock'ın yalnızca yetmiş beş kilometre güneyindeydi. Ve Hilda Hala geldiği ve... Kevin'in diğer boyunbağlarından birini görmek istediğinde ne olacaktı? Ya da Meg'in diğer eşarplarını görmek istediğinde?.. İnsan başka akrabalardan özür dileyebilirdi. Ama Hilda Hala farklıydı. Çünkü o hem zengindi, hem de yaşlı...

Kevin'in annesi onun günün birinde oğluyla kızı için BİR ŞEYLER YAPACAĞINA inanıyordu. Tabii bu BİR ŞEYLER herhalde kadın öldükten sonra anlaşılacaktı. Vasiyetnamedeki bir madde açıklayacaktı bunu. O arada o korkunç kordon boyunbağlarıyla aynı derecede korkunç eşarpları saklamak daha akıllıca olacaktı. Böylece bu on üçüncü kravat diğerlerine katılacak ve Kevin de Hilda Hala'ya bir teşekkür mektubu yazacaktı. Annesi ısrar ettiği ya da yaşlı kadının ileride bir gün kendisi ve kız kardeşi için BİR ŞEYLER YAPACAĞINI düşündüğü için değil, ince düşünceli bir çocuk olduğu için Kevin'in iyi alışkanlıkları vardı ve kötü bir yanı da yoktu...

Kevin ailesine teşekkür etti. Annesiyle babası ona başka küçük armağanlar da vermişlerdi. Ama tabii en önemli hediye Polaroid fotoğraf makinesiydi. Çocuğun sevinci ana babasını da memnun etti. Kevin kız kardeşi Meg'i de öpmeyi unutmadı. Kız kıkır kıkır güldü ve yanağını siliyormuş gibi yaptı, ama memnun olduğu belliydi. «Eldivenleri bu kış kayak timiyle çalışırken kullanacağım,» bile dedi Kevin. Ama bütün dikkatini Polaroid kutusuna vermişti. Ek film paketine de...

Kevin doğum günü pastası ve dondurma konusunda da sabırlı davrandı. Oysa fotoğraf makinesini çıkarıp denemek için çıldırdığı belliydi. Ve sonunda kutuyu açtı.

Bütün dert işte o zaman başladı.

Kevin broşürü dikkatle okudu. Tabii sabırsızlığının izin verdiği kadar. Sonra ailesi beklenti ve biraz da endişeyle onu seyrederken makineye film taktı. (Çünkü nedense en çok istenen armağanlar genel-

likle doğru dürüst çalışmazlar.) Broşürde yazılanlara uygun olarak fotoğraf makinesi film paketinin tepesindeki dörtköşe kartonu dışarı attığı zaman hepsi derin bir nefes aldı. Polaroid'in üzerinde önce kırmızı, ardından da yeşil ışık yandı. Kevin, mümkün olduğu kadar kayıtsız bir tavır takınmaya çalışarak, «Makine hazır,» dedi. «Neden hep birarada durmuyorsunuz?»

Meg, «Ben resmimin çekilmesinden nefret ediyorum!» diye bağırıp yüzünü örttü. Bunu yeniyetme kızların ve kötü aktrislerin o tiyatro kokan tavrıyla yaptı...

Bay Delevan, «Haydi, Meg,» dedi.

Bayan Delevan mırıldandı. «Kaz gibi davranma.»

Meg ellerini indirdi ve karşı koymaktan vazgeçti. Üçü masanın bir ucunda durdular. İyice küçülmüş olan doğum günü pastası da önlerindeydi.

Kevin vizörden bakıp sol eliyle işaret etti. «Meg, anne, birbirinize biraz daha sokulun. Sen de baba.» Bu kez sağ elini salladı.

Meg annesiyle babasına, «Beni sıkıştırıyorsunuz,» dedi.

Kevin elini düğmeye götürdü ama sonra broşürde çabucak okuduğu bir not aklına geldi. «Resmini çekeceğiniz kimselerin kafaları kolaylıkla dışarıda kalabilir.» Çocuk, kafaları kopsun, diye düşündü ama nedense sonra bu düşüncesini hiç de komik bulmadı. Kuyruksokumunda bir karıncalanma oldu ama çabuk geçti ve Kevin de unuttu. Fotoğraf makinesini biraz kaldırdı. İşte... Şimdi hepsi de çerçevenin içindeydi...

Çocuk, «Tamam,» diye seslendi. «Şimdi gülümseyin ve 'Cinsel birleşme' deyin.»

Annesi, «Kevin!» diye bağırdı.

Babası kahkahalarla gülmeye başladı. Meg ise kötü aktrislerin bile pek denemedikleri biçimde tiz bir kahkaha attı. Ancak on, on iki yaş arasındaki kızlar böyle gülmeyi başarabilirlerdi.

Kevin düğmeye bastı.

Flaş patladı ve odayı bir an beyaz bir ışıkla aydınlattı.

Kevin, bu fotoğraf makinesi benim, diye düşündü. Bu, on beşinci doğum gününün en heyecanlı anı olmalıydı. Ama birden yine o acayip karıncalanmayı hissetti. Bu kez daha belirgindi.

Polaroid hırıltıyı andıran bir ses çıkardı. Fotoğraf hazırdı.

Meg, «Ver bakayım!» diye bağırdı.

Bay Delevan, «Acele etme, bebeğim,» dedi. «Fotoğrafın belirginleşmesi biraz zaman alıyor.»

Meg kartondaki grimsi yüzeyi, kristal bir küreye bakan bir kadının dikkatiyle inceliyordu. Diğerleri de onun etrafında toplandılar.

Kevin müthiş bir gerilim içinde olduğunu farketti. Kasları geriliyordu. Bu sefer aldırmazlık etmesi de imkânsızdı. Nedenini bilemiyordu ama gözlerini o dörtköşe grilikten alamıyordu.

Meg neşeyle bağırdı. «Kendimi görüyorum sanırım!» Bir dakika sonra ekledi. «Hayır. Göremiyorum. Galiba fotoğrafta...

Kâğıttaki grilik kaybolup resim belirmeye başlarken hepsi de sessizce izlediler.

Sessizliği ilk bozan Bay Delevan oldu. «O da nesi? Bir şaka mı bu?»

Kevin fotoğrafın belirmesini daha iyi görebilmek için makineyi dalgınca masanın kenarına koymuştu. Meg resmin ne olduğunu görünce bir adım geriledi. Yüzünde ne korku, ne de hayranlık vardı. Sıradan bir şaşkınlık ifadesiydi. Babasına doğru dönerken bir elini kaldırdı. Tam o sırada eli makineye çarptı. Polaroid yere düştü. Bayan Delevan belirginleşmeye başlayan fotoğrafa büyülenmiş gibi bakıyordu. Yüzünde çok şaşıran ya da migrenin başlamak üzere olduğunu hisseden kadınlara özgü bir ifade vardı. Polaroid yere çarparken çıkan ses yüzünden irkilerek hafifçe bağırdı. O arada Meg'in ayağına takılıp dengesini yitirdi. Bay Delevan ona doğru uzandı. O sırada hâlâ aralarında olan Meg'i de hızla itti, karısını yakaladı. Üstelik de zarif bir hareketle. Onları gören tango yaptıklarını sanırdı.

Meg on bir yaşındaydı ve babası kadar da zarif değildi. Geriye doğru giderken karnıyla masaya çarptı. Hem de çok şiddetli bir biçimde.

Yaralanabilirdi. Ama bir buçuk yıldan beri bale dersleri alıyordu. Hareketleri pek zarif değilse de, dans etmek hoşuna gidiyordu. Ayrıca dans yüzünden karın kasları iyice güçlenmişti. Bu yüzden yaralanmadı, ama ertesi sabah mavimsi mor çürüklerden bir çizgi oluşmuştu karnında.

Ama bu garip kaza sırasında Meg hiçbir şey hissetmedi. Yalnızca masaya çarpınca bağırdı. Masa sallandı. Kevin'in ilk fotoğrafında görülmesi gereken doğum günü pastası yere kaydı. Bayan Delevan daha, «Meg, iyi misin?» diyemeden yarım pasta sulu bir şapırtıyla *Sun 660'*ın üzerine düştü. Kremalar hepsinin ayaklarına ve duvarlardaki süpürgeliklere sıçradı.

Hollanda çikolatasına bulanmış olan vizör şimdi bir periskopa benziyordu. Hepsi o kadar...

«Mutlu yıllar, Kevin!»

Kevin'le Bay Delevan o akşam oturma odasındaki kanepeye yerleşmişlerdi. Bayan Delevan içeri girip elindeki birbirlerine zımbalanmış buruşukça kâğıtları salladı. Kevin'le babasının kucaklarında açık birer kitap vardı. Ama aslında daha çok, sigara masasındaki Polaroid fotoğrafların arasında rezilce duran *Sun'*a bakıyorlardı. Bütün resimlerde hemen hemen aynı şey görülüyordu.

Meg önlerinde yere oturmuş, kiraladıkları bir video bandını izliyordu. Kevin hangi filmin oynadığının pek farkında değildi. Ama herkesin koşuşup bağırmasından, korku filmi olduğunu tahmin ediyordu. Megan bu tür filmlere bayılırdı. Hem annesi, hem de babası bunu bayağılık sayarlardı. Özellikle Bay Delevan *«işe yaramaz süprüntüler,»* diye tanımladığı bu filmlere deli olurdu. Ama bu gece ne karısı bir şey söyledi, ne de o. Kevin, Meg'in çürümüş karnından şikâyet etmesinden dalağının parçalanmış olabileceğinden endişe ederek sorular sormasından kurtuldukları için minnet duyduklarını tahmin ediyordu.

Bayan Delevan, «İşte,» dedi. «Onları çantamı ikinci arayışımda en dipte buldum.» Satış makbuzlarını kocasına uzattı. «Böyle şeyleri hemen bulamıyorum. Galiba hiç kimse beceremiyor bunu. Doğa kanu-

nu gibi bir şey bu.» Ellerini beline dayayarak kocasıyla oğluna baktı. «Sizi gören de birinin kedimizi öldürdüğünü sanır.»

Kevin, «Bizim kedimiz yok ki,» dedi.

«Ne demek istediğimi biliyorsun. Tabii üzülecek bir şey bu. Ama bu sorunu çabucak çözümleriz. Penney mağazası makineyi memnunlukla değiştirir...

John Delevan, «Bundan pek de emin değilim diyerek,» fotoğraf makinesini aldı ve hoşnutsuzlukla, hatta horgörüyle baktı. Sonra tekrar yerine bıraktı. «Makine yere çarptığı zaman çatlamış. Bak görüyor musun?»

Bayan Delevan, *Sun 660*'a kayıtsızca bir göz attı. «Eh, Penney istediğimizi yapmazsa o zaman Polaroid Şirketi yapar. Bundan eminim. Sonuçta hataya fotoğraf makinesinin neden olmadığı belli. İlk resim de diğerlerinden farksızdı. Ve Kevin o fotoğrafı Meg makineyi masadan düşürmeden *önce* çekti.»

Meg dönmeden, «Onu düşürmeyi istemedim,» dedi. Ekranda kötü bir bebek olan Chucky, küçük bir erkek çocuğu kovalıyordu. Bebek mavi bir tulum giymişti, elindeki bıçağı sallıyordu.

«Biliyorum, hayatım. Karnın nasıl?»

Meg, «Acıyor,» diye cevap verdi. «Biraz dondurma yersem yararı olur sanırım. Hiç dondurma kaldı mı?»

«Evet, sanırım.»

Meg annesine pek şirin bir tavırla gülümsedi. «Bana dondurma getirir misin?»

Bayan Delevan da nazikçe, «Hayır,» dedi. «Kalk kendin al. İzlediğin bu korkunç şey de ne?»

Megan, «Adı 'Çocuk Oyunu',» diye açıkladı. «Chucky adlı bir oyuncak bebek canlanıyor.. Çok hoş.»

Bayan Delevan burun kıvırdı.

John Delevan ise, «Oyuncak bebekler canlanmazlar, Meg,» diye itiraz etti. Ama sözlerinin bir yararı olmayacağını biliyormuş gibi bir tavırla konuşmuştu.

Meg, «Ama Chucky canlandı,» dedi. «Filmlerde her şey olabilir.» Bandı durdurup dondurma almak için ayağa kalktı.

Bay Delevan karısına yakınıyormuş gibi, «Bu berbat şeyleri neden izliyor?» diye sordu.

«Bilmiyorum, hayatım.»

Kevin bir eline fotoğraf makinesini, diğerine de fotoğrafları almıştı. On iki kadar fotoğraf çekmişlerdi. Kevin, «Makinenin değiştirilmesini istediğimden pek de emin değilim,» diye mırıldandı.

Babası ona hayretle baktı. «Ne? Tanrım!..

Kevin biraz da kendisini savunmak istercesine, «Şey,» dedi. «Ben yalnızca bu konuyu düşünmemizin yararlı olacağını söylemek istedim. Aslında bu sıradan bir kusur sayılmaz, öyle değil mi?.. Yani resimlerde ışık fazla olsaydı... ya da az... veya kartlar boş çıksaydı... Ama böyle bir sonuç nasıl alınır? Yani... tekrar tekrar aynı resim nasıl çıkar? Yani... şunlara bak. Üstelik bunların hepsi de açık havada çekilmiş. Oysa biz bütün resimleri içeride çektik.»

Babası, «Bu bir şaka olmalı,» diye başını salladı. «Başka türlü olamaz. Şu lanet olasıca şeyi verip yerine bir başkasını almalı. Ondan sonra da olanları unutmalı.»

Kevin, «Ben bunun bir şaka olduğunu sanmıyorum,» dedi. «Bir kez bu bir şaka olamayacak kadar karmaşık bir olay. Bir fotoğraf makinesinin arka arkaya aynı resmi çekmesini nasıl sağlarsın? Ayrıca psikoloji de yanlış.»

Bay Delevan gözlerini devirerek karısına baktı. «Sıra psikolojiye geldi!»

«Evet, psikoloji!» Kevin'in sesi kesindi. «Biri sana yaktığında patlayacak bir sigara verdiği zaman eğlenceyi izlemek için yakınından ayrılmaz. Ama annemle bana bir şaka yapmıyorsanız...

Bayan Delevan çok belirgin bir şeyi usulca açıkladı... «Baban şaka yapmaktan pek hoşlanmaz, hayatım.»

Bay Kevin dudaklarını birbirine bastırmış oğluna bakıyordu. Kevin, belirli bir yöne doğru ilerlemeye başladığı zaman bu tavrı takınırdı. Sez-

gileri çok güçlüydü. Bu da adamı her zaman şaşırtıyor ve sarsıyordu. Çocuğun bu özelliği nereden aldığını bilmiyordu. Ama kendi ailesinden almadığından emindi.

Bay Delevan içini çekerek tekrar fotoğraf makinesine baktı. Üzerinden küçük, siyah bir plastik parça kopmuştu. Vizörün ortasında da saç teli inceliğinde bir çatlak belirmişti. Bu çatlak öylesine inceydi ki, vizörü gözüne yaklaştırdığın zaman görünmez oluyordu. Çekebileceğin fotoğrafların örnekleri ise sigara masasında duruyordu. Yemek odasında da yine bir düzine kadar örnek vardı.

Fotoğraflarda yerel hayvan sığınağından kaçmışa benzeyen bir yaratık görülüyordu.

Bay Delevan «Pekâlâ,» dedi. «Bu makineyi ne yapacaksın? Yani... bu konuyu mantıklı bir biçimde düşünelim, Kevin. Hep aynı resmi çeken bir fotoğraf makinesi ne işe yarar?»

Ama Kevin'in işin pratik yanını düşündüğü yoktu. Aslında düşünmüyordu bile. O sadece hissediyor... ve hatırlıyordu. Düğmeye bastığı zaman o beyaz flaş gözlerini kamaştırırken kafasında bir tek düşünce belirmişti: «*Bu benim!..*» Tam olarak ifade edilmeyen bu düşünceye çok güçlü, karmaşık duygular eşlik etmişlerdi. Çocuklar hâlâ bunların ne olduğunu tam olarak tanımlayamıyordu... Ama korku ve heyecanın çok belirgin olduğunu düşünüyordu.

Ayrıca... babası *her zaman* olaylara mantık açısından bakmasını istiyordu. Kevin'in sezgilerini ve Meg'in Chucky adlı katil oyuncak bebeklere duyduğu ilgiyi hiçbir zaman anlayamayacaktı.

Meg, elinde dondurma dolu koskocaman bir tabakla gelerek videoyu tekrar çalıştırdı. Şimdi ekranda biri Chucky'yi kaynak makinesiyle kavurmaya çalışıyordu, ama bebek hâlâ bıçağını sallayıp duruyordu. «İkiniz hâlâ tartışıyor musunuz?»

«Biz bir konuyu inceliyoruz.» Bay Delevan dudaklarını birbirine daha da sıkıca bastırdı.

«Evet, doğru.» Meg, yere tekrar bağdaş kurdu. «Her zaman öyle söylersin.»

Kevin şefkatle, «Meg,» dedi.

«Efendim?»

«Parçalanmış dalağınla o dondurmayı yersen bu gece feci bir biçimde ölürsün. Belki de dalağın parçalanmadı ama...

Meg ağabeyine dilini çıkardı, sonra da videoya döndü.

Bay Delevan oğluna hem sevgi, hem de öfkeyle bakıyordu. «Buraya bak, Kev... bu sonuçta senin fotoğraf makinen. Bu tartışma götürmeyecek bir gerçek. Onunla ne istiyorsan yaparsın. Ama...

«Baba, makinenin neden o fotoğrafı çektiğini biraz olsun merak etmiyor musun?»

John Delevan, «Hayır,» dedi.

Bu kez de Kevin gözlerini devirdi. O arada Bayan Delevan iyi bir tenis maçını zevkle seyrediyormuş gibi bir kocasına bakıyordu, bir oğluna... Bu gerçeğe de yakındı. Kadın yıllar boyunca oğluyla kocasının birbirlerini *bilemeleri*ni seyretmişti. Bundan henüz bıkmamıştı da. Kadın bazan, «Acaba birbirlerine ne kadar benzediklerini bir gün anlayabilecekler mi?» diye soruyordu.

«Şey... Ben bu konuyu düşünmek istiyorum.»

«İyi. Benim istediğim de şu: Yarın Penney'e giderek makineyi değiştirebilirim. Tabii bunu yapmamı istiyorsan ve onlar da çatlamış bir makinenin yerine yenisini vermeye razı olurlarsa. Ama fotoğraf makinesinin sende kalmasını istiyorsan, bence bunun bir sakıncası da yok. Ondan sonra bu konuyla bir daha ilgilenmem.»

Meg, «Herhalde benim fikrimi öğrenmeyi istemiyorsunuz,» diye mırıldandı.

Kevin, «Öyle,» dedi.

Bayan Delevan atıldı. «Tabii istiyoruz, Meg.»

Meg, «Bence bu doğaüstü bir fotoğraf makinesi,» diye açıkladı. Kaşığına bulaşmış olan dondurmayı yalıyordu. «Bu bir 'Görünme'.»

Bay Delevan hemen atıldı. «Çok saçma!»

Meg, «Hayır,» dedi. «Hiç de değil. Yalnızca böyle açıklanabilir bu durum. Ama böyle şeylere inanmadığın için kabul edemiyorsun. Bir

hayalet yanına yaklaşsa bile, yine de göremeyeceksin baba. Sen ne diyorsun, Kev?»

Çocuk bir an cevap vermedi. Veremedi. Ona yine bir flaş patlamış gibi geliyordu. Ama bu kez gözlerinin önünde değil, beyninde.

«Kev? Dünya, Kevin'i arıyor!»

John Delevan ayağa kalktı. «Ah, Tanrım! Freddy'le Jason'un intikamı bu. Oğlum, doğum gününde kendisine armağan edilen fotoğraf makinesinin içinde bir hayalet olduğunu sanıyor. Gidip yatacağım. Ama önce bir şey daha söylemek istiyorum. Bence aynı şeyin resmini tekrar tekrar çeken bir makine, doğaüstü güçlerin pek sıkıcı bir belirtisi sayılır. Üstelik fotoğraflardaki hayvan da sıradan bir şey.»

Kevin, «Ama...» diye mırıldandı. Resimleri, elinde ne olduğunu bilmeyen bir poker oyuncusu gibi havaya kaldırdı.

Bayan Delevan hemen, «Artık yatsak iyi olur,» diye atıldı. «Meg, bu şaheseri ille de sonuna kadar görmek istiyorsan bu işi yarın sabah yapabilirsin.»

Meg bağırdı. «Ama neredeyse bitiyor!»

Kevin, «Ben onunla yukarı çıkarım anne,» dedi.

On beş dakika sonra, yani kötü Chucky ortadan kaldırıldığı zaman öyle de yaptı. Ama Kevin o gece rahat rahat uyuyamadı. Bir makinenin aynı resmi nasıl tekrar tekrar çektiğini düşünüp durdu. Tam dalacağı sırada kararını vermiş olduğunu da farketti: *Sun*'ı bir süre daha evde tutacaktı.

Çocuk yine, «*O benim,*» diye düşündü ve yan dönerek gözlerini kapattı. Kırk saniye sonra mışıl mışıl uyuyordu.

2

Reginald 'Baba' Merrill, kalem kadar ince bir el fenerinden çıkan ışığı Kevin'in Polaroid fotoğraf makinesinin üzerine tuttu. Sürüyle saat takırdayıp duruyordu. Kevin de hemen yanındaydı. Baba, gözlüğünü

kabak kafasına doğru itmişti. Yakına bakacağı zaman o gözlüğe gerek olmuyordu.

Adam, «Hım...» diyerek feneri söndürdü.

Kevin, «Yani makinenin nesi olduğunu anladınız mı?» diye sordu.

Baba Merrill, «Hayır,» dedi. «Hiçbir şeyi anlamış değilim.» Kevin bir şey söyleyemeden saatler dördü çalmaya başladı. Birkaç dakika konuşmadılar.

Aslında Kevin bir türlü karar verememişti.

1. Bir Polaroid fotoğraf makinesi istemişti. Doğum gününde makineyi ona armağan etmişlerdi. Ama, kahretsin, onun istediği doğru çalışan bir makineydi!

2. Meg'in 'Doğaüstü' sözcüğü ilgisini çok çekmişti.

Kız kardeşi biraz kaçıktı ama aptal değildi. Kevin, Meg'in bu kelimeyi kayıtsızca ya da düşüncesizce kullanmadığından da emindi.

O tuhaf resimleri gördükleri zaman hepsinin de aynı şeyi düşünmeleri gerekirdi. Ama içlerinden yalnızca Meg cesaretle aklından geçeni söyleyebilmişti.

Kevin, ikinci günün sonunda en çok saygı duyduğu öğretmenine gitmişti. Baker'a... Ona fotoğraf makinesi tamir eden birini tanıyıp tanımadığını sormuştu.

«Yani... fotoğrafçılarda çalışan kimseler gibi değil,» diye açıklamıştı. «Daha çok... şey... düşünceli bir adam.»

Bay Baker, «Yani bir tür filozof mu?» demişti. Kevin'in ona saygı duymasının bir nedeni de böyle sözler söylemesiydi. Zekice bir laftı bu: «Bir fotoğraf bilgini mi?

Kevin kurnazca, «Çok şey görmüş bir adam...» demişti.

Bay Baker başını sallamıştı. «Baba Merrill.»

«Kim?»

«Emporium Galorium'un sahibi.»

«Ya! Şu yer.»

Bay Baker gülmüştü. «Evet, orası. Yani... bazı şeyleri düzeltebilecek birini arıyorsan oraya gitmelisin.»

«Evet, galiba öyle birini arıyorum.»

«Dükkânda hemen her şey var!»

Kevin de aynı fikirdeydi. Haftada belki on-on beş kez oradan geçiyordu. Dükkân tavana kadar türlü eşyayla doluydu. Bunların çoğu da makine ile çalışıyordu. Annesi dükkândan, «Eskici,» diye söz ediyordu. Babası ise, «Bay Merrill yazı geçirmeye gelen insanları soyarak para kazanıyor,» diye söyleniyordu. O yüzden Kevin dükkâna hiç gitmemişti.

Bay Baker, «Dükkânda hemen her şey var,» diye tekrarlamıştı. «Eşyaların çoğunu o tamir etmiş. Bay Merrill, bir köy-filozofu tavrıyla insanları aldattığını sanıyor. Yani... gözlükleri yukarı itiyor, özdeyişler söylüyor. Onu tanıyanlar bir şey demiyorlar. Buna kimsenin cesaret edebileceğini de sanmıyorum.»

«Niçin? Ne demek istiyorsunuz?»

Bay Baker omzunu silkmişti. Tuhaf bir biçimde hafifçe gülümsüyordu. «Baba... yani Bay Merrill'in bu kentte hemen her işte parmağı var. Gerçeği bilseydin şaşırırdın, Kevin.»

Kevin'i bu konu ilgilendirmiyordu. Onun bilmek istediği bir tek şey vardı. «Ona *Baba* mı diyeceğim?» diye sormuştu. «Yoksa Bay Merrill mi?»

Bay Baker ciddi ciddi cevap vermişti. «Galiba adam kendisini, *Baba,* diye çağıran altmış yaşından küçük kimseleri öldürüyor.»

Ve işin garibi Kevin, Bay Baker'ın pek de şaka etmediğini sezmişti.

Saatlerin sesleri hafiflerken, «Demek anlayamadınız?» diye mırıldandı. Büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Bunun nedenini de bilmiyordu. Sanki başka bir şey olacağını ummuştu. Baba Merrill'in bir yayı çıkararak, «İşte bu...» diyeceğini. «Düğmeye her basışında resimde köpeğin belirmesine neden olan nesne bu. Bu bir köpek-yayı. Yani kurulduğu zaman yürüyen ve havlayan o oyuncak köpeklere konulan yaylardan. Ve Polaroid *Sun 660*'ın yapıldığı fabrikada şakacı heriflerden biri her lanet olasıca makineye bundan bir tane koyuyor.»

Böyle bir şeyi mi beklemişti?

Hayır... Ama yine de bir şeyler ummuştu.

Baba neşeyle, «Hiçbir şeyi anlamış değilim,» diye tekrarladı. Arkaya doğru uzanıp, mısır koçanından oyulmuş piposunu aldı. Deri taklidi keseden tütün doldurmaya başladı. «Bildiğin gibi bu makineleri parçalarına ayırmak bile imkânsız.»

«Gerçekten mi?»

«Evet.» Baba bir kuş kadar neşeliydi. Baş parmağıyla gözlüğünü çekiştirdi. Gözlük burnuna doğru kaydı. «Eskileri sökebilirdik.» Yeleğinin cebinden eski tip bir kibrit çıkardı. (Yelek giyiyordu tabii.) Sağ elinin sarımsı, kalın baş parmağını piponun tepesine bastırdı. Evet, bu adam yazlığa gelenleri gözleri kapalı soyabilirdi. Henüz on beşinde olan Kevin bile anlıyordu bunu. Baba Merrill'in kendine özgü bir tarzı vardı. «Polaroid Land fotoğraf makinelerini yani. Hiç o güzelleri gördün mü?»

Kevin, «Hayır,» dedi.

Baba daha ilk denemede kibritin tutuşmasını sağladı. Tabii her zaman böyle olacaktı. Piposunu yaktı. Etrafa pis bir koku yayıldı.

Adam, «Ah, evet,» diye mırıldandı. «Onlar, geçen yüzyılın sonunda Mathew Brady gibilerinin kullandıkları eski tip fotoğraf makinelerine benziyorlardı. Yani şunu demek istiyorum...» (Kevin, Baba Merrill'in en sevdiği cümlenin bu olduğunu öğrenmeye başlıyordu. Bu sözleri söylerken bir taraftan da düşüncelerini düzene sokmaya çalışıyordu.) «Makineyi biraz süslediler. Krom ayrıntılar ve yanlara gerçek deriden panolar koydular. Ama bu yine de eski tiplere benziyordu. Ve onlar gibi siyah-beyaz resimler çekiyordu.»

Kevin istememesine rağmen ilgi duymaya başlamıştı. «Öyle mi?»

Baba, bir ağustosböceği gibi keyifle, «Ah, evet,» dedi. Çerçevesiz gözlüğünün arkasında mavi gözleri ışıldıyordu. Bu ışıltı keyif anlamına da gelirdi, aç gözlülük anlamına da, «Yani şunu demek istiyorum; Herkes o fotoğraf makinelerine güldü. Volkswagen, ilk kaplumbağaları çıkardığı zaman güldükleri gibi... Ama VW'leri aldıkları gibi, Polaroid Land'leri de aldılar. Bunun bir nedeni vardı.»

«Fotoğraf hemen çıkıyordu.»

Baba gülümsedi. «Şey... Pek de değil. Yani... fotoğraf çektiğin zaman kartonu çıkarman gerekiyordu. Ucunu tutup çekiyordun. İçinde motor yoktu. Modern Polaroid'ler gibi tuhaf bir ses de çıkarmıyordu. İnlemeye benzeyen bir ses. Sonra zamanı ayarlaman gerekiyordu.»

«Zamanı mı?..

Baba, bir solucan yakalamış bir kuşun keyfiyle, «Ah, evet,» dedi. «Yani şunu demek istiyorum... o günlerde öyle otomatik ayarlar mayarlar yoktu. Kâğıdın ucunu çekiştiriyordun. O zaman uzun bir şerit çıkıyordu dışarı. Onu masaya koyuyor ve saatine bakarak altmış saniye bekliyordun. O kadar beklemediğin takdirde resim karanlık oluyordu.»

Kevin saygıyla, «Vay vay vay...» diye mırıldandı.

«O bir dakika sona erdiği zaman kartonun arkasını çekip ayırıyordun. Fotoğraf onun üzerinde oluyordu. Sonra okulda kullanılan silgilere benzeyen ufak pembe bir şeyi resmin üzerine çabucak sürüyordun. Bundan etere benzeyen bir sıvı sızıyordu...» Baba piposundan bir nefes çekti. «Öyle bir fotoğraf makinesi... Onun içinde ne olduğunu sadece Polaroid fabrikasındakiler biliyorlardı. Onlar da sırlarını açıklamıyorlardı. Ancak o fotoğraf makinesini sökebiliyordun.» Bir kuşunkini andıran parlak gözlerinden birini çabucak kırptı. «O tür makineleri çok tamir ettim ben. Polaroid'i olanlar makine çalışmayınca telaşa kapılıyorlardı. Oysa çoğu zaman buna gevşek bir vidanın neden olduğunu biliyordum... Ama bu fotoğraf makinesi.» Kevin'in *Sun*'ına nefretle baktı. «Bunu sökemem. Tabii çekici vurduğum gibi onu kırabilirim. Ama tamir etmek?» Ellerini açtı. «Hayır, efendim.»

«O halde bunu artık...» Kevin cümlesini, «... geri vermem gerekecek,» diye tamamlayacaktı. Fakat Baba onun sözünü kesti.

«Ama yanılmıyorsam bütün bunları sen de biliyordun, oğlum. Yani şunu demek istiyorum, zeki bir çocuksun. Bu makinenin açıklamayacağını da gördün sanırım. Polaroid'i bana *tamir* edilmesi için de getirmedin. Yanılmıyorsam bana bu makinenin ne işler *karıştırdığı* sormak istiyordun.»

Kevin, «Bunu açıklayabilir misiniz?» diye sordu. Bütün vücudu gerilmişti.

Baba sakin sakin, «Belki,» diyerek fotoğrafların üzerine eğildi. Masada yirmi sekiz resim vardı. Yirmi yedinciyi Kevin durumu açıklamak için çekmişti. Sonuncuyu ise Merrill. «Bu resimler çekiliş sırasına göre mi dizili?»

«Hayır. Ama yine de sıralanmış sayılırlar. Bu önemli mi?»

Baba, «Öyle sanırım,» dedi. «Aralarında biraz fark var, öyle değil mi? Fazla değil, biraz.»

Kevin başını salladı. «Evet. *Bazılarının* farklı olduğunu ben de görebiliyorum. Ama...

«İlk fotoğrafın hangisi olduğunu biliyor musun? Tabii ben bunu tahmin edebilirim. Ama zaman, para demektir, oğlum.»

«Bu kolay.» Kevin karışık yığının içinden bir fotoğrafı seçti. «Pasta süsünü görüyor musunuz?» Resmin beyaz kenarındaki küçük, kahverengi bir lekeyi işaret ediyordu.

«Evet... Baba, resme dikkatle baktı. Sonra çekmesini açarak, dibinde bir düğme olan bir büyüteci çıkardı. Polaroid'in üzerine eğilerek düğmeye bastı. Işıktan oluşan parlak bir daire resmi aydınlattı.

Kevin, «Çok güzel!» dedi.

«Evet...» Kevin, Baba'nın kendisini hemen hemen unutmuş olduğunu farketti. Adam fotoğrafı incelemeye dalmıştı.

Aslında çekimle ilgili ayrıntılar o kadar tuhaf olmasaydı fotoğrafla bu kadar ilgilenmeye değmezdi. Resim berraktı ve ayrıntılar da iyice gözüküyordu. Polaroid'lerin çoğu gibi hiç de dramatik bir fotoğraf değildi bu. Ama bunda yine de bir gariplik vardı. Daha doğrusu insanda bu duyguyu uyandırıyordu. Kevin, ailesinin resmini çekmeye hazırlanırken duyduğu endişeyi hatırlıyordu. Flaş odayı aydınlattığı sırada «Bu benim,» diye düşünmesini, kuyruksokumunun karıncalanması da. Çekilen resimlerin hepsi de insanda kötü duygular uyandırıyordu.

Kevin, sanki fotoğraftan dışarıya doğru bir rüzgâr esiyor, diye düşündü. Hafif ama çok soğuk bir rüzgâr.

İlk kez o zaman bunun doğaüstü bir şey olabileceği fikri Kevin'i meraklandırmakla kalmadı, birdenbire kendi kendine, keşke bu işi üstelemeseydim, dedi. Ondan korkuyorum... Onun yaptıklarından.

Bu düşünce çocuğu kızdırdı. Kevin, Baba Merrill'in omzunun üzerinden baktı. Kararını vermişti. Ne görürse görsün ona *bakacak,* onu *inceleyecekti.* Hiçbir zaman görmezlikten gelmeye kalkışmayacaktı. Bu mümkün olsa bile... Ama çocuğun içinde üzgün bir ses, görmezlikten gelmenin zamanı çoktan geçti... diye fısıldıyordu. Artık bunu başaramayacaksın. Belki de sonsuza kadar.

Resimde, beyaz bir parmaklığın önünde duran iri siyah bir köpek görülüyordu. Ama parmaklığın boyaları dökülmeye başlamıştı. Bakımsızmış gibi bir hali vardı.

Köpek, parmaklığın önünde, kaldırımda duruyordu. Arkası dönüktü. Uzun, tüylü kuyruğu yere doğru sarkmıştı. Sanki parmaklıktaki tahtalardan birini kokluyordu.

Hayvan, Kevin'e bir sokak köpeğiymiş gibi geliyordu. Bir kulağı, eski kavgalardan birinde bir yara almış gibiydi. Tüyleri uzun ve karışıktı. Dikenler takılmıştı tüylerine. Gölgesi, parmaklığın içindeki çim alana kadar uzanıyordu. Bu gölge Kevin'in, fotoğraf ya şafaktan hemen sonra çekilmiş, ya da güneş batmadan kısa bir süre önce, diye düşünmesine neden oldu.

Fotoğrafın en solunda otların arasında çocukların oynadığı kırmızı lastik toplara benzeyen bir şey vardı. Parmaklığın içindeydi. Etrafı ot içinde olduğu için kesin bir şey söylemek imkânsızdı.

Ve hepsi bu kadar.

Baba, büyüteci resmin üzerinde dolaştırarak, «Tanıdığın bir şey var mı?» diye sordu. Büyüteç, otların arasındakinin gerçekten bir top olduğunu ortaya çıkardı. Kevin, topun ortasındaki yıldızlardan oluşan şeridi bile görebiliyordu şimdi. Böylece Baba'nın büyüteci sayesinde yeni bir şey öğrenmiş oluyordu çocuk. Biraz sonra büyüteç olmadan bir şeyi daha farkedecekti. Ama bu birkaç dakika sonra olacaktı.

Kevin, «Ah, hayır,» dedi. «Tanıdığım bir şey olabilir mi ki, Bay Merrill?»

Baba sabırla, «Burada bazı şeyler var,» diye mırıldandı. Hâlâ büyüteci fotoğrafın üzerinde dolaştırıyordu. «Bir köpek, bir kaldırım, boyanması ya da yıkılması gereken bir parmaklık. Bakılması gereken bir çim alan. Kaldırım iyice gözükmüyor. Ama köpek belli. Onu tanıdın mı?»

«Hayır.»

«Parmaklığı?»

«Hayır.»

«Ya o kırmızı lastik top? Ona ne dersin, oğlum?»

«Hayır... Ama onu tanımam gerekiyormuş gibi bakıyorsunuz.»

Baba, «Hayır,» dedi. «'Belki tanırsın,' dermiş gibi bakıyorum. Küçükken öyle bir topun yok muydu?»

«Hayır. Öyle bir şeyi hatırlamıyorum.»

«Kız kardeşin olduğunu söylemiştin sanırım.»

«Evet. Megan.»

«Onun da böyle bir topu yok muydu?»

«Sanmıyorum. Meg'in oyuncaklarıyla pek ilgilenmezdim. Şu ipe bağlı toplardan vardı onda. Ama rengi daha koyuydu.»

«Ya... O topları bilirim. Bu onlardan değil. Bu sizin evin önündeki çim alan olabilir mi?»

«Tanrım! Hayır.» Kevin biraz alınmıştı. Evin etrafındaki çim alana o ve babası çok iyi bakıyorlardı. Koyu yeşildi bu. Dökülen yaprakların altında bile ekimin ortasına kadar öyle kalacaktı. «Zaten bahçenin etrafında parmaklık yok.» Ve için için ekledi. Olsaydı bu hale gelmezdi.

Baba, büyütecin ışığını kapatıp yerine kaldırdı. Sonra da dikkatle Kevin'i süzdü. Piposunu bir yana bırakmıştı. O yüzden dumanlar yüzünün iyice görülmesini engellemiyordu. Yaşlı adamın bakışları yine zekiceydi ama gözlerinde o pırıltı yoktu. «Yani şunu demek istiyorum, bu evin, siz onu almadan önceki hali olamaz mı? On yıl önce...

Kevin şaşırdı. «Ev on yıl önce de bizimdi.»

«Pekâlâ. Yirmi yıl önce? Ya da otuz? Yani şunu demek istiyorum... burayı tanıdın mı? Bahçe sanki biraz yokuşmuş gibi gözükmüyor mu?»

«Bizim ön bahçe...» Kevin derin derin düşündü, sonra da başını salladı. «Hayır. Bizim bahçe dümdüz. Hatta biraz aşağıya doğru meyilli sanırım. Belki de bodruma ilkbaharlar yağışlı geçtiği zaman bu yüzden su sızıyor.»

«Evet, evet, olabilir. Ya arka bahçe?»

Kevin, «O tarafta kaldırım yok,» dedi. «Yanlarda da...» Durakladı, «Fotoğraf makinemin geçmişin resimlerini çekip çekmediğini anlamaya çalışıyorsunuz!» Çocuk ilk defa iyice korkmaya başlamıştı. Dilini damağına sürdü. Ağzında madeni bir tat belirdi.

«Sadece sordum.» Baba, parmaklarını fotoğrafların yanına vurdu. Sonra da Kevin'den çok kendi kendisiyle konuşuyormuş gibi mırıldandı. «Zaman zaman önemsemediğimiz iki alet yüzünden sanki tuhaf şeyler oluyor. Bunların kesinlikle olduklarını söylemiyorum. Ama olmuyorsa bu dünya yalancılarla dolu demektir.»

«Hangi aletler?»

Baba hâlâ sanki Kevin orada değilmiş gibi bir tavırla konuşuyordu. «Polaroid fotoğraf makineleri ve teypler. Teypleri alalım... Kaç kişi ölülerin seslerini banda aldıklarını iddia ediyor, biliyor musun?»

Kevin, «Hayır,» dedi. Alçak sesle konuşmak istememişti ama sesi boğuk çıkmıştı. Sanki ciğerlerinde yeteri kadar hava kalmamıştı.

«Ben de öyle.» Baba, tek parmağıyla resimleri karıştırdı. Bu parmağın ucu küttü, eklemleri şişmişti. Onu gören bu parmağın beceriksizce şeylere neden olduğunu sanırdı. İnsanları dürtmeye yaradığını. Masalardan vazoları düşürdüğünü. Ama Kevin yaşlı adamın ellerine bakarken, onun tek parmağında Meg'in bütün vücudundakinden daha fazla zarafet var, diye düşündü. Belki benimkinden de daha fazla.

Kevin kendi kendine, doğaüstü, diyerek titredi. Bu onu şaşırttı ve üzdü. Babanın bu halini görmemiş olmasına rağmen biraz da utandırdı.

Baba, «Ama bunu yapmanın bir yolunu bulmuşlar,» dedi. Sonra da Kevin, 'Kim?' diye sormuş gibi ekledi. «Kim mi? Kahretsin! Ne bileyim ben? Galiba onlardan bazıları 'psişik araştırmacılar' Daha doğrusu ken-

dilerine böyle bir ad veriyorlar. Ya da buna benzer bir isim. Ama bence çoğu oyun oynuyor. Partilerde Ouija levhasıyla oynayanlar gibi.» Başını kaldırarak Kevin'e onu ilk defa görüyormuş gibi haşince baktı. «Senin Ouija'n var mı, oğlum?»

«Hayır.»

«Hiç onunla oynadın mı?»

«Hayır.»

«Oynayayım da deme.» Babanın sesi daha da haşinleşmişti. «O lanet olasıca şeyler çok tehlikeli.»

Kevin, yaşlı adama o sözünü ettiği şeyin ne olduğunu bilmediğini itiraf edemedi.

«Her neyse!.. Teybi kayıt yapması için boş bir odaya koyuyorlar. Tabii eski bir evde. Yani 'Tarihi' olan bir binada. Öyle bir şey bulabildikleri takdirde. 'Tarihi olan bir ev' dediğim zaman neyi kasdettiğimi anlıyor musun, oğlum?»

Kevin düşünmeye çalıştı. «Şey... Hayaletler olan bir ev gibi bir şey mi?

«Eh, bu yeterli. Bu insanlar... şiddetli olaylar geçmiş olan evleri tercih ediyorlar... Ama öylesini bulamazlarsa diğerleriyle yetiniyorlar. Herneyse... Aleti boş bir odaya koyuyorlar. Ertesi gün... yani bu işi gece yapıyorlar. Özellikle gece yarısı. Ertesi gün bandı dinliyorlar.»

«Boş odada kaydettikleri bandı mı?»

Baba, dalgın dalgın, «Bazan...» diye mırıldandı. «Sesler duyuluyor.»

Kevin yine titredi. «*Gerçek* sesler mi?»

Baba bütün bunları önemsemiyormuş gibi, «Genellikle böyle şeyleri hayal ediyorlar,» dedi. «Ama bir-iki kez güvendiğim kimseler bana bantlarda gerçek sesler olduğunu söylediler.»

«Ama *siz* onları hiç duymadınız değil mi?»

Baba kısaca, «Bir kere duydum,» dedi. Uzun, çok uzun bir sessizlikten sonra ekledi. «Bir tek sözcük. Ama bu çan sesi kadar berraktı. Bath'taki boş bir evin salonunda kaydedilmişti. Bir adam 1946'da o odada karısını öldürmüştü.»

Kevin, «Neydi o sözcük?» diye sordu ama Merrill'in bunu açıklamayacağını sanıyordu.

Ancak Baba açıkladı. «Lavabo.»

Kevin gözlerini kırpıştırdı. «Lavabo mu?»

«Evet.»

«Ama bunun bir anlamı yok ki.»

Baba sakin sakin, «Olabilir,» dedi. «Yani... adamın, karısının gırtlağını kestiğini ve kanların akması için kafasını lavabonun üzerine tuttuğunu biliyorsan...

«Ah, Tanrım!»

«Evet.»

«Ah, Tanrım! Gerçekten mi?»

Baba bu soruya cevap vermek zahmetine katlanmadı.

«Bu işte bir hile olamaz mı?»

Merrill piposunun sapıyla Polaroid'leri işaret etti. «Onlarda var mı?»

«Ah, Tanrım!»

Baba, «Şimdi gelelim Polaroid'lere,» dedi. Bir romanın yeni bir bölümüne geçen bir okuyucu gibi konuşmuştu. «Bazı resimler gördüm. Birtakım insanlar olan fotoğraflar. Ve birkaç kişi fotoğraf çekildiği sırada bu kimselerin orada olmadıklarına yemin ettiler. Ve bir hanımın İngiltere'de çektiği bir fotoğraf var. Ünlü bir olay bu. Kadın günün sonunda tilki avından dönen bir grubun resmini çekmiş. Fotoğrafta onları görüyorsun. Yirmi kişi kadarlar. Tahta bir köprünün üzerinden geçiyorlar. Köprünün iki yanında ağaçlıklı bir köy yolu uzanıyor. Gurubun önünde yürüyenler köprüyü geçmişler bile. Fotoğrafın sağında yolun kenarında bir kadın duruyor. Uzun bir elbise ve tüllü bir şapka giymiş. O yüzden suratını göremiyorsun. Çantasını koluna almış. Hatta insan boynunda bir madalyon olduğunu bile farkediyor ya da bir saat...

«Fotoğrafı çeken hanım resmi gördüğü zaman çok sarsılmış. Kimse şaşmamış buna, oğlum. Çünkü eve dönen avcıların fotoğrafını çekmiş. *Orada* onlardan başkası da yokmuş. Ama resimde o kadın belir-

miş işte. Fotoğrafa baktığın zaman kadının gerisindeki ağaçları hayal meyal görebiliyorsun.»

Kevin, bütün bunları uyduruyor, diye düşündü. Benimle alay ediyor. Ben gittikten sonra katıla katıla gülecek. Ama aslında Baba Merrill'in öyle bir şey yapmadığının da farkındaydı.

«Resmi çeken hanım, o büyük köşklerden birinde kalıyormuş. Fotoğrafı gösterdiği zaman evin beyi düşüp bayılmış. Hikâyenin bu kısmı uydurma olabilir. Öyle gibi gözüküyor, değil mi? Ama ben o fotoğrafı bir dergide gördüm. Yanına da o adamın büyük annesinin ninesinin bir portresini basmışlardı. Hayalet o olabilirdi. Tabii kesinlikle bir şey söylemek imkânsızdı. O tül kadının suratını gizliyordu. Ama olabilirdi bu.»

Kevin güç duyulacak bir sesle, «Bu da bir oyun olabilir,» dedi.

«Olabilir tabii.» Baba kayıtsız bir tavır takınmıştı. «İnsanlar türlü oyunlar oynamaya kalkışırlar. Örneğin yeğenim Ace.» Burun kıvırdı. «Dört yıl hapis yatacak. Neden? Bir barı bastığı için. Ahmak! Oyuna kalkıştı, Şerif Pangborn da onu içeri tıkıverdi. Bu, budalaya azdır bile.»

Kevin yaşına göre çok akıllıca davrandı ve bir şey söylemedi.

«Ama fotoğraflarda hayaletler belirdiği zaman... ya da birtakım kimselerin hayalet olduklarını iddia ettikleri şekiller gözüktüğünde... resimlerin Polaroid makineyle çekildiklerinden emin olabilirsin. Ve hemen her zaman bu bir raslantı sonucu ortaya çıkıyor. Ama uçan dairelerin ya da Loch Ness Canavarı'nın resimleri... bunlar başka! Onları uyanık biri karanlık film banyo odasında hazırlıyor.» Baba, Kevin'e göz kırptı. «Şimdi... bu Polaroid resimlerde bildiğin bir şey olup olmadığını sormak istiyorum.»

Kevin içtenlikle, «Ama yok,» diye cevap verdi ve Baba'nın yalan söylediğini sanacağına da karar verdi.

Ama Baba ona o kadar çabuk inandı ki, çocuk sinirlendi. «Pekâlâ, oğlum, pekâlâ.»

Yalnızca saat tıkırtılarının duyulduğu uzun bir sessizlikten sonra Kevin, «Eh,» dedi. «Hepsi bu kadar sanırım.»

Baba, «Belki de değil,» diye karşılık verdi. «Yani şunu demek istiyorum... benim küçük bir fikrim var. O makineyle birkaç fotoğraf daha çeker misin?»

«Ama bunun ne yararı olur? Fotoğrafları hepsi de birbirinin aynı...

«İşte önemli olan da bu; aynı değil.»

Kevin ağzını açtı, sonra da kapattı.

Baba, «Hatta film alman için biraz yardım da ederim,» dedi. Çocuğun yüzündeki hayret dolu ifadeyi görünce de çabucak düzeltti. «Pek az...

«Kaç resim istiyorsunuz?»

«Şey... kaç tane çektin? Yirmi sekiz. Öyle değil mi?»

«Evet. Öyle sanırım.»

Baba bir an düşündü. «Otuz daha isterim.»

«Neden?»

«Bunu sana söyleyecek değilim. Yani, hemen şimdi.» Beline çelik bir zincirle bağlanmış olan ağır bir para çantasını çıkardı. Bir on dolarlık seçti. Durakladı. Buna istemeye istemeye iki birer dolarlık kattı. «Her halde bu film masrafının yarısını karşılar.»

Kevin, evet, öyle, diye düşündü.

«Fotoğraf makinesinin oynadığı oyun seni gerçekten ilgilendiriyorsa o zaman masrafın yarısını da karşılarsın. Öyle değil mi?» Babanın gözleri yaşlı ve meraklı bir kedininkiler gibi parlıyordu.

Çocuk, yaşlı adamın onun, evet, demesinden daha fazla bir şeyler beklediğini anladı. Kevin'in onu reddetmesini aklı almayacaktı. Çocuk, 'hayır,' dediğim takdirde bunu anlamayacak bile, diye düşündü. 'İyi, anlaştık öyleyse,' diyecek. Ve sonunda ister istemez kendimi cebimde onun parasıyla kaldırımda bulacağım.

Ve ona doğum gününde para da vermişlerdi.

Ama o soğuk rüzgârı düşünmesi de gerekiyordu. Fotoğrafların yüzeylerinden değil de, sanki ta içlerinden esen o rüzgârı. O rüzgâr ne anlama geliyordu?

Kevin bir an kararsızca durdu. Çerçevesiz gözlüklerin gerisindeki parlak gözler onu tartıp duruyorlardı. Baba Merrill bakışlarıyla, «Sana, 'İnsan mısın, yoksa bir fare misin?' diye sormayacağım,» diyordu. «On beş yaşındasın. Belki on beşinde henüz bir erkek olamazsın. Ama bir fare olamayacak kadar da büyüksün. Ve bunu ikimiz de biliyoruz. Ayrıca sen buraya dışarıdan gelmedin. Benim gibi bu kenttensin.»

Kevin yalancı bir kayıtsızlıkla, «Tabii,» dedi. «Herhalde filmleri bu akşam alabilirim. Fotoğrafları da yarın okuldan sonra getiririm.»

Baba, «Olmaz,» diye başını salladı.

«Yarın kapalı mısınız?»

Baba, «Hayır,» dedi. Kevin de o kentten olduğu için beklemek zorunda kaldı. «Otuz fotoğrafı arka arkaya çekmeyi düşünüyorsun, değil mi?»

«Galiba...

Baba, «Bu işi öyle yapmanı istemiyorum,» diye açıkladı. «Onları çektiğin *yer* önemli değil. Ama *zamanın* çok önemli olduğunu söylemeliyim. Dur bakalım. Şunu bir hesaplayayım.» Biraz düşündükten sonra bir kâğıda saatleri yazdı. Kevin de bunu cebine koydu.

«Eh...» Baba ellerini ovuşturdu. Sanki iki zımpara birbirine sürtünüyormuş gibi bir ses çıktı. «Artık beni... üç gün sonra göreceksin. Öyle değil mi?»

«Evet... Sanırım.»

«Herhalde Pazartesi günü okuldan sonra gelmeyi tercih edeceksin.» Baba yine göz kırptı. Ağır ağır, sinsice ve gurur kırıcı bir biçimde. «Böylece arkadaşların dükkâna geldiğini görmez, seni de sıkıştırmazlar.»

Kevin kızararak, gözlerini masaya dikti. Bir şeyler yapmış olmak için Polaroidleri toplamaya başladı. Böyle bir iş bulamadığı zaman eklemlerini çıtırdatırdı hep. İkisini de inandırmayacak bir biçimde itiraz etmek için, «Ben...» diye başladı. Sonra da duraklayarak fotoğraflardan birine baktı.

Baba, «Ne var?» diye sordu. Kevin dükkânına geleli beri ilk defa insanca davranıyordu. Ama Kevin onu duymadı. Yaşlı adamın sesindeki hafif telaşı da farketmedi. «Şimdi gerçekten bir hayalet görmüş gibi bir halin var, oğlum.»

Kevin, «Hayır,» dedi. «Hayalet görmedim. Resmi kimin çektiğini gördüm. Bu fotoğrafı gerçekten çeken kimseyi.»

«Tanrı aşkına, neden söz ediyorsun sen.»

Kevin bir gölgeyi işaret etti. O, babası, annesi, Meg ve Bay Merrill bunu fotoğrafta olmayan bir ağacın gölgesi sanmışlardı. Ama ağaç değildi bu. Kevin bunu şimdi anlıyordu. Ve gördüğün şey bir daha kafandan silinemezdi.

Baba, «Ne demek istediğini anlayamıyorum,» diye mırıldandı. Ama çocuk, ihtiyar adamın onun bir *şeyler* keşfettiğini sezdiğinin farkındaydı. Ve Merrill bu yüzden sinirlenmişti.

Kevin, «Önce köpeğin gölgesine bakın,» dedi. «Sonra da tekrar buna bir göz atın.» Fotoğrafın sol tarafına vurdu. «Resimde güneş ya batıyor, ya doğuyor. O yüzden gölgeler iyice uzamış. Onlara nelerin yol açtığını anlamak da zor. Ama az önce fotoğrafa bakarken durumu anladım.»

«Neyi anladın, oğlum?» Baba çekmeyi açtı. Galiba yine büyüteci alarak lambasını yakacaktı... Sonra durakladı. Çünkü büyütece gerek kalmamıştı. Merrill de durumu anlamıştı artık. «O bir adamın gölgesi, oğlum. Öyle değil mi?»

«Ya da bir kadının. Bunu söylemek zor. Şunlar bacakları. Bundan eminim. Ama bu pantolon giymiş bir kadının gölgesi de olabilir. Hatta bir çocuğun. Gölgeler çok uzadığı için...

«Evet. Kesin bir şey söylemek zor.»

Kevin, «Bu resmi çeken kimsenin gölgesi,» dedi. «Öyle değil mi?»

«Evet.»

Çocuk, «Ama bu ben değilim,» diye ekledi. «Bu resim benim fotoğraf makinemden çıktı. Hepsi de öyle. Ama bu fotoğrafları ben çekmedim. O halde bu işi kim yaptı, Bay Merrill? Kim yaptı?»

Yaşlı adam dalgın dalgın, «Beni, 'Baba,' diye çağırabilirsin,» dedi. Hâlâ resimdeki gölgeye bakıyordu. Çocuk göğsünün sevinçle kabardığını hissetti.

3

Kevin, Pazartesi günü okuldan sonra fotoğrafları Emporium Galorium'a götürdü. Yaprakların rengi dönmeye başlamıştı artık. Çocuk on beşine basalı ise iki hafta olmuş ve o 'yenilik'duygusu da kaybolmuştu. Ama 'Doğaüstü' olayın verdiği heyecan sürüyordu hâlâ. Ancak çocuk bunu kendisini mutlu edecek şeylerden de saymıyordu. Kevin, fotoğrafları Baba'nın verdiği programa göre çekmişti. Yaşlı adamın resimleri neden öyle aralıklarla çekmesini istediğini de anlamıştı o zaman. İlk on resmi her saat başı çekmeyi unutmamıştı. İkinci onu, yüz yirmi dakika, üçüncü onu ise yüz seksen dakikalık aralarla. Yani üç saatte bir. Çocuk son birkaç fotoğrafı o gün okulda çekmişti. O arada başka bir şeyin daha farkına varmıştı, başlangıçta hiçbirinin görmesine imkân olmayan bir şeyin. Biraz belirsizdi. Ama son üç fotoğrafta belirginleşmişti. Kevin bu ayrıntı yüzünden öylesine korkmuştu ki, resimleri daha Baba'nın dükkânına götürmeden önce *Sun 660*'ı başından atmak istediğine karar vermişti. Hayır, onu verip yerine bir yenisini de almayacaktı. Bunu hiç istemiyordu. Çünkü o zaman fotoğraf makinesi elinden çıkacaktı. Yani onun kontrolünden. Buna razı olamazdı.

Kevin, bu benim, diye düşünmüştü. O düşünce sık sık kafasında beliriyordu ama aslında doğru bir fikir değildi. Yalnızca o, yani Kevin, *Sun 660*'ı kullandığı ve resimde beyaz parmaklığın önünde duran kara sokak köpeğinin gözüktüğü zaman durum farklı sayılırdı. Ama gerçek böyle değildi. *Sun*'ın içinde ne tür kötü bir sihir varsa bunun yalnızca Kevin'in kontrolünde olmadığı anlaşılıyordu. Babası da aynı (daha doğrusu hemen hemen aynı) resmi çekmişti. Baba Merrill de öyle. Hatta Meg de.

Kevin fotoğrafları teslim ederken Baba, «Onları istediğim gibi numaraladın mı?» diye sordu.

Kevin, «Evet, birden elli sekize kadar,» diyerek resimlerin arkasındaki rakkamları gösterdi. «Ama bunun önemi olup olmadığını da bilmiyorum. O makineyi başımdan atmaya karar verdim.»

«Başından atmak mı? Söylemek istediğin bu değil sanırım.»

«Belki... Açıkçası makineyi bir balyozla kıracağım.»

Baba kurnazlık dolu küçücük gözleriyle çocuğu süzdü. «Öyle mi?»

«Evet.» Kevin gözlerini Baba'dan kaçırmadı. «Geçen hafta bu düşünce beni güldürdü. Ama artık gülmüyorum. Bence o fotoğraf makinesi tehlikeli bir şey.»

«Şey... Haklı olabilirsin. İstiyorsan makineye dinamit bağlayarak onu parça parça da edebilirsin. Yani şunu demek istiyorum... o fotoğraf makinesi senin. Ama neden bir süre daha beklemiyorsun? Bu resimlerle yapmak istediğim bir şey var. Belki bu seni de ilgilendirir.»

«Ne?»

Baba, «Bunu şimdi açıklamayacağım,» diye cevap verdi. «Başarılı olmayabilirim. Ama elime bu hafta sonu bir şeyler geçebilir. Daha iyi karar vermene yardım edecek bir şeyler.»

Kevin, «Ben kararımı verdim,» diyerek son iki fotoğrafta ortaya çıkan ayrıntıya vurdu.

Baba, «O nedir?» diye sordu. «Ona büyütecimle baktım. Bu şeyin ne olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi bir duygu var içimde. Bu dilinin ucuna kadar gelen ama bir türlü bulup söyleyemediğin bir ada benziyor. Ben de o cismin ne olduğunu bulamıyorum.»

Kevin yaşlı adamın sorusunu cevaplamadı. «Herhalde Cumaya kadar bekleyebilirim. Açıkcası daha fazla beklemek istemiyorum.»

«Korkuyor musun?»

Çocuk kısaca, «Evet,» dedi. «Korkuyorum.»

«Annenle babana bundan söz ettin mi?»

«Hayır. Her şeyi açıklamadım.»

«Eh... Açıklayabilirsin. Yani şunu demek istiyorum... babana açılmayı düşünebilirsin. Ben tasarladığım şeyi yaparken sen de düşünebilirsin.»

Kevin, «Siz ne yaparsanız yapın,» dedi. «Cuma günü makineyi babamın balyozuyla kıracağım. Hatta ben artık başka bir fotoğraf makinesi de istemiyorum. Ne Polaroid, ne de diğer türden bir şey.»

«Fotoğraf makinesi şimdi nerede?»

«Şifonyerimin çekmesinde. Ve orada da kalacak.»

Baba, «Cuma günü buraya gel,» dedi. «Makineyi de getir. Benim şu küçük fikrimi inceleriz önce. Sonra o lanet olasıca şeyi parçalamak istersen sana balyozu elimle veririm. Para da istemem. Hatta arkada üzerine koyabileceğin bir tahta bile var.»

Kevin, «Anlaştık...» diye gülümsedi.

«Şimdi-ailene ne söyledin?»

«Buna hâlâ karar vermeye çalışıyorum. Onları endişelendirmek istemedim. Özellikle annemi.» Çocuk merakla yaşlı adama baktı. «Neden durumu babama açmayı isteyebileceğimi söylediniz?»

Baba, «Fotoğraf makineni parçalarsan baban sana kızar,» dedi. «Belki bu o kadar kötü değil. Ama baban biraz aptal olduğunu da düşünebilir. Ya da tahtalar gıcırdadığı için, 'Polis!' diye bağıran evde kalmış bir kız gibi çığlıklar attığını.»

Kevin biraz kızardı. Babasının 'Doğaüstü olay' konusu açıldığı zaman ne kadar kızdığını hatırlamıştı. Sonra içini çekti. Makineyi parçalama konusuna bu açıdan bakmamıştı. Ama galiba Baba haklıydı. Babasının ona öfkelenmesi hoşuna gitmeyecekti. Yine de buna katlanabilirdi, ama babasının onun korkak ya da aptal olduğunu... ya da ikisini birden düşünmesi konusu başkaydı.

Baba, zeki bakışlarla, Kevin'i süzüyordu. Kevin'in yüzündeki ifadeden çocuğun kafasından geçenleri okuyordu; bir gazetenin manşetlerini okuyan biri gibi. «Baban Cuma günü akşam üzeri saat dörtte seninle burada buluşamaz mı?»

Kevin, «Bu imkânsız,» dedi. «Babam Portland'da çalışıyor. Eve ancak altıda dönebiliyor.»

Baba, «İstersen ona telefon edebilirim,» diye mırıldandı. «Ben çağırırsam gelir.»

Kevin irileşmiş gözlerle yaşlı adama baktı.

Baba usulca, alayla güldü. «Ah, ben babanı tanıyorum. Eski günlerde tanıştık onunla. Tabii bunu açıklamak istemiyor. Sen de buraya geldiğini açıklamaktan hoşlanmadığın gibi. Bunu anlıyorum. Ama şunu demek istiyorum... babanı tanıyorum. Bu kentte çok tanıdığım var zaten. Kimleri tanıdığımı bilseydin, çok şaşırırdın, oğlum.»

«Nasıl?»

«Babana bir zamanlar iyilik yaptım.» Baba, baş parmağıyla bir kibrit çakarak piposunu yaktı. Duman yüzünden gözlerindeki ifade anlaşılamıyordu artık. Bu neşeli bir ifade miydi? Yoksa duygusal mıydı? Ya da aşağılayıcı mıydı?..

«Nasıl bir iyilik?»

Baba, «Bu onunla benim aramda...» dedi. «Bu iş de...» Masadaki fotoğraf yığınını işaret etti. seninle benim aramda. Ben *bunu* demek istedim.»

«Pekâlâ... İyi ya... Babama bir şey söyleyeyim mi?»

Baba neşeyle, «Hayır,» diye cevap verdi. «Sen her şeyi bana bırak.» Ve Kevin Delevan, bütün o dumana rağmen Baba Merrill'in gözlerinde hiç de hoşuna gitmeyen bir şeyi gördü. Dükkândan çıkarken aklı iyice karışmıştı. Bir tek şeyden emindi: Bu iş bir an önce bitmeliydi.

Kevin gittikten sonra Baba hemen hemen beş dakika hiç kımıldamadan sessizce oturdu. Piposunun sönmesine aldırmadı. Parmaklarını masaya vuruyordu. Gözlerinde buz gibi bir ifade vardı.

Birdenbire piposunu bırakıp Leviston'daki bir dükkâna telefon etti. Sorduğu iki soruya da, «Evet,» cevabını aldı. Telefonu kapadıktan sonra yine parmaklarını masaya vurmaya başladı. Aslında planladığı şey

Kevin'e karşı haksızlık olacaktı. Ama anlayamadığı bir şeyin ucunu yakalamıştı. Üstelik bunun ne olduğunu anlamak da istemiyordu.

Haklı ya da haksız, Baba, Kevin'in istediğini yapmasına da izin vermeyecekti. Aslında kendisi de ne yapacağına karar vermemişti. Ama hazırlıklı olması gerekiyordu. Bu akıllıca bir şey olurdu.

Baba parmaklarını masaya vurarak, «Çocuk neyi gördü?» diye kendi kendisine sordu. «Bunu benim bildiğimi... ya da göreceğimi sanıyor. Ama hiçbir fikrim yok. Belki Kevin Cuma günü açıklar. Belki de açıklamaz. Ama Delevan'ı açıklamaya zorlayabilirim.»

Baba bir zamanlar Bay Delevan'a dört yüz dolar vermişti. Adam bir basketbol maçı yüzünden bahse girmiş ve kaybetmişti. Karısının bu durumdan haberi yoktu. «Tabii Delevan bu sırrı biliyorsa. Bazan en iyi babalar bile çocuklarını iyi tanımıyorlar. Özellikle oğulları on beşine bastıktan sonra... Kevin, on beşinde olmasına rağmen hâlâ pek toy. O yüzden babası çocuğun bütün sırlarını biliyor sanırım... Ya da onları öğrenebilir.» Merrill gülümseyerek parmaklarını masaya vurmayı sürdürdü. Saatler yorgun yorgun çalarak beş olduğunu haber verdiler.

4

Baba Merrill, Cuma günü saat ikide dükkânın kapısında asılı olan ve üzerinde, «AÇIK» yazılı olan küçük levhayı çevirdi. Böylece, «KAPALI,» yazısı üste gelmiş oldu. Yaşlı adam eski arabasına binerek Lewiston'a gitti. Oysa bu kentten pek hoşlanmazdı. Lewiston'a ancak işini başka yerde gördüremeyeceğini anladığı zaman gelirdi. Yaşlı adam arabasını uygun bir yerde bırakarak yürümeye başladı. Çıplak kafalı, uzun boylu, zayıf bir ihtiyardı. Yine çerçevesiz gözlüğünü takmıştı. Ayağında haki rengi temiz bir pantolon, sırtında da mavi bir gömlek vardı. Bütün düğmelerini iliklemişti.

Baba Merrill birkaç dakika sonra 'İkiz Kent Fotoğraf ve Video' dük-

kânından içeri giriyordu. Sahibini yıllardan beri tanıyordu. Adam onu arka odaya davet etti. Orada birer içki içtiler.

Dükkân sahibi, «O kahrolasıca resimler çok garip,» dedi.

«Öyle.»

«Hazırladığım video bandı ise daha da garip.»

«Bundan eminim.»

«Bütün söyleyeceğin bu kadar mı?»

«Evet.»

«Kahrol, emi!» İki adam kahkahalarla güldüler. Yaşlılıktan kahkahaları tizleşmiş, gıdaklamaya dönüşmüştü.

Baba yirmi dakika sonra dükkândan çıkarken elinde iki şey vardı: bir video kaseti ve bir de *Sun 660* fotoğraf makinesi.

Merrill dükkânına döndükten sonra Kevin'in evine telefon etti. Karşısına John Delevan çıktığı zaman da buna hiç şaşmadı.

Delevan hiçbir giriş yapmadan, «Oğluma bir oyun oynarsan seni öldürürüm, yaşlı yılan,» dedi. Merrill, Kevin'in üzüntüyle, «Baba!» diye bağırdığını duydu.

Baba'nın dudakları gerilerek dişleri ortaya çıktı. Pipodan sararmışlardı ve çarpık çurpuktular. Ama yine de yaşlı adamın kendi dişleriydiler. Takma değildiler. Kevin, Merrill'i o anda görseydi, onun öyle göründüğü gibi tatlı bir ihtiyarcık olmadığını hemen anlardı. Merrill, «Yapma, John,» dedi. «O fotoğraf makinesi konusunda oğluna *yardım* etmeye çalışıyorum. Bütün yaptığım bu.» Bir an durdu. «Bir zamanlar sana da yardım ettiğim gibi...

Uzun bir sessizlik oldu. Gerilimli bir sessizlikti bu. John Delevan'ın söyleyecek çok şeyi olduğunu açıklıyordu. Ama oğlu odada olduğu için konuşamayacaktı.

Babanın yüzündeki o pis tebessüm iyice yayıldı. «Tabii oğlun bu konuda *hiçbir şey* bilmiyor. Bu işin onu ilgilendirmediğini söyledim. Yani şunu demek istiyorum... Seni buraya getirmenin başka bir yolu olsaydı o konuyu açmazdım bile. Ve elimdeki şeyi görmelisin, John.

Çünkü bunu görmediğin takdirde oğlunun ona aldığın fotoğraf makinesini neden parçalamak istediğini anlayamazsın...

«Parçalamak mı?»

neden bu fikri doğru bulduğumu da. Şimdi... Kevin'le birlikte buraya gelecek misin, yoksa gelmeyecek misin?»

«Kahretsin! Şu anda Portland'da olduğumu bilmiyor musun?»

Baba, yıllar boyunca her istediğini yaptıran ve daha uzun süre de yaptırtacağına inanan bir tavırla, «Kapıdaki, 'Kapalı,' levhasına aldırmayın,» dedi. «Sadece kapıya vurun.»

«Lanet olsun! Oğluma senin adını kim verdi, Merrill?»

Baba yine insanı çileden çıkaran o sakin tavırlarıyla, «Ona bunu sormadım,» diye cevap vererek telefonu kapattı. Sonra da kendi kendine, «Gelecek,» diye mırıldandı. «Hepsi de gelir zaten.»

Bana Merrill, Kevin'le Bay Delevan'ı beklerken Lewiston'dan aldığı *Sun 660*'ı kutusundan çıkardı. Kutuyu çalışma masasının yanındaki çöp sepetinin dibine gömdü. Fotoğraf makinesine düşünceli düşünceli baktı. Sonra da film taktı. Önce kırmızı ışık yandı, sonra da yeşil. Baba, biraz endişe duyduğunu farketti ama buna şaşmadı. Eh, diye düşündü. «Tanrı korkaklardan nefret eder.» Düğmeye bastı. Makine o iniltiye benzeyen hafif sesi çıkardı. Sonra da fotoğrafı adeta tükürdü. Baba büyülenmiş gibi bakıyordu. «Bu makine aynı şeyi yapacak değil. Ne münasebet!» Ama yine de bütün kasları gerilmişti. Fakat resim sıradan bir şeydi. Dükkânın içini gösteriyordu. Saatleri, sicimle bağlanmış dergi destelerini, ekmek kızartma makinelerini, cep kitaplarını. Fotoğrafta ne mezarın ötesinden gelmiş kambur bir yaratık, ne de bıçağını sallayan mavi tulumlu bir bebek vardı.

Baba Merrill, fotoğraf çekmeye kalkışmamdan, diye düşündü. Bu olayın beni çok derinden etkilemiş olduğu anlaşılıyor. İçini çekerek resmi de sepetteki çöplerin altına gömdü. Çekmesini açarak küçük bir çekiç çıkardı. Fotoğraf makinesini sol eliyle sıkıca tutarak diğeriyle çekici salladı. Fazla güç harcamadı. Buna gerek de yoktu. Mercek kırıldı.

Etrafındaki plastik parçalar etrafa sıçradı. O zaman Baba'nın aklına bir şey geldi. Bu sağda mıydı, yoksa solda mı? Kaşlarını çattı. Soldaydı, galiba. Ama nasıl olsa bunun farkına varmazlar. Varırlarsa da çatlağın ne tarafta olduğunu hatırlayamazlar. Her zaman hazırlıklı olmalıydı. Akıllıca bir şeydi bu.

Baba Merrill, çekici yerine koyarak cam ve plastik parçalarını küçük bir fırçayla süpürdü. Sonra ince uçlu bir keçe kalemle bir çakı aldı. Kevin Delevan'ın *Sun*'ından kırılmış olan parçayı hatırlamaya çalışarak bir şekil çizdi. Sonra çakıyla üzerinden gitti. Sonunda makineyi masanın yanına koyarak eliyle vurdu. Makine yere düşerken o parça da koptu. Baba Merrill, fotoğraf makinesini inceledi. İşte bunun da merceği çatlamış ve yanından da bir parça plastik kopmuştu. Yaşlı adam başını salladı, sonra da makineyi çalışma masasının altındaki koyu gölgelerin arasına sakladı. Kopmuş olan plastik parçayı bularak çöplerin arasına atmayı unutmadı.

Artık Delevan'ların gelmelerini beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Baba, video kasetini yukarıya, yaşadığı küçük daireye çıkardı. Porno filmleri seyretmek için aldığı videonun üzerine koydu. Oturup gazetesini okumaya başladı. Yine bir uçak kazası olmuş ve yüz elli kişi ölmüştü. «Ahmaklar, durmadan ölüyorlar! Ama bu da iyi bir şey sayılır. Böylece dünyadaki budalaların sayıları azalmış oluyor.» Spor sayfasını açtı.

5

Baba oğul evden çıkmaya hazırlanırlarken Kevin, «Ne oldu?» diye sordu. Evde yalnızdılar. Meg bale dersine, Bayan Delevan da briç oynamaya gitmişti.

Bay Delevan sertçe, «Seni ilgilendirmez,» diye söylendi. Sesinde hem öfke, hem de utanç vardı. Sonra mırıldandı. «Pekâlâ. Bugüne

kadar sana hiç böyle davranmadım. Bundan sonra da davranacak değilim. Ne demek istediğimi anlıyorsun sanırım.»

Kevin, «Evet,» dedi. Sonra da usulca ekledi. «Yani şunu demek istiyorum... neden söz ettiğini anlıyorum.»

«Annen bu konuyu bilmiyor.»

«Ona söylemem.»

Babanın ses tonu yine sertleşmişti. «Böyle söyleme. O yola sapma. Yoksa bir daha duramazsın.»

«Ama sen annemin...

Bay Delevan ceketini giydi. «Annene bu olaydan hiç söz etmedim. Bana bir şey sormadı, ben de anlatmadım. O sormazsa, sen de açıklama yapmak zorunda değilsin. Ama konu açılırsa o zaman durum değişir tabii. O zaman sen... yani biz, her şeyi açıklarız. Açılmazsa dilimizi tutarız. Olgun insanların dünyasında işler böyle yürür. Bu gerçeğe dayanabilecek misin?»

«Evet. Öyle sanırım.»

«İyi. Haydi gidelim.»

Yan yana bahçe yolundan ilerlediler. Rüzgâr, John Delevan'ın şakaklarındaki saçları uçuşturuyordu. Kevin, endişeli bir şaşkınlıkla ilk defa babasının saçlarının şakaklarından ağarmaya başlamış olduğunu farketti.

Bay Delevan, «Aslında bu öyle önemli bir şey değildi,» dedi. Kendi kendine konuşuyormuş gibi bir hali vardı. «Baba Merrill öyle biridir. Yani önemli işlerin adamı değildir o. Ne demek istediğimi anlıyor musun?»

Çocuk, «Evet,» der gibi başını salladı.

«Aslında o oldukça zengin bir adam. Ama bunun nedeni de eskici dükkânı değil. Tefeci o. Borç para veriyor. Yasaların belirttiğinden daha yüksek faizle hem de.»

Şimdi, ağaçlıklı kaldırımdan kentin merkezine doğru gidiyorlardı.

Kevin, «O halde ondan neden borç alıyorlar?» diye sordu.

Bay Delevan ekşi ekşi, «Çünkü başka yerden borç para bulamıyorlar,» dedi.

«Yani kredileri yok mu?»

«Öyle bir şey.»

«Ama biz... sen...

«Evet. Artık durumumuz iyi. Ama eskiden öyle değildi. Annenle evlendiğimiz zaman durumumuz hiç de iç açıcı sayılmazdı.» Bay Delevan sustu ve bir süre konuşmadı. Sonra, «Bir gün... biriyle bahse girdim.» diye devam etti. «O 'Celtics' takımının kazanacağına inanıyordu.» Yan gözle oğluna bir göz attı. «Aslında sık sık böyle bahislere girerdik. Beş dolarına filan. O sırada annenle evleneli iki yıl olmuştu. Biliyor musun? O günlerde sigara da içerdim ben. O olaydan sonra sigarayı da bıraktım, bahse girmekten de vazgeçtim. Neyse... O Celtics taraftarı ahbapla dört yüz dolara bahse gireceğim tuttu. Ve tabii kaybettim. Ve ertesi gün adama o parayı ödedim.»

«Ödedin mi? Bunu nasıl başardın?»

«Parayı 'Baba' Merrill'den aldım. Başka ne yapabilirdim ki?»

«Baba senden ne kadar faiz istedi?»

Bay Delevan başını birdenbire oğluna çevirdi. «Merrill onu 'Baba,' diye çağırmanı mı istedi?»

«Evet. Neden?»

Adam, «O halde dikkatli ol,» dedi. «Merrill bir yılan kadar sinsidir.» Sonra içini çekti. «Benden yüzde on faiz aldı.»

«Bu o kadar...

Bay Delevan ekledi. «Her hafta ödenmek üzere.»

Çocuğun dili tutuldu bir an. Sonra, «Ama bu *yasal* bir şey değil ki!..» diye bağırdı.

Bay Delevan alayla, «Çok doğru...» dedi. «Dünya böyle, Kevin. Ve eninde sonunda da bizi öldürüyor.»

«Ama...

«Aması maması yok. Şart buydu. Merrill bu faizi ödeyeceğimi de biliyordu. Ve ben bu borç yüzünden gece gündüz çalışmaya başladım. Bitkin haldeydim ama bunu annene belli etmemeye de çalışıyordum. O yüzden çok neşeliymişim gibi davranıyor, annene komik hikâyeler anla-

tıyordum. Ve her hafta Merrill'e elli dolar veriyordum. Bunun kırkı faizdi. Onu da ana borcun karşılığı. Sonunda borcumu ödedim.» Bay Delevan derin derin içini çekti. «Artık Baba Merrill'le nasıl tanıştığımı ve ona neden güvenmediğimi biliyorsun. Cehennemde on hafta geçirdim ben. Adam alnımdan akan terleri on dolarlık banknotlar halinde topluyordu. Herhalde onları sonra benim gibi başı belaya girmiş olan başka bir ahmağa veriyordu.»

«Herhalde ondan çok nefret ediyorsun?»

Bay Delevan, «Hayır,» dedi. «Nefret etmiyorum. Ondan da, kendimden de. Birdenbire hastalanmıştım, işte o kadar. Durum çok daha kötü olabilirdi. Evliliğim sona erebilirdi. Sen ve Meg hiçbir zaman dünyaya gelemezdiniz, Kevin. Ya da ben durmadan çalıştığım için ölebilirdim. Ve Baba Merrill benim hastalığımı tedavi etti. Acı bir ilaçtı, ama etkiliydi. Ben aslında adamın çalışma tarzından nefret ediyordum. Bütün paramı son sentine kadar alıyor ve bir deftere yazıyordu. Gözlerimin altındaki mor lekelere, sıskalaştığım için pantolonumun üzerimden nasıl sarktığına bakıyordu. Ve hiçbir şey söylemiyordu.»

Emporium Galorium'a doğru gittiler.

Bay Delevan düşünceli bir tavırla, «O bana iyilik etmiş de sayılır,» diye mırıldandı. «O borç yüzünden sigara içmekten vazgeçtim. Ama Merrill'e hiç güvenmiyorum. Sen de çok dikkatli olmalısın, Kevin. Ve ne olursa olsun, bırak da ben konuşayım. Onu artık biraz tanıyorum.»

Böylece baba oğul, saatlerin tıkırdadığı loş dükkâna girdiler. Baba Merrill onları kapının yanında bekliyordu. Gözlüğünü kabak kafasına doğru itmişti. Ve bir-iki oyun oynamaya da hazırdı.

6

«Eh, baba oğul, geldiniz demek?» Merrill, Delevan'lara bakarak bir büyükbaba tavrıyla, hayran hayran gülümsedi. Sakalı yoktu ama Kevin,

onun Noel Baba'ya benzediğini düşündü. Yaşlı adam ekledi. «Oğlunuz gerçekten harika, Bay Delevan, Harika!»

Delevan da, «Biliyorum,» dedi. «Size geldiğini duyduğum zaman da o yüzden endişelendim. Çünkü öyle kalmasını istiyorum.»

Baba Merrill hafifçe sitem etti. «Sert sözler bunlar. Üstelik kimden yardım isteyeceğini bilemediği için bana gelen bir adam...

Bay Delevan, «O günler çoktan sona erdi,» diye hatırlattı.

«Evet, evet. Ben de bunu demek istiyordum.»

«Ama bu olay henüz sona ermedi.»

«Fakat erecek.» Merrill elini Kevin'e doğru uzattı. Çocuk da ihtiyar adama fotoğraf makinesini verdi. Merrill ekledi. «Hem de bu gün. Bu makine bir acayip. Ama acayipliğin neresinde olduğunu bilmiyorum. Oğlunuz makineyi tehlikeli bulduğu için parçalamak istiyor. Bence o haklı. Ama kendisine, 'Babanın senin bir muhallebi çocuğu olduğunu düşünmesini istemezsin, değil mi?' dedim. İşte o yüzden seni buraya getirmesini istedim, John...»

«Beni 'Bay Delevan' diye çağırmanız daha hoşuma gitmişti.»

«Pekâlâ.» Merrill içini çekti. «Bana ısınmak niyetinde olmadığınız belli. Eskiyi unutmak da istemiyorsunuz.»

«Öyle.»

Kevin üzüntüyle bir babasına bakıyordu, bir yaşlı adama.

«Neyse... Önemli değil.» Baba Merrill'in yüzünde birdenbire soğuk bir ifade belirdi. Artık Noel Baba'ya hiç benzemiyordu. «Geçmişin gerilerde kaldığını söylediğim zaman çok ciddiydim. Ama şunu da açıklamam gerekiyor, Bay Delevan. Ben hileli iş yapmam.» Bu şahane yalanı pek inandırıcı bir tavırla söylemişti. «İş iştir. Siz bana ne istediğinizi söylediniz, ben de buna karşılık ne alacağımı. İstediğimi bana verdiniz ve böylece her şey sona erdi. Ama bu olay farklı.» Ve Baba daha da şahane bir yalan söyledi. «Benim bu işte bir çıkarım yok. Bay Delevan. Ben oğlunuza yardım etmekten başka hiçbir şey istemiyorum. Ondan hoşlandım.» Gülümsedi ve çabucak Noel Baba'ya dönüşüverdi. Bu öyle

hızlı oldu ki, Kevin biraz önceki o soğuk ifadeyi de unuttu. Hatta Bay Delevan da öyle...

Baba Merrill, Kevin'in *Sun 660*'ını, çalışma masasının iyice kenarına koydu. Sonra da baba oğulu merdivenden çıkararak dairesine götürdü. Bir taraftan da, kahretsin, diye düşünüyordu. Çok ustayım. Yüzünde hiç de hoş olmayan bir tebessüm vardı.

O zamana kadar ne John Delevan, ne de Kevin, Baba'nın özel dairesine girmişlerdi. Aslında Merrill oraya kimseyi çağırmazdı. İçerisi pisti. Duvar kâğıtları lekelenmişti. Mutfak sardalya kokuyordu ve evyeye sürüyle bulaşık tabak yığılmıştı. Oturma odası küçücüktü. Buraya da pipo tütününün kokusu sinmişti.

Odadaki tek yeni şey büyük bir televizyonla bir videoydu. Videonun üzerine bir kaset konulmuştu.

Baba Merrill, yamru yumru kanapeyi işaret ederek, «Oturun, oturun,» dedi. Televizyona doğru gidip kaseti kutusundan çıkardı.

Bay Delevan, kanapeye içinde haşarat gizlendiğinden kuşkulanıyormuş gibi baktı. Sonra da istemeye istemeye kenarına ilişti. Kevin de yanına oturdu. O eski korkuyu duyuyordu, hem de daha da güçlü bir biçimde.

Baba kaseti videoya koydu. «Kentte bir tanıdığım var. Fotoğrafları banda almayı başarıyor.»

Kevin hafifçe kımıldadı.

Baba gülümseyerek başını salladı. «Evet. Sen o fotoğraf makinenle elli sekiz fotoğraf çektin. Her biri bir öncekinden biraz farklıydı. Tabii bunun ne anlama geldiğini biliyorduk. Ama ben her şeyi kendi gözlerimle de görmek istedim.»

Bay Delevan, «Yani o resimleri bir film haline getirmeye mi çalıştınız?» diye sordu.

Baba, «Çalışmadım,» dedi. «Bu işi yaptım. Daha doğrusu kentteki o tanıdık yaptı. Ama fikir benimdi.»

Kevin mırıldandı. «Bu bir film mi gerçekten?» Babanın ne yaptığını anlamış, bunu daha önce düşünemediği için üzülmüştü. Ama daha çok meraktı duyduğu.

Baba, «Kendin bak,» diyerek televizyonu açtı. «Elli sekiz resim. O tanıdıktan, onları bir saniye aralıklarla banda almasını istedim.»

Kevin titredi. Babası oğluna endişeyle baktı. Ama çocuk başını salladı. «Bir şeyim yok...

Baba Merrill, «Yani şunu demek istiyorum...» diye konuşmasını sürdürdü. «Bant sadece bir dakika kadar sürüyor. Onun için bunu dikkatle seyretmelisiniz. Hazır mısınız?»

Kevin, kendi kendine, hayır, dedi.

Bay Delevan, «Galiba...» diye cevap verdi. Bütün bunlardan sıkılmış gibi konuşmaya çalışmıştı. Ama Kevin onun istememesine rağmen olaya ilgi duymaya başladığını sezdi.

Baba Merrill, «Pekâlâ,» diyerek videonun düğmesine bastı.

Kevin kendi kendine, korkman budalaca bir şey, diye tekrarlıyordu. Budalaca bir şey. Ama bunun bir yararı olmuyordu.

Çocuk ne göreceğini biliyordu. Çünkü Meg'le *Sun 660*'ın aynı resmi tekrar tekrar çekmekten başka bir şey daha yaptığını farketmişlerdi.

Meg, «Bak,» demişti. «Köpek hareket ediyor.»

Kevin, her zamanki gibi kız kardeşine takılacağı yerde, «Öyle gözüküyor...» diye mırıldanmıştı. «Ama bundan emin olamazsın, Meg.»

Kız, «Pekâlâ olabilirsin,» demişti.

Kevin'in odasındaydılar. Çocuk, yazı masasının ortasında duran fotoğraf makinesine sıkıntıyla bakıyordu. Meg, masa lambasını ortaya doğru çevirmiş ve üzerinde pasta lekesi olan ilk resmi oraya koymuştu.

«Köpeğin arkasıyla fotoğrafın sağ kenarı arasındaki parmaklıkları say.»

Kevin kardeşinin isteğini yerine getirmişti. Parmaklıktaki dört tahtayı görebiliyordu. Bir de beşincinin bir bölümünü. Ama köpeğin arkası bunu hemen hemen kapatıyordu.

«Şimdi de şuna bak.»

Meg, dördüncü Polaroid'i Kevin'in önüne koymuştu. Ve çocuk beş çubuğu iyice gördüğünü farketmişti. Altıncının da yarısını.

Onun için de şimdi ne göreceğini tahmin ediyordu. Gerçekten de öyle oldu. Ama fotoğraflar yine de onları büyüledi. Özellikle de Baba Merrill'i. Bandı üç kez izlediler.

Kevin'in Polaroid fotoğrafları tuhaf biçimde bir filme dönüşmüştü sanki.

İlk yirmi sekiz saniyelik sürede kara sokak köpeği belli belirsizce sarsılarak parmaklığın önünden yürüdü. Beş, altı ve sonra yedi çubuk ortaya çıktı. Köpek durup birini kokladı. Sonra parmaklığa doğru yürüdü tekrar. Kevin o sırada daha önce farketmediği bir şeyi gördü: Resmi çeken kimse hayvanın çerçevenin içinde kalmasına dikkat etmiş ve bunun için de fotoğraf makinesini hafifçe çevirmişti. Köpek yine parmaklığı kokluyordu. Sonra başını kaldırdı. Sağlam kulağı dikleşti. Bir kavga sırasında yaralanmış olan diğer kulağı da aynı şeyi yapmaya çalıştı. Tabii hiç ses duyulmuyordu. Ama Kevin köpeğin homurdanmaya başladığını sezdi. Hayvan bir şeyi ya da birini farketmişti. Kimi ya da neyi?..

Kevin, önce bir ağacın gölgesi sandıkları lekeye baktı. Ve durumu anladı.

Köpek başını çevirmeye başladı... Fotoğrafı çeken kimseye doğru... Önce düşük kulağı suratını ve hatta başının biçimini bile gizliyordu. Sonra akı kirli siyahımsı, kahverengiye çalan bir göz gördü. Bunu hayvanın ağzı izledi. Dudakları hafifçe gerilmişti, havlamaya ya da hırlamaya hazırlanıyormuş gibi. Ve en sonunda suratın dörtte üçü ortaya çıktı. Korkunç bir surattı bu. En hain bir köpeğinkinden daha da dehşet verici bir şey. Hayvanın burnundaki beyaz lekeler onun artık pek genç olmadığını gösteriyordu. Bandın sonunda köpeğin dudaklarının iyice gerilmiş olduğu anlaşılıyordu. Hatta resimde dişe benzeyen bir beyazlık da vardı. Kevin bunu ancak bandı üçüncü defa izlerken farketti. Ama onu asıl etkileyen köpeğin gözü oldu. Öldürmeye hevesli bir hayvanın

gözüydü bu. Başı boş bir köpekti. Ve adsızdı. Kevin, erkek, kadın ya da çocuk hiçbir insanın ona ad vermediğinden emindi. Öylesine dalmıştı ki, Baba Merrill konuşmaya başladığı zaman az kalsın haykıracaktı.

«Bu fotoğrafları çeken adam... Yani şunu demek istiyorum... bu fotoğrafları biri çektiyse, *ona* ne oldu dersiniz?» Baba son fotoğrafı dondurmuştu.

Köpek, aptalca bir öldürme isteğiyle dolu gözlerle öfkeli öfkeli onlara bakıyordu. Hayır, bu istek aptalca değildi. İnsanı dehşete düşüren de buydu işte. Ayrıca kimsenin Baba'nın sorusunu cevaplamasına da gerek yoktu. Bu andan sonra neler olacağını anlamak için yeni fotoğraflar çekilmesi de gerekmiyordu. Köpek bir şey duymuştu. Kevin bunun ne olduğunu biliyordu. Hayvan, Polaroid'in o iniltiye benzeyen sesini işitmişti.

Diğer resimler hayvanın döndüğünü gösterecekti. Sonunda köpek bütün çerçeveyi dolduracaktı.

Saldırmak üzere olan o köpek.

Mümkün olduğu takdirde karşısındakini öldürecek olan o köpek.

Kevin, kendi kulağına bile yabancı gelen bir sesle, «Köpek fotoğrafının çekilmesinden hoşlanmıyor sanırım,» dedi.

Baba, garip bir tavırla güldü.

Bay Delevan, «Filmi tekrar sarın,» diye rica etti.

Baba. «Hepsini yeniden görmek mi istiyorsunuz?»

«Hayır. Son on saniye kadarını.»

Merril, bu isteği yerine getirdi. Kevin, «Burada durun!» diye bağırmak istedi. «Durun artık! Bu kadarı yeter! Durun ve gidip fotoğraf makinesini kıralım!» Çünkü başka bir şey daha vardı. Kevin'in düşünmek istemediği bir şey. Ama çok geçmeden onu düşünmeye de başlayacaktı. İstesin istemesin bunu yapacaktı.

Bay Delevan, «Bir kere daha,» dedi. «Bu sefer kare kare görelim. Bunu yapabilir misiniz?»

Baba başını salladı. «Tabii. Bu kahrolasıca makine çamaşır yıkama dışında her şeyi yapıyor.»

Bu sefer resimleri tek tek incelediler. Köpeğin başı dönmeye başladı. Biraz sonra o hiç de aptalca olmayan, amansız gözü göreceklerdi.

Bay Delevan, «Şu nedir?» diye sordu.

Yaşlı adam, «Hangisi?» dedi. Sanki çocuğun birkaç gün önce konuşmaktan kaçındığı şeyin bu olduğunu anlamamış gibi. Kevin'in fotoğraf makinesini kırmaya kesinlikle karar vermesine neden olan şeyin.

Bay Delevan, «Köpeğin boynunun altındaki şey,» diyerek işaret etti. «Hayvanın boynunda tasma yok. Ama yine de önde bir sicim ya da ince ipe takılı bir şey sallanıyor.»

«Bilmem... Baba pek sakindi. «Belki bunu oğlunuz biliyordur. Gençlerin gözleri biz ihtiyarlarınkinden daha keskin olur.»

Bay Delevan oğluna döndü. «Onu seçebiliyor musun?»

«Ben...» Kevin durakladı. «Çok küçük bu.» Yalan söylemek istememiş, durumu böyle idare etmeye çalışmıştı. Aslında hayvanın boynundaki şeyi gerçekten de iyice göremiyordu. Ama yine de onun ne olduğunu biliyordu. Bir tahmindi ama, kalbi de katılıyordu buna. Eğer yanılmıyorsa, o fotoğraf makinesinin gerçekten ortadan kaldırılması gerekiyordu. Gerçekten...

Baba Merrill'in aklına o zaman dahice bir fikir geldi. «Asıl fotoğraflar aşağıda. Onları ve büyütecimi getireceğim.»

Kevin, «Biz de sizinle aşağıya inelim,» dedi. Yaşlı adamın hiç istemediği bir şeydi bu.

Ama Delevan söze karıştı. «Son fotoğraflara büyüteçle baktıktan sonra filmi tekrar görmek isteyebilirim...

Baba, «Bu iş bir dakika bile sürmez...» deyip babayla oğul daha itiraz edemeden odadan fırladı.

Kevin de o istemediği şeyi düşünmeye başladı. Polaroid fotoğraflar iki boyutluydular tabii. Ama köpek dışında. Köpek öyle *yamyassı* bir görüntü değildi. Üç boyutlu gibiydi.

Kevin, o bir Polaroid köpek değil, diye düşündü. Polaroid fotoğraf makinelerinin resimlerini çektikleri dünyadan da olmadığı gibi. Bu deli-

ce bir düşünce. Ama bunun doğru olduğundan da eminim. O halde bu ne anlama geliyor? Neden fotoğraf makinem arka arkaya bu hayvanın resimlerini çekiyor?.. Köpeğin fotoğrafını çeken, Polaroid erkek ya da Polaroid kadın kim? O adam ya da kadın köpeğin farkında mı? Ama bu üç boyutlu köpek, iki boyutlu bir dünyaya düşmüşse belki de o adam ya da kadın hayvanı göremiyor. Zamanın dördüncü boyut olduğunu söylüyorlar. Ama biz onu göremiyoruz. Hatta onun geçtiğini bile gerçekten anlayamıyoruz...

Ama bütün bunların hiç önemi yok. Asıl önemli olan şu: O köpek neden benim fotoğraf makinemin içinde?

Benden istediği bir şey mi var? Yoksa bunu herhangi bir kimseden mi istiyor? Evet, bu olabilir... Olabilir ama köpeğin boynundaki o şey.. Tasma olmayan o şey... Bunun yalnızca benimle ilgisi var. Kevin Delevan'la, bir başkasıyla değil. Köpek *bana* bir şey yapmak mı istiyor? Bunun cevabı, 'Evet,'se o zaman diğer şeyleri unutabilirim. Çünkü... Kahretsin!.. köpeğin ne yapmak istediği o kadar belli ki. Bu onun bulanık gözünden anlaşılıyor. Dudaklarını gererek dişlerini göstermeye başlamasından da. Köpek iki şey istiyor.

Önce kaçmayı.

Sonra da öldürmeyi.

Orada elinde fotoğraf makinesi olan bir kadın ya da adam var. Belki onlar köpeği görmüyorlar bile. Eğer öyleyse hayvan da onları göremiyor demektir. Ama köpek gerçekten üç boyutluysa, belki o zaman dışarıya bakabiliyor. Ve benim fotoğraf makinemi kimin kullandığını da farkediyor. Belki de hedefi ben değilim. Sadece benim Polaroid'imi kullanan biri.

Ama... köpeğin boynundaki şey. Buna ne dersin?

Kevin, hayvanın kinci bir pırıltının aptal olmaktan kurtardığı o koyu renk gözlerini düşündü. Makineyle her resim çekilişinde köpek daha da yaklaşacak. Sonunda... e, sonunda ne? Dışarı fırlamanın bir yolunu mu bulacak?

Kevin, «Ama bu aptalca bir fikir,» diye söylendi. «Hiçbir mantığa da uymuyor.»

Babası daldığı düşüncelerden uyandı. «Aptalca olan nedir?»

Kevin, «Hiç,» dedi. «Ben sadece düşünüyor...

Birdenbire Baba Merrill'in aşağıda üzüntü, öfke ve hayretle bağırdığını duydular. «Kahretsin! Kahretsin!..

Kevin'le babası şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Bay Delevan ayağa kalktı. «Gel gidip ne olduğuna bakalım. Aşağıya yuvarlanıp kolunu kırmadığını umarım. Aslında, bir yanım bunu istiyor ama... biliyorsun.»

Çocuk kendi kendine, «Ya Baba fotoğraflar çektiyse?» dedi. «Ya köpek şimdi oradaysa?»

Ama yaşlı adamın sesinde korku olmadığını farketmişti. Ancak babasının peşinden aşağıya inerken yine de korkuyordu Kevin. İkisi... üçü için korkuyordu.

Baba Merrill aşağıya inerken pek mutluydu.

Aslında gerektiğinde iki fotoğraf makinesini babayla oğulun gözleri önünde değiştirmeye karar vermişti. Ama böylesi daha iyiydi.

Yaşlı adam hemen çalışma masasına gitti. Eğilerek *Sun 660*'ı sakladığı yerden aldı. Kevin'in makinesini masanın çekmesine kitledi. Sonra da öteki Polaroid'i masadan itiverdi. Ve babayla oğulun duyabilecekleri kadar yüksek sesle, «Kahretsin!» diye bağırdı. «Kahretsin!..» Sonra da yüzünde üzgün bir ifadeyle Delevan'ların gelmelerini bekledi.

Kevin, «Baba?» diye bağırdı. «Bay Merrill? Bir şeyiniz yok ya?»

Yaşlı adam, «Yok, yok,» dedi. «Sadece gururum kırıldı. Galiba o fotoğraf makinesi uğursuz. Yani şunu demek istiyorum... büyüteci çekmeden almaya çalışırken kahrolasıca makine yere yuvarlandı. Ama bu sefer daha kötü zarar gördü sanırım. Üzgün olduğumu söylemem gerekip gerekmediğini de bilemiyorum. Yani... sen aslında...» Makineyi özür dilercesine Kevin'e uzattı.

Kevin makineyi alıp kırık merceğe ve etrafındaki parçalanmış plastik levhaya baktı. «Hiç zararı yok. Ben zaten bunu parçalamak niyetindeydim.»

«Eh, demek ki seni bu zahmetten kurtardım.»

Kevin, «Yalnız...» diye başladı.

«Evet, evet... İyice emin olmak istiyorsun.»

Kevin babasına baktı. «Arkada bir tahtası olduğunu söyledi baba...

«Arkada çok iyi bir balyozum da olacak. Tabii biri onu çalmadıysa.»

«Sence bunun bir sakıncası var mı, baba?»

«Makine senin, Kev.» Bay Delevan, Baba Merrill'e kuşkuyla bir göz attı. «Ama bu senin kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa o zaman doğru karar verdin demektir.»

«İyi.» Kevin'e omuzlarından çok ağır bir yük kalkmış gibi geldi. Hayır, kalbinin üzerinden kalkmıştı bu ağırlık.

Baba, «Size bu makinenin parasını ödemem gerekiyor sanırım, Delevan,» dedi. Ama aslında Bay Delevan'ın nasıl bir tepki göstereceğini biliyordu.

Bay Delevan, «Hayır, hayır,» diye karşı koydu. «Şu makineyi parçalayalım ve olanları da unuta...» Durakladı. «Az kalsın unutuyordum. O son birkaç fotoğrafa sizin büyütecinizle bakacaktık. Köpeğin boynundakinin ne olduğunu anlamak istiyorum. Nedense bu bana tanıdık bir şeymiş gibi geliyor.»

Kevin, «Bunu makineyi parçaladıktan sonra da yapabiliriz,» dedi. «Öyle değil mi, Baba?»

«Tabii.»

Merrill, «Ondan sonra fotoğrafları yakmamız da iyi olur sanırım,» diye başını salladı, «Sobama atıveririz.»

Kevin, «Bence bu *harika* bir fikir,» dedi. «Sen ne dersin, babacığım?»

Delevan başını salladı. «Bence Bayan Merrill'in hiçbir çocuğu aptal değildi.»

Baba Merrill esrarlı bir tavırla gülümsedi. «Eh, biz beş kardeşiz.»

Baba oğul, eskici dükkânına gelirlerken gökyüzü parlak maviydi ama şimdi bulutlanmıştı. Yağmur yağacağa benziyordu.

Bay Delevan, «Bunu yapmak istediğinden emin misin, oğlum?» diye sordu.

«Evet.»

«Pekâlâ.» Bay Delevan saatine baktı. «Yap bakalım.»

Çocuk balyozu havaya kaldırdı. Sonra da fotoğraf makinesine karşı duyduğu öfkeyi fark ederek olanca gücüyle indirdi. Bir taraftan da, balyozun makinenin üzerine inip inmemesi hiç önemli değil, diye düşünüyordu. Bu sihirli bir şey. Ve onu kırmak da *İMKÂNSIZ.* Balyoz, makinenin üstüne inse bile sekecek. Daha başka bir şey düşünecek zamanı olmadı.

Balyoz, makinenin üzerine indi. *Sun 660* parçalanmaktan çok patladı sanki. Etrafa siyah plastik parçaları saçıldı.

Sonra derin bir sessizlik oldu.

Baba Merrill, «İşte bu kadar,» dedi. «Doğrusu balyozu çok ustalıkla salladın, Kevin.» Sonra yerdeki parçaları dikkatle toplamaya başlayan Bay Delevan'a döndü. «Buna hiç gerek yok. Bir çocuk haftada bir gelip avluyu temizliyor. Biliyorum burası şimdi bile berbat halde ama o çocuk da olmasaydı... Tanrım!..

Bay Delevan doğruldu. «Öyleyse gidip büyütecinizle o resimlere bakalım.»

Baba, «İyi ya,» dedi.

Kevin hatırlattı. «Daha sonra onları da yakacağız. Bunu unutmayın.»

Merrill, «Unutmuş değilim,» diye cevap verdi. «Onlar yakıldıkları zaman kendimi daha iyi hissedeceğim.»

John Delevan, «Tanrım!» dedi. Baba Merrill'in çalışma masasının üzerine eğilmiş, sondan bir önceki fotoğrafı ışıklı büyüteçle inceliyordu. Köpeğin boynundaki şey bu resimde daha iyi gözüküyordu. «Kevin, şuna bir bak. Ve bana bunun sandığım şey olup olmadığını söyle.»

Kevin babasının isteğini yerine getirdi. Aslında o nesnenin ne oldu-

ğunu biliyordu o da başka. Sonra büyüteci Delevan'a geri vererek, «Evet,» dedi. «Bu o sandığın şey...» Sesi ifadesizdi.

Baba Merrill bekledi. Ama babayla oğulun bir şey söylemeyeceğini anlayınca «E,» dedi. «Beni meraktan çatlatmayın! Kahretsin!.. Nedir o?..

Kevin bunu yaşlı adama açıklamak istememişti. Hâlâ da istemiyordu. Sonra, aptal gibi davranma, dedi kendi kendine. Adam ihtiyacın olduğu zaman sana yardım etti. Nasıl para kazandığından sana ne!.. Ona durumu açıkla ve fotoğrafları yak. Ondan sonra da bütün bu saatler beşi vurmaya başlamadan babanla buradan çıkıp git. Yoksa o saatlerin gürültüsü yüzünden çıldırabilirsin. Sonra yine ifadesiz bir sesle Baba'ya, «Polaroid fotoğraf makinesi bir doğum günü hediyesiydi,» diye açıkladı. «Köpeğin boynundaki ise bir başka doğum günü armağanı.»

Baba, gözlüğünü ağır ağır kabak kafasına doğru itti. Gözlerini kısarak çocuğa baktı. «Korkarım ne demek istediğini anlayamadım, oğlum.»

Kevin, «Bir halam var,» dedi. «Daha doğrusu o annemin halası. Hilda Hala. Her neyse... Hilda Hala'nın kocası ona bir hayli para bıraktı. Annem servetinin bir milyon dolardan fazla olduğunu söylüyor. Ama cimri...» Babasının itiraz etmesi için durakladı. Ama Bay Delevan sadece ekşi ekşi gülerek başını salladı. Baba Merrill ise sesini çıkarmadan bekledi. Yaşlı adamın Castle Rock ve dolayları konusunda bilmediği hiç bir şey yoktu. Kevin konuşmasını sürdürdü. «Hilda Hala üç yılda bir bize geliyor ve Noeli bizimle geçiriyor. Biz de ancak o zaman kiliseye gidiyoruz. Çünkü Hilda Hala kiliseye gitmekten hoşlanıyor. O bizdeyken bol bol küçük lahanalardan da yiyoruz. Bu sebzeyi hiçbirimiz sevmiyoruz aslında. Üstelik kız kardeşimin midesi ağzına geliyor! Ama Hilda Hala o küçük lahanaları seviyor. Bu yüzden de ondan yemek zorunda kalıyoruz. Yazın okumamız gereken kitapların arasında, *Büyük Beklenti* adlı bir yapıt da vardı. Ondaki kadın Hilda Hala'ya çok benziyor-

du. Para kesesini yakınlarının gözleri önünde sallamaktan hoşlanıyordu. Adı Miss Havisham'dı kadının. Miss Havisham, 'Kurbağa,' dediği zaman herkes zıplıyordu. İşte biz de sıçrıyoruz. Ailemizin geri kalan üyeleri de öyle sanırım.»

Bay Delevan birdenbire atıldı. «Ah, annen Randy Dayı'nın yanında solda sıfır kalır.» Sesi çok acıydı. «Hilda Hala, Randy'nin evinde, 'Kurbağa,' dediği zaman bütün aile damda parende atıyor.»

Kevin, Baba Merrill'e baktı. «Her neyse... Hilda Hala her yıl doğum günümde bana aynı şeyi yolluyor. Yani... aslında hepsi farklı ama aynı türden şeyler.»

«Ne yolluyor, oğlum?»

Kevin, «Kordondan yapılmış bir boyunbağı,» dedi. «Her yıl klipsi değişik oluyor. Ama boyunbağı her zaman ip gibi.»

Baba büyüteci kaparak resmin üzerine eğildi. «Tanrım!» Doğruldu. «Kordondan yapılmış bir boyunbağ! Resimdeki gerçekten bu! Nasıl oldu da bunu farketmedim?»

Kevin yine o ifadesiz sesle, «Herhalde köpeğin boynunda öyle bir şey olamayacağı için,» diye cevap verdi. Babasıyla oraya geleli henüz kırk beş dakika olmuştu. Ama çocuğa on beş yaş ihtiyarlamış gibi geliyordu. Kafası ona tekrar tekrar, sadece şunu hatırla, diye tembih ediyordu. «Fotoğraf makinesi parçalandı, parça parça oldu o. Makineyi, Polaroid fabrikasında çalışan ustalar bile tamir edemezler artık.

«Evet! Çok şükür! Çünkü bu yolun sonu artık. Seksenime basıncaya kadar 'Doğaüstü' bir olayla karşılaşmayacağımı da umarım.»

Bay Delevan da, «Ayrıca boyunbağı resimde pek küçük gözüküyor,» dedi. «Kevin armağanı kutudan çıkardığı zaman ben de oradaydım. Tabii hepimiz hediyenin ne olduğunu biliyorduk. İşin tek esrarlı yanı klipsin bu yıl ne biçim olacağıydı. Hatta bu konuda şakalar da yaptık.»

Baba tekrar fotoğrafa baktı. «Şu klipsin üzerinde ne var?»

Kevin, «Bir kuş,» diye açıkladı, «Onun bir ağaçkakan olduğundan

da eminim. Ve fotoğraftaki köpeğin boynunda da bu var. Klipsinde bir ağaçkakan olan kordondan yapılmış bir boyunbağı.»

«Tanrım!» Baba Merrill aslında dünyanın en usta aktörlerinden biri sayılırdı. Ama bu sefer çok şaşırmış gibi rol yapmasına hiç gerek yoktu.

Bay Delevan birdenbire fotoğrafları topladı. «Bu lanet olasıca şeyleri sobaya atalım.»

Kevin'le babası eve döndükleri zaman saat beşi on geçiyordu ve yağmur başlamıştı. Bayan Delevan'ın iki yıllık Toyota'sı bahçe yolunda değildi. Kadın mutfak masasına bir pusula bırakmıştı. Kevin kâğıdı açtığı zaman bir on dolarlık düştü içinden.

«Sevgili Kevin,

Briç oynarken Jane Doyon beni ve Meg'i, Bonanza'da yemek yemeye davet etti. Kocası iş için Pittsburgh'a gitmiş. O da evde yalnız kalmış. Jane'e buna çok sevineceğimizi söyledim. Özellikle Meg'in. Onun büyüklerin arasına katılmaktan ne kadar hoşlandığını bilirsin. Yalnız başına yemek yemeye bir itirazın olmayacağını umarım. Neden kendin için gazoz ve pizza ısmarlamıyorsun? Baban da eve geldiği zaman istediğini seçer. Biliyorsun o pizzanın yeniden ısıtılmasından hoşlanmıyor. Bir-iki kutu bira içmeyi isteyeceğini de biliyorsun.

Sevgiler,
Annen.»

Baba-oğul bakıştılar. İkisi de sessizce, hiç olmazsa bu bakımdan endişelenmemize gerek kalmadı, diyordu. Bayan Delevan'ın da Meg'in de adamın arabasının hâlâ garajda olduğunu farketmedikleri anlaşılıyordu.

Kevin, «Şimdi benim...» diye başladı ama sözünü bitirmesine gerek kalmadı.

Babası, «Evet,» dedi. «Git bak. Hemen, şimdi.»

Kevin, basamakları ikişer ikişer çıkarak odasına gitti. Şifonyerin çekmesini açarak Hilda Hala'nın armağanlarını çıkardı. Yaşlı kadının on

üç doğum gününde yolladığı on üç boyunbağını. Kravatları saydı. Ama şimdi burada on üç değil, on iki boyu bağı vardı. Kevin, yeniden saymaya başladı. Ama sonuç aynıydı. On iki boyunbağı.

«Orada değil mi?»

Yere çökmüş olan Kevin haykırarak ayağa fırladı.

Bay Delevan kapıdan, «Afedersin,» dedi. «Aptalca davrandım.»

Kevin başını salladı. «Yok canım.» Ölmeden önce bir insanın kalp atışlarının ne kadar hızlanması gerektiğini düşünüyordu. «Sadece... sinirlerim biraz gergin. Budalaca bir şey bu.»

«Hayır, değil.» Babası ona ciddi bir tavırla baktı. «O bandı gördüğüm zaman o kadar korktum ki, elimi uzatıp ağzıma gelen yüreğimi geri itmem gerektiğini düşündüm.»

Çocuk babasına minnetle baktı.

Bay Delevan, «Boyunbağı orada değil sanırım,» dedi. «Üzerinde ağaçkakan olan boyunbağı.»

«Öyle. Burada değil o.»

«Fotoğraf makinesini o çekmeye mi koydun?»

Kevin başını, evet, der gibi ağır ağır salladı, «Baba... Bay Merrill, makineyi zaman zaman dinlendirmemi söyledi. Programı da buna göre yapmıştı.» Bir an aklına bir şey gelir gibi oldu, sonra bu kayboldu. «Ben de makineyi o çekmeye koydum.»

Bay Delevan usulca, «Tanrım...» diye mırıldandı.

«Evet...

Baba oğul loş odada birbirlerine baktılar. Sonra Kevin birdenbire gülümsedi. Bu, güneşin bulutların arasından gözüküşünü seyretmeye benziyordu. «Baba?»

«Efendim?»

Kevin, «O işi nasıl yaptığımı hatırladım,» dedi. «O balyozu öyle şiddetle salladım ki...

Bay Delevan da gülümsemeye başladı. kolunun kopacağını sandım.»

«Balyoz, makineye indiği zaman bir çatırtı oldu..»

«... ve parçaları etrafa saçıldı,»

Kevin, «BOOM,» dedi. «Makine yok oldu.»

Baba oğlu kahkahalarla gülmeye başladılar. Kevin neredeyse böyle bir olay yaşadığı için sevinecekti. Çünkü duyduğu rahatlık harikaydı.

Kevin, «Fotoğraf makinesi yok oldu, değil mi?» dedi.

Bay Delevan, «Tabii,» diye cevap verdi. «Parça parça oldu. Yani şunu demek istiyorum... toz oldu o.»

Çocuk, ağzı bir karış açık babasına bakakaldı. Sonra deli gibi gülmeye başladı. Bay Delevan da ona katıldı. Şimdi gürültülü kahkahaları evde yankılanıyordu.

Merrill, baba-oğul Delevan'lar dükkândan çıktıktan sonra arkalarından kitledi. Çalışma masasının üstündeki dışında bütün ışıkları söndürdü. Anahtarlarını çıkarıp masanın çekmesini açtı. Oradan Kevin'in *Sun 660*'ını aldı. Fotoğraf makinesine dikkatle baktı. Bu makine hem çocuğu korkutmuştu, hem de babasını. Merrill bunu çok iyi biliyordu. Ama makine aynı zamanda onun da ödünü patlatmıştı. Hâlâ da patlatıyordu. Ama böyle bir şeyi parça parça etmek? İşte bu delilik olurdu.

Bu lanet olasıca şeyden para kazanmanın bir yolu olmalıydı.

Her zaman bir yol vardı.

Baba, makineyi tekrar çekmeye kitledi. Bu gece uyuyacak, ertesi sabah ne yapacağına karar verecekti. Ama aslında bu konuda parlak bir fikri de vardı.

Yaşlı adam ayağa kalkıp, masanın üzerindeki ışığı söndürdü. Karanlıkta dairesine çıkan merdivene doğru gitti. Bunu yapmaya o kadar alışmıştı ki, duraklamıyordu bile.

Ama sonra birdenbire durdu.

Dönüp fotoğraf makinesine bakmak için tuhaf bir istek duyuyordu. Şaşılacak kadar güçlü bir istek. Tanrı aşkına, bunu neden yapacağım? Bende o lanet olasıca şeye göre film bile yok... Zaten fotoğraf çekmek

niyetinde de değilim. Başka biri fotoğraf çekerek köpeğin ilerleyişini izlemek istiyorsa bunu kendi bilir. Bana gelince... ben elimden lanet olasıca bir kamçı ve iskemle olmadan aslanlarla dolu bir kafese girmeyi tercih ederim!

«Ama yine de...

Baba karanlıkta, kabaca, «Bırak artık,» diye söylendi. Sesi kendisini şaşırttı. Yaşlı adam arkasına bakmadan yukarı çıktı.

7

Kevin, o gece sabaha karşı korkunç bir kâbus gördü. Bu öyle dehşet verici bir şeydi ki, çocuk sonradan ancak bazı bölümlerini hatırlayabildi.

Kevin rüyasında atölyelerle dolu, küçük ve kasvetli bir kente giriyordu. Serserice dolaştığı anlaşılıyordu. Çünkü sırtında bir çanta vardı. Kentin adı Oakley'di. Kevin kentin Vermont eyaletinde olduğunu sanıyordu ya da New York eyaletinin kuzeyinde bir yer. Taşları çatlamış kaldırımda bir el arabasını süren yaşlı bir adama, 'Oakley de iş bulabilir miyim?' diye soruyordu. El arabasında yiyecek yoktu. Ne olduğu anlaşılmayan şeylerle doluydu. Kevin adamın şarapçı olduğunu anlıyordu. Sarhoş, «Defol!» diye haykırıyordu. «Yaylan bakalım! Toz ol. TOZ ol! Hırsız! HIRSIZ!»

Kevin koşarak yolun karşı tarafına geçiyordu. Korkuyordu. Ama kendisini hırsız sanacaklarından değil. Onu şarapcı korkutuyordu. Yaşlı adam onun arkasından bağırıyordu. «Burası Oakley değil! Hilda kenti! Buradan defolup git, lanet olasıca hırsız!»

Kevin o zaman burasının Oakley de, Hilda kenti de olmadığını anlıyordu. Normal adı olan bir yer değildi burası. Tamamiyle anormal bir kentin adı normal olabilir miydi?

Burada her şey... sokaklar, binalar, arabalar, tabelalar ve birkaç yaya... iki boyutluydu. Her şeyin boyu ve eni vardı. Ama derinliği yoktu.

Çocuk, bir kadının yanından geçiyordu. Meg'in bale öğretmeni yetmiş beş kilo daha alsaydı tıpkı bu kadına benzerdi. Tuhaf renkte bir pantolon giymiş olan kadın bir el arabasını itiyordu. Tekerleği gıcırdıyordu arabanın. İçi *Sun 660* fotoğraf makineleriyle doluydu. Kadın Kevin'e müthiş bir kuşkuyla bakıyordu. Tam birbirlerinin hizasına geldikleri zaman kadın birdenbire ortadan kayboluyordu. Gölgesi hâlâ oradaydı ve çocuk tekerlek gıcırtısını da duyuyordu. Ama kadın yoktu. Sonra yeniden beliriyor ve yamyassı suratında müthiş bir kuşkuyla yine Kevin'e bakıyordu. Kevin onun kaybolmasının nedenini anlıyordu. Her şeyin dümdüz, iki boyutlu olduğu bir dünyada 'yan görüntü' yoktu. Olamazdı.

Kevin, burası Polaroid kenti, diye düşünüyordu. Hem rahatlıyor, hem de korku duyuyordu. Ve bu da yalnızca rüya gördüğümü gösteriyor.

Kevin sonra o beyaz parmaklığı, köpeği ve kaldırımın kenarında duran fotoğrafçıyı görüyordu. Adam, çerçevesiz gözlüklerini kabak kafasına doğru itmişti. Baba Merrill'di.

Bu iki boyutlu Polaroid Baba, gözünü vizörden ayırmadan, «Eh, oğlum,» diyordu. «Sonunda onu buldun. İşte şuradaki o köpek. Schenectady'de çocuğu parçalayan hayvan. Yani şunu demek istiyorum... senin köpeğin o.»

Sonra Kevin birdenbire uyandı. Haykırmış olmasından korkuyordu. Ama önce rüyayı değil de, yerinde olup olmadığını düşündü. Tabii odasındaydı. Ama yine de ters bir şey vardı.

Çocuk, «Budalaca bir rüya bu,» dedi. «Neden artık o konuyu unutmuyorsun? Her şey sona erdi. Fotoğraflar yakıldı. Elli sekizi de. Ve fotoğraf makinesi de par...» Birdenbire durakladı. Kafasında bir an bir düşünce belirdi. Bu çocuğa tersliğin nerede olduğunu açıklıyordu. Ama sonra kayboldu. Kevin, «Henüz hiçbir şey sona ermedi,» dedi. «Çünkü...

Ama sonra birdenbire uykuya daldı. Rüya da görmedi. Sabah kalktığı zaman kâbusu pek hatırlamadı bile.

8

Baba Merrill, Kevin Delevan'ın *Sun 660* fotoğraf makinesini eline geçireli iki hafta olmuştu. Adamı sinirlendiren, öfkelendiren ve gururunu kıran iki hafta. Castle Rock da, oh, olmuş, diyecek kimseler vardı. Ama tabii durumu bilen yoktu. Bu da Merrill'i bir dereceye kadar teselli ediyordu.

Ama DELİLER'in onu böyle kötü bir biçimde hayal kırıklığına uğratacakları kimin aklına gelirdi?

Bu insanın, «Acaba kaçırmaya mı başladım?» diye düşünmesi için yeterliydi.

Tanrı korusun!

9

Baba Merrill, eylülde Polaroid'i satıp satmayacağını düşünmek zahmetine bile katlanmamıştı. Önemli olan bunu ne kadar çabuk yapabileceği ve kaç para alacağı sorularıydı. Delevan'lar 'Doğaüstü' sözcüğünü kullanıp durmuşlardı. Baba Merrill onların bu hatasını düzeltmemişti. Ama adam psişik araştırmacıların bu olayı 'Doğaüstü' değil 'paranormal bir fenomen,' diye tanımlayacaklarını biliyordu. Yaşlı adamın bu konuda bilgisi vardı. Bunun bir nedeni de Baba'nın «DELİLERİM» diye tanımladığı kimselerdi.

Bu Deliler pahalı aygıtlarla boş odalarda ses kayıtları yapıyorlardı. Onların Quija Tahtaları vardı ve onları kullanmakla kalmıyor, 'diğer dünya'daki 'rehber ruhlar'la da konuşuyorlardı. Bu rehberler onların dostlar, akrabalar, kraliçeler, ölmüş olan rock and roll şarkıcıları ve hatta dünyanın en kötü insanlarıyla bağlantı kurmalarını sağlıyorlardı. Baba, Vermont'taki bir Deli'nin haftada iki defa Hitler'in ruhuyla konuştuğunu biliyordu. Hitler ona, «Beni boşuna suçluyorlar,» demişti. «Ben 1943'ün Ocak ayında barış çağrısı yaptım. Ama Churchill denilen köpek beni

reddetti.» Hitler kadına Paul Newman'ın aydaki bir mağarada doğmuş bir 'uzaylı' olduğunu da açıklamıştı.

Sonra Masachusettes'de, Dunwich'de bir adam vardı. Baba ona doksan dolara 'ruhları çağıran borozan' diye adlandırdığı bir şeyi satmıştı. Adam borazanı Dunwich mezarlığına götürmüştü. Herhalde orada pek kötü bir şey de duymuştu. Çünkü altı yıldan beri akıl hastanesindeydi. İyice çıldırmıştı. Mezarlığa girdiği zaman saçları simsiyahken bir gecede iyice ağarmıştı.

Baba, böyle pek çok DELİ tanıyordu.

Ve şimdi onlardan yararlanmasının zamanı da gelmişti. Bu insanlar Kevin Delevan'ın *Sun 660*'ı için çok para verebilirlerdi.

Reginald Marion 'Baba' Merrill'in dolabında üzerinde «DELİLER» yazılı bir dosya yoktu. Zaten adamın dolabı olduğu da söylenemezdi. Baba'nın dosyaları kafasının içindeydi. Onun gibi işler çeviren bir insan için de en uygunu buydu. Merrill yıllar boyunca sekiz ZIRDELİ'yle iş yapmıştı. Bunlardan en zengini artık işi bırakmış olan bir endüstri kralıydı. Adam kıyıdan on sekiz kilometre ötedeki özel adasında yaşıyordu. McCarty adındaki bu adam deniz teknelerinden hoşlanmıyordu. Gerektiği zaman da özel pilotu onu istediği yere uçuruyordu.

Baba, 28 Eylül'de McCarty'i görmeye gitti. Yani Kevin'in fotoğraf makinesini ele geçirdiğinin ertesi günü. (Yaşlı adam bunu hırsızlık saymıyordu. Ne de olsa çocuk makineyi kırmayı planlıyordu.) Baba Merrill milyonerin özel uçağıyla adaya yaptığı yolculuk sırasında çok rahatsız oldu, ama başka çare de yoktu.

Cedric McCarty, Baba'yı evinin kapısında bekliyordu. Merrill'in Noel hindim, diye düşündüğü milyoner heyecan ve beklentiyle gülümsüyordu. Baba ona, «Size şimdiye kadar rastladığım şeylerin en garibini göstereceğim,» diye söz vermişti. Şimdi Cedric McCarty'nin çok sabırsızlandığı anlaşılıyordu. Baba onun laf olsun diye fotoğraf makinesine çabucak bir göz atacağını ve sonra da parayı sayacağını düşünüyordu. Ama yaşlı adam kırk beş dakika sonra adadan dönerken o kadar düşünceliydi ki, uçağın sarsıntısını bile farkedemedi.

Baba, DELİ'nin fotoğrafını çekmişti. DELİ de onun. Flaş patladığı zaman Merrill bir şey duyduğunu da sanmıştı. O kara köpeğin hafif, kötü homurtusu muydu bu? Yoksa buna hayal gücü mü neden olmuştu?

Emekli harika iş adamı ve olağanüstü Deli Cedric McCarty resimlerin belirginleşmesini de çocuksu bir heyecanla beklemişti. Ama sonra fotoğraflara bakmış ve yüzünde alaycı ve hatta belki de Baba'yı aşağılayan bir ifade belirmişti. Elli yıldır insanları soyan Merrill de Cedric McCarty'nin fotoğraf makinesini almayacağını anlamıştı.

«Ama neden?»

«Kahretsin! Neden?»

Babanın çektiği resimde, Kevin'in farkettiği beyazlık bir diş halini almıştı. Sivri, iri bir diş halini. McCarty'nin çektiğinde ise diğer dişler belirmeye başlamışlardı.

Baba, kahrolasıca köpek, diye düşünmüştü. Bu koskoca dişlerle dolu ağzı bir ayı kapanına benziyor. Birdenbire köpeğin bir insanın kolunu kaptığını görür gibi olmuştu. Hayvan bu kolu *ısırmıyor* ya da yemiyordu. Onu parça parça ediyordu.

Sonra istediğin zaman saatlerce uğraşarak Ned Amca'nın ruhunu çağırmaktan kaçınmayan Olağanüstü Deli ortadan kaybolmuş, onun yerini Amerika'nın en zengin adamlarından sayılan gerçekçi bir iş adamı almıştı. İş Psişik Fenomen'e geldi mi zırdelinin tekiydi McCarty. Ama onun dışında tam bir köpekbalığıydı. Baba Merrill gibilerin çamurlu bir birikintide yüzen kurbağa yavrularına benzemelerine neden olan bir canavar.

McCarty, «Çok ilginç,» diyordu. «Özellikle iki fotoğraf arasında zaman farkını gösteren küçük işaretler. Nasıl çalışıyor bu? İçinde bir fotoğraf makinesi daha mı var?»

«Ne demek istediğinizi anlayamadım.»

McCarty kendi kendisine konuşuyordu. «Hayır, içinde bir fotoğraf makinesi olamaz. Herhalde bir rulo var. Evet, bir rulo. Bunun üzerine yarıklar yapılmış.» Bir çocuk gibi keyiflenmişti. Ama sonra yüzündeki ifade birdenbire değişmişti. «Joe, sizi uçakla geri götürecek.» Sesi de buz

gibiydi. «İşinizi biliyorsunuz, Bay Merrill. Bunu itiraf ediyorum. Ama bu sefer haddinizi aştınız. Beni uzun süre kandırmayı başardınız. Peki, beni ne kadar kazıkladınız? Bana sattıklarınızın hepsi de böyle uydurma şeyler miydi?»

Baba, inatla yalan söylemişti. «Sizi hiçbir ·man kazıklamadım. Hakkım olmayan bir tek kırmızı senti bile alma. ı. Ben size hakiki olduklarına inandığım şeyleri sattım. Aynı şey bu f ɔğraf makinesi için de geçerli.»

McCarty, «Midemi bulandırıyorsunuz,» demişti. «Size güvendiğim için değil. Ben başka sahtekârlara da güvendim. Paramı aldığınız için de değil. Size önemli bir para vermedim sonuçta. Midemi bulandırıyorsunuz çünkü psişik fenomenin incelenmesini sizin gibiler engellediler. Bunun deliler ve ahmaklara göre bir şey olduğunun düşünülmesine yol açtılar. Tek tesellim şu: Sizin gibiler er geç fazla ileri giderler. Aç gözlülüğünüz tutar ve *şunun* gibi gülünç bir şeyi yutturmaya kalkışırsınız. Hemen gitmenizi istiyorum, Bay Merrill.»

Baba, piposunu dişlerinin arasına sıkıştırmış, titreyen elinde bir kibrit tutuyordu. McCarty parmağıyla işaret etmişti. Buz gibi gözleri yüzünden parmağı insana bir tabancanın namlusuymuş gibi geliyordu. «O pis kokulu şeyi burada yakmaya kalkışırsanız, Joe onu ağzınızdan çekip alır. Yanan tütünleri de pantolonunuzun arkasına boşaltır. O sıska kaba etlerinizin yanmasını istemiyorsanız hemen...»

Baba Merrill koyun melemesini andıran bir sesle, «Neniz var sizin, Bay McCarty?» demişti. «Bu fotoğraflar makineden develope edilmiş biçimde çıkmadılar. Gözünüzün önünde belirginleştiler.»

McCarty soğuk soğuk, «On iki dolarlık kimya takımı olan bir çocuk bile bu maddeyi oluşturabilir,» diye cevap vermişti. «Bu Polaroid fabrikasındakilerin kullandıkları katalizör-sabitleştirici değil. Ama ona yakın bir şey. Fotoğrafları çekiyor ve karanlık odada üzerlerine o sıvıyı sürüyorsunuz. Fotoğrafları kuruduktan sonra makineye takıyorsunuz. Bunlar fotoğraf makinesinden dışarı çıktıkları zaman belirginleşmemiş Polaroid resimlere benziyorlar. Etrafında beyaz bir çerçeve olan gri bir kare. Sonra ışık evde yaptığınız o sıvıyı etkiliyor ve böylece kimyasal bir

değişme başlıyor. Sıvı buharlaşıyor ve ortaya saatler, günler ya da haftalar önce çektiğiniz bir resim çıkıyor... Joe?»

Baba daha bir şey söyleyemeden Joe, onu kollarından yakalayarak cam duvarlı, büyük oturma odasından çıkarmıştı. Hoş, Merrill de bir şey söyleyecek değildi. İyi bir iş adamı ne zaman yenildiğini bilirdi. Ama yaşlı adam omzunun üzerinden, saçları boyalı, kristal küreli ahmak bir karı karanlık odada bir kitabı uçurduğu zaman hepiniz de kendinizden geçiyorsunuz, diye bağırmak istemişti. Ben şimdi sana başka bir dünyanın fotoğraflarını çeken bir makineyi gösteriyorum ve sen beni kovuyorsun! Sen gerçekten delinin tekisin! Eh, canın cehenneme! Denizde başka balıklar da var.

Bu da doğruydu.

Baba 5 Ekim'de eski arabasına bindi. *'İrin* Kardeşler'i görmek için Portland'a gitti.

'İrin Kardeşler,' ikizdiler ve Portland'da oturuyorlardı. Seksenindeydiler ve çok daha yaşlı duruyorlardı. Ekleme sigara içiyor ve herkese mutlu mutlu, «Bunu on yedi yaşından beri yapıyoruz,» diyorlardı. İkisi her gün altı paket sigarayı bitiriyor ama hiç öksürmüyorlardı. Ender olarak kırmızı tuğla evlerinden çıktıkları zaman cenaze arabasına benzeyen bir otomobile biniyorlardı. Bunu 'İrin Kardeşler'den biraz daha genç olan bir zenci kadın kullanıyordu. Galiba dilsizdi de. Baba, öyle olup olmadığını aslında bilmiyordu. Bunu hiç sormamıştı. Bu ihtiyar kadınlarla otuz yıldan beri iş yapıyordu. Ve o zenci kadını da her zaman onların yanında görmüştü. Ama evin dışında. Arabayı sürer ya da yıkarken. Çimleri biçerken. Merrill, zenci kadının eve girmesine izin verilip verilmediğini de hiçbir zaman öğrenememişti.

Yaşlı ikizlerin evi Portland'ın en kibar semti olan Bramhall'daydı. Tabii aklı başında hiç kimse onları 'İrin Kardeşler' diye çağırmazdı. Bunu ancak kadınların arkasından söylerdi. Onlar o pek kibar 'Deere' ailesindendiler. Asıl adları da Miss Eleusippus Deere ve Bayan Meleusippus Verrill'di. Hem iyi bir Hıristiyan, hem de çok bilgili bir adam olduğunu göstermek isteyen babaları kızlarına azizlik mertebesine erişen

üçüzlerden ikisinin adlarını vermişti... Ama ne yazık ki o azizler erkektiler.

Meleusippus'un kocası Verrill 1944'de Leyte Körfezi'ndeki çarpışma sırasında ölmüştü. Ama kadın kocasının soyadından vazgeçmemişti. Bu yüzden de yaşlı kadınları toptan, «Deere Kardeşler» diye tanımlamak imkânsızdı. Hayır, o lanet olasıca adlarını söylemeyi pratik yaparak iyice öğrenmeniz gerekiyordu. Bir hata yaptınız mı kadınlar buna sinirleniyor ve sizinle altı ay ve hatta bazan bir yıl iş de yapmıyorlardı. Hata ikileşti mi, sizi defterlerinden siliveriyorlardı.

Baba arabayı sürüyordu. İçinde Polaroid fotoğraf makinesinin bulunduğu çelik kutuyu yanına koymuştu. Alçak sesle kadınların adlarını tekrarlayıp duruyordu. «Eleusippus. *Me*leusippus. Eleusippus ve Meleusippus. Tamam. İyi işte.»

Ama 'iyi' olan sadece buydu. Kadınlar da McCarty gibi Polaroid'i istemediler. Oysa yaşlı adam milyonerle yaptığı o konuşma yüzünden öylesine sarsılmıştı ki, makineyi on bin dolar eksiğine satmaya bile karar vermişti. Yani yüzde elli bir indirim yapacaktı.

Yaşlı zenci kadın, ekim ayında olmalarına karşın hâlâ zümrüt gibi duran çim alandaki yaprakları süpürüyordu. Baba Merrill kadına başıyla selam verdi. Zenci, sanki Baba saydamlaşmış gibi onun arkasındaki bir noktaya baktı. Ve yaprakları süpürmeyi sürdürdü. Merrill, kapının zilini çaldı, 'İrin Kardeşler'in bir *malikânede* oturdukları söylenebilirdi.

Otuz saniye sonra kapıyı açan 'İrin Kardeş,' sadece ölmüş değil, aynı zamanda da mumyalanmış gibi duruyordu. Birinin dudaklarının arasına şaka olsun diye bir sigara sıkıştırdığı bir mumyaya benziyordu.

Kadın, «Merrill,» dedi. Elbisesi koyu maviydi. Saçları da aynı renge boyanmıştı. Yaşlı kadın Baba'yla yanlışlıkla ön kapıya gelmiş bir satıcıymış gibi konuşmaya çalıştı. Ama o da aşağılık köpek McCarty kadar heyecanlıydı. Yalnız 'İrin Kardeşler', Maine eyaletinde doğup büyümüşlerdi. Ve orada öleceklerdi. Buna karşılık McCarty Orta Batı bölgesindendi. Ve orada çocuklara dillerini tutma sanatı da öğretilmiyordu anlaşılan.

Baba, yaşlı kadının sıska, kemikli omzunun üzerinden holün dibin-

de bir gölgenin kaydığını gördü. Diğer 'İrin Kardeş'ti bu. Ah, ikisi de gerçekten çok heyecanlı ve hevesliydiler. Baba, belki onlardan on iki bin dolar alabileceğim, diye düşündü. Hatta on dört bin.

Kapıyı açan kadına, «Miss Deere'le mi, yoksa Bayan Verrill'le mi konuşma şerefine erişiyorum?» diye sorabileceğini biliyordu. Bu çok terbiyelice ve uygun bir davranış da sayılırdı. Ancak adam bu eksantrik ikizlerle daha önce de iş yapmıştı. Bu soruyu sorduğu takdirde kapıyı açan kadın tek kaşını kaldırmayacak ve ona kiminle konuştuğunu da söylemeyecekti. Ama Merrill bu yüzden en aşağı bin dolar da kaybedecekti. İkizler o tuhaf erkek adlarıyla çok gururlanıyorlardı. Bu korkakça yolu seçen birini de kolay kolay affetmeyeceklerdi.

Bu yüzden ihtiyar adam dilinin bu kritik anda kendisine ihanet etmemesi için çabucak dua ettikten sonra, «Eleusippus'la mı görüşüyorum?» diye sordu. «Yoksa Meleusippus'la mı?»

Kadın, «Meleusippus'la, Bay Merrill,» dedi.

Adam, ah, iyi, diye düşündü. Artık Bay Merrill'im. Her şeyin yolunda gideceği anlaşılıyor.

Kadın ekledi. «Lütfen içeri girer misiniz?»

Baba, «Çok teşekkür ederim,» diyerek karanlık Deere Malikânesi'ne girdi.

Polaroid fotoğraf belirginleşmeye başlarken Eleusippus Deere, «Ah, Tanrım...» dedi.

Meleusippus Verrill de gerçek bir üzüntü ve korkuyla, «Ne *iğrenç* bir hayvan,» diye söylendi.

Baba da köpeğin gitgide korkunçlaştığını itiraf etmek zorunda kaldı. Şimdi yaşlı adamı daha fazla endişelendiren bir şey vardı. Fotoğraflarda zaman hızlanmaya başlamıştı sanki.

Baba, 'İrin Kardeşler'i', Kraliçe Anne stili kanapeye oturtarak fotoğraflarını çekmişti. Tabii fotoğrafta yan yana oturan iki yaşlı kadın yoktu. O kara köpek vardı. Hayvan artık iyice dönmüştü. Yüzü fotoğraf makinesine doğru dönüktü. Onun resmini çekecek kadar kaçık olan fotoğrafçıya doğru da. Hayvan, öldürme isteğini açıklayan çılgınca bir tavırla

dişlerini gösteriyordu. Başını hafifçe sola doğru eğmişti. Baba, hayvan, kurbanının üzerine saldırıncaya kadar kafasını böyle eğmeyi sürdürecek, diye düşündü. İki işe yarayacak bu. Bir: Savunmasız olan boynunu muhtemel bir saldırıya karşı koruyacak. İki: Dişlerini kurbanının etine geçirdiği zaman başını tekrar öne doğru çevirecek ve böylece iri bir parça koparabilecek.

Eleusippus, mumyalanmış elini pulluymuş gibi duran boynuna götürdü. «Çok *korkunç*!»

Meleusippus, «*Dehşet* verici,» diye inleyerek eski sigarasının izmaritiyle bir yenisini yaktı. Elleri çok titriyordu.

Baba zaferle, «Açıklanacak gibi değil!» diye hatırlattı. Sonra da kendi kendine, «Keşke sen de burada olsaydın, Bay McCarty,» dedi. «Seni mutlu köpek! Burada olmanı çok isterdim. Bu iki hanım fotoğraf makinesinin panayırlara yakışacak uydurma bir şey olduğunu düşünmüyor bile.»

Meleusippus, «Bu *geçmişte* olan bir şeyi mi gösteriyor?» diye fısıldadı.

Eleusippus da kendinden geçmişçesine fısıltıyla ekledi. «Yoksa *olacak* bir şeyi mi?»

Baba, «Bilmiyorum,» dedi. «Bütün bildiğim şimdiye kadar bu fotoğraflar gibisine hiç rastlamadığım.»

Eleusippus mırıldandı. «Buna şaşmadım.»

Meleusippus da başını salladı. «Ben de öyle.»

Baba, sözü fiyata getirmeye hazırlanıyordu. Bu her zaman ince bir konuydu. Ama 'İrin Kardeşler'le iş yaparken daha da nazikleşiyordu bu. Sonra Eleusippus'un söylediklerini duydu ve fena halde şaşaladı.

«Kardeşimin ne düşündüğünü bilmiyorum, Bay Merrill. Ama... o... o... fotoğraf makinesini götürüp arabanıza koymadıkça... önerilerinizin hiçbirini rahatlıkla dinleyemeyeceğim.»

Meleusippus yarısına kadar içtiği sigarasını izmarit dolu tablaya bastırdı. «Ben de aynı fikirdeyim.»

Eleusippus, «Hayaletlerin fotoğraflarına bir diyeceğim yok,» diye konuşmasını sürdürdü. «Onlarda bir tür...

Meleusippus, «Ağırbaşlılık,» dedi.

«Evet! Onlarda ağırbaşlılık vardır. Ama bu *köpek*...» Yaşlı kadın titredi. «Sanki fotoğraftan fırlayıp birimizden birini ısıracak.»

Meleusippus düzeltti. «Hepimizi ısıracak!»

Baba, bu son sözlere kadar iki kardeşin bir tür pazarlığa giriştiklerini sanmıştı. Ama yüzleri ve vücutları gibi birbirinin eşi olan ses tonları da onların pazarlık etmediklerini ortaya koyuyordu. Yaşlı ikizler rol de yapmıyorlardı, o fotoğraf makinesini istemediklerini söyledikleri zaman da samimiydiler. *Sun 660*'in bir tür paranormal tepkiler gösterdiğinden hiç kuşkuları yoktu. Ama bu onlar için *fazla* paranormal'di.

Baba, salonda etrafına bakındı. Etrafta pek çok fotoğraf vardı. Hayaletlerin fotoğrafları. Ama Merrill'e göre burada sahte olduğu hemen anlaşılmayan iki resim vardı sadece. Diğerlerinin uydurma olduğunu on yaşında... Kahretsin... sekiz yaşında bir çocuk bile anlardı. Ve bu kadınlar o fotoğraflar için binlerce dolar vermişlerdi. Binlerce...

Meleusippus, «... var mı?» diyordu.

Baba Merrill kendisini zorlayarak gülümsedi. «Afedersiniz, hanımefendi. Bir an daldım. Galiba insan yaşlanınca böyle şeyler oluyor.»

Eleusippus hoşnutsuzca, «Biz seksen üç yaşındayız,» diye hatırlattı. «Ama kafalarımız cam kadar berrak.»

Meleusippus da ekledi. «Yeni silinmiş cam kadar. Size... bize göstereceğiniz yeni resimler olup olmadığını soruyordum... Tabii o korkunç şeyi kaldırdıktan sonra.» Bir an durdu sonra da şaşkınca ekledi. «Bay Merrill açıkçası hayret ediyorum. Şaşırdığımı itiraf etmem gerekiyor.»

Eleusippus, «Ben de aynı şeyi söyleyecektim,» dedi.

İki kardeş aynı anda, «O korkunç şeyi neden getirdiniz?» diye sordular.

Baba az kalsın, çünkü sizin ahmak iki bunak olduğunuzu bilmiyordum, diye bağıracaktı. Bu isteği öylesine güçlüydü ki bir an dehşetle bunu gerçekten yaptığını da sandı. Ama sonra kendisini topladı. «Aslında o fotoğraf makinesini bakmanız için getirdim. Yani... sizin bu konuda çok deneyimli olduğunuzu bildiğim için.»

İki kardeş gururla, memnun memnun birbirlerine baktılar. Baba Merrill bir an onların üzerine benzin döküp tutuşturmak istedi. Sonra sözlerini, «Bana o fotoğraf makinesini ne yapmam gerektiğini söyleyeceğinizi düşündüm,» diye tamamladı.

Eleusippus hemen, «O makineyi parçalayın,» dedi.

Meleusippus ekledi. «Ben sizin yerinizde olsaydım dinamit kullanırdım.»

Eleusippus, «Önce asit,» diye düzeltti. «*Sonra* dinamit.»

Meleusippus tamamladı. «Doğru. O makine tehlikeli. Bunu anlamak için o iblis-köpeğe bakmanıza da gerek yok.» İki kadının suratında da tiksinti ve korku vardı.

Eleusippus usulca mırıldandı. «Ondan kötülük aktığını hissediyorsunuz. Bay Merrill, o makineyi ortadan kaldırın. Feci bir şey olmadan. *Belki* de o... *sizi* mahvetmeden. *Belki* dediğimi farkettiniz sanırım.»

Baba istememesine rağmen endişelenmeye başlamış ve bu yüzden de sinirlenmişti. «Yapmayın canım. Bu kadarı da fazla. Yani şunu demek istiyorum... Sonuçta bu yalnızca bir fotoğraf makinesi.»

Eleusippus Deere yavaşça, «Birkaç yıl önce bir Ouija tahtası uçtu ve zavallı Colette Simineaux'nun gözünü çıkardı,» diye mırıldandı.

Artık söylenecek başka bir şey kalmamıştı. Baba, fotoğraf makinesini aldı. Ama kayışından tutmaya özen gösterdi. Kendi kendine bunu iki ihtiyarı korkutmamak için yaptığını söyleyerek ayağa kalktı. «Eh, uzmanlar sizsiniz.» İki kadın yine kurumlu kurumlu birbirlerine baktılar.

Evet. Baba gerileyecekti. Başka çare yoktu... Hiç olmazsa şimdilik. Ama bu işten vazgeçecek de değildi. «Artık zamanınızı almayayım. Sizi rahatsız etmeyi hiç istemem.»

Eleusippus da ayağa kalktı. «Ah, bizi rahatsız etmediniz ki.»

Meleusippus, «Son günlerde pek az ziyaretçi geliyor,» diye açıklayarak kardeşini izledi.

Eleusippus ekledi. «O makineyi arabanıza koyun, Bay Merrill. Sonra da...

gelip çay için.»

Baba oradan hemen kaçmak istiyordu. Ama incelikle eğilip hemen

bir bahane uydurdu. «Zaten burada fazla kaldım. Korkarım siz genç hanımlar gecikmeme neden oldunuz. Ama bu biçimde etkilediğiniz ilk erkek de ben değilim.»

İkizler kıkır kıkır gülerek kızardılar. Eleusippus, «Ah, Bay Merrill!» diye şakıdı.

Baba kendisini zorlayarak gülümsedi. «Bir dahaki sefere teklif edin çayı. O zaman bu teklifinizi ne çabuk kabul ettiğimi göreceksiniz.»

Merrill evden çıktı. İkizlerden biri kapıyı arkasından kaparken yaşlı adam dönerek hâlâ dökülmüş yaprakları süpüren zenci kadının resmini çekti. Bunu içinden geldiği için yapmıştı.

Zenci'nin dudakları gerilirken dişleri ortaya çıktı. Kadın, nazarı engellediğine inanılan o işareti yaptığı zaman Baba da iyice sersemledi.

Arabasına binerek, hızla bahçe yolundan ilerledi. Tam caddeye çıkarken gözü Polaroid fotoğrafa ilişti. Bu tam anlamıyla belirginleşmemişti ama Baba Merrill resme hayretle baktı. Soluğu kesilmişti. Kalbi durmuştu sanki.

Kevin'in hayal ettiği şey oluyordu artık. Köpek dönüşünü tamamlamıştı. Ve şimdi amansızca makineye ve onu tutan kimseye yaklaşıyordu. Ah... Bu sefer fotoğraf makinesini elinde tutan *kendisi* değil miydi? O, Reginald Marion 'Baba' Merrill tokatlanmış bir çocuk gibi öfkelendiği için fotoğraf makinesini kaldırmış ve zenci kadının resmini çekmişti.

Köpek geliyordu. Kevin, bunun olacağını anlamıştı. Baba da bu konuyu düşündüğünde aynı sonuca varacaktı. Ama düşünmemişti. Ancak bundan sonra aklına Polaroid fotoğraf makinesi geldiği zaman köpekten başka bir şeyi de düşünemeyecekti. Ve bu gitgide sıklaşacaktı. Uyanıkken köpeği hatırlayacak, gece rüyasında da onu görecekti.

Baba, korku ve dehşetle, «Köpek geliyor,» dedi kendi kendine. «Ah, Tanrım! O geliyor! Köpek geliyor!»

Ama hayvan sadece gelmekle kalmıyor, *değişiyordu* da.

Bunun nasıl olduğunu anlamak imkânsızdı. Yaşlı adamın gözleri, görmeleri gereken şeylerle, gördükleri arasında kalmışlardı, sızlıyorlardı. Baba sonunda yetersiz de olsa bir açıklama bulabildi. Sanki biri fotoğraf makinesinin objektifini değiştirdi. Normal merceği aldı ve yeri-

ne bir 'balık-gözü'nü taktı. O yüzden köpeğin tüyleri birbirine yapışmış alnı aynı anda sanki hem geriledi ve hem de kabardı. Bir katile yakışacak gözlerinde hafif, kızılımsı bir pırıltı belirdi.

Köpeğin *gövdesi* de uzadı ama incelmedi. Hatta daha kalınlaştı. Şişmanlamadı ama kasları kabardı.

Dişleri daha irileşti. Uzadı. Sivrileşti.

Baba Merrill birdenbire Joe Cambert'in köpeği Cujo'yu hatırladı. Hayvan kudurmuş, kaç kişiyi öldürmüştü. Köpek sonunda bu fotoğraftaki yabani yaratığa mı benzemişti?

Baba, bir araba sürücüsünün sabırsızca korna çalması üzerine kendine geldi. Titreyerek gaza bastı.

Baba, ondan sonraki beş gün kafasındaki listede adları yazılı olan diğer müşterileriyle konuştu. Başlangıçta fotoğraf makinesi için McCarty'den yirmi bin dolar istemeyi düşünmüştü. 'İrin Kardeşler' yüzünden fiyat onbine düşmüştü. Merrill, diğer müşterileriyle konuşurken bu düşüş devam etti. Sonunda geride Emory Chaffee kaldı. Merrill ondan ancak iki bin beş yüz dolar alabileceğini düşünüyordu.

Chaffee ilginç bir paradoks sayılabilirdi. Babanın uzun yıllar boyunca tanıdığı o DELİLER arasında sadece bu adamın hayal gücü hiç yoktu. Bu yüzden Chaffee'nin 'öbür dünyaya' inanması şaşılacak bir şeydi. Üstelik bu inancıyla ilgili şeyler alabilmek için bir hayli para da harcıyordu. Baba Merrill onu listesinin başına almak istiyordu ama adam pek zengin sayılmazdı. Bir zamanlar pek büyük olan aile servetinden elinde fazla bir şey kalmamıştı. İşte Baba da Polaroid için bu yüzden daha az para istemeye karar vermişti.

Yaşlı adam arabasını 1920'lerde Sebago Gölü'nün en güzel sayfiye evlerinden biri sayılan eski köşkün ot bürümüş bahçe yoluna sokarken, bu lanet olasıca şeyi alacak olan biri varsa, diye düşünüyordu. O da Emory'dir.

Baba Merrill'i listesindeki kimselerle boş yere konuşurken sıkan tek şey gösteri için resim çekmek zorunda kalmasıydı. Fotoğraf makine-

sinin ne yaptığını kan ter içinde kalıncaya kadar anlatabilirdi. Ama Emory Chaffee gibi garip bir adam bile sadece bir tarif karşılığında para vermezdi.

Baba bazen, o video bandını hazırlatabilmek için, diye düşünüyordu. Kevin'e o kadar resim çektirmekle hata ettim. Ama... yine de bunun durumu fazla değiştirdiğini sanmıyorum. O dünyada da zaman geçiyor... Yaşlı adam da Kevin gibi resimde gördüklerinin gerçek bir dünya olduğuna inanmaya başlamıştı. Ama bu dünyadakinden daha ağır... Fakat köpek fotoğraf makinesine yaklaşırken zamanın temposu hızlanmıyor mu?.. Bana hızlanıyormuş gibi geliyor. Başlangıçta köpeğin parmaklığın önünde hareket ettiği belli belirsiz görülüyordu. Ama artık ancak bir kör, hayvanın her fotoğraf çekilişinde daha yaklaştığını farkedemez. Sanki zaman orada hızlanarak bizim dünyamızdakine uymaya çalışıyor.

Hepsi bu kadar olsaydı durum yine de kötü sayılırdı. Ama bu kadar *değildi.*

Kahretsin! O yaratık bir *köpek* değil!

Baba, o hayvanın ne olduğunu bilmiyordu. Ama adını nasıl biliyorsa, onun *köpek* olmadığını da öyle biliyordu.

Başlangıçta, parmaklığı koklayan hayvanın bir köpek olduğunu sanmıştı. Tabii suratı gözükmeye başladığı zaman hayvanın haince baktığını da anlamıştı.

Ama şimdi... Baba hayvanın Tanrı'nın dünyasında yaşayan hiçbir yaratığa benzemediğini düşünüyordu. Hatta belki İblis'in cehenneminde bile öyle bir yaratık yoktu. Yaşlı adamı, gösteri fotoğraflarına bakan müşterilerinin bunu farketmemeleri daha da endişelendiriyordu. Hepsi de irkiliyor ve, «Şimdiye kadar gördüğümüz sokak köpeklerinin en çirkini, en hain görünüşlüsü,» diyorlardı. Ama hiçbiri de Kevin *Sun 660*'ındaki köpeğin fotoğrafçıya yaklaşırken bir tür canavara dönüştüğünü göremiyordu. Hayvan, fotoğraf makinesinin objektifine yaklaşıyor, yaklaşıyordu. Belki de bu mercek iki dünya arasındaki bir kapıydı.

Baba da, (Kevin gibi) Ama köpek oradan hiçbir zaman geçemez, diye düşünüyordu. Asla! Eğer bir şey olacaksa... ben bunu tahmin edebilirim. Çünkü bu yaratık bir HAYVAN. Belki çirkin bir yaratık. İnsanı da korkutuyor. Ama yine de bir HAYVAN o. Eğer bir şey olacaksa... Bence son bir resim çekilecek. Bunda hiçbir şey göremeyeceksin. Bir lekeden başka hiçbir şey. Çünkü o iblis-köpek sıçramış olacak. Zaten onun buna hazırlandığı da görülüyor. Ondan sonra da fotoğraf makinesi artık ya çalışmayacak ya da çekilen resimler kapkara çıkacak.

Emory Chaffee, tahtaları kırılmış verandasına çıkmıştı. Tahtalar çarpılıyor, boyaları da dökülüyordu. Pencerelerdeki teller paslanmış ve yer yer de delinmişti. Emory'nin arkasında bir zamanlar lacivert olduğu anlaşılan bir blazer vardı. Ama bu artık o kadar çok temizlenmişti ki, rengi griye dönüşmüştü. Emory Chaffee, dişlekti. Baba'yı görünce dişlerini göstere göstere gülümsemeye başladı. Alnı geniş ve geriye doğruydu. Saçları bir hayli dökülmüştü.

Baba fotoğraf makinesini kayışından tuttu. Tanrım! Bu makineden öyle nefret ediyorum ki, diye düşünerek arabadan indi. Kendisini zorlayarak Chaffee'nin tebessümüne karşılık verdi. Onun gibi el de salladı.

Ne de olsa iş işti.

«Köpek pek çirkin. Öyle değil mi?» Chaffee hemen hemen iyice belirginleşmiş olan fotoğrafı inceliyordu. Baba makinenin ne yaptığını açıklamıştı. Chaffee'nin ilgi ve merakı ona cesaret vermişti. Sonra da *Sun*'ı adama vererek ondan resim çekmesini istemişti.

Dişlek Emory Chaffee, yüzünde o tiksinti uyandırıcı tebessümüyle *Sun 660*'ı Baba'ya doğru çevirmişti.

Yaşlı adam telaşla, «Benden başka her şeyin fotoğrafını çekebilirsiniz,» demişti. «O makine yerine bana bir çifteyi çevirmenizi tercih ederim.»

Chaffee hayran hayran, «Bir şeyi satmayı çok iyi biliyorsunuz,» diye mırıldanmıştı. Ama sonra fotoğraf makinesini göle bakan büyük

pencereye doğru çevirmişti. Düğmeye basmış ve makineden o iniltiye benzeyen ses yükselmişti.

Baba yüzünü buruşturmuştu. Artık bu sesi her duyuşunda irkiliyordu. O hafif iniltiyi... Kendini tutmaya çalışmış ve sonra bunu başaramadığını farkederek endişelenmişti.

Chaffee resmi iyice inceleyerek, «Evet, efendim,» dedi. «Pek çirkin bir hayvan.» Baba, artık onun dişlerini göstere göstere gülmediğini farkederek ekşi bir sevinç duydu. Hiç olmazsa fotoğraf makinesi bunu başarmıştı.

Ama Merrill, Chaffee'nin kendisinin gördüğü şeyi farketmediğini seziyordu. Baba kendisini bu ana hazırlamaya çalışmıştı. Ama o ifadesiz Yankee maskesinin gerisinde çok sarsılmış bir adam gizleniyordu şimdi. Merrill, Chaffee'ye benim gördüğüm şeyi farketme gücü verilmiş olsaydı, diye düşündü. Ahmak hemen kendisini en yakındaki kapıdan dışarı atardı.

Köpek... tabii aslında o bir köpek değildi. Köpeklikten çıkmıştı artık. Ama yaratığa bir ad vermek de gerekiyordu. Evet, köpek henüz fotoğrafçıya doğru atılmamıştı. Ama buna hazırlanıyordu. Arka bacaklarını kıvırmış, gövdesinin gerisi o taşları çatlamış kaldırıma doğru alçalmıştı. Hayvanın yüzü artık tanınacak gibi değildi. Bu çarpılmış, değişmiş, sirklerde gösterilen o garip yaratıklarınkine benzemişti. Sanki bir tek gözü vardı şimdi. Bu ne oval biçimli ne de yuvarlaktı. Adeta akıyordu... Çatalın ucu batmış bir yumurta sarısı gibi. Burnu, kara bir gagaya dönüşmüştü. İki yanında kara burun delikleri görülüyordu. Ve bu deliklerden *duman*lar çıkıyordu. Bu bir yanardağın yamacındaki çatlaklardan fışkıran dumanlara mı benziyordu? Belki...

Baba, kendi kendine, bu da önemli değil, dedi. Fotoğraf çekmeyi sürdür ya da bu işi bu budala gibilerine yaptır. Eninde sonunda her şeyi anlarsın. Öyle değil mi?

Ama ihtiyar adam her şeyi anlamak istemiyordu. Baba, birbirine karışmış, yapışmış tüylerinin arasına dikenler takılmış olan o kara, öldü-

rücü yaratığa baktı. Artık yaratığın tüyleri olduğu da pek söylenemezdi. Canlı dikenlere dönüşmüşlerdi sanki. Kuyruğu ise Orta Çağ'dan kalma bir silaha benziyordu. Merrill o lanet olasıca piç kurusunun ne olduğunu anladığı gölgeye baktı. Yere gölgesi vuran fotoğrafcı bir adım gerilemiş gibiydi. Hem de uzun bir adım atmıştı.

O dünyadaki fotoğrafcı sonunda köpeğin oturup sakin sakin resim çektirmek niyetinde olmadığını anlamıştı. Yaratık, *oturmak* değil, *yemek* niyetindeydi. Bunu planlıyordu.

Yemek ve Baba'nın anlayamadığı bir biçimde... kaçmak.

Yaşlı adam alayla, istiyorsan öğren, diye düşündü. Haydi! Resim çekmeyi sürdür, yeter! O zaman her şeyi öğrenirsin! NELER öğrenirsin neler!

Emory Chaffee, «Ve siz,» diyordu. «Harika bir satıcısınız, efendim.»

McCarty'yle aralarında geçenleri henüz unutmamıştı Baba. «Eğer bunun uydurma bir şey olduğunu sanıyorsanız...

«Uydurma bir şey olduğunu mu? Ne münasebet! Ne... münasebet!» Chaffee gülümserken yine dişleri ortaya çıktı. «Ama korkarım bu makine konusunda sizinle iş yapamayacağız, Bay Merrill. Çok üzgünüm ama...

«Neden? Madem şu lanet olasıca makinenin uydurma bir şey olmadığını düşünüyorsunuz, o halde onu neden istemiyorsunuz?» Baba, sesinin şikâyetle karışık bir öfkeyle yükseldiğini farkederek şaşırdı. Merrill, yeryüzünde, tarih boyunca bu fotoğraf makinesi gibi bir şeyin hiç görülmediğinden emindi. Bir daha görülmeyeceğinden de. Ama galiba bu lanet olasıca şeyi kimseye *veremiyordu.*

«Ama...» Chaffee şaşırmış gibiydi. Çünkü söyleyeceği şey o kadar basitti ki. «Ama bu hiçbir şey *yapmıyor,* öyle değil mi?»

Baba az kalsın olanca sesiyle haykıracaktı. Hiçbir şey *yapmıyor* mu? Kontrolünü bu dereceye kadar kaybetmiş olduğuna bir türlü inanamıyordu. Üstelik bu gitgide daha da sıklaşıyordu. Ne oluyordu ona? Ya da... daha doğrusu... bu aşağılık fotoğraf *makinesi* ona ne yapıyordu.

Hiçbir şey yapmıyor mu dediniz? Siz kör müsünüz? Bu makine *başka bir dünyanın* resmini çekiyor. Bir zamandan diğerine geçen resimler. Fotoğrafı, *bu* dünyanın *neresinde, ne* zaman çekerseniz çekin aynı şey oluyor! Ve o... o şey... o canavar...

Ah, Tanrım. Sonunda olan olmuş ve fazla ileri gitmişti. Bunu Chaffee'nin kendisine bakış tarzından anlıyordu.

Adam, Baba'yı yatıştırmak ister gibi alçak sesle, «Ama o sadece bir köpek,» dedi. «Öyle değil mi?» Bir doktor bir deliyi yatıştırmak için de böyle konuşurdu. O sırada hemşireler de enjektör ve yatıştırıcı ilacı getirmek için koşuşurlardı.

Baba ağır ağır, yorgun, «Evet,» diye mırıldandı. «Evet, o sadece bir köpek gerçekten. Ama sizin de dediğiniz gibi pek çirkin bir hayvan.»

Chaffee çabucak başını salladı. «Doğru. Çok doğru. Ben öyle dedim gerçekten.» Dudaklarını germiş, dişlek dişlek gülümsüyordu. «Ama... bunun bir koleksiyoncu için... nasıl bir sorun yaratacağını... herhalde siz de görüyorsunuz, Bay Merrill... Ciddi bir koleksiyoncu için.»

«Hayır, göremiyorum.» Ama Baba, bütün DELİLER listesini kafasından geçirdikten sonra durumu anlamaya başladı. Evet, Polaroid fotoğraf makinesi ciddi bir koleksiyoncu için pek çok sorun yaratabilirdi. Emory Chaffee'ye gelince... Onun ne düşündüğünü Tanrı bilirdi.

Chaffee, «Hayaletlerin fotoğrafları diye bir gerçek olduğu kesin,» diye başladı. Ukalalığı ve bilgiçlik taslaması yüzünden Baba az kalsın adamın gırtlağını sıkacaktı. Chaffee ekledi. «Ama bunlar hayaletlerin resimleri değil. Onlar...

«Ama onların *normal* resimler olmadıkları da kesin!»

Chaffee kaşlarını hafifçe çattı. «Ben de bunu söylemeye çalışıyorum. Ama... ne tür resimler bunlar? İnsan bunu kesinlikle söyleyemiyor, öyle değil mi?» Ve farkına varmadan Kevin'in babasının sözlerini tekrarladı. «Kusuruma bakmayın, Bay Merrill. Ama siz bana hiçbir zaman göremeyeceğimi sandığım bir şeyi gösterdiniz: Açıklanamayacak, hemen hemen çürütülemeyecek, ama son derecede iç sıkıcı bir paranormal olayı.»

Baba, bu şaşırtıcı ama içtenlikle söylendiği anlaşılan sözler yüzünden durakladı. Sonra Chaffee'nin çıldırdığına büsbütün inanacağına aldırmayarak, «Yani sizce o *sadece* bir köpek öyle mi?» diye sordu.

Chaffee biraz şaşırdı. «Tabii. Çok huysuz olduğu anlaşılan bir sokak köpeği.» İçini çekti. «Ve tabii kimse bu resimleri ciddiye almaz. Yani sizi tanımayan kimseler demek istiyorum, Bay Merrill. Bu konularda çok güvenilir, dürüst bir insan olduğunuzu bilmeyenler. Çünkü... bu bir hileye benziyor. Anlıyorsunuz değil mi? Çocukları eğlendiren o oyunlara.»

Baba, iki hafta önce şiddetle karşı koyar, tartışmaya kalkardı. Ama o sırada McCarty denilen köpeğin evinden atılmamıştı. «Eh... Son sözünüz buysa...» Ayağa kalkarak, fotoğraf makinesinin kayışını kavradı.

«Buraya kadar boşuna geldiğiniz için üzgünüm... Chaffee'nin suratında yine o korkunç tebessüm belirdi. «Siz geldiğiniz sırada ben de kendime sandviç yapmaya hazırlanıyordum. Bana katılmak ister misiniz, Bay Merrill? Övünmek gibi olmasın ama... Sandviçlerim hiç de fena değildir. İçine biraz bayır turpu ve Bermuda soğanı da koyuyorum. İşte sırrım bu. Sonra...

Baba, ağır ağır, «Hayır, teşekkür ederim,» dedi. 'İrin Kardeşler'in salonunda olduğu gibi şu anda yalnızca çıkıp gitmek istiyordu. Bu sırıtan ahmakla aralarında binlerce kilometre olmalıydı. Baba, kumar oynadığı ve kaybettiği yerlerden hiç hoşlanmazdı. Ve son zamanlarda hep kaybetmeye başlamıştı. «Yani şunu demek istedim... Yemeğimi çoktan yedim. Artık geri dönmem gerekiyor.»

Chaffee neşeyle güldü. «İnsan bağlarda çok çalışır ama ürün çok olur.»

Baba, son zamanlarda öyle olduğu yok, diye düşündü. Son günlerde hiç ürün alamıyorum. Sonra, bu da bir tür iş, dedi. Sonunda nemli ve soğuk evden çıkmayı başarabildi. İçerisi küf ve fare kokuyordu üstelik. Ev şubatta ne hale giriyordu. Baba bunu hayal bile edemiyordu. Göl ve çamların kokusunun karıştığı taze ekim havası yaşlı adama pek hoş geldi.

Sonra arabasına binerek motoru çalıştırdı. Chaffee ön verandada durmuş gülümsüyor ve ona el sallıyordu. Sanki Baba lanet olasıca bir yolculuğa çıkıyordu.

Ve Merrill hiç düşünmeden fotoğraf makinesini kaldırarak Chaffee'nin resmini çekti. Bunun farkında bile değildi aslında. Ancak o iniltiye benzeyen sesi duyduğu zaman aklı başına geldi. Fotoğraf üzeri gri maddeyle kaplanmış bir dil gibi makineden uzandı. O inilti sanki Baba'nın sinirlerinin uçlarında titreşti. Ve bir çığlığa dönüştü. Merrill, Chaffee'nin bunun çok hoş bir şaka olduğunu düşünüyormuş gibi güldüğünü hayal meyal farketti. Resmi, öfkeyle karışık bir dehşetle kaparcasına aldı. Kulağına başka bir sesin geldiğini kabul edemiyordu. Kendisine öyle geldiğini düşünmeye çalışıyordu. Ses bir homurtuyu andırıyordu. Aynı biçimde fotoğraf makinesinin yanlarının elinde bir an kabardığını da hayal etmişti tabii. Merrill, torpido gözünü açarak fotoğrafı içine attı. Bu işi çabucak yapmaya çalışırken başparmağının tırnağı yarıldı.

Arabayı zorlukla çalıştırabildi. Bahçe yolundan çıkarken ona, Emory Chaffee hâlâ aptal aptal kahkahalar atıyormuş gibi geliyordu. «Ha! Ha! Ha!!!»

Merrill'in kalbi göğsünde çırpınıyor, sanki biri kafasının içinde balyozlar indiriyordu. Şakaklarındaki damarlar atıyordu.

Yaşlı adam yavaş yavaş kendisini toparladı. Yedi kilometre sonra kafasının içindeki küçük adam balyozları sallamaktan vazgeçti. On beş kilometre ötede ise kalbinin atışları normalleşti. Ve yaşlı adam kendi kendine, ona bakmayacaksın, dedi. O resme BAKMAYACAKSIN! Bırak o lanet olasıca şey orada çürüsün. Ona bakmaya ihtiyacın yok. Başka fotoğraflar çekmeye de. Artık o fotoğraf makinesini satamayacağını kabul etmenin zamanı da geldi. Aslında çocuğun onu kırmasına izin verecektin. Bunu şimdi sen yapmalısın...

Ve tabii uygun bir yer bulduğunda arabayı durdurup fotoğrafı torpido gözünden çıkardı. Yaratık iyice çömelmişti. Vücudunun arka tarafı iyice yere yapışmıştı. Saldırmak üzereydi. Dişleri ağzına fazla geliyordu

artık. Dudaklarını kapatması imkânsızdı. Nasıl kapayabilirdi? O dişlerle etleri nasıl çiğnerdi kimbilir? Hayvan şimdi köpekten çok garip bir tür yaban domuzunu andırıyordu. Ama aslında yaratık Baba'nın o zamana kadar gördüğü hiçbir canlıya benzemiyordu. Resme bakmak gözlerini sızlatıyordu. *Kafasını* da. Çıldırdığını düşünmeye başlıyordu o zaman.

Baba birdenbire, neden fotoğraf makinesini şuracıkta başından atmıyorsun, diye düşündü. Bunu yapabilirsin! Arabadan in. Şuradaki parmaklığa kadar git. Makineyi, oradaki uçuruma fırlat. İşte o kadar!

Ama bu içinden geldiği gibi hareket etmek olurdu ve Baba Merrill mantıklarını kullanan insanlar gurubundandı. Sonradan pişman olabileceği bir şeyi yapmak da istemiyordu.

Eğer bunu şimdi yapmazsan sonra pişman olursun.

Ama hayır. Ve hayır. Ve hayır. Bir adam kendi tabiatına karşı gelemezdi. Anormal bir şey olurdu bu. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Emin olmalıydı.

Baba, resmi atmakla işi idareye çalıştı ve sonra hızla yoluna devam etti. Bir an ona kusacakmış gibi de geldi. Ama sonra geçti. Artık kendisini daha iyi hissediyordu yaşlı adam. Dükkânına vardığında çelik kutuyu açarak içinde *Sun 660*'ı aldı. Çekmesinin anahtarını buldu. Tam fotoğraf makinesini çekmeye koyacağı sırada durakladı... Kaşları çatılmıştı. Gözlerinin önünde arka avludaki o kalın tahta belirmişti. Öyle beraktı ki, bir fotoğraftan farksızdı.

Merrill, bir adam kendi tabiatına karşı gelemez gibi saçmalıkları unut, dedi kendi kendine. Boş laflar bunlar. Bunu sen de biliyorsun. Toprak yemek de insan tabiatına aykırıdır. Ama biri tabancayı şakağına dayadığı ve bunu yapmanı istediği zaman toprağı pekâlâ yersin. Ne olduğunu biliyor musun ahbap? Çocuğun yapmasına izin vermen gereken şeyi yerine getirmenin zamanı geldi. Sonuç olarak bu işten para kazanamayacağın anlaşılıyor.

Ama o zaman kafasının başka bir yanı öfkeyle karşı koydu. Pekâlâ kazanabilirim! Pekâlâ kazanabilirim! O çocuk yepyeni bir Polaroid

fotoğraf makinesini parçalamadı mı? Belki o bunun farkında değil. Ama ben bu yüzden yüz otuz dokuz dolar ziyan ettim.

Yaşlı adam telaşla, kahretsin! dedi. Sorun o değil. Sorun *para* değil.

Gerçekten de para değildi. Adam hiç olmazsa bunu itiraf edebilirdi. Zararı sineye çekebilirdi. Çünkü parası vardı. Porland'da Bramhall semtinde bir malikâne ve bir de yeni Mercedes Benz alacak kadar zengindi aslında.

Hayır, sorun para değildi. Sadece... Baba kazıklanmaktan hoşlanmazdı. Polaroid olayı da kalbini asit gibi kemiriyordu. Aslında makineyi kaldırıp atabilirdi. Ancak buna da henüz hazır değildi.

Bir ses ona, sen çıldırmışsın! diye bağırdı. Bu işe devam ettiğin için delisin!

Baba söylendi. «Ben bu işte kazık yedim. Buna katlanırsam ne olayım!»

Ama artık o pis makineyi satmak için sağa sola koşuşturacak da değildi. Onunla fotoğraf da çekmeyecekti. *Kesinlikle!* Ama yine de bir şeyler olabilirdi. Böyle şeyler önceden tahmin edilemezdi. Fotoğraf makinesini çekmesine kilitlerse bu ne ona zarar verebilirdi, ne de başkalarına. Öyle değil mi?

Baba, «Öyle ya,» diyerek makineyi çekmeye attı. Kilitleyip anahtarlarını cebine koydu. Sonra da sıkıcı bir problemi halletmiş bir adam tavrıyla kapıya giderek oradaki, üzerinde 'Kapalı,' yazılı olan küçük levhayı, 'Açık' tarafı gözükecek biçimde çevirdi.

10

Baba o gece sabaha karşı üçte uyandı. Vücudu ter içinde kalmıştı. Korkuyla karanlıklara bakıyordu. Saatler yine yorgun yorgun çalmaya başlamışlardı.

Yaşlı adamı uyandıran bu gürültü değildi. Aslında bu da olabilirdi. Çünkü Baba yukarıya yatak odasına çıkmamıştı. Dükkândaydı.

Emporium Galorium, karanlık bir mağaraya benziyordu. Dışarıdaki sokak lambasının ışığının dev gölgeler oluşturduğu bir mağaraya.

Baba Merrill'i saatler değil *flaş* uyandırmıştı.

Yaşlı adam, arkasında pijamaları, elinde *Sun 660*'la çalışma masasının yanında durduğunu farkettiği zaman dehşete kapıldı. O kilitli çekme de açıktı. Merrill, hâlâ fotoğraf makinesinin düğmesine basıyordu, ama bir tek resim çektiğinin de farkındaydı. Yalnızca şansı onun arka arkaya fotoğraf çekmesini önlemişti. Neyse ki makinede bir tek film kalmıştı.

Baba, kollarını indirmeye çalıştı. Makineyi dükkânın önüne doğru tutuyordu. Ellerini kaburgalarının hizasına kadar indirdiği zaman titremeye başladı. Kasları gevşeyiverdiler. Makine, tekrar çekmenin içine düştü. O tek resim de yarıktan çıkarak yere doğru uçtu.

Baba şaşkın şaşkın, kalp krizi, diye düşündü. Lanet olsun! Şimdi kalp krizi geçireceğim.

Kolunu kaldırıp, göğsünün sol tarafına masaj yapmak istedi. Ama başaramadı. Eli, bir ölününki kadar gevşekti. Sonra Merrill'in göğsündeki sancı hafifledi. Adam o zaman yalnızca bayılmaya çalıştığını anladı.

Yaşlı adam masanın önündeki tekerlekli sandalyeye oturmaya çalıştı. Ama dizleri birdenbire büküldü ve sandalyeye yığıldı. Sonra başını dizlerinin arasına doğru sarkıttı. Baygınlık geçirenlerin böyle yapmaları gerektiğini biliyordu. Dakikalar geçti. Merril başını tekrar kaldırdığı zaman biraz kendine gelmişti. Şakakları zonkluyordu, ama ayağa kalkmayı başardı. Artık ne yapması gerektiğini biliyordu. O nesne beni iyice etkisine aldı. Uykumda yürümeme ve fotoğraf çekmeme neden oluyor! Bu kadarı da yeter! O lanet olasıca şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Ama bir şey açık. Onunla uzlaşılamaz!

Artık çocuğun yapmasına izin vermem gereken şeyi yerine getirmenin zamanı. Evet ama bu gece olmaz.

Baba iyice bitkinleşmişti. Ter içindeydi ve titriyordu. «Sabaha... Fotoğraf makinesi o arada bir zarar veremez. Çünkü içinde film yok.»

Baba Merril, çekmeyi kapatıp yeniden kilitledi. Sonra ağır ağır ayağa kalktı. Artık yetmişinde değil, sekseninde gözüküyordu. Yavaş yavaş yukarı çıkarak, yatağına girdi.

Herhalde uyuyamayacağım... Hayır, uyuyacaksın. Çünkü yarın sabah balyozu alıp o lanet olasıca şeyi kıracaksın.

Birdenbire uykuya daldı. Rüya da görmedi.

Ertesi sabah saatlerin gürültüsüyle uyandı. Sekiz olmuştu. Şimdi güneş ışığında geceki olay ona daha az korkunç geliyordu. Haydi, haydi. Biraz parlak bir güneş gerçeği değiştiremez. Sen uykunda yürüdün ve en aşağı bir fotoğraf da çektin. Eğer makinede daha film olsaydı resim sayısı da iyice artacaktı.

Yaşlı adam kalkarak giyindi. Sabah kahvesini içmeden makineyi parça parça etmek niyetindeydi.

11

Kevin, iki boyutlu Polaroid kentine yaptığı ilk ziyaretin *sonuncusu* da olmasını diliyordu. Ama durum öyle değildi. İlk rüyayı on üç gece önce görmüştü. Ondan sonra da bu kâbus gitgide sıklaşmaya başlamıştı. Bunu bir gece görmediği takdirde rahatlayamıyordu. Çünkü ertesi gece rüyayı arka arkaya iki defa göreceğini biliyordu. Artık kâbus sırasında, bu bir rüya, diye biliyordu. Şimdi bütün gereken uyanman. Bazen uyanıyordu, bazen de rüya belirsizleşiyor ve çocuğun uykusu da derinleşiyordu.

Rüyasında artık Oatsville ya da Hilda kentine gitmiyordu. Her zaman Polaroid kentindeydi. Fotoğraflarda olduğu gibi kâbuslarında da olaylar ağır ağır gelişiyordu. Şimdi o şarapçının el arabasında çoğu Emporium Galorium'dan alınma saatler vardı. Tabii bunlar da araba gibi iki boyutluydular. Yaşlı adam her seferinde de Kevin'e defolup gitmesini haykırıyordu. «Adi hırsız! Gitmezsen Baba'nın köpeğini üzerine saldırtırım.»

El arabası *Sun 660*'larla dolu olan şişman kadın ise, «Babanın köpeği kayışını koparttı,» diyordu. «Hain bir hayvan o. Buraya gelmeden önce Camberville'de üç-dört kişiyi parçaladı. Onun fotoğrafını çekmek zor. Fotoğraf makinen olmadan bunu yapamazsın.» Arabadan bir

fotoğraf makinesi almak için eğiliyordu. Kevin de elini ona doğru uzatıyordu.

Ama kadın sonra 'derinliği' olmadığı için bir an kayboluyordu. Tekrar ortaya çıktığı zaman ise artık Kevin'den uzaklaşmış oluyordu.

Ayakları çocuğu o boyaları dökülmüş parmaklığa, Baba'ya ve köpeğe doğru götürüyordu... Ama artık o hayvan bir köpek değildi. Bir ejderha gibi ağzından dumanlar fışkıran, sıcaklığı etrafa yayılan korkunç, karmaşık bir yaratıktı. Dişleri ve yaralı, çarpık burnu bir yaban domuzununkini andırıyordu... Baba'yla, köpek aynı anda çocuğa doğru dönüyorlardı. Merrill'in elinde fotoğraf makinesi oluyordu. Kevin aslında bunun kendi makinesi olduğunu da anlıyordu. Çünkü yanında bir çatlak vardı. Baba, *Sun 660*'ı sağ gözüne götürüyor, diğerini de kapıyordu. Puslu güneş ışığında kafasına doğru ittiği gözlüğü parlıyordu. Baba ve köpek üç boyutluydular. Bu kasvetli ve sefil küçük hayal kentte üç boyutlu olanlar yalnızca onlardı.

Baba, korku dolu, tiz bir sesle, «İşte o!» diye haykırıyordu. «O hırsız! Ona saldır! Onun barsaklarını deş!»

Baba bir yandan bağırırken, bir taraftan da fotoğraf makinesinin düğmesine basıyor ve flaş etrafı aydınlatıyordu. Kevin o zaman kaçmak için dönüyordu. Rüya iki kez bu noktada sona ermişti. Ama şimdi her seferinde biraz daha ilerliyordu çocuk.

Kâbuslarda olduğu gibi pek ağır ağır koşuyordu. O korkunç köpek de onu kovalıyordu. Yine ağır ağır. Ama Kevin kadar da yavaş koşmuyordu o yaratık.

Ayakları, beton kaldırımda oyuklar bırakıyordu. Çünkü pençeleri iyice gelişmişti. Ve art ayaklarının eklem yerinden mahmuza benzeyen, uzun, diken gibi kemikler çıkmıştı. Köpek, kırmızımsı bulanık gözünü Kevin'e dikiyordu. Burun deliklerinden sönük alevler fışkırıyordu.

Her gece kaldırımdan koşarak kaçarken köpek de ona gitgide yaklaşıyordu. Başını çevirip bakmadığı zaman bile yaratığın yaklaştığını seziyordu.

Baba'nın uyandığında, sadece uykusunda yürümekle kalmayıp, resim de çektiğini anladığı gece Kevin de ilk defa köpeğin soluğunu

ensesinde hissetti. Artık yaratığın sırtına atlayacak kadar yakınlaşmış olduğunu anlıyordu. Sonra hayvan o iri dişlerini etine batıracaktı. İri bir parça koparacak ve Kevin'in bel kemiği ortaya çıkacaktı.

Kevin bu rüyadan uyandığı sırada Baba da dükkânda ağır ağır merdivenden çıkıyordu. Çocuk nedense, o yanlış, diye düşünüyordu. Numara yanlış. Üç diyor ama... Sonra tekrar yatıp hemen uykuya daldı.

Çalar saat Kevin'i sabah yedi buçukta uyandırdı. Yatakta doğrulup oturdu. Gözleri irileşmişti. Her şeyi anlamıştı. O kırdığım *Sun* benimki değildi. İşte o yüzden bu delice rüyayı tekrar tekrar görüyorum. O tatlı yüzlü Baba Merrill beni ve babamı ustalıkla aldattı.

«Babamı....?»

Çocuk sokak kapısının çarpılarak kapatıldığını duydu ve telaşla pencereye doğru atıldı. «Baba!» diye haykırdı. Adam o sırada işine gitmek için arabasına biniyordu.

12

Baba, anahtar destesini cebinden çıkarıp çekmeyi açtı. Fotoğraf makinesini aldı. Ama yine kayışından dikkatle tutarak. Umutla Polaroid'in önüne baktı. Makinenin, çekmeye düşerken objektifin iyice kırıldığını ummuştu. Ama böyle bir şey olmamıştı ne yazık ki. Merrill, çekmeyi kilitledi. Dönerken, uykusunda çektiği fotoğrafa gözü ilişti. Tersine dönmüş, yerdeydi. Baba dayanamadı. Resmi alarak çevirdi.

Köpek-yaratık sıçramıştı. Ön ayakları yerden yeni yükselmişti. Ama çarpılmış bel kemiğinin iki yanındaki ve çelik fırçalara benzeyen kılların altındaki kaslarda bütün kinetik enerjinin salıverildiği görülüyordu. Yaratık ağzını iyice açtığı için suratı biraz bulanık çıkmıştı. Ve sanki hırlamaya başlamıştı, tabii bu bir kükreyişle sona erecekti. Gölge-fotoğrafçı bir adım daha gerilemeye çalışıyormuş gibiydi. Ama bunun ne önemi vardı? *Köpeğin burun deliklerinden ve açılmış ağzından fışkıran dumanlar* herkesi korkutuyordu. Fotoğrafı çeken adamın ya da çocuğun kurtul-

ma umudu hiç yoktu. Ayakta da kalsa, yere de yuvarlansa aynı biçimde ölecekti.

Baba, resmi parmakları arasında buruşturdu. *Sun 660*'ı kayışından tutarak arkaya doğru gidecek oldu. Ama sonra beyninin içinde bir flaş patladı sanki. Yaşlı adam geri döndü. Şimdi gözleri parlak bir ışıktan geçici olarak körleşmiş gibi boş boş bakıyordu. Uzanarak duvardaki guguklu saatlerden birini aldı. Polaroid fotoğraf makinesini onun yerine astı. Ve tekrar dükkânın dibine doğru gitti. Gözleri hâlâ boş boş bakıyordu. Kafasız bir robottan farkı yoktu. Arka avluya çıkarak guguklu saati o kalın tahtanın üzerine koydu. Balyozunu yakaladığı gibi üzerine indirdi. Şimdi parçaladığının bir saat değil, Kevin'in Polaroid fotoğraf makinesi olduğunu sanıyordu.

Yaşlı adam, guguklu saatin parçalarına bakarak, «İşte,» dedi. «Bu iş de oldu. Artık endişelenecek bir şey kalmadı.» Sesinden çok rahatlamış olduğu anlaşılıyordu. «Şimdi neye sıra geldi? Pipo tütünü almaya. Öyle değil mi?»

Ama on beş dakika sonra karşı taraftaki büyük mağazaya gittiği zaman pipo tütünü değil, film istedi.

Polaroid filmi.

13

«Kevin, hemen gitmezsem işe geç kalacağım...

«Onlara telefon etsene! Edemez misin? Yani çok çok *önemli* bir şey olduğu takdirde?»

Bay Delevan ihtiyatla «Bu çok önemli olan şey nedir?» diye sordu.

«Bunu yapabilir misin?»

Bayan Delevan şimdi Kevin'in odasının kapısında duruyordu. Meg de onun arkasındaydı. İkisi de merakla karşılıklı duran takım elbise giymiş adamla, külotlu, uzun boylu çocuğa bakıyorlardı.

«Herhalde... şey... evet, yapabilirim. Ama ne olduğunu öğrenmedikçe olmaz.»

Kevin sesini alçalttı. «Bu Baba Merrill'le ilgili. Ve fotoğraf makinesiyle de.» Usulca annesine bir göz attı.

Bay Delevan, oğlunun annesine bakması yüzünden biraz şaşırmıştı. Sonra durumu anlayarak karısına bir şeyler mırıldandı. Bayan Delevan da başını salladı. Adam, Meg'in karşı koymasına aldırmayarak kapıyı sıkıca kapattı.

Kevin, «Anneme ne söyledin?» diye sordu.

Bay Delevan hafifçe gülümsedi. «Seninle erkek erkeğe konuşacağımızı. Herhalde seksten söz edeceğimizi sanıyor.»

Kevin kızardı. Sonra kendisini toparlayarak, «Konu sana da söylediğim gibi Baba Merrill'le ilgili,» dedi. «Gördüğüm bazı kâbuslarla da. Ama en çok fotoğraf makinesiyle. Çünkü Baba onu çalmanın bir yolunu buldu.»

«Kevin...

«Biliyorum, onu balyozla parça parça ettim. Ama aslında o *benim Sun 660*'ım değildi. Başka bir fotoğraf makinesiydi. Ama işin en kötü yanı da bu değil. Felaket asıl şu: *Baba benim makinemle hâlâ resim çekiyor!* Ve o köpek sonunda dışarı çıkacak. Ve o zaman beni de öldürecek sanırım. O diğer dünyada bana s... s... s... Kevin sözlerini tamamlayamadı. Birdenbire hüngür hüngür ağlamaya başladı.»

John Delevan oğlunu yatıştırdığı sırada saat de sekizi on geçiyordu. Adam artık işe geç kalmayı göze almıştı. Delevan, oğlunu kucaklamıştı. Sorun neyse bu çocuğu çok sarsmış, diye düşünüyordu. Eğer bu sadece birkaç rüyaysa, o zaman da seksle ilgili olmalı.

Kevin'in hıçkırıkları kesildiği zaman Bay Delevan kapıyı ihtiyatla açarak dışarı baktı. Karısı Kate'in Meg'i aşağıya indirdiğini umuyordu. Öyle de olmuştu. Adam, «Hiç olmazsa bu bakımdan rahatız,» diyerek Kevin'in yanına döndü.

«Artık konuşabilecek misin?»

Çocuk boğuk bir sesle, «Fotoğraf makinem Baba'da,» dedi. Kızarmış gözleri hâlâ sulanıyor ve babasına sanki onu kolaylıkla göremiyormuş gibi bakıyordu. «Onu ustalıkla ele geçirdi. Ve şimdi de kullanıyor.»

«Ve sen bunu *rüyanda* gördün, öyle mi?»

«Evet... Ve sonra bir şeyi hatırladım.»

«Kevin... Parçaladığın senin makinendi. Çok üzgünüm, oğlum, ama gerçek bu. Ben yandaki o küçük parçanın koptuğu yeri bile gördüm.»

«O makineden bilerek parça kopardı sanırım...

«Kevin, artık bu kadarı da...

Çocuk telaşla, «Dinle, baba,» dedi. «Lütfen beni *dinler misin*?»

«Pekâlâ. Evet. Dinliyorum.»

«Şunu hatırladım. Baba Merrill bana fotoğraf makinesini verdiği zaman... yani onu parçalamak için arka avluya çıktığımızda... Hatırlıyorsun değil mi?»

«Evet...

«Ben, fotoğraf makinesinden geride ne kadar film kaldığını gösteren o küçük deliğe baktım. Ve orada 'üç' yazılıydı, baba. *Üç* yazılıydı!»

«E? Ne olmuş?»

«Yani *Sun 660*'ın içinde hâlâ film vardı. Film! Oysa ben *fotoğraf makinemi Baba'ya verdiğim zaman bu boştu.* İçinde film filan yoktu! İşte olan bu! Ben yirmi sekiz fotoğraf çekmiştim. Baba Merrill otuz daha çekmemi istedi. Yani toplam elli sekiz film. Onun ne yapmayı planladığını bilseydim daha fazla film alırdım. Ama belki de almazdım. Çünkü o sırada makine beni korkutmaya başlamıştı.»

«Beni de. Biraz.»

Kevin babasına kaygıyla baktı. «Gerçekten mi?»

«Evet. Devam et. Sözü nereye vardıracağını tahmin ediyorum?»

«Şunu söyleyecektim: Baba film için biraz para da verdi. Ama yeteri kadar değil. Verdiği para film masrafının yarısını bile karşılamadı. Çok pinti, baba. *Ahlaksız* ve pinti.»

John Delevan kinle gülümsedi. «Gerçekten öyle, oğlum... Dünyanın en kötü insanı. Haydi devam et, hikâyeni bitir. Dakikalar hızla geçiyor.»

Kevin, «Pekâlâ,» dedi. «Şunu söylemeye çalışıyorum: İsteseydim de daha fazla film alamazdım. Üç kutu film almak için bütün paramı har-

camış ve hatta Megan'dan da bir dolar borç almıştım. Bu yüzden onun iki fotoğraf çekmesine de izin verdim.»

«Ve ikiniz bütün filmleri bitirdiniz öyle mi? Her birini?»

«Evet, evet. Merrill bile 'elli sekiz fotoğraf' olduğunu söyledi. Ve ben ondan sonra hiç film almadım. *Sun 660*'ı dükkâna götürdüğü zaman bomboştu. O küçük delikte de *sıfır* yazılıydı. Onu gördüm! Çok iyi hatırlıyorum. O halde... kırdığım benim kendi makinemse, neden o küçük delikte *üç* yazılıydı?»

«Ama Merrill bunu...» Delevan durakladı. Yüzünde her zamanki haline hiç uymayan sıkıntılı bir ifade belirdi. Merrill'in her şeyi yapabileceğini hatırlamıştı. Aslında gerçek şuydu: John Delevan, Baba'nın kendisini kandırdığına inanmak istemiyordu. O acı deneyimin bile bunu engellemek için yeterli olmadığına inanmayı.

«Evet, baba? Ne düşünüyorsun? Aklına hemen şimdi bir şey geldi değil mi?»

Gerçekten de gelmişti. John Delevan, o gün dükkânın üstündeki dairede hep birlikte aşağıya inmelerini önermişti. Ama sonra Baba Merrill yalnız başına aşağıya inmişti. Orada bir değil yirmi fotoğraf makinesini bile değiştirebilirdi.

«*Baba*?»

Delevan, «Evet,» diye mırıldandı. «Merrill, fotoğraf makinelerini değiştirmiş olabilir. Ama neden?»

Kevin sadece başını salladı. Bunun nedenini bilmiyordu. Ama sonra, «Bu dünyadaki Baba Merrill'ler bir şeyi neden yapacaklar?» diye düşündü. «Tabii kazanç için! İşte neden bu! Bütün neden!»

Bay Delevan, «Haydi giyin, oğlum,» dedi. «Ben aşağı inip büroya telefon edeceğim. Brandon'a biraz gecikeceğimi söyleyeceğim. Ama hiç gidememe ihtimali olduğunu da açıklayacağım.» Kafası bu konuşmayla meşguldü, ama yine de oğlunun endişeli suratını aydınlatan o minnet dolu tebessümü farketti. Kendisi de hafifçe gülümsedi. Oğlu henüz ondan medet ummayacak kadar büyümemişti. Adam, kapıya doğru giderken ekledi. «Bence Baba Merrill'i ziyaret etmemiz yerinde

olur.» Kevin'in başucunda duran saate bir göz attı. Sekizi on geçiyordu.

Baba Merrill o anda avluda balyozu bir guguklu saatin üzerine indiriyordu.

«Merrill dükkânı genellikle sekiz buçukta açar. Biz de tam o sırada orada oluruz. Tabii elini biraz çabuk tutarsan.» Bir an durakladı ve dudakları soğuk bir tebessümle büküldü. «Merrill'in bize hesap vermesi gerekiyor.» Dışarı çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

Kevin çabucak giyinmeye başladı.

14

Castle Rock'taki Laverdiere mağazasında yok yoktu. Floresan lambaların ışığında her mal ayrı parlıyordu. Bunların her biri de sanki, beni al, diye haykırıyorlardı. Beni al, yoksa ölürsün! Veya karın ölür. Ya da çocukların! Ya da en yakın arkadaşın ölür! Ya da hepsi birden! Neden mi? Ben ne bileyim?

O sabah saat sekiz buçukta, yani Laverdiere açıldıktan otuz dakika sonra Baba Merrill içeri girdi. Mağazada ondan başka müşteri yoktu. Yaşlı adam doğruca arkasında Molly Durham'ın durduğu tezgâha gitti.

Kadın, ah, Tanrım, diye düşünerek yüzünü buruşturdu. Şimdi beni pis pis süzecek.

Baba genellikle Molly'den pipo tütünü alır o arada da kadının vücudunu inceler dururdu. Alışverişi uzatmak için de elinden geleni yapardı.

Molly bu nedenle hazırlıklı olmaya çalışarak yalandan gülümsedi. Kendi kendine, iyice geliştiğin yıllardan beri bütün erkekler sana bakıyorlar, diyordu. Bu doğruydu ama Baba'nın bakışları farklıydı yine de. Bir kere yaşlıydı o. Ve sanki bakışları birer ele dönüşerek insanın vücudunu yokluyorlardı. Molly o zaman, keşke işe gelirken arkama rahibe kılığı giyseydim, diye düşünüyordu. Ya da bir zırh.

Her neyse... Molly, Baba Merrill'in ölerek bütün Castle Rock'lılara

bir lutufta bulunacağı güne kadar bu duruma dayanmak zorunda olduğunu biliyordu.

Ama kadın bugün hoş bir sürprizle karşılaşacaktı. Ya da önce böyle düşünecekti. Baba tezgâha yaklaştı ama Molly'ye öyle aç aç bakmadı. Gözleri camlaşmış gibiydi. Belki de derin derin düşündüğü için etrafın pek farkında değildi.

Molly, «Size yardım edebilir miyim, Bay Merrill?» diye sorarken raftaki tütünlere doğru uzanmaya hazırlandı.

Adam sakin sakin, «Evet,» dedi. Ama ilgisizce. Karşısında bankalardaki o otomatik makinelerden varmış gibi. Sonra ekledi. «Bana...» Sözlerin bundan sonrası ya saçma sapandı ya da kadın Merrill'in sözlerini iyice duyamamıştı.

Molly, Baba'nın filmegrek, gibi bir şey söylediğini düşündü. Onlarda öyle bir marka yoktu. Tabii bu özel bir ilaç olabilirdi. «Afedersiniz, Bay Merrill. Ne dediğinizi anlayamadım.»

Baba, çok belirgin bir biçimde, «Film,» dedi.

«Ne tür film istiyorsunuz?»

Merrill, «Polaroid,» diye açıkladı. «İki kutu.»

Molly ne olduğunu pek bilmiyordu. Ama Castle Rock'un en aç bakışlı ihtiyarının o gün kendinde olmadığı kesindi. Gözleri boş boş bakıyordu hâlâ.

«Hangi model için, Bay Merrill?» Kadın pek de aktrisçe bir tavır takındığını düşündü. Ama Baba Merrill bunun farkına bile varmadı.

Yaşlı adam bir süre Molly'nin sol omzunun üzerindeki raftaki sigaralara baktı. Sonra çabucak, «Polaroid *Sun* fotoğraf makinesi,» dedi. «Model 660.»

Molly, Merrill'in yeğeninin bebeği Paulette gibi konuştuğunu düşündü. Bebek kısa cümleler söylüyordu. Kesik kesik. Zaten Baba'nın boş boş bakan gözleri de tuhaf bir biçimde Paulette'inkilere benziyordu. Kadın, her şeyi Merrill'in o pis bakışlarına tercih edeceğini düşünmüştü. Ama yanılmıştı.

Kadın eğilerek camlı tezgâhın altında filmleri çıkardı. Baba hâlâ sigaralara bakıyordu. İnsan önce paketleri saydığını sanıyordu. Ama bir

iki saniye sonra gözlerinde hiçbir ifade olmadığını anlıyordu.

Molly, «Lüften artık çıkıp git,» diye sessizce yalvardı. «Filmi al ve git. Ve ne yaparsan yap sakın bana dokunma! Yalvarırım!»

Yaşlı adam bu haliyle ona dokunduğu takdirde çığlığı atacağını biliyordu. Tanrım! Neden mağaza boştu. Niçin bir müşteri daha yoktu. Özellikle Şerif Pangborn? Bu adamın bir tür sinir krizi geçirdiği belliydi.

Molly, uydurma bir neşeyle, «İşte, Bay Merrill,» dedi. Filmi tezgâha bırakıp hemen sola, yazar kasanın arkasına kaçtı.

Baba Merrill pantolonunun cebinden, zincire bağlı para çantasını çıkardı. Derisi çatlamış çanta ihtiyar kızlara yakışacak bir şeydi. Molly'in parmakları öyle titriyorlardı ki, kadın satışı kaydetmeye çalışırken yanlış tuşlara bastı. Sonra hepsini silmek zorunda kaldı.

Merrill ona doğru iki tane on dolarlık uzatıyordu.

Molly kendi kendine, çantada buruşmuşlar, işte o kadar, dedi. Belki aslında eski bile değiller. O çantada eskidiler. Ama bu sözlerle kafasına üşüşen düşünceleri durduramadı. Onlar yalnızca buruşuk değiller üstleri de yağlı. Banknotlar pek eski. Onlara dokunmak istemiyorum.

Ama dokunmak zorundaydı.

Adam parasının üstünü isteyecekti.

Molly dişini sıkarak banknotları aldı, kasanın o çekmesine öyle bir telaşla soktu ki, tırnağı birden kırıldı. Ama kadın o müthiş can acısının farkına bile varmadı. Bütün isteği o yağlı paraları elinden çabucak atmaktı. Ancak daha sonra bile o onluk banknotlarının yüzeylerinin nasıl olduğunu hatırlayacaktı. Sanki kadının parmaklarının altında milyarlarca kıvıl kıvıl mikrop vardı. Gözle görülebilecek kadar iri mikroplardı bunlar ve Molly'de adamın hastalığını geçirmek için sabırsızlanıyordu.

Ama adam parasının üstünü bekliyordu.

Molly dudaklarını birbirine bastırarak bozuk paraları tek tek çıkarmaya başladı. Sessizce bekleyen yaşlı adam ona yaklaşmıştı. Molly onun vücudunun pis kokusunu duyuyordu. Madeni paralar, kadının buz kesilip uyuşmuş parmaklarının arasından kayıyorlardı. Molly'nin ensesi ter içinde kalmıştı. Burnuyla üst dudağı arasında da ter tanecikle-

ri belirmişti. Artık başını kaldırıp Baba'ya bakmıyordu. Uzun uzun uğraştıktan sonra paranın üstünü toplayabildi. Kendi kendine, bu bozuk paraları almak için elini uzatmayacağını umarım, diyordu. Ben de onun bir sürüngeninkini andıran kuru derisine dokunmak zorunda kalmam. Elleri bir pençeden farksız. Midesi bulanmaya başlamıştı. Kusmak istiyordu. Kadın kendisini zorlayarak Laverdiere'de çalışan bir satıcıya yakışacak bir biçimde gülümsedi ve başını kaldırdı. Ama dükkân boştu.

Baba gitmişti.

Molly paraları toplamaya çalışırken dükkândan çıkmıştı.

Kadın titremeye başladı. «İşte, ihtiyar köpeğin kendinde olmadığının kesin kanıtı! Kesin, reddedilemeyecek ve çürütülemeyecek bir kanıt bu. Baba Merrill, bir lokantada yemek yediği zaman bile garsona bahşiş vermezdi. Ve şimdi kent tarihinde ilk kez parasının üstünü almadan çıkıp gitti.»

Molly, kendisini zorlayarak parmaklarını açmaya ve bozuk paraları tezgâha bırakmaya çalıştı. Ama başaramadı. Sonunda öteki eliyle parmaklarını teker teker açtı. Babanın paraları tezgâhın üzerine yuvarlandı. Onları bir kenara itti. Bu madeni paralara da bir daha dokunmak istemiyordu.

Baba Merrill'i bir daha görmeyi istemediği gibi.

15

Baba Merrill, La Verdiere'den çıkarken hâlâ boş boş bakıyordu. Elinde film kutularıyla kaldırımı aşarken de. Ama adam tek ayağını yola atar atmaz birdenbire değişti. Şimdi bir ayağı kaldırımda, diğeri yoldaki ezilmiş sigara izmaritleri ve cips poşetlerinin arasında hareketsiz duruyordu. Yüzünde insanı sarsan bir ihtiyat belirmişti. Molly, Baba'yı şimdi görseydi hiç tanıyamazdı. Ama ihtiyar adamın suratındaki ifade kazık attığı bazı kimseler için hiç de yabancı sayılmazdı. Şimdi bu adam ne kadın düşkünü Merrill'di, ne de robot Merrill; fena halde korkmuş bir Merrill'di. Ve ilk defa sokağın ortasında gerçek kimliğini gösteriyordu.

Baba'ya göre insanın karakterini, kişiliğini herkese belli etmesi hiç de akıllıca bir şey sayılmazdı. Ama adam o sabah kendinde değildi. Zaten etrafta da onu görecek kimse yoktu. Eğer olsaydı karşısındakinin o köy-filozofu tavırla Baba'ya hiç benzemediğini farkederdi. Hatta kazık atmaya meraklı Tefeci Baba'ya bile benzemediğini... Şimdi orada duran adamın *ruhuydu* sanki. Merrill'in iç yüzünün ortaya çıktığı şu anda bir sokak köpeğine benziyordu. İyice vahşileşmiş, yersiz yurtsuz bir köpeğe... Gece yarısı kümeste, öldürdüğü tavukların arasında duran bir hayvana. Yırtık kulaklarını kaldırmış, başını yana eğmişti. Dudakları gerilmiş ve kanlı dişleri ortaya çıkmıştı. Çiftçinin evinden gelen hafif sesi duymuştu. Şimdi adamın o iri namlulu çiftesini düşünüyordu. Bir köpek çifteler konusunda bir şey bilmezdi ama sezgileri, içgüdüleri güçlü olduğu takdirde sonsuzluğun belirsiz biçimini tanıyabilirdi.

Baba Merrill, meydanın karşı tarafındaki Emporium Galorium'un idrar sarısı cephesini görebiliyordu. Bina, en yakın komşularından biraz ayrıydı. Dar bir aralıktan sonra o yılın başlarına kadar iş yapan Köy Çamaşırlığı'nın boşalttığı bina geliyordu. Sonra Nan'in Lokantası, tuhafiyeci.

Ama yolun aşağısındaki bütün dükkânların önünde park yerleri vardı. Hepsi de boştu... Yani bir teki dışında. Şimdi buna Baba'nın tanıdığı bir Station giriyordu. Motorun homurtusu sabaha özgü sessizlikte iyice duyuluyordu. Sonra motor duyuldu. Stop lambaları da söndü. Baba ayağını yoldaki süprüntülerin arasından çekti. Usulca La Verdiere'in köşesine gitti. Şimdi orada, hafif bir ses yüzünden duraklayan o köpek gibi bekliyordu. Köpek kadar yaşlı ya da akıllıca olmayanlar o öldürme çılgını sırasında bu sese aldırmazlardı.

Station ın direksiyonunda olan John Delevan taşıttan indi. Oğlu ise öteki kapıdan aşağıya atladı. Babayla oğul Emporium Galorium'un kapısına gittiler. Adam kapıya vurmaya başladı. Öyle şiddetle vuruyordu ki, Baba gürültüyü sindiği yerden bile duydu. Delevan bir an durdu. Oğluyla birlikte içeriyi dinledi. Sonra Delevan yine kapıya vurmaya başladı.

Artık yumrukluyordu. Çok öfkeli olduğunu anlamak için kafasından geçenleri okumaya da hiç gerek yoktu.

Baba, her şeyi biliyorlar, diye düşündü. Nasıl olduysa gerçeği öğrenmişler. Neyse ki o lanet olasıca fotoğraf makinesini parçaladım. Bu çok iyi oldu.

Bir dakika daha orada durdu. Yarı kapalı gözlerinden başka hiçbir yanı kımıldamıyordu. Sonra La Verdiere'le yanındaki bankanın arasında uzanan dar geçide süzüldü. Bunu kendisinden elli yaş genç bir adamın bile kıskanacağı bir çeviklikle yaptı.

Bu sabah eve, arka yoldan dönmem akıllıca olacak, diye düşünüyordu.

16

İçeriden yine ses çıkmayınca John Delevan kapıya üçüncü kez vurdu. Hem de öyle şiddetle ki, kapıdaki macunları yarı dökülmüş cam, zangırdadı. Adam elini de acıttı üstelik. Can acısı Bay Delevan'ın ne kadar öfkeli olduğunu iyice anlamasına yol açtı. Haksız yere hiddetlenmiş olduğunu da sanmıyordu. Merrill, Kevin'in tahmin ettiği şeyi yaptıysa kızmakta çok haklıyım, diye düşünüyordu. Ve... evet, olayı düşündükçe oğlumun haklı olduğuna da inanmaya başlıyorum. Bence Kevin haklı... Ama şu ana kadar öfkemi farketmemiş olmam şaşılacak bir şey...

Galiba bu sabah kendimle ilgili bazı şeyler öğrenmem için seçilmiş... Bu düşüncesi John Delevan'a bir ilkokul öğretmenine yakışacak bir şeymiş gibi geldi. Bu yüzden de hafifçe gülümseyerek biraz gevşedi.

Ama Kevin ne gülümsüyordu, ne de gevşemiş gibi bir hali vardı.

Bay Delevan oğluna, «Galiba şu üç şeyden biri oldu,» dedi. «Merrill henüz kalkmadı... Ya da kapıyı açmak niyetinde değil... Veya senin fotoğraf makineni alarak kaçtı.» Bir an durdu sonra da dayanamayarak güldü. «Galiba dördüncü bir ihtimal daha var. Merrill uykusunda öldü.»

«Hayır, ölmedi.» Çocuk şimdi başını kapıdaki kirli cama dayamıştı. Kendi kendine, bu kapıdan içeriye hiç girmemiş olsaydım... diyordu. Girmez olaydım. Meydanın doğu tarafından yükselmekte olan güneşin ışıkları kapının camını parlattığı için ellerini boru gibi yaparak gözlerine götürdü. «Bak.»

Bay Delevan da oğlu gibi elleriyle gözlerini koruyarak burnunu cama dayadı. Babayla oğul arkalarını meydana dönerek öyle durdular. Dünyanın vitrinlere bakmaya en meraklı insanlarıymış gibi Emporium Galorium'u inceliyorlardı.

Bay Delevan birkaç saniye sonra, «Eh,» diye mırıldandı. «Galiba kaçmış ve bütün pisliğini de geride bırakmış.»

«Evet... Ama ben bunu kastetmedim. *Onu* görüyor musun, baba?»

«Neyi görüyor muyum?»

«Şu çengelden sarkan şeyi. Dolabın yanındaki yere bak. Saatlerin asılı olduğu duvara.»

Bay Delevan bir dakika sonra oğlunun kastettiği şeyi gördü. Bu bir Polaroid fotoğraf makinesiydi. Duvardaki bir çengele asılmıştı. Adam, «Galiba o küçük parça kopmuş olan yeri de görebiliyorum,» diye devam etti. «Ama kendi kendimi kandırıyor da olabilirim.»

«Hayır, kendini kandırmıyorsun!»

Babası Kevin'in neler hissettiğini anlamaya başlarken dudaklarındaki tebessüm de kayboldu. Korkunç bir makine çalışıyordu sanki. Adam da oğlu gibi bunu anlıyordu. Bu acayip ve sarsıcı gerçeği... Ve bu makine Baba'nın saatlerinin çoğunun tersine ne geri kalıyordu, ne de ileri gidiyordu. Çok dakikti.

«Acaba şimdi yukarıda oturmuş, bizim gitmemizi mi bekliyor?» Bu sözleri yüksek sesle söylemişti ama aslında kendi kendine konuşuyordu. Kapıdaki kilit hem yeniye benziyordu, hem de pahalı bir şeye... Ama adam ikisinden birinin kapıya gerektiği kadar hızla vurduğu taktirde çürük tahtaları kırabileceğinden de emindi... Herhalde Kevin'in durumu onunkinden iyiydi. Bu işi çocuk başarabilirdi. Bay Delevan dalgın

dalgın, «Bu kilit, ancak bunu takdığınız kapı kadar sağlamdır,» diye söylendi. «Kimse böyle şeyleri düşünmüyor.»

Kevin babasına döndü. Yüz hatları iyice gerilmişti. O anda oğlunun suratı Bay Delevan'ın çok ilgisini çekti. Kendi kendine, kaç baba oğlunun olgunlaştığı zaman nasıl bir erkek olacağını önceden görebilir, diye sordu. Tabii oğlumun suratının hatları her zaman böyle gergin olmayacak. Böyle sinirli de olmayacak o. Tanrım, sakın! Ama Kevin'in ileride nasıl olacağını görebiliyorum. Ve, Tanrım! Çok da yakışıklı olacak!

Adam bu karmaşada bir an bu düşüncelere daldı. Pek kısa sürdü bu. Ama John Delevan bu anı hiçbir zaman unutmadı. Onu istediği zaman hemen hatırladı.

Kevin boğuk bir sesle, «Şimdi ne yapacağız, baba?» diye sordu. «Ne yapacağız?»

«Kapıyı kırmak mı istiyorsun? Bu işte sana uyacağımı söylemeliyim.»

«Henüz istemiyorum. Buna gerek kalacağını da sanmıyorum. Bence Baba burada değil...Ama yakınlarda bir yerde.»

Adam, bunu bilemezsin, diye düşündü. Hatta böyle bir şeyi düşünemezsin bile.

Ama oğlu düşünüyordu işte! Ve Delevan, Kevin'in yanılmadığına da inanıyordu. Baba Merrill'e oğlu arasında bir tür bağ oluşmuştu. Adam kendi kendine, bir tür bağ mı? dedi. Ciddi ol biraz... Bu bağın nasıl bir şey olduğunu pekâlâ biliyorsun. Bu da içerideki çengelden sallanan o kahrolasıca fotoğraf makinesi. Bu olay devam ettikçe adam da gizli bir makinenin çalıştığını seziyordu. Ve bu durum onu gitgide rahatsız ediyordu. Makinenin duygusuz, düşüncesiz dişlileri çatırdayarak dönüyordu.

Bay Delevan, fotoğraf makinesini kır, diye kendi kendisine emretti. O bağı da kopar böylece. Sonra oğluna baktı. «Bundan emin misin, Kev?»

«Arka tarafa gidelim. Oradaki kapıyı deneyelim.»

«Avlunun bir kapısı var. Baba Merrill onu kilitledi herhalde.»

«Belki üzerinden atlayabiliriz.»

Bay Delevan, «Pekâlâ,» diyerek oğlunun peşi sıra Emporium Galorium'un önündeki basamaklardan indi. Kevin'le birlikte yandaki geçide giderken bir taraftan da kendi kendisine çıldırıp çıldırmadığını soruyordu.

Ama avlunun kapısı kilitli değildi. Nedense Baba bunu yapmayı unutmuştu.

Bay Delevan, kapının üzerinden atlama fikrini beğenmemişti aslında. Belki bunu yapmaya çalışırken yuvarlanacak, o arada orasını burasını da yaralayacaktı. Ama bu açık kapı da hiç hoşuna gitmedi. Fakat yine de Kevin'le birlikte o kapıdan Baba'nın arka avlusuna girdi. Ağaçlardan düşen sarı yapraklar bile buraya hoş bir hal verememişlerdi.

Kevin, Baba'nın oraya attığı ama sonradan toplayıp çöpçülere vermek zahmetine katlanmadığı türlü eşyanın oluşturduğu tepeciklerin arasından geçti. Babasıyla, Kevin üzerinde fotoğraf makinesini kırdığı tahtanın yanına geldiler. Tam o sırada Baba Merrill bir blok yanda, Bayan Althea Linden'in arka bahçesinden, Mulberry Sokağı'na çıkıyordu. Kurt Çenesi Kereste Şirketi'ne varıncaya kadar bu yoldan inecekti. Şirketin kâğıt hamuru taşıyan kamyonları çoktan Batı Maine yollarında ilerliyorlardı. Bölgedeki gitgide azalan sert tahtalı ağaçların arasında elektrikli testerenin iniltisi duyulmaya çoktan başlamıştı. Altı buçuktan beri yani. Ama şimdi on beş dakika ilerideki şirketin ana bürolarına saat dokuza kadar kimse gelmeyecekti. Kereste şirketinin küçücük arka avlusunun gerisinde yüksek bir tahta perde vardı. Bir de kapı açılmıştı. Ve kapı her zaman kilitli oluyordu. Ama Baba'da anahtar vardı. Kapıyı açacak ve böylece kendi arka avlusuna girecekti.

Kevin, o kalın tahtaya bakıyordu. Bay Delevan oğlunun bakışlarını izledi. Kahretsin, ne oluyor, diye sormak için ağzını açtı. Sonra da kapattı. Kevin'in yardımı olmadan da neler olduğunu anlamaya başlamıştı. Kafasında böyle düşünceler olması *doğru* bir şey değildi. *Normal*

bir şey sayılmazdı bu. Adam acı deneyimleri sonunda insanın içinden geldiği gibi davrandığında yanlış kararlar verdiğini ve hazırlanmadan harekete geçtiğini öğrenmişti. Bay Delevan, daha kısa bir süre önce oğluna, bu acı dersi öğrenmesinde Reginald Marion 'Baba' Merrill'in de önemli bir rol oynadığını anlatmıştı. Ama artık hiçbir şeyi önemseyecek halde değildi. Yalnızca bütün bunlar sona erdiği zaman yine mantıklılar gurubuna girebileceğini umuyordu. Tabii bunu kendi kendisine bu biçimde açıklamıyordu, o da başka.

Delevan önce parçalanmış bir Polaroid fotoğraf makinesinden geri kalan şeylere baktığını sandı. Ama bunun nedeni kafasıydı. Beyni olayın tekrarlandığını düşünerek durumu mantıklı bir hale sokmaya çalışıyordu. Aslında tahtanın üzerinde ve etrafında yatan parçaların fotoğraf makinesiyle ilişkileri olmadığı belliydi. Bütün bu parçalar ve dişliler ancak bir saate ait olabilirlerdi. Sonra adam küçük guguk kuşunu gördü ve saatin ne tür bir şey olduğunu da anladı.

Delevan oğluna, «Tanrı aşkına, Baba neden bir guguklu saati buraya getirdi?» diye sormak için ağzını açtı. «Niçin onu balyozla parça parça etti?» Ama sonra bu soruları düşündü. Ve oğluna bir şey sormasına gerek olmadığına da karar verdi. Bu soruların cevaplarını bulmaya başlıyordu. Aslında bunu hiç istemiyordu. Çünkü Bay Delevan'a göre bu müthiş bir çılgınlığın habercisi gibiydi. Ama bunun da önemi yoktu. Çünkü cevaplar yine de kafasının içinde belirmeye başlıyorlardı.

Guguklu saati bir yere asman gerekir. Çünkü bunun altında ağırlıklı sarkaçlar vardır. Peki, saati nereye asarsın? Ah tabii ki bir çengele.

Belki de duvardan uzanan bir çengele.

Kevin'in Polaroid fotoğraf makinesinin asılı olduğu çengele benzeyen bir kancaya.

Bay Delevan konuşmaya başladı. Sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. «Kahretsin! Nesi var onun, Kevin? Bu adam iyice çıldırdı mı yoksa?»

Çocuk, «Durup dururken çıldırmadı,» diye açıkladı. Başını eğmiş,

kalın tahtanın üzerindeki saat parçalarına bakıyordu. Onun da sesi yine çok uzaklardan geliyormuş gibiydi. «Onu *çıldırttılar.* Daha doğrusu Baba Merrill'i o fotoğraf makinesi çıldırttı!»

Bay Delevan, «O makineyi parçalamalıyız,» dedi. Sözlerini bitirince sesi sanki uzun süre kulaklarında yankılandı.

Çocuk, «Hemen olmaz,» diye cevapladı. «Önce mağazaya gitmeliyiz. Özel satış var.»

«Özel satış mı? Ne sa...

Kevin, babasının koluna dokundu. Adam ona baktı. Çocuk başını kaldırmıştı. Bu haliyle ormanın yandığını sezen bir geyiğe benziyordu. O anda yakışıklılıktan da öteydi görünüşü. Adeta ilahiydi. Ölüm saati yaklaşmış genç bir şaire benziyordu.

Delevan telaşla sordu. «*Ne*?»

«Bir şey duydun mu?» Kevin'in dikkatli tavırları yerini kuşkuya bırakıyordu.

Delevan, «Sokaktan bir araba mı geçti?» dedi. Sonra da birdenbire kendi kendine, ben oğlumdan kaç yaş büyüğüm, diye sordu. Yirmi beş yaş mı? Tanrım! Artık olgun bir insan gibi davranmamın zamanı gelmedi mi?

O tuhaf halden kurtulmaya, etkisinden sıyrılmaya çalıştı. Olgun bir insan olduğunu düşündü. Ama tutumu tıpkı yırtık pırtık bir paltoyu giymeye çalışmaya benziyordu.

«Sence gerçekten sokaktan bir araba mı geçti, baba?»

«Evet... Kevin, sinirlerin çok gerildi. Kendine hâkim olmaya çalış. Yoksa...» Yoksa ne? Bay Delevan ne demek istediğini anlayarak titrek bir sesle güldü. «Yoksa ikimizin de tavşan gibi kaçmasına neden olacaksın.»

Kevin bir an babasına düşünceli düşünceli baktı. Sanki derin bir uykudan uyanıyordu. Ya da trans halindeyken kendisine geliyordu. Sonra başını salladı. «Haydi, gel.»

«Kevin, neden? Ne istiyorsun? Belki de Baba Merrill yukarıda, kapıyı bilerek açmıyor...

«Sana bunu oraya gittiğimiz zaman söylerim. Haydi gel.» Çocuk babasını süprüntü dolu avludan adeta sürükleyerek geçide çıkardı.

Kaldırıma ulaştıklarında Bay Delevan, «Kevin,» dedi. «Niyetin kolumu koparmak mı? Yoksa başka bir düşüncen mi var?»

Çocuk, «Baba Merrill oradaydı,» diye açıkladı. «Saklanmıştı. Bizim gitmemizi bekliyordu.»

«O saklanmış...» Bay Delevan durakladı. Sonra yeniden çabaladı. «Şey... Öyle olduğunu kabul edelim. Yani çıkış noktası olarak. Geri dönüp o alçağı yakalamamız gerekmez mi?» Bir an durdu sonra da aklına yeni geldiği için sordu. «*Neredeydi* o?»

«Tahta perdenin öteki tarafında.» Kevin'in gözlerinde tuhaf bir ifade belirmişti. Bu gözler yerlerinden uğrayarak uçacaklardı sanki. Bu durum Bay Delevan'ı gitgide daha endişelendiriyordu. Oğlu, «O işini görmüş bile,» diye ekledi. «Gidip ihtiyacı olan şeyi *almış*. Acele etmemiz gerekiyor.»

Çocuk, kaldırımdan inmişti. Meydanın karşı tarafına geçerek La Verdiere'e gitmek niyetindeydi. Bay Delevan elini uzatıp oğlunu kolundan yakaladı. Otobüse biletsiz binmeye kalkışan bir yolcuyu yakalayan bir biletçi gibi. «*Kevin, sen neden söz ediyorsun?*»

Ve Kevin o zaman Bay Delevan'ı iyice sarsan bir şey söyledi. Babasına baktı ve söyledi bunu. «O geliyor, baba. Lütfen. Benim için bir ölüm kalım meselesi bu.» Adama yalvarırcasına baktı. Rengi uçmuştu. Gözleri yine ipiriydi. «Köpek geliyor. Dükkânın kapısını kırarak içeri girmenin ve fotoğraf makinesini almanın bir yararı olmayacak. Artık bu olay bunu çoktan aştı. Lütfen bana engel olma. Lütfen beni uyandırma. Hayatım sözkonusu.»

Bay Delevan, kafasının içine usulca sızan bu deliliğe karşı koymak için son kez çabaladı... Sonra da boyun eğdi. «Haydi, gel.» Oğlunun koluna girerek çocuğu adeta meydana doğru sürükledi. «Ne gerekiyorsa onu yapalım, olsun bitsin.» Bir an durdu. «Yeteri kadar zamanımız var mı, oğlum?»

Kevin, «Emin değilim...» dedi. Sonra da istemeye istemeye ekledi. «Sanmıyorum...

17

Baba Merrill, tahta perdenin arkasında bekledi. Bir budak deliğinden Delevan'ları gözetliyordu. Tütün paketini arka cebine sokmuş, elleri de boş kalmıştı. Bu yüzden şimdi yumruklarını sıkıp sıkıp açabiliyordu. Sıkıp sıkıp açıyordu.

Kafası, babayla oğula, «Benim evimde, benim avlumdasınız,» diye fısıldıyordu. Kafasının öldürme gücü olsaydı ondan da yararlanacak, iki Delevan'ı birden öldürüverecekti. «*Benim yerimdesiniz! Kahretsin! Benim evimde, benim avlumdasınız!*»

Aslında polis çağırmalı, dünyayı o Castle View'lu kibar kafalarınıza geçirmeliyim. İşte yapmam gereken bu. Size dünyanın kaç bucak olduğunu öğretmeliyim.

Baba Merrill aslında bunu da yapacaktı. Ama çocuk o parçalanmış fotoğraf makinesinin yanında duruyordu. İki hafta önce Baba'nın yardımıyla kırdığını sandığı Polaroid *Sun 660*'ın. Tabii bir yalan uydurup idare edebilirim. Ama bu kenttekilerin benim hakkımda neler düşündüklerini çok iyi biliyorum. Şerif Pangborn'un, Keton'ın, diğerlerinin. Onlar beni aşağılık buluyorlar. Hakkımda düşündükleri bu. Benim için, 'Süprüntü,' diyorlar.

Tabii başları derde girinceye ve çabuk para bulmaları gerekinceye kadar. Başları sıkışınca durum değişiyor.

Baba yine yumruklarını sıkıp sıkıp açıyordu. Sıkıp sıkıp açıyordu...

Babayla oğul avluda konuşuyorlardı. Ama Merrill onları dinlemek zahmetine girmedi. Kafası öfkesinden alevler saçan bir demirci ocağına dönmüştü. Şimdi durmadan, benim evimde ve benim avlumdalar, diye tekrarlıyordu. Ama bu konuda hiçbir şey yapamıyorum! Kahretsin! Benim evimde ve benim avlumdalar ama ben hiçbir şey yapamıyorum! Kahrolsunlar! Kahrolsunlar!

Sonunda baba-oğul oradan ayrıldılar. Baba Merrill avlunun kapısının pasli menteşelerinin gıcırtısını duyduğu zaman hemen anahtarını çıkardı. Tahta perdedeki kapıyı açtı. İçeriye süzüldü ve avludan koşa-

rak geçti. Dükkânın arka kapısına gitti. Yetmişindeki bir insandan beklenmeyecek bir hız ve çeviklikle koşmuştu. Ama bir elini sağ bacağının üzerine dayamıştı. Romatizma ağrıları tutmuş gibi. Aslında Baba'nın ağrı sızı hissettiği yoktu. Yalnızca anahtarlarının ve para çantasının şıngırdamasını istemiyordu, hepsi o kadar. Sonuçta Delevan'lar hâlâ orada olabilirlerdi. Belki de Merrill'in göremeyeceği bir yere gizlenmişlerdi. Eğer öyleyse bu Baba'yı hiç de şaşırtmayacaktı. Kokarcalarla iş yaptığın zaman onların etrafı kokutmalarına da şaşmazsın.

Baba Merrill, anahtarlarını cebinden çıkarırken şangırdadılar. Ses hafifti ama yaşlı adama pek yüksekmiş gibi geldi. Baba telaşla sola doğru baktı. O piç kurusunun koyuna benzeyen suratını göreceğinden emindi. İhtiyar adamın korkuyla gülümseyen dudakları iyice gerildi. Ama o tarafta hiç kimse yoktu.

Henüz yani...

Baba, uygun anahtarı bularak kilide soktu. Kapıyı açarak içeri girdi. Ama kanadı fazla itmemeye dikkat etmişti. Çünkü fazla açıldığı zaman çok gıcırdıyordu.

Yaşlı adam içeride kapıyı arkasından kapayarak, öfkeli bir hareketle sürgüyü sürdü. Emporium Galorium'a gitti. Bu gölgeli yerde kendisini daha rahat hissediyordu. Eski eşya yığınlarının arkasındaki dar açıklıkları *uykusunda* bile bulabilirdi... Zaten öyle de yapmıştı ama bunu, diğer pek çok şey gibi unutmuştu.

Dükkânın ön tarafına yakın bir yerde, küçük bir yan pencere vardı. Camı kirli bu pencere Delevan'ların izinsiz arka avluya girmek için kullandıkları dar yan geçide açılıyordu. Ayrıca buradan kaldırım ve meydanın bir kısmı da gözüküyordu.

Baba, loş dükkâna müzelere özgü tozlu kokusunu yayan eski ve yararsız dergilerden oluşan yığınların arasından geçerek pencereye gitti. Geçide baktı. Orası boştu. Sağa bir göz attığı zaman Delevan'ların bandonun çaldığı yüksekçe yerin hemen aşağısından karşıya geçtiklerini gördü. Kirli ve kötü cam yüzünden baba oğul suda yüzüyorlarmış gibi gözüküyorlardı. Baba Merrill, Delevan'ları onlar gözden kaybolun-

caya kadar izlemedi. Babayla oğulu daha iyi görmek için ön cama da gitmedi. Bay Delevan'la Kevin'in La Verdiere'e gittiklerini tahmin ediyordu. Buraya da geldiklerine göre mağazada Merrill hakkında sorular soracaklardı. O tezgâhın arkasında bekleyen küçük fahişe onlara ne söyleyebilirdi? Mağazaya gelip gittiğini tabii. Başka?

İki kese tütün aldığını.

Baba gülümsedi. «Herhalde beni bu yüzden asacak değiller.»

Yaşlı adam bir kesekâğıdı bularak arka avluya çıktı. Kalın tahtaya doğru giderken bir an durup düşündü. Sonra geçide açılan kapıya gidip kitledi. Bir kere dikkatsizlik etmişti. Ama bu her zaman dikkatsizce davranacağı anlamına gelmiyordu.

Baba Merrill, kalın tahtanın yanında durarak iyice kırılmış olan Polaroid fotoğraf makinesinin parçalarını topladı. Mümkün olduğu kadar hızlı davrandı ama hata yapmamaya da çalıştı.

Yaşlı adam küçücük kıymık gibi parçalar dışında her şeyi topladı. Polis laboratuvarından birkaç uzman belki orada kalan parçalarından bazılarını tanımlayabilirdi. Baba, televizyonda polis programlarını çok seyretmişti. Yani videoda porno filmleri seyretmediği zamanlar. Dedektif dizilerinde uzmanlar suç işlenen yeri küçük fırçalar ve elektrikli süpürgelerle tarıyorlardı. Hatta bazı parçaları cımbızla bile alıyorlardı. Ama Castle Rock Şerifi'nin bürosunda öyle timler yoktu. Ve Baba, Şerif Pangborn'un Eyalet Polisini uzmanlarını göndermesi için ikna edebileceğini de sanmıyordu. Tabii şerif onlara başvurması için kandırıldığı takdirde. Sonuç olarak bu yalnızca basit bir hırsızlık olayıydı. Bir fotoğraf makinesini çalmıştı, işte o kadar. Ve Delevan'lar onu hırsızlıkla suçladıkları zaman herkes onların çıldırdığını sanardı.

Baba Merrill avluda etrafına bir göz attıktan sonra dükkâna girdi. Kilitli çekmesini açarak, kesekâğıdını içine koydu. Çekmeyi tekrar kilitledi ve anahtarı da cebine attı.

«Eh, her şey yolunda sayılır.» Baba'nın, Araştırma İzni diye tanımlanan belge konusunda da bilgisi vardı. Delevan'ların Şerifi, Bölge Mahke-

mesi'ne başvurarak öyle bir izin çıkarttırması için ikna etmeleri hiç de kolay olmayacaktı. Pangborn böyle bir deliliğe kalksa bile o sırada lanet olasıca fotoğraf makinesinin parçaları çoktan ortadan kalkmış olacaktı. Tabii kırık parçaları şu ara atmaya kalkışmak, onları çekmede saklamaktan daha tehlikeliydi. Delevan'lar o sırada döner ve onu suç üstü yakalayabilirlerdi. En iyisi beklemekti.

Çünkü onlar geri *geleceklerdi.*

Baba Merrill kendi adını nasıl biliyorsa, bunu da öyle biliyordu.

İleride, bütün gürültü ve patırtı sona erdikten sonra belki çocuğa gidecek ve ona, evet, haklısın, diyecekti. Düşündüklerinin hepsini de yaptım. Neden artık bu olayı unutmuyor ve birbirimizi tanımaya çalışmıyoruz? Ha, buna ne dersin? Bunu yapacak durumdayız. Böyle düşünmeyebilirsin. Yani başlangıçta. Ama pekâlâ dost olabiliriz. Çünkü... fotoğraf makinesini kırmak istedin. Onun tehlikeli bir şey olduğunu düşünüyordun. Bense fotoğraf makinesinin parçalanmasını istemedim. Çünkü onun değerli olduğuna inanıyor ve satmayı düşünüyordum. Sonunda senin haklı, benim de haksız olduğum ortaya çıktı. Benden intikamını aldın sayılır. Bundan daha fazlasına ihtiyacın yok ki. Beni daha iyi tanısaydın bunun nedenini de anlardın. Bu kentte bu sözleri söylediğim kimse pek yok. Yani şunu demek istiyorum... yanıldığımı itiraf etmek hoşuma gitmiyor. Ama bu da önemli değil. Yanıldığım zaman bunu itiraf edecek güçte bir insan olduğumu sanıyorum. Bu beni ne kadar sarsarsa sarssın! Sonunda, senin başlangıçta istediğin şeyi yaptım, oğlum. Sonunda aynı noktaya vardık. Onun için artık geçmişi unutmalıyız. Hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Senin hakkında ne düşündüğümü de. İkimizin de birbirine bayıldığı yok. Ama bu da önemli sayılmaz. Öyle değil mi? O lanet olasıcı fotoğraf makinesi ortadan kalktığı için ikimiz de seviniyoruz. O halde bu olayı unutalım.

Ama Baba bunu daha sonra yapacaktı. Ama belki... Şu ara böyle bir şeye kalkışmak hiç doğru olmazdı. Babayla oğulun sakinleşmeleri için zaman gerekliydi. Şu anda Delevan'lar onun etlerini memnunlukla koparacak kadar öfkeliydiler. Tıpkı o...

(Resimdeki köpek gibi...)

Neyse... Önemli olan babayla oğul geri döndükleri zaman bir bebek kadar masummuş gibi tavırlar takınmaktı.

Çünkü onlar *geri* geleceklerdi.

Ama bunun da zararı olmayacaktı. Bu önemli değildi çünkü...

Baba, «Çünkü her şey kontrol altında,» diye fısıldadı. «Söylemek istediğim *bu*.»

Baba Merrill, sokak kapısına gitti. «Kapalı» levhasını çevirdi. Ardından hemen eski haline getirdi. Levhada şimdi yine «Kapalı» yazılıydı ama ihtiyar adam bunu yaptığının farkında değildi. Bu hareketini daha sonra da hatırlamayacaktı.

Pekâlâ... Bu bir başlangıçtı. Şimdi?... Sanki bu sıradan bir günmüş gibi davranmalıyım. Delevan'lar geldiği zaman çok şaşırmış gibi tavır takınmalıyım. Gözleri öfke saçarken, 'Siz neden söz ediyorsunuz?' demeliyim... Masum masum.

Delevan'lar yalnız da gelebilir, yanlarında şerifle de... O sırada yapacağım en normal iş ne olabilir?

Babanın gözleri, bir ay ya da altı hafta önce Sebago'daki satıştan aldığı güzel dolabın yanındaki duvarda, çengele asılı olan guguklu saate ilişti. Pek de güzel bir saat değildi bu. Herhalde biri hesaplı davranmak isteğiyle, kutuların üzerindeki kuponları toplamış ve karşılığında bu saati almıştı. Ama Baba bu saati biraz tamir edebileceğini sanıyordu. Böylece bir süre çalışır. Ben de onu bir-iki ay sonra buraya kayak yapmaya gelen gençlere satarım. Kulübelerinde saate ihtiyaçları olan birilerine. Çünkü Baba'nın o gençlere daha önce ucuza sattığı saat çoktan bozulmuştu. Ve bu gençler, ucuza alınacak bir şeyin çözüm değil, yeni bir problem olduğunu anlayamıyorlardı. Belki de hiçbir zaman anlayamayacaklardı.

Evet... Baba Merrill şimdi çalışma masasının başına geçecek ve o saatle ilgilenecekti. Onu çalıştırıp çalıştıramayacağını anlayacaktı. Delevan'lar döndükleri zaman da onun saatle uğraştığını göreceklerdi. Hatta belki o sırada dükkânda birkaç müşteri de olurdu. Onlar da etrafta

dolaşırlardı. Tabii aslında müşteri olması şart değildi. Önemli olan sahnelerin nasıl gözükeceğiydi. O gizlisi saklısı olmayan biri gibi davranacaktı. Sıradan bir günde, sıradan işlerini yapan biri gibi.

Baba duvara doğru giderek, guguklu saati aldı. Sarkaçları birbirlerine karıştırmamaya dikkat ediyordu. Yaşlı adam bir şarkı mırıldanarak saati çalışma masasına götürdü. Oturdu, arka cebini yokladı. Yeni tütün almıştı. Bu da iyiydi.

Baba, çalışırken pipomu da tüttüreceğim, diye düşündü.

18

Kevin'le babası La Verdiere'e girerlerken Bay Delevan hâlâ itiraz ediyordu. «Onun buraya geldiğinden emin olamazsın, Kevin!»

Çocuk babasına aldırmayarak doğruca Molly Durham'ın arkasında durduğu tezgâha gitti. Kadının midesindekileri çıkarma isteği geçmişti. Şimdi kendisini daha iyi hissediyordu. Artık bütün olay ona biraz gülünç de geliyordu.

Ama Kevin, hatları gerilmiş, bembeyaz yüzüyle karşısında belirdiği zaman Molly de insanın her şeyden korkabileceğini anladı. Hatta gülünç şeylerden bile.

Çocuk, «Baba Merrill buradaydı sanırım,» dedi. «Ne satın aldı?»

Bay Delevan atıldı. «Lütfen oğlumun kusuruna bakma. O kendisini pek de iyi...» Sonra Molly'nin suratındaki ifadeyi farkederek durakladı. Kadın fabrikada bir işçinin makineye kolunu kaptırmasına tanık olmuş gibiydi.

Molly, «Ah,» dedi. «Ah, Tanrım!»

Kevin, «Baba film mi aldı?» diye sordu.

Molly güç duyulacak bir sesle, «Nesi var onun?» dedi. «İçeri girdiği an bir derdi olduğunu anladım. Nedir bu? Bir şey mi yaptı?»

John Delevan, Tanrım, diye düşündü. Baba gerçekten *BİLİYOR*

öyleyse! Demek her şey doğru? Adam o anda kahramanca bir karar da verdi. Artık kendisini oğlunun ellerine bırakacaktı.

Kevin ısrar etti. «Film aldı değil mi? Polaroid film.»

«Evet.» Molly'nin suratı bembeyaz kesilmişti. O sabah sürdüğü allık leke gibi duruyordu. «O... öyle... öyle tuhaftı ki. Konuşan bir bebekten farksızdı. Neyi var onun? Ne...

Ama çocuk hızla babasına dönmüştü. «Bana bir fotoğraf makinesi gerekli. Hemen şimdi. Bir Polaroid *Sun 660.* Burada onlardan var. Hatta özel satışa bile başlamışlar. Görüyor musun?»

Bay Delevan verdiği karara rağmen yine de son mantık parçacıklarına sıkıca sarılmaya çalıştı. «Neden...» diyecek oldu. Ama Kevin onu susturdu.

Çocuk, «Nedenini *BİLMİYORUM*!» diye haykırdı. Ve Molly Durham inledi. Şu anda kusmayı istemiyordu. Kevin Delevan'ın hali korkutucuydu. Yine de pek o kadar dehşet verici değildi. Kadın şu anda evine gitmek, yatağına girerek örtüyü tepesine kadar çekmek istiyordu.

Kevin kararlıydı, «Fotoğraf makinesi gerekli, baba! Ve zaman da sona ermek üzere!»

Bay Delevan titreyen eliyle cüzdanını çıkardı. «Bana o fotoğraf makinelerinden birini verin.» Kevin'in o tarafa doğru atılmış olduğunun farkında bile değildi.

Molly, kendisininkine hiç benzemeyen titrek bir sesin, «Makinelerden birini alıverin,» dediğini duydu.

19

Baba Merrill, meydanın karşı tarafında Kevin'in fotoğraf makinesine film taktı. Adam sakin sakin, ucuz bir guguklu saati tamir ettiğine inanıyordu. Makineyi kapattı. Bu yine iniltiye benzeyen o sesi çıkardı. Baba, kahrolasıca guguk kuşunun sanki bademcikleri şişmiş, diye düşündü. Eh, ben onu tedavi edebilirim. Fotoğraf makinesini kaldırdı.

Tek gözünü vizöre uydurdu. Düğmeye bastı. Flaş patladı. Yine o hafif inilti duyuldu. Kevin'in fotoğraf makinesi bir resmi dışarıya doğru uzattı.

Baba sakin bir memnunlukla, «İşte,» dedi. «Belki seni konuşturmaktan daha da öte bir şey yapabileceğim, guguk kuşu. Yani belki artık şakıyabileceksin de. Tabii söz vermiyorum ama elimden geleni yapacağım.» Kuru dudaklarını gererek güldü ve tekrar düğmeye bastı.

FLAŞ parladı.

Meydanın ortasına geldikleri sırada John Delevan sessiz beyaz bir ışığın Emporium Galorium'un kirli camlarını aydınlattığını gördü. *Işık* sessizdi. Ama bunu hafif, kötü bir uğultu izledi. Bu ihtiyar adamın eskici dükkânından geliyordu. Daha doğrusu alttan, toprakların arasından...

Kevin, «Koş, baba!» diye bağırdı. «O başladı bile!»

Flaş tekrar parlayarak camları aydınlattı. Bunu yine o derin homurtu izledi. Sanki insan beyninin kavrayamayacağı kadar korkunç bir hayvan tekmeyle uykusundan uyandırılıyordu.

Bay Delevan duracak halde değildi. Ne yaptığının bile farkında değildi pek. Oğluna, «Bu kadar güçlü ve parlak bir ışık bir Polaroid fotoğraf makinesinin flaşından geliyor olamaz,» demek için ağzını açtı. Ama Kevin koşmaya başlamıştı bile.

Bay Delevan da oğlunu izledi. Ne yapmak istediğini pekâlâ biliyordu. Kevin'i yakalayacak ve kavrayamayacağı kadar korkunç şeyler olmadan oğlunu sürükleye sürükleye oradan uzaklaştıracaktı.

20

Baba'nın çektiği ikinci fotoğraf, birincisini dışarı itti. Fotoğraf masanın üzerine, kimyasal işlem görmüş bir karton parçasından umulmayacak bir gürültüyle düştü. Şimdi köpek bütün kartı kaplamış gibiydi. Ön planda hayvanın o korkunç kafası vardı. Kara çukur gözler, buharlı çıkan, iri dişlerle dolu ağız. Köpek-yaratık hızlanarak makinenin objekti-

fine daha da yaklaşırken, kafatası uzuyor ve bir kurşun biçimini alıyordu. Şimdi sadece parmaklığın tepesi gözüküyordu. Yaratığın omuzları çerçeveyi dolduruyordu.

Kevin'in doğum gününde aldığı kordon boyunbağı çekmede *Sun 660*'ın yanında durmuştu. Şimdi bu da çerçevenin dibinde belirmişti. Güneşin ışınlarında tembel tembel göz kırpıyordu sanki.

Baba, tiz ve çatlak bir sesle, «Seni az kalsın yakalıyordum, köpoğlu köpek,» dedi. Işık gözlerini körleştirmişti. Artık ne fotoğraf makinesini görüyordu, ne de köpeği. Bütün gördüğü o sesi çıkmayan guguk kuşuydu. «Kahrol! Şakıyacaksın! Seni öttüreceğim!»

FLAŞ patladı.

Üçüncü fotoğraf ikincisini yarıktan dışarı çıkmaya zorladı. Bu da dört köşe bir karton parçası değil de, iri bir taşmış gibi masaya düştü. Oradaki eski sümeni delerek masaya çarptı. Etrafa kıymıklar uçuştu.

Bu resimde köpeğin kafası daha da 'flu'laşmıştı. Bu etten uzun bir sütuna dönüşmüştü. Bu yüzden üç boyutluymuş gibi gözüküyordu.

Fotoğraf makinesinden uzanmış olan üçüncü fotoğrafta köpeğin burnu olmayacak bir biçimde tekrar netleşmişti. Bu olacak gibi değildi. Çünkü artık objektife iyice yaklaşmıştı.

Baba, «Kahretsin,» dedi. «Bu hâlâ doğru dürüst işlemiyor.»

Polaroid'in düğmesine tekrar bastı.

21

Kevin, dükkânın basamaklarından koşarak çıktı. Babası ona doğru uzandı ama çocuğun gömleğinin eteğini yakalayamadı. Sendeledi. Ve avuçlarının üzerine düştü. Elleri üst basamaktan ikinciye doğru kaydı ve avuçlarına ince kıymıklar battı.

«Kevin!» Bay Delevan başını kaldırarak baktı. Bir an her şeyi o göz kamaştırıcı ışıkta kayboldu sanki. Bu kez homurtu çok daha yüksekti.

Kafesinin kırılmak üzere olan çubuklarını iyice zorlayan, kudurmuş

bir hayvanın homurtusuydu bu. Bay Delevan Kevin'in başını eğmiş olduğunu gördü. Çocuk tek eliyle gözlerini bu fazla parlak, beyaz ışıktan korumaya çalışıyordu. Sanki o da bir fotoğrafa dönüşmüştü. Vitrin camlarında zikzaklar çizen çatlakların belirdiğini gördü.

«Kevin, dikkat...

Cam, dışarıya doğru patlayarak, ışıltılı parçalara ayrıldı. Bay Delevan hemen başını önüne eğdi. Etrafında cam kırıkları uçuşuyordu. Saçlarının arasına dolduklarını hissetti. Yanakları çizildi. Ama cam kırıkları ona da, oğluna da fazla derin bir biçimde saplanmadılar. Parçaların çoğu adeta ufalanmışlardı.

Bay Delevan bir çatırtı duyarak, kafasını kaldırdı. Kevin içeri girmişti, artık camsız olan kapıyı omuzlayarak...

Adam, «KEVİN!» diye gürledi. «KAHRETSİN!» Ayağa kalktı. Ayakları birbirine dolaştığı için az kalsın tek dizinin üzerine düşüyordu. Sonra sendeleyerek doğruldu ve oğlunun peşinden atıldı.

Şu lanet olasıca guguklu saate bir şey olmuştu. *Kötü* bir şey.

Tekrar tekrar çalıp duruyordu. Bu da kötü sayılırdı. Ama hepsi bu kadar değildi. Baba'nın ellerinde ağırlaşmıştı da... Ayrıca fazla ısınmaya da başlamıştı.

Baba başını eğerek guguklu saate baktı. Birdenbire dehşetle bağırmaya çalıştı. Ama sanki çene kemiklerini tellerle birbirlerine bağlamışlardı.

Yaşlı adam kör olduğunu anlamış ve birdenbire elindekinin hiç de bir guguklu saat olmadığını kavramıştı.

Fotoğraf makinesini sıkıca tutan parmaklarını gevşetmeye çalıştı. Ama bunu başaramayacağını dehşetle anladı. Fotoğraf makinesinin etrafındaki çekim alanı daha güçlenmiş gibiydi. Ve bu korkunç şey gitgide kızgınlaşıyordu. Baba'nın parmaklarının arasındaki gri plastikten dumanlar tütmeye başlamıştı.

Merrill'in sağ işaret parmağı kırmızı düğmeye doğru yaralı bir sinek gibi sürünmeye başladı. «Hayır... Yaşlı adam sonra yalvardı. «Lütfen...

Ama parmağı bu haykırışa aldırmadı bile. Kevin kapıyı omuzlayarak içeriye daldığı sırada. Baba'nın parmağı da düğmeye dokundu. Kapıdan yere düşmüş olan cam parçaları çatırdadılar.

Baba düğmeye basmadı, körleşmiş olmasına, parmağının yanarak kavrulduğunu hissetmesine rağmen düğmeye basmadığını biliyordu. Ama parmağı düğmenin üzerinde dururken yer çekimi alanının gücü iki, sonra da üç katına çıktı. Merrill, parmağını kaldırarak düğmeden uzaklaştırmaya çabaladı.

Sonra karanlıkların arasında çocuğun sesini duydu. Kevin, «At onu elinden!» diye haykırıyordu. «At onu! At!»

Baba da haykırdı. «Hayır! İmkânsız!»

Kırmızı düğme aşağıya doğru inmeye başladı.

Kevin ayaklarını açmış duruyordu. La Verdiere'den yeni aldığı fotoğraf makinesinin üzerine eğilmişti. Telaşla makineye film koymaya çalışıyordu ama bunu başaramıyordu. Sanki bu makine de kalleş bir düşman halini almıştı.

Baba Merrill tekrar haykırdı. Ama bu kez bir şey söylemek için değil. Can acısı ve korkuyla haykırmıştı yaşlı adam. Kevin'in burnuna kızgın plastik ve kavrulan etin kokusu geldi. Başını kaldırdı. Polaroid, yaşlı adamın donmuş gibi duran ellerinin arasında eriyordu. Gerçekten *eriyordu*. Dört köşe biçimi değişiyor, garip kamburumsu bir biçim alıyordu. Nasıl olduysa vizör ve objektif de plastiğe dönüşmüşlerdi. Bunlar da kırılacakları ya da makinenin gitgide biçimsizleşen gövdesinden fırlayacakları yerde karamela gibi uzuyor ve korkunç birer göze dönüşüyorlardı. Tiyatro merkezindeki gözleri andıran bir biçime giriyorlardı.

Kızarak sıcak balmumu gibi yumuşamış olan koyu renk plastik Baba'nın parmaklarının ve ellerinin üzerinden akıyor, etlerini oyuyordu. Kevin, o oyukların yanlarından kanlar sızdığını gördü. Masaya damlıyor ve kızgın yağ gibi de cızırdıyorlardı.

Babası, çocuğun arkasından, «Film hâlâ paketinde!» diye bağırıp Kevin'in uğradığı felçten kurtulmasını sağladı. «Aç onu! Bana ver!» Bay

Delevan uzandı. Az kalsın oğlunu deviriyordu. Üzeri yaldızla sarılı filmi kaptı. Yaldızın ucunu yırtarak filmi çıkardı.

Baba bir çığlık attı. «BENİ KURTARIN!» Doğru dürüst söylediği son sözler de bunlar oldu.

Bay Delevan, «Çabuk!» diye bağırarak filmi oğlunun eline sıkıştırdı. «Çabuk!»

Merrill'in kızgın etleri cızırdıyordu. Sıcak kanlar masaya damlıyordu. Ama artık Baba'nın parmakları ve ellerinin üzerindeki atar damarlar da patladığı için kanlar şakır şakır akıyordu. Eriyerek akan sıcak plastik bir şerit yaşlı adamın bileğini bir bilezik gibi kavradı. Oradaki, yüzeye çok yakın olan damarlar patlayıverdi. Kanlar etrafa sıçradı.

Baba bir hayvan gibi uludu.

Kevin, filmi yine makineye takmaya çalıştı ama başaramadı. «Kahretsin!»

Delevan, «Ters tutuyorsun!» diye bağırdı. Fotoğraf makinesini Kevin'in elinden almaya çalıştı. Ama çocuk ondan uzaklaştı. Adamın elinde oğlunun gömleğinin bir parçası kaldı sadece.

Kevin sonunda filmi çevirerek makineye takmayı başardı.

Baba yine uludu ve...

FLAŞ patladı.

22

Sanki birdenbire patlayan bir güneşin tam ortasında duruyorlardı. Kevin'in arkasındaki duvar birdenbire iyice pişti ve üzerinde binlerce küçük çatlak belirdi. Çocuğun gölgesinin düştüğü yer dışında.

Baba'nın elindeki fotoğraf makinesinin tepesi acayip bir ses çıkararak koptu. Köpek homurdandı. Bu sefer sesi çok belirgin, yüksek ve yakındı. Saatlerin camları parçalandı. Aynalar da öyle.

Fotoğraf makinesi bu sefer iniltiyi andıran bir ses çıkarmadı. Mekanizmasından çığlığı andıran bir ses yükseldi. Kulakları tırmalayan, tiz bir

ses. Yarıktan zorla çıkan dört köşe kartondan dumanlar fışkırdı. Sonra bu çıkış yarığının etrafı da erimeye başladı. Son resmin parlak yüzeyinde bir hava kabarcığı beliriyordu. Fotoğraf yarığa yapışmış gibiydi.

Kevin donmuş gibi sahneyi seyrederken, köpek yine kükredi. Bu kez ses daha hafifti. Ama daha öldürücüydü. Çünkü şimdi gerçek halini alıyor ve yakınlaşıyordu.

Eriyen makinenin bir parçası geriye doğru fırlayıp Baba Merrill'in boynuna bir gerdanlık gibi sarıldı. Birdenbire Baba'nın şahdamarı ve karotik arteri patladı, kanlar yukarıya ve etrafa fışkırdı. Baba'nın başı arkaya düştü.

Fotoğrafın yüzeyindeki hava kabarcığı büyüdü. Yayılmaya, çıkış yarığında sağa sola dalgalanmaya başladı. Sonra makineyi yararak ikiye böldü. Parçalardan biri bir deste derinin üzerine düşüp orada bir delik açtı.

Köpek yine kükredi. Öfkeli, çirkin bir sesti. Yalnızca parçalayıp öldürmeyi düşünen bir yaratığın sesi.

Sonra fotoğraf kuyuya atılan taşın hızıyla masaya düştü.

Kevin birinin omzunu sıkıca yakaladığını hissetti. Babası boğuk bir sesle, «O ne yapıyor?» diye sordu. «Tanrım! O ne yapıyor, Kevin?»

«*Doğuyor*!» Çocuğun sesi adeta kayıtsızdı.

23

Baba Merrill, çalışma masasının başında, iskemlesinde ölmüştü. Her zaman saatlerce oturmuştu bu sandalyede. Makineli şeyleri bir süre çalışacak kadar tamir etmiş ve akılsızlara satmıştı. Ya da güneş battıktan sonra içlerinden geldiği gibi davranan ve ihtiyatsızlık eden kimselere borç para vermişti. Baba, gözleri tavana dikili ölmüştü. Bu tavandan kendi kanları yanaklarına ve açık gözlerine akıyordu.

Sonra Merrill'in iskemlesi arkası üstü devrildi. Adamın cesedi yere yuvarlandı. Para çantası ve anahtarı şakırdadı.

Masada son Polaroid huzursuzca kımıldanmasını sürdürdü. Sonra kenarları yayılmaya başladı. Ve Kevin bilinmeyen, hem canlı ve hem de cansız bir şeyin anlatılamayacak kadar korkunç doğum sancıları yüzünden inlediğini sezdi.

Bay Delevan soluk soluğa, «Buradan gitmeliyiz,» diyerek oğlunu çekiştirdi. Adamın gözleri dehşetle irileşmiş, bakışları çılgınlaşmıştı. Şimdi gitgide büyüyerek Merrill'in masasının yarısını kaplamış olan fotoğrafa bakıyordu. Artık bunun resme benzer bir tarafı kalmamıştı. İki yanı ıslık çalmaya çalışan birinin yanakları gibi şişmişti. Otuz santim yüksekliğe erişmiş olan o parlak hava kabarcığı titriyordu. Yüzeyinde acayip, anlatılamayacak renkler birbirlerini kovalıyorlardı. Yüzeyi yağımsı bir maddeyle kaplanmıştı. Çaresizlik ve çılgınca bir açlığı yansıtan o kükreme John Delevan'ın kafasında tekrar tekrar yankılanıyordu. Sanki adamın beynini yaracak ve onun çıldırmasını kolaylaştıracaktı.

Kevin babasından uzaklaşırken gömleğinin omzu yırtıldı. Çocuğun sesinde tuhaf bir dinginlik vardı. «Hayır... O zaman peşimizden gelir. Bana, o beni istiyormuş gibi geliyor. Baba'yı isteseydi... onu ele geçirdi bile. Zaten fotoğraf makinesi önce benimdi. Ama artık bu yaratık benimle yetinmeyecek. Seni de yakalayacak. Belki bununla da her şey sona ermeyecek.»

Adam, «Bir şey yapamazsın,» diye haykırdı.

Kevin, «Hayır,» dedi. «Bir şansım var.»

Ve elindeki fotoğraf makinesini kaldırdı.

Fotoğrafın yanları, çalışma masasının kenarlarına ulaştı. Ama aşağıya doğru sarkmadı. Yukarıya doğru kıvrılarak yayılmayı sürdürdü. Şimdi tuhaf kanatları andırıyorlardı. Akciğerleri olan ve solumaya çalışan bir çift kanadı.

Bir kalp gibi atan biçimsiz şeyin bütün yüzeyi kabarmasını sürdürdü. Düz olması gereken yüzey korkunç bir tümör halini aldı. Yanlarından iğrenç bir sıvı akıyordu. Etrafa kızarmış et kokusuna benzer bir koku yayılıyordu.

Artık köpek sürekli kükrüyordu. Kaçmak isteyen bir cehennem yaratığının öfkeli sesiydi bu. Baba Merrill'in saatlerinden bazıları karşı koyuyormuş gibi çalmaya başladılar.

Bay Delevan'ın o müthiş kaçma isteği sönmüştü. Şimdi yoğun ve tehlikeli bir halsizlik hissediyordu. Bir tür öldürücü uyku.

Kevin, makinenin vizörünü gözüne götürdü. Başarılı olup olmayacağını bilmiyordu. Hayvan da gelmek üzereydi. Bir ölüm makinesiydi bu yaratık. Bir kaplanı olduğu gibi yutacak kadar iri ve vahşi bir şey. Ve bu yaratık *onu* öldürmek amacındaydı. Yani ilk olarak. Ve köpeği ancak Kevin durdurabilirdi.

Kevin, Polaroid'i babasına vermeyi düşündü bir an. Ama sadece bir an. İçindeki bir şey gerçeği biliyordu: Makineyi babasına vermek onu öldürmek ve sonra intihar etmek demek olacaktı. Babası *bir şeye* inanıyordu. Ama bu da belirgin ve kesin değildi. Bay Delevan kendisini toplayıp sersemlikten kurtulsa bile düğmeye bastığı zaman bir şey olmayacaktı.

Makineyi ancak Kevin kontrol edebilirdi.

Çocuk öylece bekledi. Vizörden gitgide daha genişleyen fotoğrafa yayılıp yükselen parlak hava kabarcığına bakıyordu.

Sonra köpeğin bu dünyaya doğma süreci başladı. Yaratık yine kükrerken çocuğun elindeki makine kurşuna dönüşüp ağırlaştı sanki. Şimdi Polaroid Kevin'in elinde titriyordu. Çocuk terden kayan ellerini açmak ve makinenin yere düşmesine izin vermek istiyordu. Ama yine de sıkıca tutuyordu. Hastaymış gibi çaresizce gülümserken dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Gözlerine dolan terler bir an her şeyi çift görmesine neden oldular. Çocuk başını geriye atarak saçlarını kaldırdı. Sonra yırtılan kalın bir kumaşınkini andıran bir ses etrafta yankılanırken gözünü tekrar vizöre yaklaştırdı.

Hava kabarcığının parlak yüzeyi yarıldı. Kıpkırmızı dumanlar yükseliyordu.

Yaratık yine kükredi. Öldürme arzusuyla dolu, öfkeli bir sesti bu. Sonra sönmekte olan yırtık hava kabarcığından sivri dişlerle dolu bir

ağız uzandı. Hava kabarcığının üzerindeki zar gibi nesneyi yarıyor, kemiriyor ve çiğniyordu.

Saatler hâlâ çalıyorlardı.

Bay Delevan oğlunu yakaladı yine. Hem de öyle şiddetle ki, çocuk dişlerini fotoğraf makinesine çarptı. Az kalsın elinden düşürüyordu. Adam, yaratığın korkunç kükremeleri arasında, «Onun fotoğrafını çek,» diye haykırdı. «Fotoğrafını çek! Tabii çekebilirsen... bunu hemen yap. FOTOĞRAFINI ÇEK! Tanrım! Yoksa o...

Kevin babasının elinden kurtuldu. «Hemen olmaz. Hemen, şimdi, o...

Yaratık, Kevin'in sesini duyunca haykırdı. Köpek neredeyse, oradan saldırdı ve fotoğrafın daha da genişlemesine neden oldu. İniltiyle gerilerek yırtıldı.

Ve köpek birdenbire o delikten başını uzattı. Kapkara tüyleri birbirine karışmıştı. Gözlerinde çılgınca bir öfke vardı.

Ama yaratık vücudunun geri kalan kısmını dışarı çıkaramadı. Oraya takıldı kaldı. Gövdesi deliğin etrafını yırttı. Köpek yine kükredi. Ağzından pis bir sarımsı kırmızı alev fışkırdı.

John Delevan bir adım geriledi ve üzerine 'Acayip Hikâyeler ve İnanılmayacak Kainat' ciltleri yığılmış olan bir masaya çarptı. Adam çaresizce kollarını salladı. Sonra masayla birlikte yere devrildi. Köpek yine kükredi. Ve başını ondan umulmayacak bir zarafetle eğerek etrafını sarmış olan o zarımsı şeyi dişleriyle çekiştirdi. Zar yırtıldı. Ağzından fışkıran alevler zarı yakıp küle dönüştürdü. Hayvan yine yukarıya doğru atılmaya çalıştı. Kevin yaratığın boynundaki kordonun artık bir klips değil, Baba Merrill'in piposunun temizlediği kaşık biçimi şeyle tutturulmuş olduğunu farketti.

Aynı anda Kevin birdenbire sakinleşti. Babası, kitapların arasından çıkıp ayağa kalkmaya çalışırken korku ve hayretle bağırdı. Ama Kevin ona aldırmadı bile. Babasının sesi sanki çok uzaklardan gelmişti.

Vizörle, çırpınarak yukarı çıkan yaratığa bakarken, «Endişelenme,

baba,» diye düşündü. «Her şey yolunda. Bunu anlamıyor musun? Her şey düzelebilir... Çünkü taşıdığı tılsım değişti.»

«Belki bu resimdeki köpeğin de bir efendisi var. Ve o beni kolay kolay avlayamayacağını anladı.

«Belki de o acayip, yeri belirsiz Polaroid kentinde köpek yakalayan biri de var. Yoksa o şişman kadını rüyamda görür müydüm? O şişman kadın bana ne yapmam gerektiğini söyledi. Belki bu işi kendi başına yaptı. Ya da köpek avcısı, kadını, onu görmem ve farketmem için oraya koydu. Ve şişman kadın bana fotoğraf makinem olmadığı takdirde bu yaratıkla başa çıkamayacağımı da söyledi.

«Ve şimdi elimde bir fotoğraf makinesi var. Öyle değil mi?»

Köpek duraklayarak başını adeta amaçsızca çevirdi... Sonra alev alev yanan bulanık gözlerini Kevin Delevan'a dikti. Kara dudakları geriledi. Bir yaban domuzununkini andıran çarpık dişleri ortaya çıktı. Yaratık ağzını açtı. Boğazından dumanlar çıkıyordu. Köpek öfkeyle, tiz bir sesle uludu. Geceleri Baba'nın dükkânını aydınlatan globlar teker teker kırıldılar ve sinek pisliği içindeki buzlu cam parçaları etrafa saçıldı. Yaratık ileriye doğru atılmaya çalıştı ve aldığı soluklarla kabarıp inen geniş göğsü iki dünyayı birbirinden ayıran zardan çıktı.

Kevin, parmağını Polaroid düğmesine götürdü.

Köpek yine çabaladı ve ön ayakları zardan kurtuldu. Dev dikenlere benzeyen, kemikten olmuş korkunç mahmuzları hışırtıyla masaya süründü. Yaratık tutunacak bir yer arıyordu. Kalın meşe tahtasından yapılmış masada uzun çizgiler oluştu. Kevin, köpeğin arka ayaklarıyla yere iyice basmaya çalıştığını anladı. Çocuk, yaratığın ancak şu birkaç saniye savunmasız durumda kalacağını biliyordu. Ondan sonra çabalayacak ve masadan uçarcasına atlayacaktı. İçinde çırpındığı delikten kurtulur kurtulmaz bir yıldırım hızıyla hareket edecekti. Aralarındaki uzaklığı bir atılışta kapatacak ve alevli nefesiyle Kevin'in pantolonunu tutuşturacaktı. Ondan sonra da çocuğun barsaklarını deşiverecekti.

Kevin sakin sakin, «Şimdi gülümse bakalım, aşağılık yaratık,» dedi.

Ve Polaroid'in düğmesine bastı.

24

Flaş patladı. Işık o kadar parlaktı ki Kevin sonradan buna bir türlü akıl erdiremedi. Hatta ancak hayal meyal hatırlayabildi. Elindeki makine kızarak erimedi. Onun yerine birtakım çatırtılar oldu. Polaroid makinenin objektileri patladı. İçteki yaylar da ya koptu, ya da toz haline geldi.

Kevin o beyaz ışıkta köpeğin donmuş gibi durduğunu gördü. Kusursuz, siyah beyaz bir fotoğrafa benziyordu. Başını geriye atmıştı. Dişleri parlıyordu. Artık bunlar sarı değil beyazdılar. Eski kemikler kadar çirkin bir beyaz. Köpeğin şişmiş gözünün kara ve kanlı bebeği o amansız ışık yüzünden iyice irileşmişti. Burnundaki dumanları tüterek akan bir sıvı sıcak lavlar gibi aşağıya doğru kayıyordu.

Bu sahne, Kevin'in o zamana kadar gördüğü bütün Polaroid fotoğrafların bir negatifi gibiydi. Ama iki değil de üç boyutluydu. Kevin sanki Medusa'nın kafasına kayıtsızca baktığı için hemen taşlaşmış olan canlı bir yaratığa bakıyordu.

Kevin, çatlak bir sesle deli gibi bağırdı. «İşin *bitti,* köpoğluköpek!» Sonra yaratığın donmuş ön bacakları masadan kaydı. Köpek önce ağır ağır, sonra da hızla çıktığı delikte kayboldu.

Çocuk şaşkın şaşkın, koşup o deliğe baksaydım ne olurdu, diye düşündü. O evi, parmaklığı, el arabasını süren adamı görür müydüm? O, sisli gökyüzündeki bir delikten kendisini süzen deve irileşmiş gözlerle, şaşkın şaşkın bakar mıydı? O dünya beni içine çeker miydi? Ne olurdu?

Ama çocuk onun yerine fotoğraf makinesini yere atarak ellerini yüzüne götürdü.

Sahnenin sonunu yalnızca yerde yatan John Delevan gördü: Çarpılmış, ölü zarın büzüldüğünü, deliğin etrafında önemsiz bir çerçeve oluşturduğunu, sonra da aşağıya düştüğünü...

Etrafta tuhaf bir ses yankılandı. Bu önce bir iç çekişi andırırken, sonra içinde su kaynayan bir çaydanlığın tiz sesine dönüştü.

Ve delik kayboldu. Sanki hiç var olmamıştı.

Bay Delevan titreyerek ağır ağır ayağa kalktı. Delikten kaçan hava-

nın masadaki sümeni ve ihtiyar adamın çektiği fotoğrafları birlikte sürüklemiş olduğunu gördü.

Oğlu odanın ortasında duruyordu. Elleriyle yüzünü örtmüş ağlıyordu.

Bay Delevan usulca, «Kevin...» diyerek oğlunu kucakladı.

Kevin gözyaşları arasında, «Onun fotoğrafını çekmem gerekiyordu,» diye açıkladı. «Yaratığı ancak bu biçimde başımızdan atabilirdik. O iğrenç köpeğin fotoğrafını çekmek zorundaydım... *İşte* anlatmak istediğim buydu!»

«Evet,» Bay Delevan oğlunu göğsüne bastırdı. «Evet. Ve bu işi başardın.»

Kevin, yaşlar akan gözleriyle babasına baktı. «Onun fotoğrafını *bu* şekilde çekmem gerekiyordu, baba. Anlıyor musun?»

«Evet... Evet, anlıyorum.» Adam oğlunun alev alev yanan yanağını öptü. «Artık eve gidelim, oğlum.» Kevin'in omuzlarını sıkıca tuttu. Onu kapıya doğru götürmek ve ihtiyar adamın dumanlar tüten, kanlı cesedinden uzaklaştırmak istiyordu. Bay Delevan, Kevin'in ölünün durumunu iyice farketmediğini düşünüyordu. Ama orada kalırsa bu da olacaktı. Çocuk bir an babasına karşı koydu.

«Herkes ne diyecek?» Kevin adeta evde kalmış bir kız edasıyla ciddi ciddi konuşmuştu. Bay Delevan sinirlerinin çok gerilmiş olmasına rağmen dayanamayarak güldü.

«İstediklerini söylesinler, oğlum. Gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyecekler. Zaten fazla çaba göstereceklerini de sanmıyorum.» Bay Delevan bir an durdu. «Aslında ondan hoşlanan pek yoktu.»

Kevin, «Gerçeği öğrenmeyi ben de istemiyorum,» diye fısıldadı. «Eve gidelim, baba.»

«Olur... Seni çok seviyorum, Kevin.»

Kevin boğuk bir sesle, «Ben de seni, baba,» dedi.

Unutulması daha doğru olan pis kokulu eski şeyleri geride bırakarak parlak gün ışığına çıktılar. Arkada bir yığın dergi birdenbire alev aldı... Ve aç gözlü yangın turuncu alevden parmaklarını çabucak etrafa uzattı.

SONUÇ

Kevin'in on altıncı yaş günüydü. Ve çocuğa istediği şeyi de armağan ettiler. Bu bir bilgisayardı. Bin yedi yüz dolar tutmuştu bu oyuncak. Eski günlerde olsaydı Kevin'in annesiyle babası bu armağanı hiçbir zaman alamazlardı. Ama ocakta, yani Emporium Galorium'daki o son karşılaşmadan üç ay sonra Hilda Hala uykusunda usulca ölmüştü. Ve kadın gerçekten Kevin'le Meg için de 'bir şeyler yapmıştı.' Hatta onun 'çok şey yaptığı' da söylenebilirdi. Hem de bütün aile için. Haziranın başlarında vasiyetname onaylandığı zaman Delevan ailesi hemen hemen yetmiş bin dolar zenginleşmişti.... Hem de vergiler çıktıktan sonra.

Kevin bilgisayarı görünce, «Ah, harika!» diye bağırarak annesini, babasını ve hatta kız kardeşi Meg'i bile öptü. (Kız kıkır kıkır güldü. Ama artık bir yaş daha büyümüş olduğu için yanağını siliyormuş gibi de yapmadı. Kevin bunun doğru yolda atılmış bir adım olup olmadığına karar veremedi.) Çocuk, öğleden sonraki saatlerin çoğunu kendi odasında geçiriyordu. Bilgisayarla ilgileniyor, deneme programını uygulamaya çalışıyordu.

Çocuk dörde doğru aşağıya inerek babasının çalışma odasına gitti. «Annemle Meg neredeler?» diye sordu.

«Kermese gittiler. Şeydeki... Kevin? Kevin ne oldu?»

Çocuk boğuk bir sesle, «Yukarı gelsen iyi olur,» dedi.

Odasının kapısında rengi atmış olan suratını babasına doğru çevirdi. Adamın rengi de iyice uçmuştu. Bay Delevan, Kevin'in peşinden yukarı çıkarken, ödenmesi gereken bir şeyler daha var, diye düşünmüştü. Tabii ya. Bunu da yine Reginald Marion 'Baba Merill'den öğrenmedim mi? Girdiğin borç sana azap verir.

Ama belini kıran bunun faizidir.

Kevin, masasında duran kompüteri işaret etti. Sümeni sarı, mistik bir ışıkla aydınlatıyordu. «Bundan bir tane daha alabilir miyiz?»

«Bilmem ki...» Bay Delevan masaya yaklaştı. Kevin onun arkasında durdu. Uçuk suratlı bir gözlemci gibiydi. «Tabii gerekiyorsa alabiliriz, oğlum. Yalnız...» Adam susarak ekrana baktı.

Kevin, «Programı bir tarafa bırakarak, 'Kahverengi çevik tilki, uyuyan tembel köpeğin üzerinden atladı,' diye yazdım. Bilirsin yazı makinelerini denerken bu cümleyi yazarlar. Ama baskı kısmından şu çıktı.»

Bay Delevan sessizce kâğıtta yazılı olan mesajı okudu. Elleri ve alnı buz gibi olmuştu. Yazı şöyleydi:

Köpek yine başı boş dolaşıyor.

Uyumuyor.

Tembel de değil.

Ve o seni almaya gelecek, Kevin.

Adam tekrar, girdiğin borç sana azap verir, diye düşündü. Ama belini kıran bunun faizidir.

Kâğıtta iki cümle daha vardı:

Köpek çok aç.

Ve ÇOK ÇOK da öfkeli!

SON

GECE YARISINI 2 GEÇE, ŞEFFAF, MEDYUM,
SİS ve KARA KULE
yazarı

STEPHEN KING

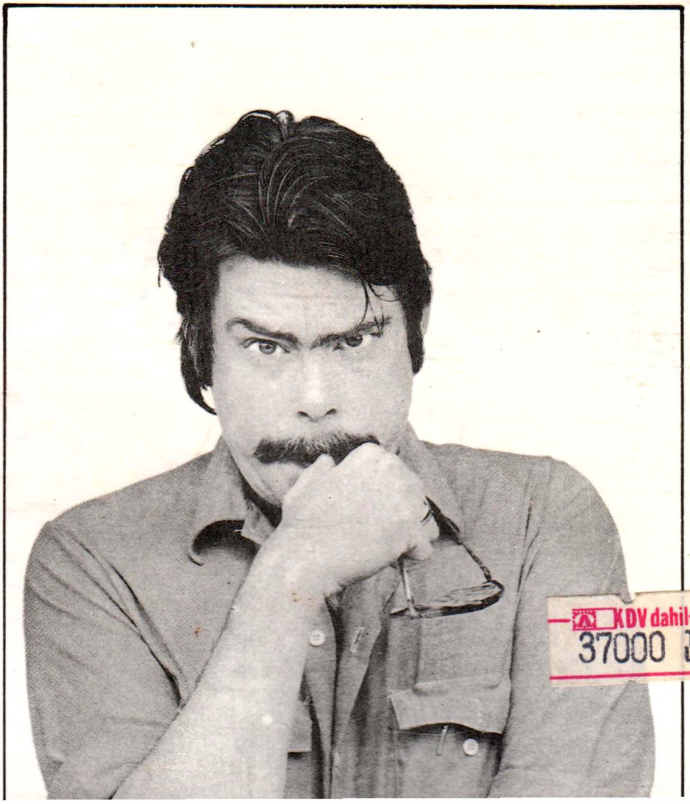

KDV dahil
37000 L

ISBN 975-405-285-9